MELEZ SÖZLEŞMELERİ

Tanrı

Kayleigh-Marie Gore, Momo Xiong,
Valerie Fink, Vi Nguyen,
ve Angela Messer'a, Melez Sözleşmeleri'nin
en muhteşem fanları oldukları için...
Brittany Howard ve Amy Green'e, harika oldukları için,
ve Greer ailesine, Melez Sözleşmeleri'nin
ilk resmi ailesi oldukları için teşekkürler.

Birinci Bölüm

Kalçalarıma yapışan kırmızı ipek, kıvrılarak vücut hatlarımı öne çıkaran daracık bir korseye dönüşmüştü. Omuzlarımdan aşağı dökülen ipeksi saçlarım egzotik bir çiçeğin taç yaprakları gibi açıktı. Balo salonundaki ışıklar kumaştaki her bir dalgadan geri yansıyordu, adeta ateşten bir çiçek gibiydim.

Sırf beni görmek bile elini ayağını bağlamışçasına dudaklarını araladı, öylece durdu. Tenim al al oldu, birden sıcak bastı. Bunun sonu hiç hayırlı değildi, özellikle de etrafımız hıncahınç insanla çevriliyken ve o bana böyle bakarken; ama oradan ayrılamıyordum da. Onunla birlikte buraya aittim. Doğru seçim buydu.

Ancak, yapmadığım... bir seçimdi bu.

Etrafımda dans edenler yavaşladılar. Göz kamaştırıcı mücevherli maskelerin arkasında saklıydı yüzleri. Dans edenler ayrılırken orkestranın çaldığı akıldan çıkmayan melodi tenimin altına girdi, ta iliğime kadar işledi.

Bizi hiçbir şey ayıramamıştı.

Nefes almaya çalıştım ama sadece kalbimi değil, ihtiyacım olan havayı da çalıp gitmişti o.

Orada duruyordu, vücudunun sert hatlarına oturacak şekilde dikilmiş siyah bir smokin vardı üzerinde. Reverans yapıp elini bana uzatırken, haylazlık ve oyunbazlık dolu çarpık bir gülümsemeyle kıvrılmıştı dudakları.

İlk adımı atarken dizlerimin bağı çözülecek gibi oldu. Yukarıda yanıp sönen ışıklar ona giden yolu aydınlatıyordu ama gerekirse ben onu karanlıkta da bulurdum. Kalbi aynı benimki gibi atıyordu.

Gülümsemesi yüzüne yayıldı.

İhtiyacım olan bütün teşvik buydu. Ona doğru hareket ettim, elbisem kızıl bir nehir misali arkamdan akıp gidiyordu. Doğruldu; ben kollarımı boynuna dolarken o da belimi kavradı. Yüzümü göğsüne gömüp, okyanusun ve yanan yaprakların kokusunu içime çektim.

Herkesin gözü üstümüzdeydi ama ne yazardı? Kendi dünyamızdaydık; burada sadece bizim istediklerimizin, nicedir arzuladıklarımızın dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Beni etrafımda döndürürken gür bir sesle kıkırdadı. Ayaklarım balo salonunun zeminine değmiyordu bile. "Öyle gözü karasın ki," diye mırıldandı.

Cevap olarak gülümsedim, bu yönümü gizliden gizliye sevdiğini biliyordum.

Beni ayaklarımın üzerine bıraktı ve elimi tutup diğer elini sırtıma götürdü. Tekrar konuştuğunda sesi alçak, ihtiraslı bir fısıltı halindeydi. "Öyle güzel görünüyorsun ki Alex."

Yüreğimin yerinden çıkmasına ramak kalmıştı. "Seni seviyorum Aiden."

Başımın üstünü öptü, sonra baş döndürücü daireler çizerek döndük. Çiftler yavaşça bize katıldılar ve gözüme maskelerin

arkasındaki kocaman gülümsemeler ve tuhaf gözler ilişti; bu gözler tamamen beyazdı, hiçbirinin irisi yoktu. İçimi bir huzursuzluk kapladı. O gözler... Ne anlama geldiğini biliyordum. Bir köşeye sürüklendik ve karanlıktan gelen hafif çığlıkları duydum.

Balo salonunun gölgeli köşesine dikkatle baktım. "Aiden?.."

"Şşt." Elini omurgamdan yukarı kaydırdı ve ensemi kavradı. "Beni seviyor musun?"

Gözlerimiz birleşti, öylece kaldı. "Evet. Evet. Seni her şeyden daha çok seviyorum."

Aiden'ın gülümsemesi soldu. "Beni, ondan daha mı çok seviyorsun?"

Beni saran kolları birden gevşedi, ben de donup kaldım. "Kimden daha fazla?"

"Ondan," diye tekrarladı Aiden. "Beni, ondan daha mı çok seviyorsun?"

Bakışlarımı tekrar ondan çekip karanlığa çevirdim. Bize sırtı dönük bir adam vardı. Bir kadına yaslanmıştı, dudakları kadının boynundaydı.

"Beni daha mı çok seviyorsun?"

"Kimden daha çok?" Daha yakına sokulmaya çalıştım ama beni geride tuttu. Gümüş rengi gözlerindeki hüsranı görünce içimde bir kararsızlık peydahlandı. "Neyin var senin Aiden?"

"Sen beni sevmiyorsun." Ellerini indirip geriledi. "Onunlayken, onu seçmişken olmaz."

Adam dönüp bize baktı. Seth gülümsedi, bakışları karanlık vaatlerle dolu bir dünya sunuyordu bana. Kabul ettiğim, bizzat seçtiğim vaatlerdi bunlar.

"Sen beni sevmiyorsun," dedi Aiden tekrar, gölgelere karışarak. "Sevemezsin. Asla sevemezdin."

Ona uzandım. "Ama..."

Çok geçti. Dans eden çiftler birbirlerine yaklaştı, bir elbise ve fısıltı denizinde kayboldum. Onları ittim ama aralarından geçip Aiden'ı ya da Seth'i bulamadım. Birisi beni itince dizlerimin üstüne kapaklandım; kırmızı ipek yırtıldı. Bağırıp Aiden'ı, sonra da Seth'i çağırdım ama ikisi de yalvarışlarıma kulak vermedi. Kaybolmuştum, maskelerin arkasında gizlenen yüzlere, tuhaf gözlere bakıyordum. O gözleri tanıyordum.

Bunlar, tanrıların gözleriydi.

Yatakta sıçrayıp doğruldum, kalbim göğsümden fırlamaya çalışırken vücudum tere batmıştı. Birkaç dakika sonra gözlerim karanlığa alışınca yurt odamın çıplak duvarlarını tanıdım.

"Bu da neyin nesiydi yahu?" Elimin tersini nemli ve sıcak alnımda gezdirdim. Islak gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Hımm?" diye mırıldandı Seth uykusunun arasında.

Cevap olarak önce bir, sonra iki kez hapşırdım. "Hâlâ hasta olduğuna inanamıyorum. Al şunu."

İç çekerek kâğıt mendil paketini elinden aldım, göğsüme yaslayıp içinden birkaç mendil çıkardım. "Senin yüzünden – hapşu!– Hava beş dereceyken yüzmeye gitmek –hapşu!– senin fikrindi, salak şey."

"Ben hastalanmadım ama."

Burnumu sildim, tüm beynimi mendile sümkürdüğümden emin olana kadar biraz bekledim, ardından kutuyu yere fırlattım. Hastalık berbat şeydi doğrusu. On yedi yıllık ömrümde şu ana kadar hiç üşütmemiştim. *Üşütebileceğimi* bilmiyordum bile. "Çok özelsin, değil mi?"

"Ha şunu bileydin," diye yanıtladı boğuk bir sesle.

Dönüp, Seth'in ensesine dik dik baktım. Yüzü yastığa, benim yastığıma, gömülüyken neredeyse normal gözüküyordu. Tanrı Katili'ne dönüşmesine dört aydan az kalmış birine benzemiyordu hiç. Bizim dünyamızda, Seth'in diğer efsanevi yaratıklardan pek bir farkı yoktu: güzel ama genellikle tümüyle ölümcül. "Acayip bir rüya gördüm."

Seth yan döndü. "Hadi. Tekrar uyumana bak."

Bir hafta önce Catskills'den döndüğümüzden bu yana, hiç olmadığı şekilde yapışık gibi geziyorduk. Hoş, bütün şu furi meselesinden ve benim bir safkan öldürmemden sonra nedenini anlamıyor da değildim. Beni muhtemelen bir daha asla gözünün önünden ayırmayacaktı. "Cidden, senin kendi yatağında uyumaya başlaman gerek."

Başını hafifçe çevirdi. Yüzüne uykulu bir gülümseme yayıldı. "Senin yatağını yeğlerim."

"Ben de Noel'i burada kutlamayı, sonra da bana Noel hediyeleri verilmesini ve Noel şarkıları söylemeyi tercih ederim ama gel gör ki insanın her istediği olmuyor."

Seth beni aşağıya çekti; kolu, beni sırtüstü yatağa mıhlayacak kadar ağırdı. "Alex, ben bir şeyi istedim mi, daima elde ederim."

Tenim ince ince ürperdi. "Seth?"

"Efendim?"

"Seni rüyamda gördüm."

Kehribar rengi gözlerinden birini araladı. "Lütfen rüyanda çıplak olduğumuzu söyle bana."

Gözlerimi devirdim. "Amma da sapıksın."

Daha yakına sokulurken kederle iç çekti. "Bunun hayır anlamına geldiğini farz ediyorum."

"Aynen öyle." Tekrar uykuya dalamıyordum. Dudağımı çiğnemeye koyuldum. O kadar çok endişe su yüzüne çıkmıştı ki beynim çalkalanıp duruyordu. "Seth?"

"Mmm?"

Devam etmeden önce yastığa daha da gömülüşünü izledim. Seth'in bu duruşu ona bir çekicilik katıyordu; tamamen uyanık-

ken eksik olan bir kırılganlık, bir çocukluk vardı uykulu halinde. "Ben furilerle savaşırken neler oldu?"

Gözleri ince birer çizgi şeklinde açıldı. Güney Carolina'ya döndüğümüzden beri defalarca sorduğum bir soruydu bu. Sergilediğim güç ve kudret, sadece tam teşekküllü Apollo olarak Seth'in yapabileceği bir şeydi.

Ya uyanmamış bir melez bunu yapabilir miydi? Hayır, pek değil. Furilerin orada canımı çıkarması gerekirdi.

Seth'in dudakları gerildi. "Uyu artık Alex."

Cevap vermeyi reddetti. Yine. Öfke ve hayal kırıklığı kabarıverdi içimde. Kolunu üzerimden attım. "Niye anlatmıyorsun ki bana?"

"Paranoyaklık ediyorsun." Elini tekrar karnıma koydu.

Kıvrılarak elinden kurtulmaya çalıştım ama beni daha sıkı tuttu. Dişlerimi gıcırdatarak yan döndüm ve yanına yerleştim. "Paranoyaklık etmiyorum, gıcık. Bir şey oldu. Bunu sana söyledim. Her şey... her şey kehribar rengi gözüküyordu. Senin gözlerinin renginde."

Uzun bir soluk verdi. "Büyük stres altındaki kişilerin gücünün ve algılarının arttığını duymuştum."

"Hiç alakası yok."

"Ayrıca insanlar baskı altındayken halüsinasyon görebilirmiş."

Kolumu geriye savurdum, neredeyse kafasına vuruyordum. "Halüsinasyon falan görmedim ben."

"Sana ne desem boş." Seth kolunu kaldırıp sırtüstü döndü. "Her neyse, sabah derslere başlayacak mısın?"

Ansızın yepyeni bir endişe daha ortaya çıkmıştı. Ders demek, en iyi arkadaşım olmadan herkesi, Olivia'yı görmek demekti. Göğsümde bir baskı hissettim. Gözlerimi sımsıkı yumduysam da, kocaman açılmış, görmeyen gözleri ve göğsünün

derinliklerine saplanmış bir Akit hançeriyle Caleb'ın soluk yüzü belirdi. Anlaşılan o ki, Caleb'ın nasıl gözüktüğünü sadece rüyalarımda hatırlayabiliyordum.

Seth doğruldu. Bakışları sırtımda adeta delik açıyordu. "Alex?.."

Aramızdaki sıra dışı özel bağa illet oluyordum. Tüm hissettiklerimi onun da hissetmesinden basbayağı nefret ediyordum. Artık özel hayatım kalmamıştı. İç çektim. "İyiyim ben."

Cevap vermedi.

"Evet, sabah derse gideceğim. Marcus geri dönüp de derslere girmediğimi fark ederse küplere biner." Birden sırtüstü döndüm. "Seth?"

Başını bana doğru eğdi. Gölgeler yüz hatlarını gizliyordu ama gözleri karanlığı yarıp geçiyordu. "Evet?"

"Sence ne zaman geri dönerler?" Dönerler, derken Marcus'la Lucian'ı... bir de Aiden'ı kastetmiştim. Nefesim kesildi. Ne zaman Aiden'ı ve benim için yaptıklarını, riske attıklarını düşünsem, böyle oluyordu.

Yan dönen Seth bana uzandı, sağ elimi tuttu. Parmaklarını parmaklarıma doladı ve avuçlarımız birleşti. Cevap olarak tenim karıncalandı. Apollo'nun işareti –elimde olmaması gereken işaret– ısındı. Birleşmiş ellerimize bakarken Seth'in kolundan yukarı tırmanan soluk çizgileri –bunlar da Apollo'nun işaretleriydi– görünce hiç de şaşırmadım. Başımı çevirip işaretlerin, Seth'in yüzüne yayılmasını izledim. Gözleri parlıyordu sanki. Son zamanlarda hem runlar hem de gözleri bunu çok daha fazla yapıyordu.

"Lucian, yakında, belki de bugün geç saatte döneceklerini söyledi." Çok yavaşça başparmağını elimdeki run hattı üzerinde hareket ettirdi. Boştaki elimi battaniyeye gömerken ayak parmaklarımı kıvırdım. Seth gülümsedi. "Hiç kimse safkan muha-

fızdan bahsetmedi. Dawn Samos da döndü bile. Görünüşe göre, Aiden'ın zorlama büyüsü işe yaramış."

Elimi çekip kurtarmak istiyordum. Seth avucumdaki runla oynarken dikkatimi toparlamak zordu. Bunu bal gibi de biliyordu. Huyu kurusun, bundan zevk de alıyordu.

"Gerçekte neler olup bittiğini hiç kimse bilmiyor." Şimdi de başparmağıyla yatay çizgiyi takip ediyordu. "Öyle de kalacak."

Gözlerim ağır ağır kapandı. Safkan muhafızın nasıl öldüğü gerçeği sır olarak kalmalıydı, yoksa Aiden'ın da benim de, başımız feci halde derde girerdi. Hem yazın neredeyse birlikte oluyorduk –sonra da gidip ona, onu sevdiğimi söylemiştim ki bu tümüyle yasaktı– hem de kendimi savunmak için bir safkanı öldürmüştüm. Aiden ise bunu örtbas etmek için iki safkana zorlama büyüsü yapmıştı. Safkan öldürmek, bir melez için ölüm anlamına geliyordu ve safkanların zorlama büyüsü kullanması yasaktı. Bunlardan birisi ortaya çıkarsa hapı yuttuğumuzun resmiydi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye fısıldadım.

"Evet." Seth'in ılık nefesi şakağımdaydı. "Uyu artık Alex."

Runda gezinen başparmağının verdiği rahatlatıcı duygunun beni avutmasına izin vererek tekrar uykuya daldım; son yedi ayda yaptığım hataları ve aldığım kararları bir anlığına unutmuştum. Bilinçli son düşüncem, en büyük hatamla, yani yanımdaki değil de asla sahip olamayacağım oğlanla ilgiliydi.

Trigonometri dersinden nefret ediyordum. Ders bana tepeden tırnağa anlamsız geliyordu. Akit'e yaratık öldürmeyi öğrenmeye giderken, Pisagor bağıntısını kim takardı? Ama bugün derse olan nefretim tavan yapmıştı.

Neredeyse herkesin, Bayan Kateris'in bile gözü üzerimdeydi. Sıramda iyice eğilip burnumu, Apollo yere inip emretse bile okumayacağım kitaba gömdüm. Sadece bir çift göz gerçekten beni etkilemişti. Gerisinin canı cehennemeydi.

Olivia'nın bakışları ağır ve suçlayıcıydı.

Neden, ah neden, yerlerimizi değiştiremiyorduk ki? Olanlardan sonra onun yanında oturmak işkencelerin en büyüğüydü.

Yanaklarım yanıyordu. Olivia benden nefret ediyor, Caleb'ın ölümünün faturasını bana kesiyordu. Ama Caleb'ı ben öldürmemiştim; melez bir iblisti bunu yapan. Ben sadece sokağa çıkma yasağı olan bir kampüste onu gizlice dışarı çıkarmıştım; o yasağın boşu boşuna konmadığı da bu olayla anlaşılmıştı.

Yani bir bakıma bu benim hatamdı. Bunun farkındaydım ve tanrılar biliyor ya, o geceyi değiştirmek için her şeyimi verirdim.

Herkesin göz ucuyla beni süzmesinin nedeni, muhtemelen Olivia'nın, Caleb'ın cenazesindeki patlamasıydı. Yanlış hatırlamıyorsam ben ona bakarken bana, "Sen Apollyon'sun," diye bağırmıştı.

Catskills'teki New York Akiti'nde melez çocuklar acayip havalı olduğumu düşünmüşlerdi ama burada... durum pek öyle değildi. Diğerlerinin gözlerine baktığımda bakışlarını, huzursuzluklarını gizleyecek kadar çabuk kaçıramıyorlardı.

Ders bitince kitabımı sırt çantama tıkıştırdım, Deacon'ın diğer derste benimle konuşup konuşmayacağını merak ederek sınıftan hızla dışarı çıktım. Deacon'la Aiden neredeyse her konuda zıt kutuplardı ama hem Aiden, hem de küçük kardeşi, melezleri denkleri olarak görüyorlardı ve bu, safkan ırkında ender rastlanan bir şeydi.

Koridor boyunca fısıltılar beni takip etti. Duymazdan gelmek sandığımdan da güçtü. Vücudumdaki her bir hücre onlarla yüzleşmem için ısrar ediyordu. Ne yapacaktım peki? Gözü dönmüşçesine tepelerine çullanıp hepsini ortadan kaldıracak mıydım yani? Evet, bu bana pek hayran kazandırmazdı.

"Alex! Bekle!"

Olivia'nın sesini duyunca yüreğim ağzıma geldi. Adımlarımı hızlandırdım, bana fal taşı gibi açılmış gözlerle bön bön bakan birkaç genç meleze neredeyse tosluyordum. Benden neden korkuyorlardı ki? Yakında Tanrı Katili'ne dönüşecek olan ben değildim ya. Ama hayır, Seth'e tanrıymış gibi bakıyorlardı. Teknik Gerçekler ve Efsaneler sınıfına kapağı atmama altı üstü birkaç kapı kalmıştı.

"Alex!"

Olivia'nın sesini tanıdım. O ve Caleb ne zaman kavga edecek olsalar kullandığı ses tonunun aynısıydı; feci kararlı ve inatçı.

Kahretsin.

Şu anda tam arkamdaydı ve sınıfımdan sadece bir adım uzaktaydım. Başaramayacaktım. "Alex," dedi. "Konuşmamız lazım."

"Şimdi olmaz." Çünkü gerçekten Caleb'ın ölmesinin benim hatam olduğunun söylenmesi, bugün duymayı istediklerim listesinin başında değildi.

Olivia kolumu tuttu. "Alex, seninle konuşmam lazım. Üzgün olduğunu biliyorum ama Caleb'ı özlemeye hakkı olan tek kişi sen değilsin. Ben onun kız arkadaşıydım..."

Düşünmeyi bıraktım. Arkamı dönüp çantamı koridorun ortasına savurdum ve Olivia'nın gırtlağına yapıştım. Bir saniye içinde onu duvara yaslamıştım ve ayak parmaklarının üzerinde duruyordu. Gözleri büyümüş bir halde kolumu yakaladı ve itmeye çalıştı.

Boğazını sadece birazcık sıktım.

Göz ucuyla Lea'yı gördüm; kolu artık askıda değildi. Onun kolunu kıran iblis melez, Caleb'ı da öldürmüştü. Lea, müdahale etmek istercesine öne adım attı.

"Bak, anlıyorum," diye fısıldadım boğuk bir sesle. "Caleb'ı seviyordun. Sürpriz! Onu ben de seviyordum, ben de özlüyorum. Zamanı geriye alabilsem, o geceyi değiştirebilsem yapardım. Ama elimden gelmez. O yüzden, lütfen yakamdan düş..."

Belim kalınlığında bir kol aniden ortaya çıktı ve beni rahatça bir buçuk metre geriye fırlattı. Olivia boğazını ovuşturarak duvarın dibine çöktü.

Arkamı dönüp inledim.

Kusursuz Zamanlamanın Kralı Leon ters ters bakıyordu bana. "Sana profesyonel bebek bakıcısı gerek."

Ağzımı açacak oldum ama sonra vazgeçtim. Leon'un geçmişte nelere müdahale ettiğini şöyle bir düşündüm de, ne kadar doğru söylediğini muhtemelen kendi de bilmiyordu. Derken, daha da önemli bir şeyi fark ettim. Leon döndüyse o zaman dayımla Aiden da dönmüş demekti.

"Sen," diye işaret etti Leon, Olivia'ya, "sınıfa git." Dikkatini tekrar bana verdi. "Sen benimle geliyorsun."

Dişlerimi sıkarak çantamı yerden aldım ve balık istifi gibi dolmuş olan koridorda utanç yürüyüşüne başladım. Luke gözüme ilişti ama ifadesini ölçüp tartamadan bakışlarını kaçırdım.

Leon merdivenleri çıkmaya başladı –merdivenleri ne kadar sevdiğimi tanrılar bilir– ve lobide durana kadar da konuşmadık. Furi heykelleri gitmişti ama boşlukları midemde soğuk bir delik bırakmıştı. Geri döneceklerdi. Bundan emindim. An meselesiydi. Leon durup karşımda dikildi, neredeyse iki metre on santim boyunda saf bir kas yığınıydı. "Neden seni her gördüğümde yapmaman gereken bir şeyler yapmak üzere oluyorsun?"

Omuz silktim. "Bu bir yetenek."

Arka cebinden bir şey çıkarırken yüzüne belli belirsiz bir keyif yerleşti. Bir parşömen kâğıdına benziyordu. "Aiden bunu sana vermemi istedi."

Ellerim titreyerek uzanıp mektubu alırken yüreğim ağzıma geldi. "O... o iyi mi?"

Kaşlarını çattı. "Evet. Aiden iyi."

Mektubu çevirirken hissettiğim rahatlamayı saklamaya çalışmadım bile. Resmi gözüken kırmızı bir pulla mühürlenmişti. Başımı kaldırıp baktığımda Leon adeta yer yarılmış da içine girmişti. Başımı iki yana sallayarak mermer banklardan birine gittim, oturdum. Leon'un bu kadar devasa bir vücudu nasıl bu kadar sessiz hareket ettirdiğine akıl sır erdiremiyordum. Ayağını bastığında arkasından yer sallanmalıydı.

Merakla parmağımı kat yerinin altına soktum ve mührü kırdım. Mektubu açınca Laadan'ın alttaki zarif imzasını tanıdım. Parşömeni bir kez gözden geçirdim, sonra da geri dönüp tekrar okudum.

Sonra iki kez daha okudum.

Başımdan aşağıya kaynar sular dökülmüştü. Dilim damağıma yapışmış, boğazım düğümlenmişti. Parmaklarım tir tir titredikçe, kâğıt elimde çırpınıyordu. Ayağa kalktım, sonra geri oturdum. O iki sözcük gözlerimin önünden tekrar geçti. Tek görebildiğim buydu. Bilmeyi istediğim tek şey.

Baban hayatta.

İkinci Bölüm

Kalbim deli gibi atarak basamakları ikişer ikişer çıktım; Leon'u dayımın ofisinin yanında görünce hızlandım. Leon beni fark edince biraz telaşlandı.

"Ne var Alexandria?"

Kayarak durdum. "Bunu sana Aiden mı verdi?"

Leon kaşlarını çattı. "Evet."

"Okudun mu?"

"Hayır. Bana yazılmamıştı."

Mektubu göğsüme bastırdım. "Aiden'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet." Leon kaşlarını daha da çattı. "Dün gece buraya döndü."

"Şu anda nerede Leon? Bilmem gerek."

"Aiden'a, onun antrenmanını yarıda kesecek kadar ihtiyaç duymanı gerektirecek ne sebep olabilir, anlamıyorum." Kalın kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hem senin dersine gitmen gerekmiyor mu?"

Arkamı dönüp tekrar harekete geçmeden önce kısa bir süre daha ona baktım. Leon aptal değildi, yani Aiden'ın yerini bana

kazara söylememişti ama bunun arkasındaki nedeni araştıracak kadar umurumda değildi.

Aiden antrenmandaysa o zaman onu nerede bulacağımı biliyordum. Lobi kapısından fırlayıp antrenman sahasına doğru yol alırken soğuk, nemli bir esinti yanaklarıma dokundu. Kapalı gri gökyüzü Kasım sonu için normaldi, yaz sanki çok eskilerde kalmış gibiydi.

Alt sınıf öğrencilerinin dersleri daha büyük antrenman salonlarında yapılıyordu. Eğitmen Romvi'nin kapalı kapılardan birinin arkasından gelen sabırsız bağırışları, boş koridordaki hızlı adımlarımı takip ediyordu. Binanın sonuna doğru, Kain antrenmanda canıma okuduktan sonra Aiden'ın beni getirdiği revirin karşısında, temel ihtiyaçlarla donatılmış daha küçük bir oda ve duyusal yoksunluk odası vardı.

Daha orada eğitim yapmamıştım.

Kapı arasından bakınca Aiden'ı gördüm. Minderin ortasında bir kum torbasıyla saldırı pozisyonunda duruyordu. Yumruğunu savurup kum torbasını birkaç metre geriye fırlatırken incecik bir ter tabakası kaslarını kaplamıştı.

Başka zaman olsa kendimden geçer, hayran hayran ona bakardım. Fakat parmaklarım kasılıp mektubu buruşturdu. Aralıktan geçtim ve odanın karşısına yürüdüm.

"Aiden."

Arkasını döndü; gözleri soğuk griden boz bir tona döndü. Bir adım gerileyip koluyla alnını sildi. "Alex, ne... ne işin var burada? Derste olman gerekmiyor mu?"

Mektubu kaldırdım. "Mektuptakileri okudun mu?"

Yüzünde Leon'unkiyle aynı ifade belirdi. "Hayır. Laadan, bunu kesin olarak sana ulaştırmamı rica etti."

Laadan, Aiden'a böyle bir haber konusunda neden güvenmişti? Bunu biraz olsun bile anlayamıyordum, tabii eğer...

"Mektupta yazanları biliyor muydun?"

"Hayır. Sadece benden mektubu sana vermemi rica etti." Eğilip minderden bir havlu aldı. "Beni kovalamanı gerektirecek ne var mektupta?"

Aptalca, tamamen önemsiz bir soru ortaya çıktı. "Mektubu neden Leon'a verdin?"

Bakışlarını çevirdi, durgunlaştı. "En iyisinin bu olacağını düşünmüştüm."

Bakışlarımı yüzünden boynuna indirdim. Yine o ince, gümüş zinciri takmıştı. Zincirin ucunda ne olduğunu bilmek için can atıyordum çünkü takı takacak türden biri değildi. Bakışlarımı güçlükle tekrar yüzüne çevirdim. "Babam hayattaymış."

Aiden başını bana doğru eğdi. "Ne?"

Karnıma bir acı saplandı. "Babam hayattaymış Aiden. Yıllardır da New York Akiti'ndeymiş. Ben oradayken o da oradaymış." Mektubu ilk okuduğumda hissettiğim karmakarışık duygular yine su yüzüne çıktı. "Onu gördüm Aiden! Gördüğümü biliyorum. Kahverengi gözlü hizmetkâr. O da... o da kızı olduğumu biliyordu. Bana hep tuhaf bir şekilde bakmasının nedeni bu olmalı. Onu ne zaman görsem bir yakınlık hissetmemin nedeni de muhtemelen buydu. Ama bunu bilmiyordum."

Aiden doğal ten renginin altında solgun gözüküyordu. "Bakabilir miyim?"

Mektubu ona verdim, sonra da titreyen ellerimi saçımda gezdirdim. "Bilirsin işte, onda bir acayiplik vardı. Diğer hizmetkârlar gibi uyuşturulmuşa benzemiyordu. Bir de, Seth'le ben oradan ayrılırken onu iblislerle savaşırken gördüm." Duraklayıp derin bir nefes aldım. "Ama bunu bilmiyordum Aiden."

Mektubu gözden geçirirken kaşlarını çattı. "Tanrılar aşkına," diye mırıldandı.

Ona sırtımı dönüp dirseklerimi tuttum. Karşı koymaya

çalıştığım iç bulandırıcı his, mideme bir anda doluştu. İçimi büyük bir öfke kapladı. "Babam bir hizmetkâr, lanet olası bir hizmetkâr."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun Alex?"

Dönünce onu burnumun dibinde bulunca şoke oldum. Hemen tıraş losyonuyla tuzlu su kokusu geldi burnuma. "Evet. Bir şeyler yapmalıyım! Onu oradan çıkartmalıyım. Onu tanımadığımı biliyorum ama o benim babam. Elim kolum bağlı duramam!"

Aiden'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır."

"Hayır ne?"

Mektubu tek eliyle katladı, diğeriyle de kolumu tuttu. Topuklarımı yere sımsıkı bastım. "Sen ne?.."

"Burada olmaz," diye emretti sessizce.

Aiden'ın bana dokunmasına şaşırmış ve bu yüzden biraz ürkmüş bir halde, beni koridorun karşısındaki revire götürmesine izin verdim. Arkasından kapıyı kapatıp kilitledi. Penceresiz bir odada Aiden'la yalnız olduğumuzu ve onun demin kapıyı kilitlemiş olduğunu fark edince bütün vücudumu rahatsız edici bir sıcaklık bastı. Cidden, dizginleri ele almam gerekiyordu çünkü sözü garip hormonlarıma bırakmanın hiç de sırası değildi. Tamam, aslında onlar için hiç uygun zaman da yoktu.

Aiden bana döndü. Dişlerini sıkmıştı. "Ne düşünüyorsun?"

"Şey..." Bir adım geriledim. Bunu itiraf etmem imkânsızdı. Sonra bana kızdığını, hatta hiddetlendiğini fark ettim. "Ne yaptım ben şimdi?"

Mektubu bir keresinde üzerinde oturduğum masaya koydu. "Çılgınlık yapmayacaksın."

Mektubu kapıp alırken gözlerimi kıstım; sonunda neden bu kadar öfkeli olduğunu anlamıştım. "Elim kolum bağlı oturayım mı yani? Babamın köle olarak çürüyüp gitmesine izin mi vereyim?"

"Sakinleşmen lazım."

"Sakinleşmek mi? New York'taki o köle benim babam. Bana öldüğü söylenen babam!" Aniden Laadan'ın kütüphanede bana söyledikleri ve sanki babam hayattaymış gibi konuşması aklıma geldi. Neden bana söylememişti? Babamla konuşabilirdim. "Nasıl sakinleşebilirim?"

"Şu anda neler... neler yaşadığını ya da ne düşündüğünü tahmin edemiyorum." Kaşlarını çattı. "Şey, evet, ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum. Catskills'e saldırıp onu kurtarmak istiyorsun. Aklından bunun geçtiğine iddiaya girerim."

Tabii ki öyleydi.

Üzerime geldi, gözleri parlak gümüş rengine dönmüştü. "Hayır."

Gerileyip Laadan'ın mektubunu göğsüme bastırdım. "Bir şeyler yapmak zorundayım."

"Yapman gerektiğini düşünüyorsun Alex, biliyorum ama Catskills'e geri dönemezsin."

"Oraya saldırmayacağım." O yaklaştıkça ben masanın çevresinde usulca ilerliyordum. "Başka bir yol düşüneceğim. Belki başım derde girecek. Telly, Catskills'e gönderilmem için tek bir hatamın dahi yeterli olacağını söylemişti."

Aiden bakakaldı.

O an aramızda masa vardı. "Eğer oraya geri dönebilirsem o zaman onunla konuşabilirim. Onunla konuşmak zorundayım."

"Kesinlikle olmaz," diye gürledi Aiden.

Kaslarım kilitlendi. "Beni durduramazsın."

"Bahse girmek ister misin?" Masanın etrafını dolaşmaya başladı.

İstemezdim doğrusu. İfadesindeki öfke bana, beni durdur-

mak için elinden geleni yapacağını söylüyordu; bu da, onu ikna etmem gerektiği anlamına geliyordu. "O benim babam Aiden. Onun yerinde Deacon olsa sen ne yapardın?"

Belden aşağı vurmuştum, biliyorum.

"Onu bu işe karıştırmaya kalkışma bile Alex. Kendini öldürtmene izin vermeyeceğim. Kim uğruna olduğu umurumda değil. Bunu yapmayacağım."

Gözyaşlarım genzimi yakıyordu. "Onu bu tür bir hayata mahkûm edemem. Yapamam bunu."

Çelik gibi bakışlarında acı belirip kayboldu. "Biliyorum ama senin hayatından daha önemli değil."

Kollarım iki yanıma düştü ve onu taktikle yenmeye çalışmaktan vazgeçtim. "Bu kararı nasıl verebiliyorsun sen?" Ardından, tutmaya çalıştığım gözyaşlarım akıverdi. "Nasıl öylece durup bekleyebilirim?"

Aiden hiç konuşmadan ellerini, kollarımın üst kısmına koydu ve beni kendine doğru çekti. Kucağına almak yerine duvara yaslandı, benimle birlikte aşağıya kaydı. Kollarının arasındaydım. Bacaklarımı kıvırıp ona yaslamıştım, ellerimden biri de tişörtüne yapışmıştı.

Aldığım nefes kesik kesikti, dışa vuramadığım bir acıyla doluydu. "İnsanların bana yalan söylemesinden bıktım. Herkes bana annemle ilgili yalan söylemişti, üstüne bir de bu. Babamın öldüğünü sanıyordum. Tanrılar aşkına, keşke ölseydi, çünkü ölüm onun katlanmak zorunda olduklarından daha iyi." Sesim kısıldı ve yanaklarımdan daha çok gözyaşı süzüldü.

Aiden bana daha sıkı sarıldı, eliyle sırtımda beni rahatlatan bir daire çizdi. Ağlamamaya çalıştım çünkü bu hem zayıflıktı, hem de küçük düşürücüydü ama durduramıyordum. Babamın gerçek kaderini öğrenmek korkunçtu. Gözyaşlarımın şiddeti azalınca biraz geri çekilip yaşlı gözlerimi yukarı kaldırdım.

Nemli, ipek gibi siyah saçları alnına ve şakaklarına yapışmıştı. Odanın loş ışığı yine de, o çıkık elmacık kemiklerini ve çok uzun süre önce ezberlemiş olduğum dudakları vurguluyordu. Aiden nadiren tamamen gülümserdi ama gülümseyince de nefes kesici olurdu. Bu nadir gülümsemenin tadını çıkarmıştım birkaç kez; en sonuncusu da hayvanat bahçesindeydi.

Beni korumak için tehlikeye attığı onca şeyden sonra ilk kez onu görüyorken, gerçek anlamda onu görüyorken tekrar ağlamaya başlamayı istedim. Geçtiğimiz hafta olanları tekrar tekrar düşünüp durdum. Bir şeyleri farklı yapabilir miydim? Hançerimi muhafızın göğsüne saplamak yerine onu etkisiz hale getirebilir miydim? Bir de, Aiden yaptıklarımı örtbas etmek için neden zorlama büyüsü kullanmıştı? Neden onca şeyi riske atmıştı?

Babamla ilgili öğrendiklerinden sonra hiçbirinin şu anda değeri yoktu. Ellerimle gözlerimi sildim. "Ağlayıp durduğum için... özür dilerim."

"Bunun için asla özür dileme," dedi. Bu noktada beni bırakmasını bekliyordum ama beni sarmalıyordu. Yapmamam gerektiğini biliyordum çünkü sonrasında bu sadece canımı çok acıtacaktı ama ona yaslanıp gevşedim. "Her şeye düşünmeden tepki veriyorsun."

"Ne?"

Kolunu indirdi ve dizime hafifçe vurdu. "İlk tepkin bu. Bir şeyi duyduğunda ilk düşüncen. Olayları etraflıca düşüneceğine, aklına estiği gibi davranıyorsun."

Yanağımı göğsüne gömdüm. "Bu bir iltifat değil."

Elini enseme götürdü, parmaklarını ensemdeki karmakarışık saçlara doladı. Ne yaptığının farkında mı diye merak ederek nefesimi tuttum. Uzağa gitmeyeyim diye beni daha sıkı kavradı. Ne kadar yanlış, ne kadar tehlikeli ya da aptalca olursa olsun bir yere gittiğim falan yoktu zaten.

"Seni aşağılamıyorum," dedi nazikçe. "Sen böyle birisin işte. Durup tehlikeyi düşünmüyorsun, sadece doğru olanı düşünüyorsun. Ama bazen bu... doğru değil."

Bunu düşündüm. "Dawn'a ve diğer safkana zorlama büyüsü yapmak da anlık bir şey miydi?"

Cevap vermesi sonsuzluk kadar uzun sürdü. "Öyleydi ve yapılacak en zekice hareket değildi ama başka bir şey gelmezdi elimden."

"Neden?"

Aiden yanıt vermedi.

Üstelemedim. Kollarında, elleriyle sırtımı okşayışında başka hiçbir yerde bulamadığım bir teselli vardı. Bunu bozmak istemiyordum. Kollarında tuhaf bir şekilde daha sakindim. Nefes alabiliyordum. Kendimi güvende hissediyordum, ayaklarım yere sağlam basıyordu. Başka hiç kimsede yoktu bu. Sakinleştirici Ritalin hapı gibiydi.

"Avcı olmak da düşünmeden yapılmıştı," diye fısıldadım.

Aiden'ın göğsü yanağımın altında inip kalkıyordu. "Evet, öyleydi."

"Buna... buna pişman mısın?"

"Asla."

Ondaki kararlılığın bende de olmasını isterdim. "Ne yapacağımı bilmiyorum Aiden."

Çenesi aşağıya inip yanağıma süründü. Teni aynı anda hem yumuşak, hem sıcak, hem heyecan verici, hem de rahatlatıcıydı. "Babanla bağlantı kurmanın bir yolunu bulacağız. İksirin etkisi altında değilmiş gibi gözüktüğünü söylemiştin, değil mi? Laadan'a bir mektup yollayabiliriz; o da mektubu babana iletebilir. En güvenli adım bu olur."

Sevinçten havalara uçtum. Umut içime kontrolsüz bir şekilde yayılıyordu. "Biz mi?"

"Evet. Laadan'a kolayca bir mektup, bir mesaj gönderebilirim. Şu an için en güvenli yol bu."

Onu sıkmak istedim ama kendimi frenledim. "Hayır. Yakalanırsan... bunu göze alamam."

Aiden hafifçe güldü. "Alex, muhtemelen var olan tüm kuralları çiğnedik zaten. Mesaj iletirken enselenmekten yana korkum yok."

Hayır, her kuralı çiğnememiştik.

Hafifçe geriye çekildi; yoğun bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum. "Sana bu kadar önemli bir konuda yardım etmeyeceğimi mi sanıyordun?"

Gözlerimi kapalı tutuyordum çünkü ona bakmak bir zaaftı. O benim zaafımdı. "İşler... farklı."

"İşlerin farklı olduğunu biliyorum Alex ama daima yanında olacağım. Daima sana yardım edeceğim." Durakladı. "Bundan nasıl şüphe edebilirsin?"

Aptal gibi gözlerimi açtım. Gözleri beni dûpedûz içine çekti. Sanki söylenen hiçbir sözün, bildiğim hiçbir şeyin önemi yoktu. "Bundan şüphem yok," diye fısıldadım.

Dudağın bir ucu yukarı doğru kıvrıldı. "Bazen seni hiç anlamıyorum."

"Ben de çoğu zaman kendimi anlamıyorum." Gözlerimi indirdim. "Benim için hep... çok fazla şey yaptın. Hele Catskills'te yaptıkların?" Güçlükle yutkundum. "Tanrılar aşkına, sana bunun için hiç teşekkür etmedim."

"Etme..."

"Teşekküre değmeyeceğini sakın söyleme." Bakışlarımı yukarı kaldırdım, gözlerimiz kenetlendi. "Sen, kendi hayatını riske atarak benim hayatımı kurtardın Aiden. Bu yüzden, teşekkür ederim."

Bakışlarını kaçırdı, başımın üzerindeki bir noktaya odak-

landı. "Saçının teline bile zarar gelmesine izin vermeyeceğimi söylemiştim." Bakışlarını tekrar bana çevirdi ve o gümüş havuzlar neşeyle parladı. "Gerçi bu daha çok tam zamanlı bir işe benziyor."

Dudaklarım titredi. "Cidden deniyorum, biliyorsun. Bugün yaptıklarımın arasında azıcık da olsa aptalca denilebilecek tek şey buydu." Feci bir üşütmeyle odama hapsolduğum kısmı dâhil etmemiştim.

"Ne yaptın?"

"Cidden, bilmesen daha iyi."

Tekrar güldü. "Seth'in seni beladan uzak tutacağını tahmin etmiştim."

Mektubu okuduğum andan beri Seth'i hiç düşünmediğimi fark edince kaskatı kesildim. Aramızdaki bağı bile düşünmemiştim. Kahretsin.

Aiden derin bir nefes aldı ve kollarını indirdi. "Bunun anlamını biliyorsun, değil mi Alex?"

Kendimi toplamak için çabaladım. İlgilenilmesi gereken önemli işler vardı. Babam, Konsey, Telly, furiler, bir düzine falan öfkeli tanrı ve Seth. Ama beynim pelte gibiydi. "Ne?"

Aiden sanki bunu yüksek sesle söylemekten korkuyormuş gibi kapıya göz attı. "Baban ölümlü değildi. Melezdi."

Üçüncü Bölüm

Sınıfa geri dönmedim. Onun yerine yurt odama gittim ve yatağımın üzerinde oturdum; mektup, zehrini salmaya hazır bir yılan gibi önümde duruyordu. Babamın hâlâ hayatta olduğunu öğrenmek beni sersemletmişti ve... bunu hemen anlayamamış olduğum için kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum. Laadan'ın mektubu ortaya çıkıp bunu söylememişti. Laadan'ın bu kısacık mektupta attığı gerçek bombayı neden daha önce atmadığını anlamıştım. Konsey, babamı başka nasıl kontrol altına alabilirdi ki? Hem onu savaşırken görmüştüm. Elinde o şamdanlarla ninja gibiydi. Babam lanet olası bir melezdi, hem de eğitimli bir melez. Kahretsin, muhtemelen lanet olası bir avcıydı; bu da, annemin Lucian'dan önce onu nereden tanıdığını tamamen açıklıyordu.

Bir melez. O halde ben ne halt oluyordum?

Cevap oldukça basit görünüyordu. Kendimi sırt üstü yatağa bırakıp gözlerimi boş boş tavana diktim. Tanrılar aşkına, bunu Caleb'la ayrıntılı bir şekilde konuşmaya ihtiyacım vardı, çünkü bunlar olamazdı.

Başka safkanlardan çocuk yapan safkanların mutlu, küçük

bebekleri olurdu. Bir ölümlüden çocuk yapan safkan, daima işe yarayan bir melez yaratırdı. Ama birlikte olan bir safkanla bir melezden –bu, o kadar yasak, o kadar tabu bir durumdu ki gerçekten bir çocuk meydana getirildiği tek bir durum düşünemiyordum– ne... çıkardı?

Sıçrayıp doğruldum, kalbim güm güm atıyordu. Aiden ilk kez yurt odama geldiğinde ve ona baktığımda –şey, aslında göz süzüyordum ama her neyse– melezlerle safkanların ilişkilerinin neden asırlardır yasak olduğunu merak etmiştim. Tepegöz korkusundan değildi ama bir bakıma öyleydi.

Bir safkanla bir melezden, bir Apollyon meydana geliyordu.

"Kahretsin," dedim, mektuba bakarak.

Ama bundan fazlası olmalıydı. Solaris'le İlk ve Seth'le ben hariç, normalde her nesilde sadece tek bir Apollyon doğuyordu. Buna göre, tanrılar yeryüzünde yürüdüklerinden beri melezlerle safkanlar bir avuç çocuk dünyaya getirmişlerdi. Sayıları belki de bundan fazlaydı. Yoksa o bebekler öldürülmüş müydü? Bir safkanla bir melezin birleşmesinden ne çıkabileceğini biliyorlarsa, safkanların ya da tanrıların öyle yapması beni şaşırtmazdı. Ama neden Seth'le benim canım bağışlanmıştı? Babamın ne olduğunu bildikleri ortadaydı, çünkü her nedense onu yanlarında tutuyorlardı. Yumruklarımı sıktım, kalbim de büzüldü. Öfkemi, daha sonra tekrar salıvermek üzere bastırdım. Aiden'a düşüncesizce hareket etmeyeceğime dair söz vermiştim ve öfkem hep budalaca bir şeye neden oluyordu.

Sırtımdaki tüyler ürperdi. Kapıdan, tıpkı kilidin açılması gibi bir ses geldi. Alt dudağımı ısırarak mektuba göz attım. Sonra da yatağın yanındaki saate baktım. Seth'le olan antrenmanıma gecikmiştim. Kapı açılıp kapandı. Mektubu alıp çabucak katladım. Kapıda durduğu an başımı kaldırmadan, geldiğini anlamıştım. Tenimin üstünde bir farkındalık gezindi ve hava elektrikle doldu.

"Bugün neler oldu?" diye sordu.

Seth'ten saklayabileceğim çok az şey vardı. Mektubu okuduğum an ve Aiden'la birlikteyken hissettiklerimi sezinlerdi. Duygularımın karmakarışık olmasına neyin yol açtığını neyse ki tam olarak bilemezdi; ama Seth aptal değildi. Gelip beni bulmak için bu kadar beklemesine biraz şaşırmıştım.

Gözlerimi kaldırdım. Cildinin, bu dünyaya ait olmayan mükemmellikteki, kendine has altın rengi sayılmazsa, buradaki her binanın önünü süsleyen mermer heykellere benziyordu. Bazen soğuk ve ifadesiz görünüyordu. Özellikle de omzuna düşen sarı saçlarını arkada topladığında. Ama şu anda saçları açıktı, bu da yüz hatlarını yumuşatıyordu. Genellikle alaycı bir gülümsemeyle kıvrılan dolgun dudakları şimdi ipince bir çizgi halinde sımsıkı birbirine yapışmıştı.

Aiden mektupta yazanları kendime saklamamı önermişti. Laadan bana babamla ilgili gerçeği söylemekle tanrılar bilir, kaç kuralı çiğnemişti ama Seth'e güveniyordum. Ne de olsa kaderimizde birlikte olmak yazılıydı. Birkaç ay önce birisi bana, şu anda yaptığımız neyse bunu yapıyor olacağımızı söyleseydi gülerdim. İlk tanıştığımızda birbirimizden hoşlanmamıştık ve hâlâ kedi köpek gibi didişiyorduk. Onu gözünden bıçaklamakla tehdit etmemin üzerinden çok fazla zaman geçmemişti. Ciddiydim üstelik.

Sessizce mektubu uzattım.

Seth mektubu alıp uzun, çevik parmaklarıyla çabucak açtı. Onu izlerken bağdaş kurdum. İfadesinde ne düşündüğünü ele veren hiçbir şey yoktu. Sonsuzluk kadar uzun bir süre sonra başını kaldırıp baktı. "Ah, tanrılar aşkına."

Tam olarak istediğim cevap değildi bu. "Buna karşılık olarak, inanılmaz derecede aptalca bir şey yapacaksın."

Ellerimi çaresizlikle iki yana açtım. "Aman be. Neden herkes koşa koşa Catskills'in kapısına dayanacağımı düşünüyor?"

Seth kaşlarını kaldırdı.

"Her neyse," diye homurdandım. "Akit'e saldıracak değilim. Bir şeyler yapmak zorundayım ama yapacağım şey... düşüncesizce olmayacak. Mutlu oldun mu? Her neyse, oradaki ilk günde Konsey'i izlerken yanından geçtiğimiz melezi hatırlıyor musun?"

"Evet, adama gözünü dikmiş bakıyordun."

"O babam işte. Bunu biliyorum. O yüzden bana o kadar tanıdık gelmişti." Dudağımı ısırıp bakışlarımı kaçırdım. "Annem hep bana onun gözlerini anlatırdı."

Seth yanıma oturdu. "Ne yapacaksın?"

"Laadan'a, babam için bir mektup yollayacağım. Sonrasını bilmiyorum." Ona baktım. Kalın saç tutamları yüzünü gizliyordu. "Bunun anlamını biliyorsun, değil mi? Babam melez ve bu..." Bizi işaret ettim. "Melezlerle safkanların mercimeği fırına vermesinin yasak olmasının nedeni biziz. Bir safkanla bir melez birlikte olursa ne olacağını tanrılar bilir."

"Muhtemelen dahası da var. Tanrılar, melezlere boyun eğdirme düşüncesini seviyor. En parlak devirlerinde ölümlülere ne yaptıklarını sanıyorsun? Tanrılar, ölümlüleri iş çığırından çıkana kadar ezmişlerdi. Melezlere de hâlâ sadece üzerlerine basılmaya layık pislik muamelesi yapıyorlar."

Vay be, Seth bugün tam tanrı düşmanı kesilmişti. Başımı eğip sağ avucuma, yalnızca benim ve Seth'in görebildiği soluk runa baktım. "Merdivendeki adam oydu, babamdı. Bunu açıklayamıyorum ama o olduğundan yüzde yüz eminim."

Seth başını kaldırıp baktı, gözleri sarının tuhaf bir tonuydu. "Başka bilen var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Konsey kesin biliyordur. Laadan biliyor çünkü... çünkü annem ve babamla arkadaştı. Lucian'la Marcus da biliyorsa şaşırmam." Kaşlarımı çattım. "Marcus'la Telly'yi konuşurken duyduğumuzu hatırlıyor musun?"

"Seni kıç üstü düşürdüğümü hatırlıyorum."

"Evet, düşürdün çünkü Koca Meme'ye bakıyordun."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve şaşkın bir kahkaha attı. "Koca Meme mi? Ne dedin sen?"

"Biliyorsun, Catskills'te sana yapışık gezen şu kız vardı ya." Kaşlarını kaldırınca gözlerimi devirdim. Hangi kız olduğu konusunda zorlanması tam Seth'e göreydi. "Şeyy, şu koca koca memeleri olan kızdan bahsediyorum."

Gözünü bir an için uzağa dikti, sonra da tekrar güldü. "Ah. Evet, şu kız, bir dakika. Ona Koca Meme adını mı taktın?"

"Evet. Bahse varım kızın adını bile hatırlamıyorsun."

"Ee..."

"Hemfikir olmamıza sevindim. Neyse, Telly'nin, orada zaten bir tane olduğunu söylediğini hatırlıyor musun? Ya, onları bir arada tutabileceklerini söylediğini? Sence babamla benim hakkımda mı konuşuyordu?" Marcus'la Lucian biliyorsa kafalarını tokuşturmayı istiyordum ama onların karşısına dikilirsem Laadan'ı tehlikeye atardım.

Seth başını eğip mektuba baktı. "Akla yatkın. Özellikle de Telly'nin seni esarete göndermeyi ne kadar çok istediğini düşününce."

Bakan Telly, bütün Konsey'lerin baş bakanıydı ve başından beri bana düşmandı. Gatlinburg'teki olaylar hakkındaki ifademin alınması, beni bütün Konsey'in önünde bitirmek için kurulmuş bir tezgâhtan başka bir şey değildi; amaç, Konsey'in esarete gönderilmem yönünde oy vermesini sağlamaktı. Az daha donup insan şeklinde bir dondurmaya döndüğüm gece üzerimde kullanılan zorlama büyüsünün arkasında Telly'nin olduğuna gönülden inanıyordum. Leon beni bulmasa donup gidecektim. Üstüne, bir de beni bir safkanla uygunsuz halde basmak için verilen Olimpiya tarzı tecavüz ilacı vardı. Seth'le

Aiden beni elimde içkiyle görmeselerdi işe yarayacaktı da.

O geceyi hatırlayınca yanaklarım kızardı. Seth'i düpedüz taciz etmiştim, o da bundan hiç şikâyetçi olmamıştı tabii. Seth, içkinin etkisi altında olduğumu biliyordu ve o da kendini dizginlemeye çabalamıştı ama aramızdaki bağ, kontrolden çıkmış şehvetimin onun içine işlemesine yol açmıştı. Geceyi, kusmaktan içim dışıma çıkarak bitirmemiş olsaydım bekâretimi kaybedecektim. Bu durumun Seth'in canını sıktığını biliyordum. Pes ettiği için kendini suçlu hissediyordu. Aiden, banyonun zemininde beni... Seth'in giysileriyle bulduktan sonra, attığı yumrukla Seth'in gözünü morartmıştı. Aiden, Seth'i nasıl olup da affettiğimi anlayamıyordu... ben de bazen anlayamıyordum. Belki de aramızdaki bağdandı çünkü bizi birbirimize bağlayan şey güçlüydü. Belki de daha da fazlasıydı.

Bir de, beni öldürmeye çalışan şu safkan muhafız vardı, söylediğine göre "türünü koruması" gerekiyordu. Bunun arkasında da Bakan Telly'nin olduğundan şüpheleniyordum.

"Başka kim biliyor bunu?" Seth beni daldığım düşüncelerden çekip çıkardı.

"Laadan, Aiden'dan bu mektubu bana vermesini istemiş ama onun yerine Leon verdi. Leon mektuba bakmadığını iddia ediyor, ben de ona inanıyorum. Mektup mühürlüydü. Bak." Sökülmüş mührü gösterdim. "Aiden da mektupta ne olduğunu bilmiyordu."

Seth dişlerini sıktı. "Aiden'a mı gittin?"

Temkinli bir şekilde devam etmem gerektiğini biliyordum. Seth'le ben beraber falan değildik ama şu anda birileriyle takılmadığını da biliyordum. Catskills'ten döndüğümüzden beri yaşadığım sıcak basmaları sadece o etrafımdayken, çoğunlukla da uygulamalı antrenmanlar sırasında oluyordu. Seth ne de olsa bir erkekti. Epeyce... sık oluyordu bu.

"Biliyor olabileceğini düşünmüştüm çünkü Laadan mektubu ona teslim etmiş. Fakat bilmiyordu," dedim sonunda.

"Ona söyledin mi peki?"

Yalan söylemenin faydası yoktu. "Evet. Üzüldüğümü anlamıştı. Hem güvenilir olduğu ortada. Kimseye bir şey söylemez."

Seth çok kısa bir süre sessiz kaldı. "Neden bana gelmedin?"

Ah, hayır. Gözlerimi önce yere, sonra ellerime, en sonunda da duvara diktim. "Nerede olduğunu bilmiyordum. Hem Leon, bana Aiden'ın nerede olduğunu söyledi."

"Beni bulmaya çalıştın mı ki? Adadayız. Zor olmazdı yani." Mektubu yatağa koydu ve göz ucuyla ayaklarının bana dönük olduğunu gördüm.

Dudağımı ısırdım. Ona borçlu değildim, yoksa öyle miydim? Her iki şekilde de duygularını incitmek istemiyordum. Seth duygusuz gibi davranabilirdi ancak işin aslının öyle olmadığını biliyordum. "Düşünemedim işte. Büyütülecek bir şey değil."

"Tamam." Eğildi ve nefesi yanağımı ısıttı. "Bu öğleden sonra duygularını hissettim."

Yutkundum. "O zaman neden beni aramaya gelmedin?"

"İşim vardı."

"O zaman benim seni aramamın ne anlamı var? Meşgulmüşsün işte."

Seth, gür saçlarımı boynumdan çekip omzuma attı. Kaslarım kaskatı oldu. "Neden o kadar üzüldün?"

Başımı çevirdim. Bakışlarımız birleşti. "Babamın yaşadığını ve bir köle olduğunu daha yeni öğrenmiştim. Bu duygusal bir şey."

Gözleri koyulaşarak sıcak bir kehribar rengine dönüştü. "İyi noktaya parmak bastın."

Dudaklarımız birbirine çok yakındı. İçimi ani bir gerginlik kapladı. Seth'le ben labirentteki günden beri öpüşmemiştik.

Galiba soğuk algınlığım onu iğrendirmişti. Ama sabahın erken saatlerinden beri hapşırmamış ya da burnumu çekmemiştim. "Biliyor musun?"

Hafifçe gülümsedi. "Neyi?"

"Babamı öğrenince çok şaşırmadın. Bilmiyordun, değil mi?" Nefesimi tuttum çünkü eğer biliyorsa ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ama hoş şeyler olmazdı.

"Böyle düşünmenin sebebi ne?" Gözlerini kıstı. "Bana güvenmiyor musun?"

"Hayır. Güveniyorum." Gerçekten de güveniyordum... yani çoğu zaman. "Ama hiç şaşırmadın."

Seth iç çekti. "Beni artık hiçbir şey şaşırtmıyor."

Aklıma başka bir şey geldi. "Anne babandan hangisinin melez olduğunu biliyor musun?"

"Galiba babam. Annem sapına kadar safkanmış."

Bunu bilmiyordum. Zaten Seth hakkında çok az şey biliyordum. Kendisi hakkında konuşmayı kesinlikle seviyordu ama bu konuşmalar hep yüzeyseldi. Bir de gizemlerin en büyüğü vardı. "Soyadın ne?"

"Alex, Alex, Alex," diye hafifçe azarladı, dizlerinin üzerinde doğrularak. Bakışlarındaki önceden hesaplanmış kızgınlığı fark ederek ellerimi birbirine bastırdım. Bir şeyler tezgâhladığı o kadar meydandaydı ki. "Ne var?"

"Bir şey denemek istiyorum."

Yatağımda olduğumuz ve Seth çoğu zaman sapığın teki olduğu için kuşku katsayım bir hayli yüksekti. Şüphem sesimden de anlaşılıyordu. "Ne gibi?"

Seth beni, yatağa serilene kadar geriye doğru bastırdı. Hafifçe gülümseyerek tepemde dikildi. "Sol elini ver bana."

"Neden?"

"Sen niye bu kadar çok soru soruyorsun ya?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Niye hep kişisel alanımı işgal etmek zorundasın?"

"Çünkü hoşuma gidiyor." Karnıma hafif hafif vurdu. "Hem derinlerde bir yerde, bunu yapmam senin de hoşuna gidiyor."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bunu yaptığında aramızdaki bağın hoşuna gittiğinden çok emindim. Şu anda hissedebiliyordum. Resmen mırıldıyordu. Sevip sevmediğimi ise hâlâ anlamaya çalışıyordum.

"Sol elini ver bana," diye emretti yine. "Engelleme tekniğin üzerinde çalışacağız."

"Bunu yapmak için el ele mi tutuşmamız lazım yani?" Hem de yatağımda, diye eklemek istiyordum.

"Alex!"

Yüksek sesle iç çekerek ona elimi verdim. "Şimdi de şarkı mı söyleyeceğiz?"

"Çok beklersin." Ata biner gibi üstüme oturdu, iki yanıma birer dizini koydu. "Sesim güzeldir."

"Bunu şimdi yapmak zorunda mıyız? Bütün olanlardan sonra pek havamda değilim." Zihinsel engelleme teknikleri hem konsantrasyon hem de kararlılık gerektirirdi ve şu anda bende ikisinden de eser yoktu. Şey, dürüst olmak gerekirse, konsantrasyon çoğu günler bende olmayan bir şeydi.

"Şu an doğru zaman. Duyguların darmadağın. Bunun üstesinden gelmeyi öğrenmelisin." Seth diğer elimi de tutup parmaklarını parmaklarıma kenetledi. O kadar çok eğildi ki saçlarının uçları yanaklarıma değdi.

"Kapat gözlerini. Duvarları gözünde canlandır."

Seth üzerimde otururken gözlerimi kapatmak, yapmak istemediğim bir şeydi. Aramızdaki bağ her geçen gün daha da güçleniyordu. Karnımda kıpırdadığını, zonklamalarının yüzeye kadar çıktığını hissedebiliyordum. Tüylü çoraplarımın için-

deki ayak parmaklarımı kıvırdım. Kayayı havaya uçurduğum günkü duygunun aynısı her yanımı sardı. Ona dokunmak istiyordum. Ya da aramızdaki bağ ona dokunmamı istiyordu.

Seth başını yana yatırdı. "Şu anda ne hissettiğini biliyorum. Hiç itirazım yok."

Yanaklarım alev alev oldu. "Tanrılar aşkına, nefret ediyorum senden."

Kıkırdadı. "Duvarları gözünde canlandır. Sağlam ve kırılamazlar."

Tuğla duvarları hayal ettim. Zihnimde neon pembesiydiler. Parlıyorlardı. Duvarları parıltılı hayal ediyordum çünkü bana odaklanacağım bir şey veriyorlardı. Seth, doğru uygulanırsa bu tekniğin zorlama büyülerine karşı işe yarayabileceğini söylemişti ama duygular söz konusuyken duvarlar zihnin etrafında değil, karnın içinde ve kalbin üzerindeydi. Duvarlar önce zihnimde oluşuyordu, sonra da onları aşağıya indiriyor, kendime bir zırh örüyordum.

"Hâlâ hissedebiliyorum," dedi Seth, üzerimde huzursuzca kıpırdanarak.

Bunun, onun için gerçekten de berbat bir şey olduğunu fark ettim. Kafayı hâlâ Aiden'a takmış olduğumu, babamla ilgili duruma üzüldüğümü ve çelişki yaşadığımı anlayabiliyordu. Benim onunla ilgili tek hissedebildiğim ise ne zaman azdığıydı.

İçimdeki lanet kordon, yani Seth'le olan bağım, uğuldamaya başlamış, dikkatimi vermemi istiyordu. Sinir bozucu bir evcil hayvana... ya da Seth'e benziyordu. Kordonu, duygularımı engellemek için kullanıp kullanamayacağımı merak ettim. Gözlerimi açıp sormaya yeltenmiştim ki çenemi kapattım.

Seth gözlerini kapatmıştı ve cidden bir şeye odaklanıyor gibi gözüküyordu. Gözkapakları arada bir titreşiyordu, dudakları ise incecik, gergin bir çizgiye dönüşmüştü. Derken işaretler teninden akmaya başladı; o kadar hızlı hareket ediyordu ki boynundan tişörtünün yakasının altına inerken sadece bulanıklıktan ibaretti.

Kalbim hop etti. İçimdeki kordon da öyle. O işaretler benim tenime ulaşmadan elimi çekip kurtarmaya çalıştım. "Seth."

Gözlerini hızla açtı, bakışları donuklaşmıştı. İşaretler tenının üzerinde parlıyordu. Çatırdayan, kehribar rengi bir ışık patlaması kolundan yayıldı. Seth'in altından çıkmak ve şu lanet kordondan uzaklaşmak için uğraşırken tek yapabildiğim ellerimi kaptırmak oldu.

İçimi büyük bir panik kapladı, beni yarıp geçti. "Seth!"

"Sorun yok," dedi.

Ama sorun vardı. Bu kordonun yapacağını bildiğim şeyi yapmasını istemiyordum. Sonra bir baktım ki, yapmaya başlamıştı bile. Kehribar rengi kordon çatırdayıp kıvılcımlar saçarak ellerimizin etrafına dolandı, kollarıma yayıldı. Uzaklaşmaya çalışarak geri sıçradım ama Seth direndi, bakışlarımız birbirine kenetlenmişti.

"Kordo... en katıksız güç. Akaşa," dedi. Akaşa beşinci ve son elementti ve sadece tanrılarla Apollyon tarafından kullanılabilirdi. Seth'in gözlerinin rengi ışık saçıyordu. Deli deli bakıyordu. "Bekle."

Bana pek fazla seçenek bırakmıyordu. Bakışlarımı ellerimize indirdim. Nabız gibi atan kordon kaskatı oldu ve parlak bir kehribar rengi saçtı. Kehribar rengi kordonun altından kıvrılarak mavi bir kordon çıktı ve yatak örtüsünün üstüne ışık damlacıkları saçtı. Belli belirsiz, odada yangın çıkartmayacağımızı umut ettim. Bunu açıklaması zor olurdu.

Mavi kordon titreşerek bir belirip bir kayboldu. Hayal meyal, bunun benimki olduğunu ve kehribar olandan daha zayıf

olduğunu fark ettim. Sonra, mavi kordon sıçradı ve nabız gibi atmaya başladı. Tenim iğnelenirken sol elim yanmaya başladı. Bu hissi tanıyınca çılgına döndüm.

Eğilip bükûldüm, uzaklaşmaya çalıştım. Başka bir run daha istemiyordum ve son defasında bu kadar uzun devam etmemiştik. Bunda çok farklı bir şey vardı. "Seth, bu hiç iyi..." Vücudum sarsılarak sözlerimi yarıda kesti.

Seth'in vücudu kasıldı. "Tanrılar aşkına..."

Sonra, onun, yani akaşanın bir kordondan diğerine geçtiğini, benden ayrılıp Seth'e girdiğini hissettim. İblis damgası gibiydi ama acı vermiyordu. Hayır... bu güzeldi, çarpıcıydı. Çabalamayı bırakıp bu muhteşem gerilimin beni yükseklere uçurmasına izin verdim. Hiçbir şey düşünmüyordum. Endişe ya da korku yoktu. Elimdeki acı yok olup gitmiş, geriye sadece başka bir yere yayılan hafif bir ağrı kalmıştı. Sadece bu... ve Seth vardı. Gözlerim yavaşça kapandı ve ağzımdan küçük bir çığlık çıktı. Bundan neden bu kadar korkuyordum?

Gözlerim kapalı olmasına rağmen hâlâ görebildiğim bir ışık çaktı. Seth elimi bıraktı ve elim gevşek bir biçimde yanıma düştü. Ellerini koyduğu yerde yatak çökmüştü. Nefesini yanağımda hissediyordum ve nefesi sanki okyanustan yayılan ılık, tuzlu hava gibiydi.

"Alex?"

"Hımm?"

"İyi misin?" Dudaklarını yanağıma koydu.

Gülümsedim.

Seth kıkırdadı, derken ağzı benim ağzıma doğru yaklaşmaya başladı, ben de dudaklarımı araladım. Öpüşme ateşlendikçe saçlarının uçları yanaklarımı gıdıklıyordu. Parmaklarını bluzumun ön tarafından aşağıya kaydırdı, sonra da karnımın çıplak teninde gezdirmeye başladı. Bacaklarımı, bacaklarına

doladım ve yatakta birlikte hareket etmeye başladık. Elleri aşağıya kayarken dudakları, kızarmış tenimin her yerinde dans ediyordu; parmaklarıysa kotumun düğmelerini bulmuştu.

Bir saniye sonra kapım çalındı ve gürleyen bir ses duyuldu. "Alexandria?"

Nefes nefese olan Seth üstümde hareketsizleşti. "Bu şaka olmalı."

Leon kapıyı tekrar çaldı. "Alexandria, içeride olduğunu biliyorum."

Sersemlemiş bir halde gözlerimi defalarca kırpıştırdım. Oda, Seth'in canı sıkkın ifadesiyle birlikte yavaş yavaş tekrar netleşti. Az daha kendimi tutacaktım ama... yakışıksız kaçardı.

"O içeri dalmadan cevap versen iyi edersin, meleğim."

Denedim ama beceremedim. Derin bir nefes aldım. "Evet." Boğazımı temizledim. "Evet, içerideyim."

Bir duraklama oldu. "Lucian hemen seni görmek istiyor." Bir sessizlik daha oldu. "Seni de istiyor Seth."

Gözlerindeki ışıltı sönerken Seth kaşlarını çattı. "Nasıl oluyor da burada olduğumu biliyor bu?"

"Leon... bilir işte." Onu zayıf bir şekilde ittim. "Çekilsene."

"Uğraşıyordum." Seth üzerimden yuvarladı, ellerini yüzünde gezdirdi.

Kaşlarımı çatarak ona baktım ve doğruldum. Bir uyuşukluk dalgası beni ezip geçti. Bakışlarımı Seth'ten kıvrılmış elime çevirdim. Yavaşça elimi açtım. Yanar döner mavi renkte, zımba biçimli bir işaret vardı. Her iki elim de işaretlenmişti.

Omzumun üzerinden eğildi. "Vay, bir tane daha olmuş."

Ona bir yumruk savurdum ama yakınından bile geçmedi. "Bilerek yaptın bunu."

Seth tişörtünü düzeltirken omuz silkti. "Sorun etmedin, değil mi?"

"Konu bu değil, geri zekâlı. Bunların bende olmaması gerekirdi."

Başını kaldırıp baktı, kaşlarını havaya kaldırmıştı. "Bak, bilerek falan yapmadım. Bunun nasıl ya da neden olduğunu hiç bilmiyorum. Belki de sırf olması gerektiği için oluyordur."

"İnsanlar bekliyor," diye seslendi Leon koridordan. "Zamanımız yok."

Seth gözlerini devirdi. "Otuz ya da altmış dakika daha bekleyemezler miydi?"

"Bu ekstra zamanda ne elde edeceğini sanıyordun, bilmiyorum."

Kendimi hâlâ biraz sersem gibi hissediyordum; ayağa kalkıp düğmeleri açılmış tişörtüme ve sutyenime bakarken sallandım. Bu hangi arada olmuştu?

Seth bana sırıttı.

Renkten renge girerek beceriksizce düğmelerimi kapatmaya çalıştım. Seth'e olan öfkem içimde için için yanıyordu ama onunla laf dalaşına giremeyecek kadar da yorgundum. Hem sonra Leon vardı. Ne istiyor olabilirdi ki?

"Düğmelerden birini atladın." Seth ayağa kalktı ve göbeğimin üzerindeki düğmeyi ilikledi. "Hem kızarmayı kes. Herkes antrenman yapmadığımızı düşünecek."

"Yapıyor muyduk?"

Ağzı kulaklarına varmıştı. Tepesine bir yumruk indirmek istedim. Ama zamanı, saçlarımı tişörtümdeki kırışıklıkları düzeltmek için kullandım. Leon'la koridorda buluştuğumuzda epey düzgün gözüktüğümü hissettim.

Leon sanki odada neler olduğunu biliyormuş gibi beni gözucuyla süzdü. "İkinizin nihayet bana katılması ne hoş."

Seth ellerini cebine soktu. "Tam gaz antrenman yapıyorduk. Bazen kendimizi o kadar kaptırıyoruz ki kendimize gelmemiz birkaç dakika sürüyor."

Ağzım bir karış açık kaldı. İşte şimdi ona cidden vurmak istiyordum.

Leon gözlerini kısarak Seth'e baktı, sonra da dimdik döndü ve peşinden gelmemiz için işaret etti. İkisinin arkasından gidiyordum, bir yandan da odada ne yaptığım Leon'u neden ilgilendiriyor diye düşünüyordum. Herkes bizim Apollyon mükemmelliğimizi bağrımıza basmamızı istiyordu. Sonra aklıma Aiden geldi ve kalbim sıkıştı.

Şey, belki de herkes istemiyordu.

Tuhaf, şaşırtıcı bir his karnıma yayıldı. Biraz önce orada neler olmuştu? Böyle bir şey Catskills'den beri olmamışken konuşmaktan tam gaz sevişmeye geçmiştik. Başımı indirip ellerime baktım.

Süper özel kordon ortaya çıkmıştı.

Başımı kaldırıp Seth'in koridorda kasıla kasıla yürümesini izlerken biraz midem bulandı. Kıpkırmızı yanaklarıyla, sanki hızla dolaşan enerjiyi içinde güç bela tutabiliyor gibiydi. Kafam karman çorman oldu. Bütün bu enerji transferi olayı ve sonrasındakiler cidden güzeldi ama Aiden'ın yüzü gözümün önünden gitmiyordu.

Leon kapıyı açarken Seth dönüp bana baktı. Karanlık çökmeye başlamıştı bile ama Seth'in yüzüne yayılan gölge gecenin ürünü değildi.

Etrafımdaki duvarı kuvvetlendirmeye çalıştım.

Ve çuvalladım.

Dördüncü Bölüm

Marcus'un masasına en uzaktaki koltuğa çöktüğümde bitkindim. Şu merdivenler tam bir baş belasıydı ama Lucian'ın yaşadığı bitişikteki adaya yürümem beklenmediği için minnettardım. Bunu başarabileceğime inanmıyordum. Tek yapmak istediğim kıvrılıp yatmak, bu bol ışıklı odadan başka herhangi bir yere gitmekti.

"Herkes nerede?" diye sordu Seth, arkamda durarak. Ellerini koltuğun arkasına koymuştu ama saçlarımın kapattığı parmaklarını sırtıma bastırıyordu. "Çok acil dememiş miydin?"

Leon halinden hoşnut gözüküyordu. "Karıştırmışım herhalde."

Bacaklarımı yukarı çekip altıma alırken dudaklarımda yorgun bir gülümseme belirdi. Dediğim gibi, Leon Kusursuz Zamanlamaların Kralı'ydı. Belki de herkes gelmeden kestirebilirdim. Gözlerimi kapattım; birbirlerine laf geçirmeye çalışan Leon'la Seth'e zar zor dikkatimi veriyordum.

"Benim bildiğim, antrenmanlar yurt odasında olmazdı," dedi Leon. "Yoksa yöntemleri mi değiştirdiler?"

İkinci puan Leon'a.

"Bizim yapmamız gereken antrenman sıra dışı bir şey." Seth durakladı. Yüzünde rezil bir gülümseme olduğunu biliyordum. Ağzının ortasına tekmeyi yapıştırmak istediğim türden bir gülüş. "Bir Apollyon'u hazırlamak için neler gerektiğini avcılar anlayamaz."

Üçüncü puan Seth'e.

Arkama yaslanıp yanağımı koltuğun arkasına dayadım, esnedim.

"Bir sorun mu var, Alexandria?" diye sordu Leon. "Aşırı solgun görünüyorsun."

"Bir şeyi yok," diye cevap verdi Seth. "Antrenmanımız bir hayli... yorucuydu. Bilirsin, etrafta bir süre dolanıyorsun. Terliyorsun, itiyorsun..."

"Seth," diye çıkıştım, dördüncü, beşinci ve altıncı puanları gönülsüzce ona vererek.

Neyse ki, Marcus'un ofisinin kapıları açıldı ve içeriye bir grup insan girdi. İlk giren, Kuzey Carolina'daki Akit'in dekanı olan safkan dayımdı. Arkasındaki ise Kuzey Carolina Akiti'nin bakanı, safkan üvey babam Lucian'dı. Üstünde yine o gülünç beyaz cübbesi vardı, sırtına dökülen dümdüz siyah saçlarını deri bir şeritle tutturmuştu. Çok yakışıklı bir adamdı ama sözleri ne kadar sıcak olursa olsun, her zaman üstünden soğukluk ve yapmacıklık akıyordu. Üzerine bir iblis sürüsünün atlayıp bütün eterini emmesinden korkuyormuş gibi dört muhafızı iki yanında ona eşlik ediyordu. Yakınlarda olan olaylara bakılınca, tedbirin fazlasından zarar gelmezdi. Arkasında da Muhafız Linard'la Aiden duruyordu.

Gözlerimi kaçırdım ve Seth'in cidden çenesini kapalı tutması için dua ettim.

Marcus masasının arkasına geçip otururken bana göz ucuyla baktı ve kaşlarını merakla kaldırdı. "Seni şekerlemen-

den etmiyoruz ya, Alexandria?"

Bir nasılsın ya da seni sağ salim görmek güzel falan yok. Evet, dayım bana bayılıyordu doğrusu.

Leon köşeye çekilip kollarını kavuşturdu. "Antrenman yapıyorlardı," dedi, durakladı, "Alexandria'nın odasında," diye ekledi.

Yer yarılsa da dibine girsem diye düşündüm.

Marcus kaşlarını çattı ama Lucian –ah, sevgili Lucian– tam Lucian'lık bir cevap verdi. Marcus'un karşısındaki koltuklardan birine oturup cübbesini yaydı, bir kahkaha attı. "Olacak o kadar. Gençlerin kanı kaynıyor, birbirlerini çekici buluyorlar. Yalnız kalmak istediler diye onları kınayamazsınız."

Elimde değildi. Gözlerim Aiden'ı buldu. Leon'la Linard'ın yanında dikilmiş, bakışlarını odada gezdiriyordu. Gözleri bana gelince durdu, takılıp kaldı, sonra yoluna devam etti. Tuttuğum nefesimi bıraktım, dikkatimi dayıma verdim.

Marcus'un gözleri zümrüt gibiydi; tıpkı anneminkilere benziyordu ama daha sertti. "Kaderlerinde olsun ya da olmasın, Akit'in kuralları onlar için de geçerli, Sayın Bakan. Hem, duyduğuma göre Seth geceleri evinde, kendi odasında kalma konusunda güçlük çekiyormuş."

Bu durum cidden daha utandırıcı bir hale gelemezdi.

Seth koltuğumun arkasından uzanıp başını eğdi. Kulağıma fısıldadı. "Galiba anlamışlar."

Aiden'ın Seth'i duymuş olmasına imkân yoktu ama etrafına dalgalar halinde öfke saçıyordu. Hatta o kadar ki, Seth başını kaldırdı, Aiden'la göz göze gelip ona gülümsedi.

Yetmişti artık. Doğruldum ve Seth'in koluna vurup koltuğumdan çektim. "Bu yüzden mi toplandık? Bunun yerine şekerleme yapabilirdim."

Marcus buz gibi bakışlarıyla beni süzdü. "Aslında Kon-

sey'deki olayları tartışmak için buradayız."

Mideme yumruk yemiş gibi oldum. Duygusuz bir yüz ifadesi takınmaya çalıştıysam da bakışlarım hızla Aiden'a kaydı. Aiden pek endişeli gözükmüyordu. Hatta hâlâ dik dik Seth'e bakıyordu.

"Yolculuğumuz hakkında keşfettiğimiz birkaç şey var," dedi Lucian.

Marcus başıyla onayladı; parmakları, çenesinin altında bir kule oluşturuyordu. "İblis saldırısı bunlardan biri. Bazılarının saldırı planlayabildiğini biliyorum."

Onlardan birisi de annemdi. Lure Gölü'nde yazın meydana gelen saldırının ardında o vardı. Bazı iblislerin mantıklı planlar yapabildiklerinin ilk kanıtıydı.

"Ama böyle büyük ölçekli bir saldırı... duyulmuş şey değil," diye devam etti Marcus, bana göz atarak. "Annenin... annenin bunun olacağını çıtlattığını biliyorum ama böyle bir şey yapmaları imkânsız görünüyor."

Aiden başını yana yatırdı. "Ne diyorsun?"

"Bence yardım aldılar."

Kalbim tekledi. "İçeriden, bir melez ya da safkandan mı?"

Lucian somurttu. "Saçma."

"Bunun tamamen imkânsız olduğunu düşünmüyorum," dedi Leon, gözlerini kısıp Bakan'a bakarak.

"Hiçbir melez ya da safkan, bir iblise isteyerek yardım etmez." Lucian kollarını kavuşturdu.

"İsteyerek olmayabilir, Sayın Bakan. Yardım eden safkan ya da melez buna mecbur edilmiş olabilir," diye devam etti Marcus ve rahatlama hissedeceğim yerde içime çirkin bir şey çöreklenmişti. Ya birisi gerçekten de kapılardan geçip içeri girmelerine izin verdiyse?

Hayır. Bu hayatta olmazdı. Marcus şüphelerinde haklıysa,

bu ancak baskı altında gerçekleşebilirdi.

Marcus bana göz attı. "Alexandria'nın güvenliği açısından bunu aklımızdan çıkarmamalıyız. İblisler oraya onun için gelmişlerdi. Bunu tekrar deneyebilirler. Melez ya da safkan bir muhafızı ya da avcıyı ele geçir, İblisleri doğruca Alexandria'ya götürmesini sağla. Farkında olmamız gereken bir şey bu."

Nefes bile almıyordum. Seth'le Aiden da öyleydi sanırım. Ben safkan muhafızı... safkan muhafızı öldürdükten hemen sonra Catskills'ten ayrılabilmem için söylediğimiz bir yalandı bu.

"Katılıyorum." Aiden'ın sesi dikkat çekecek derecede tekdüzeydi. "Başka bir girişimde daha bulunabilirler."

"Söz Alexandria'nın güvenliğine gelmişken," dedi Lucian, koltuğunda bana dönerek. "Bakan Telly'nin niyeti son derece açıktı. Planladıklarının farkında olsaydım o Konsey oturumuna gitmeyi asla kabul etmezdim. Benim birinci önceliğim güvende olduğunu görmektir Alexandria."

Huzursuzca kıpırdandım. Ben büyürken, Lucian beni önemsiyormuş gibi bile yapmazdı. Ama Mayıs'ın sonunda Akit'e döndüğümden beri, sanki nicedir kayıp olan kızına kavuşmuş gibi davranıyordu. Ama beni kandıramazdı. Eğer Apollyon'un ikinci bedenlenmesi olmasaydım şu anda burada oturuyor olmazdı. Kimi kandırıyordum ki? Muhtemelen Atlanta'daki iblislere çoktan yem olurdum.

Bakışlarımız karşılaştı. Hiçbir zaman gözlerinden hoşlanmamıştım. Gözleri doğal olmayan bir siyahtı, obsidiyen rengi ve buz gibiydi. Yakından bakınca, gözbebekleri yok gibiydi. "Korkarım zorlama büyüsünün ve sana o içkiyi verme rezilliğinin arkasında Bakan Telly var."

O kadarını ben de biliyordum ama bunu onun ağzından duymak midemi bulandırmıştı. Bütün bakanların başı olarak Telly'nin gücü çok büyüktü. Bakan Diana Elder'ın oyu olmasaydı köle sınıfını boylamam işten bile değildi.

"Sizce Bakan Telly başka bir girişimde bulunacak mı?" Aiden'ın gür, melodik sesine tepki vermemek güçtü.

Lucian başını iki yana salladı. "Hayır demek isterdim ama yine bir numara çevirmeyi deneyecektir. Bu noktada yapabileceğimiz en iyi şey Alexandria'nın beladan uzak kalmasını ve baş bakanın eline, onu köleliğe göndermesi için bahane vermemesini sağlamak."

Birkaç çift göz üstüme çevrildi. Bir kez daha esnememi tuttum ve çenemi havaya kaldırdım. "Çılgınca bir şey yapmamaya çalışacağım."

Marcus tek kaşını kaldırdı. "Bu hoş bir değişiklik olurdu."

Ona dik dik baktım; sol avucumu bükülü dizime sürtüyordum. Tenimde hâlâ tuhaf bir his vardı ve karıncalanıyordu.

"Daha önleyici bir yöntem yok mu?" diye sordu Seth, koltuğuma yaslanarak. "Herhalde hepimiz Telly'nin yeniden bir şeyler deneyeceği konusunda hemfikiriz. Alex'in Uyanmasını istemiyor. Bizden korkuyor."

"Senden korkuyor," diye mırıldandım, sonra da tekrar esnedim.

Seth cevap olarak koltuğu geriye yatırdı, koltuğun kollarına yapışmak zorunda kaldım. Bana sırıttı ama bu, sonraki sözcükleriyle çelişiyordu. "Neredeyse Alex'i ele geçiriyordu. Bir oy eksikle köleliği kabul ettiremedi. Sudan bir bahaneyle Alex'i suçlayıp oyları kendi lehine çevirmeyeceği ne malum?"

"Diana, Telly'nin isteklerine hizmet etmek uğruna kendi pozisyonunu tehlikeye atmayacaktır," dedi Marcus.

"Vay canına. Bu ne samimiyet?" dedim.

Marcus yorumumu duymazdan geldi. "Önerin ne, Seth?"

Seth koltuğumun arkasından çekildi ve gelip yanımda dikildi. "Telly'yi bulunduğu yerden indirmeye ne dersiniz? O za-

man hiç gücü kalmaz." Lucian, Seth'i gözlerinde onaylayıcı bir bakışla izliyordu ve yemin ederim Seth gülücükler saçıyordu. Eve baştan aşağı pekiyilerle dolu karnesini getirmiş, aferin almayı bekleyen bir çocuk gibiydi. Tuhaftı. Tuhaf ve son derece tüyleri ürperticiydi.

"Politik bir darbe mi öneriyorsun? Baş bakana karşı ayaklanalım mı yani?" Marcus şaşkınlığını Lucian'a yöneltti. "Senin buna verecek bir cevabın yok mu?"

"Asla bu kadar nahoş bir şeye tenezzül etmeyi istemem ama Baş Bakan Telly eski yöntemlere bağlı. Toplumun değişmemesi için elinden geleni esirgemeyecek," dedi Lucian kibar bir tavırla. "İnançlarını korumak için çok ileriye gidecektir."

"Tam olarak inançları nedir?" diye sordum. Arkama yaslanınca deri koltuk nahoş sesler çıkardı.

"Telly artık ölümlülerle karışmadığımızı görmeyi istiyor. İstediği olursa tanrılara tapmaktan başka bir şey yapmayız."

Lucian soluk renkli elini cübbesinin üzerinde gezdirdi. Konsey'in işinin türümüzü geleceğe götürmek, hak ettiğimiz yere kavuşturmak değil de Olimpos'u korumak olduğunu düşünüyor."

"Bizi de tanrılara bir tehdit olarak görüyor," dedi Seth, kollarını kavuşturarak. "Benim kılıma dokunamayacağını biliyor ama Alex, Uyanana kadar savunmasız. Telly konusunda bir şeyler yapılmalı."

Yüzümü buruşturdum. "Ben savunmasız değilim."

"Öylesin." Aiden'ın gözleri üzerime dikildiğinde kurşuni rengiydi. "Baş Bakan Telly, Seth'i cidden ileride yoluna çıkacak bir tehdit olarak görüyorsa o zaman seni denklemin dışında bırakmaya çalışacaktır. Bunu yapacak gücü var."

"Bunu anlıyorum ama Seth çıldırıp Konsey'e saldırmayacak. Ben Uyandığımda dünyayı ele geçirmeye çalışmayacak."

Seth'e göz attım. "Değil mi?"

Seth gülümsedi. "Sen de yanımda olacaksın."

Sözünü duymazdan gelip kollarımı bacaklarıma doladım. "Telly beni sırf tehdit olarak gördüğünden ekarte etmek istiyor olamaz." Aklıma babam geldi. Bunun arkasında babamın da olduğundan hiç şüphem yoktu. "Başka bir şeyler daha olmalı."

"Telly, tanrılara hizmet etmek için yaşıyor," dedi Lucian. "Onların tehdit altında olduğunu düşünürse başka nedene gerek kalmaz."

"Siz de tanrılara hizmet etmek için yaşamıyor musunuz?" diye sordu Leon.

Lucian, safkan avcının tarafına zar zor baktı. "Yaşıyorum ama halkımın çıkarlarına hizmet etmek için de yaşıyorum."

Marcus bıkkınlıkla kaşını ovuşturdu. "Tek sorunumuz Telly değil. Bir de tanrılar var."

"Evet." Lucian başını öne salladı. "Furiler meselesi de var."

Elimi alnımda gezdirdim, dikkatimi konuşmaya vermek için kendimi zorluyordum. Beni bu konuşmaya dâhil etmeleri bile çok önemliydi. Bu yüzden dikkatimi vermeli ve kimsenin üstüne sıçramamalıydım.

"Furiler ancak safkanlara ve tanrılara yönelik tehdit algıladıklarında saldırır," diye açıkladı Marcus. "İblis saldırısından önce Akit'te ortaya çıkması, tanrıların aldığı koruyucu bir tedbirdi. Eğer iblis nüfusunu kontrol altında tutamazsak ya da iblislerin eylemleri yüzünden ölümlüler varlığımızdan haberdar olurlarsa cevap vereceklerine dair bir uyarıydı. İblisler Akit'e karşı saldırılarını başlatınca furiler serbest bırakıldı. Ama senin peşinden gittiler Alex. Savaşabilecekleri iblisler olmasına rağmen seni en büyük tehdit olarak algıladılar."

Furiler, o vahşet anlarında iblis masum demeden herkesi katletmiş ve benim peşime düşmüşlerdi. Yalan söylemeyece-

ğim... hayatımda hiç bu kadar dehşete kapılmamıştım.

"Geri gelecekler," diye ekledi Leon. "Onların doğası bu. Belki hemen değil ama gelecekler."

Başım dönüyordu. "O kadarını anladım ama ben yanlış bir şey yapmadım ki."

"Varsın, hayatım. Onlar için gereken tek neden bu," dedi Lucian. "Bir de ikinizden daha zayıf olanı sensin."

İkimizden daha uykulu olan da bendim.

Seth topuklarının üstünde geriye doğru sallandı. "Geri gelecek olurlarsa onları yok edeceğim."

"Sana iyi şanslar." Gözlerimi sert ışıktan korumak için kapattım. "Yanıp kül olacaklar ve hemen geri gelecekler."

"Eğer onları öldürmezsem."

"Neyle?" diye sordu Aiden. "Onlar tanrı. İnsanlar ya da yarı tanrılar tarafından yapılan hiçbir silah onları öldüremez."

Gözlerimi açtığımda Seth gülümsüyordu. "Akaşayla," dedi. "Bu onları sonsuza kadar yok eder."

"Şu anda o tür bir gücün yok," dedi Leon, çenesini sıkarak.

Lucian boğazını temizleyip konuşana kadar Seth sadece gülümsedi. "Furileri görmek bana hiç kısmet olmadı. Görmeye... değer bir şey olurdu."

"Çok güzellerdi," dedim. Herkes bana döndü. "İlk başta öyleydiler. Sonra değiştiler. Hiç öyle bir şey görmemiştim. Her neyse, birisi demişti ki, ben onları... def ettikten sonra Thanatos onların dönüşünden hoşnut olmayacakmış. Güçlerin seçtiği yol ve onların maşası olacağıma dair bir şeyler dedi. Kâhin de birdenbire ortadan yok olmadan önce buna benzer bir şeyler söylemişti."

"'Güçler' dediği de kim?" diye sordu Leon.

Aiden başını öne salladı. "Bu iyi bir soru."

"Bizi ilgilendiren bu değil. Konumuz furiler," diye cevap

verdi Lucian, zarif bileğini kıvırıp konuyu sonlandırarak. "Telly gibi, eski korkularla hareket ediyorlar. Furiler, Thanatos'a sadıktır. Furiler tekrar gelirse korkarım Thanatos da pek uzakta olmayacaktır."

Marcus ellerini indirip maun masasının üzerine koydu. "Tanrıların okula saldırmasına göz yumamam. Güvenliğini sağlamam gereken yüzlerce öğrenci var. Furiler öldürürken pek ayrım yapmıyorlar."

Bir kez olsun benim güvenliğimi sağlamaktan bahsetmemişti. Bu biraz içime oturmuştu. Akraba olabilirdik ama bu bizi gerçek bir aile yapmaya yetmiyordu. Marcus bana bir kez olsun gülümsememişti. Babama ulaşmayı daha da önemli kılıyordu bu.

"Alex'i güvenli bir yere götürmeyi teklif ediyorum," diye önerdi Lucian.

"Ne?" Sesim incecik çıkmıştı.

Lucian göz ucuyla bana baktı. "Furiler seni burada aramaları gerektiğini biliyor. Seni güvenli bir yere götürebiliriz."

Seth koltuğumun koluna oturdu, uzun bacaklarıyla bağdaş kurdu. Bunların hiçbirisi onu şaşırtmamış gibiydi.

Sırtına hafifçe vurup dikkatini çektim. "Bunu biliyor muydun?" diye fısıldadım.

Yanıt vermedi.

Ona, bunun hesabını daha sonra soracağımı anlatan bir bakış fırlattım. Seth en azından beni bu konuda uyarabilirdi.

Aiden kaşlarını çattı. "Onu nereye götüreceksiniz ki?"

Bakışlarımı tekrar Aiden'a çevirdim. Bir an göz göze geldiğimizde göğsüm sıkıştı. O anda yeterince yoğun bir şekilde odaklansaydım hâlâ kollarını bana sardığını hissedebilirdim. Herkes, ben orada oturmuyormuşum gibi geleceğimi tartışırken en iyi taktik bu değildi tabii.

"Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi," diye yanıtladı Lucian. "En iyi muhafızlarım ve Seth tarafından iyi bir şekilde korunacak."

Marcus bunu düşünüyor gibiydi. "O zaman furilerin buraya saldırmalarından da endişe etmezdik." Benim tarafıma baktı, yüz ifadesi ihtiyatlıydı. "Ama Akit'ten şimdi ayrılırsa mezun olup avcı olamayacak.

Midem alt üst oldu. "O halde ayrılamam. Mezun olmak zorundayım."

Lucian gülümsedi, suratına yumruğu patlatmak istedim. "Canım, şu anda avcı olma konusunda endişelenmene gerek yok. Apollyon olacaksın sen."

"Umurumda değil! Apollyon olmak benim tüm hayatım değil! Avcı olmak istiyorum. Bu hep istediğim bir şeydi." Son sözcükler gelip göğsüme çöreklenmişti. Hep istediğim şey, seçeneklerimin olmasıydı. Aslında avcı olmak sadece kötünün iyisiydi.

"Güvenliğin ne istediğinden daha önemli." Lucian'ın sesi sertti, beni olmaması gereken bir odaya girmeye ya da sırası gelmeden konuşmaya cüret eden o küçük kız olduğum zamana geri götürmüştü. Gerçek Lucian buydu ve dış görünüşünün altından gizlice çıkıyordu.

Hiç kimse fark etmemişti.

Kalçalarımı acıyana kadar sıktım. "Hayır. Ben avcı olmak istiyorum." Yardım için Seth'e baktım ama her nedense aniden tüm dikkatini botlarının burnuna vermişti. "Hiçbiriniz anlamıyorsunuz. İblisler annemi benden aldılar, beni de bir canavara dönüştürdüler. Bana ne yaptıklarına baksanıza!" Güçlükle nefes alıyordum, kendimi kaybetmeme ramak kaldığını biliyordum. "Hem, beni nereye götürürseniz götürün furiler beni bulacaktır. Onlar tanrı! Sonsuza dek saklanamam ya."

Lucian tamamen bana döndü. "Bu bize zaman kazandırır."

İçimi aniden bir öfke kapladı. Neredeyse sandalyemden kalkacaktım. "Uyanmam için gereken zamanı mı? Ya sonra Bana ne olacağı umurunda olmayacak mı?"

"Saçma," dedi Lucian. "Sadece gücün olmayacak, Seth ikinizi de koruyabilecek."

"Seth'in beni korumasına ihtiyacım yok!"

Seth dönüp bana baktı. "Bir erkeğe kendini yararlı hissettirmeyi iyi biliyorsun."

"Kes sesini," diye tısladım. "Ne demek istediğimi sen de biliyorsun. Dövüşebilirim. İbisleri öldürdüm, furilerle savaşıp sağ kaldım. Seth'in bana bebek bakıcılığı yapmasına lüzum yok."

Leon kahkahayla güldü. "Bir bebek bakıcısına lüzum var ama Seth'in bu iş için uygun olduğundan şüpheliyim."

Aiden öksürdü ama daha çok kahkahasını gizlemeye çalışırmış gibiydi.

"Sence sen daha iyi bir iş çıkarabilir misin?" diye sordu Seth, rahat bir tavırla ama gerildiğini hissediyordum. Ayrıca Leon'a hitap etmediğini de biliyordum. "Buyur, dene," diye ekledi.

Aiden'ın gözleri griden gümüş rengine döndü. Bakışları, Seth'in bakışlarıyla karşılaştığında dolgun dudakları alaycı bir gülümsemeyle büküldü. "Bence bunun cevabını biliyoruz."

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım.

Seth doğrularak omuzlarını dikleştirdi. O bir şey söylemeden önce, söyleyeceklerinin çok kötü şeyler olacağından emin olduğum için koltuğumdan fırladım. "Akit'ten ayrıla..." Gözümün önünde parlak noktalar dans ediyordu, midem birden bulandı, her şey bulanıklaştı. "Vay canına..."

Seth anında yanımda bitti, tek kolunu belime doladı. "İyi

misin?" Beni tekrar koltuğa oturttu. "Alex?"

"Evet," diye nefes aldım, yavaşça başımı kaldırarak. Herkes bana bakıyordu. Gözleri kocaman açılmış Aiden öne yürüdü. Yanaklarım yanıyordu. "İyiyim. Cidden. Sadece biraz yorgunum."

Seth yanımda diz çöküp elimi tuttu. Omzunun üzerinden bakarken elimi hafifçe sıktı. "Bütün hafta nezleydi."

"Soğuk mu aldı?" Lucian dudaklarını büktü. "Ne kadar da... ölümlü."

Ona nefret dolu bir bakış fırlattım.

"Ama... melezler hasta olmaz ki," dedi Marcus, gözlerini kısarak bana baktı.

"Eh, onu artık birlikte yaşadığım kâğıt mendil kutusuna anlat." Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "Cidden, artık iyiyim."

Marcus aniden ayağa kalktı. "Galiba bu akşamlık bu kadar yeter. Hepimiz şu an için hiçbir şeye karar vermeye gerek olmadığı konusunda hemfikir olabiliriz."

Sessizleşen ve yumuşayan Lucian başıyla onayladı.

Tartışma sona erdi ve geçici olarak kurtuldum. Akit'ten şimdilik ayrılmayacaktım ama sonunda kararın bana ait olmayacağına dair hissettiğim, içimi kemiren korkuyu üzerimden atamıyordum.

Beşinci Bölüm

Ertesi sabah uyuyakaldım ve ilk iki dersimi kaçırdım. Bu durum işime de gelmişti çünkü bir gün önce boğmaya çalıştığım Olivia'yla karşılaşmak zorunda kalmamıştım. Ne var ki dünün bitkinliği bugün de sürüyordu. Öğleden sonraki derslerimden önceki arayı Seth'le tartışarak geçirdim.

"Derdin ne senin be?" Sandalyesini geriye itti.

"Söyledim ya." Tenha salona göz gezdirdim. Herkesin gözünü dikip bize baktığı kafeteryada yemek yemekten daha iyiydi. "Lucian'ın, Apollyon Yer Değiştirme Programı'ndan haberdar olduğunu biliyorum."

Seth inledi. "Tamam. Peki. Bundan bahsetmiş olabilir. Ne olmuş yani? Akıllıca bir fikir yani."

"Akıllıca bir fikir değil Seth. Ben saklanmak değil, mezun olmak istiyorum." Başımı eğip neredeyse hiç dokunmadığım soğuk sandviçime baktım. "Kaçmayacağım."

"Ah, tanrılar aşkına. Lucian saçmalığına başlama yine. Onu, benim gibi tanımıyorsun."

"İnsanlar değişir Alex. Eskiden koca bir hıyar olabilir ama artık değişmiş."

Ona bir bakış fırlattım. Aniden neden tartıştığımı bile bilmediğimi fark ettim. Omuzlarım çöktü. "Hem ne anlamı var ki?"

Seth kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Hiç." Pipetimle oynuyordum.

Öne eğilip tabağımı itti. "Daha çok yemen gerek."

"Sağ ol, babacığım," diye çıkıştım.

Arkasına yaslanarak ellerini kaldırdı. "Sakin ol tavşancığım."

"Hepsi senin yüzünden zaten."

Seth kahkaha attı. "Nedenmiş?"

Somurttum. "Bütün Olimpos Sarayı'nı yok edebilecek potansiyele sen sahip olacaksın ama hiç kimse seni öldürmeye çalışmıyor. Gel gör ki herkes, 'Hiçbir şey yapmayacak olanı öldürelim!' havasında. Ben ölünce sen öylece günbatımına doğru ilerleyebileceksin."

Dudakları tekrar seğirdi. "Sen ölürsen ben kaçıp gitmem. Üzülürüm."

"Tanrı Katili olamayacağına üzülürsün bir tek." Soğuk sandviçimi alıp yavaşça ters çevirdim. "Olivia benden nefret ediyor."

"Alex..."

"Ne var?" Başımı kaldırıp baktım. "Ediyor çünkü Caleb'ın ölmesine izin verdim."

Gözlerini kıstı. "Sen, Caleb'ın ölmesine izin vermedin Alex."

Aniden ağlamayı isteyerek iç çektim. Bugün berbat olduğum resmen doğrulanmıştı. "Biliyorum. Olivia'yı özlüyorum."

"Onunla konuşmayı denedin mi?" Bakışımı görünce gözleri kocaman açıldı. Soğuk sandviçimi işaret etti. "Ye şunu."

İstemeye istemeye küçük bir ısırık aldım.

Seth beni izlerken tek kaşını kaldırdı. "Aç mısın?"

Lokmayı yuttum. Yediğim şey mideme taş gibi oturdu. "Hayır."

Birkaç dakika konuşmadık. İstemeden sol elimi ters çevirdim ve zımba şekilli runun hafifçe parladığı yere baktım. "Bunu... bunu bilerek mi yaptın?"

"Neyi? Runu mu?" Elimi avucum yukarı bakacak şekilde tuttu. "Hayır, bilerek yapmadım. Daha önce de söylemiştim."

"Bilmiyorum. Bu olduğunda epey yoğun konsantre oluyormuş gibiydin."

"Duygularına yoğunlaşıyordum ben." Seth başparmağını yivin etrafında gezdirdi, neredeyse dokunacaktı. "Hoşuna gitmiyor, değil mi?"

"Hayır," diye fısıldadım. Bir işaret daha, başka biri, başka bir şey olmaya bir adım daha yaklaşmak demekti.

"Bu doğal Alex."

"Doğal gelmiyor ama." Bakışlarımı ona çevirdim. "Bu işaretin anlamı ne peki?"

"Tanrıların gücü," diye yanıt verdi, beni şaşırtarak. "Diğeriyse ruhun cesareti anlamına geliyor."

"Ruhun cesareti mi?" Güldüm. "Hiç mantıklı değil."

Elini bileğime kaydırıp başparmağını nabzıma koydu. "Bunlar, Apollyon'un ilk işaretleri."

Bileğim onun elindeyken o kadar küçük, hatta kırılgan görünüyordu ki. "Seninkiler erken mi çıktı?"

"Hayır."

İç çektim. "Dün gece... aramızda neler oldu öyle?"

Dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi. "Şey, çoğu kişi buna sevişme der."

"Demek istediğim bu değil." Elimi çekip kurtardım ve avu-

cumu masanın kenarına sürttüm. "Enerjinin ya da artık her ne demek istiyorsan onun beni terk edip sana gittiğini hissettim."

"Canını yaktı mı?"

Başımı iki yana salladım. "İyi geldi."

Burun delikleri, sanki sevdiği bir şeyi kokluyormuş gibi genişledi. Sonra, hiç uyarmadan aramızdaki masaya eğildi, yanaklarımı tuttu ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. Öpüşmemiz yumuşak, baştan çıkarıcı ve harbiden acayipti. Dün geceki öpücük sayılmazdı ya da en azından kendimi buna inandırmıştım. O yüzden bu, Catskills'ten bu yana ilk gerçek öpücüktü ve bütün milletin ortasında oluyordu. Soğuk sandviçimi hâlâ sağ elimde tutuyordum. Yani evet, bir acayipti.

Seth geri çekilip gülümsedi. "Bence bunu daha sık yapmalıyız."

Yanaklarım yanıyordu çünkü insanların bize baktığını biliyordum. "Öpüşmeyi mi?"

Güldü. "Evet, daha çok öpüşme taraftarıyım ama ben dün gece olanları kastetmiştim."

Aniden içimi bir öfke kapladı. "Neden? Bir şey hissettin mi ki?"

Tek kaşını kaldırdı. "Ah, bir şeyler hissettim."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. "Elimi tutmanı ve izin ortaya çıkmasını kastediyorum. Bir şey hissettin mi?"

"Anlaşılan konuşmak isteyeceğin türden bir şey değil."

"Tanrılar aşkına." Soğuk sandviçimi sıktım. Mayonez topakları plastik tabağa saçıldı. "Seninle neden konuşuyorsam."

Seth yavaşça soluğunu verdi. "Adet öncesi sendromu falan mı yaşıyorsun? Çünkü çalkantılı ruh halin beni öldürüyor."

Ona bir an bakıp kaldım, inanamıyordum, lafı buraya kadar vardırdı, diye düşündüm. Sonra kolumu geriye attım, sandviçi var gücümle fırlattım. Tatmin edici bir pat sesiyle göğsüne çarptı. Ama yüzümü neredeyse güldüren, oturduğu yerden fırlarken yüzünün ifadesiydi. Marul ve jambon parçalarını tişörtüyle pantolonundan silkelerken yüzünde şaşkınlıkla korku arası bir ifade belirmişti.

Ortak salonda bir avuç insan, çoğunlukla da yaşça bizden küçük safkanlar vardı. Hepsi fal taşı gibi açılmış gözlerle bize bakıyorlardı.

Apollyon'a sandviç fırlatmak muhtemelen topluluk içinde yapılacak bir şey değildi.

Ama kendimi tutamamıştım. Güldüm.

Seth kafasını aniden kaldırdı. Gözleri ateşli, koyu bir sarıydı. "Kendini daha iyi hissettin mi bari?"

Bu kadar çok gülmekten gözlerim yaşarmıştı. "Evet, iyi geldi."

"Bugün dersten sonraki antrenmanı erteleyelim." Dişlerini sıktı, yanakları kıpkırmızı oldu. "Biraz dinlen sen."

Gözlerimi devirdim. "Her neyse."

Seth bir şey söylemek için ağzını açtı ama durdu. Son jambon ve peyniri de silkeledi ve dönüp gitti. Biraz önce öğle yemeğimi Seth'e fırlattığıma inanamıyordum. Bu benim için bile biraz aşırıydı.

Ama komikti de.

Kendi kendime kıkırdadım.

"Temizleyecek misin şunu?"

Oturduğum yerde biraz sıçrayıp başımı kaldırdım. Linard sütunlardan birinin arkasından çıktı, göz ucuyla yerdeki karmaşaya bakıyordu. "Sen beni mi izliyorsun?"

Gergin bir şekilde gülümsedi. "Güvende olduğundan emin olmak için buradayım."

"Bu biraz tüyler ürpertici." Oturduğum yerden kalktım, tabağımdan bir peçete aldım. Toplayabildiklerimi topladım ama

mayonez, halıya yapışmıştı. "Lucian'ın fikri mi bu?"

"Hayır." Ellerini arkasında kenetledi. "Dekan Andros'un ricasıydı."

Hareketsizleştim. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye cevap verdi. "Gitsen iyi olur. Dersin birazdan başlayacak."

Dalgın dalgın başımı öne salladım, çöpü attım ve çantamı aldım. Marcus'un emri beni şaşırtmıştı. Lucian'ın, muhafızlarını üzerime salmasını bekliyordum. Değerli Apollyon'unun başına bir şey gelsin istemezdi. Belki de Marcus, beni sandığım kadar sevimsiz bulmuyordu.

Linard aramızda makul bir mesafe bırakarak peşimden çıktı. Bu bana, ruh gemilerini satın aldığım ve Caleb'la birlikte denize bıraktığımız günü hatırlattı. Bu anı yüreğimi cız ettirdi ve kötü olan ruh halim daha da kötüleşti. Derslerimin geri kalanında zombi gibiydim. Çabucak antrenman kıyafetlerimi giydikten sonra Sokak Dövüşü dersine girdim. Eğitmen Romvi beni görünce anlamsız bir şekilde memnun oldu.

Çantamı bırakıp duvara yaslandım; konuşacak kimsenin olmamasından rahatsız değilmişim gibi yapıyordum. Bu derse en son girdiğimde Caleb daha sağdı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve bakışlarımın silahların tutulduğu duvarda gezinmesine izin verdim. Aiden'la antrenmanlarımız sırasında bu salona o kadar alışmıştım ki benim için yuva gibiydi. İblisleri öldürmeye yarayan şeylerin durduğu duvarın yanında dikilen Jackson başka bir melezin sözlerine kocaman gülümsedi. Sonra dosdoğru bana baktı ve pişmiş kelle gibi sırıttı.

Bir zamanlar onu seksi bulurdum ama iblis annem onun kız arkadaşının ailesini katlettikten –tabii gerçekten Lea'ylaysa– ve onunla son yüzleşmemizden sonra, o kadar da takdir etmiyordum artık.

Bakışlarını kaçırana kadar ben de ona baktım. Sonra da incelememe devam ettim. Olivia, Luke'un yanında durmuş, kıvırcık saçlarını atkuyruğu yapıyordu. Boynunda, karamel rengi cildinde morluklar vardı. Başımı eğip ellerime baktım. Bunu ben yapmıştım.

Tanrılar aşkına, aklım neredeydi? İçimi suçluluk ve utanç kapladı. Başımı kaldırıp baktığımda Luke beni izliyordu. Bakışları düşmanca falan değildi, sadece... kederliydi.

Dudağımı ısırarak bakışlarımı kaçırdım. Arkadaşlarımı özlüyordum. Caleb'ı da çok özlüyordum.

Ders çabucak başladı ve yorgun olmama rağmen işe girişttim. Çeşitli tutma teknikleri için Elena'yla eşleştik. Teknikleri çalıştıktan sonra zihnim nihayet kapandı. Burada, antrenmanda hiçbir şey düşünmüyordum. Keder ya da kayıp yoktu; uğraşılacak bir kader ya da kurtarılacak bir baba yoktu. Avcı olmanın böyle bir şey olduğunu düşünüyordum. Sonunda avlanmaya çıktığımda iblisleri bulmaktan ve onları öldürmekten başka bir şey düşünmem gerekmeyecekti. Belki de avcı olmayı istememin arkasındaki gerçek neden buydu çünkü o zaman hayatımı sürdürebilecektim... ve ne yapacaktım? Öldürecektim. Öldürecektim. Ve biraz daha öldürecektim.

Derinlerde gerçekten istediğim bu değildi. Şimdi bunu mu fark ediyordum?

Bu yavaş halimle bile Elena'dan biraz daha hızlıydım. Yere indirme ve kalkma tekniklerine geldiğimizde (ki bu birini yere yapıştırıp bundan kurtulmaktan ibaretti) onu yere yapıştırabiliyor, ancak yavaşlıyor ve bitkin düşüyordum.

Elimden kurtuldu ve kalçalarını eğip beni sırtüstü yatırdı. Başını yana yatırıp bana bakınca kaşları çatıldı. "Sen... sen iyi misin? Çok solgun gözüküyorsun."

Soğuk algınlığının geçmek bilmeyen etkilerini Google'da

araştırmam gerekiyordu çünkü bu cidden sinir bozucu hale gelmişti. Tek istediğim bir yataktı. Elena'nın sorusuna cevap veremeden Eğitmen Romvi arkamızda belirdi. İnlememi bastırdım.

"Konuşabiliyorsanız yeterince sıkı çalışmıyorsunuz demektir." Romvi'nin solgun gözleri buz dağları gibiydi. Beni sınıfta rezil etmeye bayılıyordu; eminim beni özlemişti. "Elena, minderden in."

Elena ayağa kalkıp sıvıştı, beni eğitmenle yalnız bıraktı. Etrafımızda öğrenciler dövüşüyorlardı. Ayağa kalktım ve huzursuz bir şekilde ayak değiştirdim; beni nasıl azarlayacağını kafamda kuruyordum. Arkamı dönüp ellerimi kalçama koydum.

Eliyle omzuma vurdu. "İnsan savaşta asla arkasını dönmemeli."

Omzumu silkip elinden kurtuldum, ona döndüm. "Savaşta olduğumuzu fark etmemiştim."

Gözlerinde bir şey parladı. "Biz her zaman savaştayız, özellikle de benim dersimde." Bana aşağılarcasına baktı, bir zamanlar avcılık yapmış bir safkan olduğundan her zamanki tutumu buydu. "Sırası gelmişken, sonunda bize katılman ne hoş, Alexandria. Artık antrenmana ihtiyaç duymadığını düşünmeye başlamıştım."

Dilimin ucuna birkaç cevap geldi ama onları söylemeyecek kadar aklım başımdaydı.

Romvi hayal kırıklığına uğramışa benziyordu. "İblis kuşatmasında savaştığını duydum."

Ne kadar az şey söylersem dayak yeme ihtimalimin o kadar azaldığını bildiğimden sadece başımla onayladım; bu sırada, bir kanatlı atın kafasına konup boynunu ısırdığını hayal ediyordum.

"Furilerle de savaşmış ve hayatta kalmışsın. Sadece savaşçılar bunu başarabilir"

Bakışlarım, minderlerin kenarında durmuş beni izleyen Olivia'yla Luke'a kaydı. Kaç kez bu pozisyonda olmuştuk? Ama bu farklıydı çünkü eskiden Caleb da aralarında olurdu.

"Alexandria?"

Dikkatimi ona verdim, yaptığım hataya kızmıştım. Romvi konuşurken asla ondan başka bir yere bakmamalıydım. "Evet, Furilerle savaştım."

Gözleri ilgiyle parladı. "Ne yaptığını göster bana."

Hazırlıksız yakalanmıştım, bir adım geriledim. "Ne demek istiyorsun?"

Dudaklarının bir tarafı küçük bir gülümsemeyle büküldü. "Furilerle nasıl savaştığını bana göster."

Dudaklarımı gergince ıslattım. Furilerle nasıl savaştığımı ve hayatta kaldığımı hiç bilmiyordum; tek bildiğim, her şeyin kehribar rengine döndüğüydü, sanki birisi gözlerimin üzerine kehribar rengini dökmüştü. "Bilmiyorum. Her şey öylesine hızlı oluyordu ki."

"Bilmiyorsun, ha?" Elini kaldırdı ve tunik tarzı tişörtünün kolu yukarı sıyrılınca ortaya baş aşağı duran meşale dövmesi çıktı. "Bence buna inanmak zor."

Bir an için aklım başımdan gitti. "Dövme ne iş?"

Dişlerini sıktı, bana saldıracağını sandım. Ama saldırmadı. "Jackson!"

Uzun adımlarla minderlere koşan Jackson durdu ve ellerini dar kalçalarına koydu. "Efendim?"

Romvi gözlerime baktı. "Dövüşmenizi istiyorum."

Jackson'ın gülümseyen yüzüne göz attım. Romvi'nin benden yapmamı istediği şey, Jackson'ı kullanarak furilerle nasıl savaşıp hayatta kaldığımı ona göstermemdi. Kiminle dövüştüğüm fark etmezdi; bilmediğim bir şeyi gösteremezdim ki.

Minderlerden uzaklaşırken durdu ve Jackson'a bir şey fı-

sıldadı. Romvi'nin söylediği her neyse, başını öne sallamadan hemen önce Jackson'ın yüzünde bir sırıtış belirdi.

Yapış yapış alnımı elimle kuruladım, sakinleşip daha yavaş nefes aldım ve bacağımdaki küçük titremeleri görmezden gelmeye çalıştım. Yorgun olsam bile Jackson'ı alt edebilirdim. İyi bir dövüşçüydü ama ben daha iyiydim. Daha iyi olmak zorundaydım.

"Ders bittiğinde canın çıkmış olacak," diye sataştı Jackson, parmaklarını kütleterek.

Tek kaşımı kaldırdım ve tek elimle ileri gitmesini işaret ettim. Yastığa karşı derin bir hasret besliyor olabilirdim ama onu alt edebilirdim.

Sert bir saldırıda bulunmadan önce bir adım uzaklaşmasını bekledim. Hızlı ve çeviktim. Sert bir darbeden kaçmak için bir yöne doğru aldatmaca yaptı ve sırtına tekmeyi yedi. Çok geçmeden yediği şiddetli döner tekme yüzünden sırtüstü yere serilmiş, nefes nefese sövüyordu.

"Canım mı çıkacak?" dedim, tepesinde dikilerek. "Hayır, hiç sanmam."

Sert bir şekilde nefes alarak zıplayıp topuklarının üzerinde kalktı. "Bekle de gör, bebeğim."

"Bebeğim?" diye tekrarladım. "Ben senin bebeğin değilim."

Jackson buna cevap vermedi. Uçarak bir kelebek tekme attı, ben de eğilerek kurtuldum. Tekmelerimiz çok sertti. Darbe üzerine darbe vurarak birbirimizi kovaladık; her bir darbe sonuncusundan daha şiddetliydi. Kuşkusuz, bunu biraz fazla ciddiye alıyordum. Bu öküze kıyak geçmeyecektim. Aiden'ı bile yere serecek tekmeyle yumrukları keserken içimde tuhaf bir karanlık yükseldi. Üzerimden boşalan tere ve kollarımın ağrımasına rağmen sırıttım. Önceki öfkemin tümünü Jackson'la ettiğim kavgaya aktarıyordum.

Kavgamız sonunda diğer öğrencilerin de dikkatini çekmişti. Jackson'ın yumruğu çenemi sıyırıp geçtiğinde ve Eğitmen Romvi dövüşe son vermediğinde çok az şaşırdım. Bilakis, vahşi dövüşümüzü izlemekten müthiş keyif alıyor gibiydi.

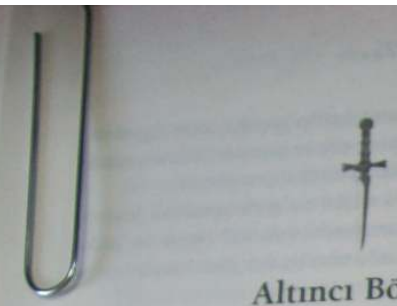
Demek Jackson oyunu kurallarına göre oynamak istemiyor, Romvi de bunu umursamıyordu, öyle mi? Neyse ne. Jackson tekrar yumruğunu savurdu ama bu kez elini yakaladım ve geriye büktüm.

Jackson elimden aşırı kolay kurtuldu; bu da gücümün limitlerine ulaşmaya başladığımı gösteriyordu. Topuğumun üzerinde döndüm, tepedeki ışıkların titreştiğini gördüm –yoksa gözlerim miydi titreşen? – ve kuvvetli bir yerden tekmeyle Jackson'ın bacaklarını yerden kestim. Bariz zaferimi kutlayacak zaman olmadı. Jackson'ın bacaklarıma atıldığını gördüm. Öğrendiğimiz gibi zıplamaya çalıştım ama kolumu kaldıracak halim olmadığından aşırı yavaştım. Bacakları, bacaklarımı yakaladı ve yan tarafıma düştüm, hemen yuvarlanarak uzanamayacağı bir yere kaçtım.

"Furileri bu şekilde yenmediğinden eminim." Eğitmen Romvi'nin sesi kulağa kendini beğenmiş geliyordu.

Şu Romvi'ye bir tekme oturtmayı ne kadar istediğimi düşünecek zamanım bile olmadı. Jackson fırıldak gibi döndü. Yana kaçtım ama tekmesi kaburgalarıma geldi. Acı o kadar umulmadık ve yoğundu ki donakaldım.

Jackson'ın işini daha bitirmediğini sezerek ellerimi kaldırdım ama o minicik an bana pahalıya patladı. Jackson'ın topuğu ellerimin yanından geçip çeneme vurdu ve dudağımı patlattı. Ilık bir şeyler ağzımın içine fışkırdı ve ışık patlamaları gördüm. Kan, kan tadı alıyordum. Çakan ışıkların ötesinde Jackson'ın botlarının bir kez daha yukarı kalktığını gördüm.

Altıncı Bölüm

Jackson kafamı ezecekti.

Bu hiç de antrenman falan değildi.

Son saniyede birisi Jackson'ı belinden yakaladığı gibi yere fırlattı. Ellerimi hızla ağzıma götürdüm. Yapışkan ve ılık bir şey hemen ellerimi kapladı.

Tadını alabildiğim tek şey kandı. Tereddüt ederek, diş kaybedip kaybetmediğimden emin olmak için dilimi ağzımın içinde gezdirdim. Hâlâ tüm dişlerimin yerinde olduğunu anlayınca ayağa kalkıp kan tükürdüm. Sonra Jackson'a hücum ettim.

Kalakaldım. Şaşkınlıktan az daha düşüp kalacaktım.

Jackson başka birini savuşturmakla meşguldü ve bu kişi Aiden'dı. Belli belirsiz, onun nereden çıktığını merak ederken acıyı bir an için unuttum. Aiden, derslerimi artık izlemiyordu. Bana ders bile vermiyordu, bu yüzden bu salonlarda takılması için bir sebebi yoktu.

Ama işte buradaydı.

Zarafetle gaddarlığın tuhaf karışımıyla kendimden geçmiş bir halde Aiden'ın, Jackson'ı tişörtünün ensesinden tutup min-

derden dışarı çekişini izledim. Yüzleri arasında sadece birkaç santim vardı. Aiden'ı son kez, içkiyi içtiğim gece Seth'in peşinden gittiğinde bu kadar öfkeli görmüştüm.

"Partnerinle böyle dövüşemezsin," dedi Aiden buz gibi ve alçak bir sesle. "Eğitmen Romvi'nin seni böyle eğitmediğinden eminim."

Jackson'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Parmak uçlarındaydı ve kolları iki yanında sallanıyordu. Jackson'ın burnunun kanadığını, hatta benim ağzımdan daha kötü kanadığını o zaman fark ettim. Birisi ona vurmuştu ve o kişi büyük ihtimalle Aiden'dı. Çünkü bunu ancak bir safkan yaptığında hiç kimse ona müdahale etmezdi.

Jackson'ı bıraktı. Melez, elleriyle yüzünü kapatarak dizlerinin üzerine çöktü. Aiden hızla arkasını döndü, gözleriyle çabucak hasarı ölçüp biçti. Sonra Eğitmen Romvi'ye döndü ve benim ya da sınıfın anlayamayacağı kadar alçak sesle konuştu.

Ben ne olduğunu anlayamadan Aiden minderleri geçti ve kolumu yakaladı. Beni antrenman odasından çıkartırken konuşmadık. "Çantam," diye itiraz ettim.

"Birisine getirtirim."

Koridorda omuzlarımı tuttu ve beni kendine çevirdi. Bakışlarını dudağıma indirince gözleri koyu griden gümüş rengine döndü. "Eğitmen Romvi işin bu raddeye varmasına izin vermemeliydi."

"Evet ama umurunda olduğunu sanmam."

Bir küfür savurdu.

Bir şey söylemek istedim. Mesela, böyle şeyler olur... ya da en azından burada pek arkadaşım olmadığı için bunun beklenen bir şey olduğu gibi sözler. Ya da belki Aiden'a teşekkür etmeliydim ama etkileyici yüzündeki birbiriyle çelişen duygulardan bunun hoşuna gitmeyeceğini anlayabiliyordum. Aiden

öfkeliydi, tamamen yanlış nedenlerden dolayı hem de. Sanki bir melez değil de sıradan biri bana vurmuş gibi tepki vermişti. Bir safkan olarak müdahale etmesi için hiçbir neden yoktu. Bu, eğitmenin işiydi. Aiden dizginleyemediği bir öfke anında bunu unutmuştu.

"Bunu yapmamalıydım, kendimi kaybetmemeliydim," dedi sessizce, çok güçlü olduğuna inandığım birine göre sesi son derece genç ve savunmasız geliyordu. "Ona vurmamam gerekirdi."

Gözlerimi yüzünde gezdirdim. Yüzümün zonklamasına rağmen Aiden'a dokunmak istiyordum. Bana dokunmasını istiyordum. Öyle de yaptı ama istediğim şekilde değil. Elini belime koyup beni revire götürdü. Ne kadar kötü olduğunu görmek için elimi ağzıma götürmek istiyordum. Hatta bir ayna istiyordum.

Safkan doktor yüzüme baktı ve başını iki yana salladı. "Masaya çık."

Kendimi yukarı çektim. "Yara izi kalacak mı?"

Doktor, kirli beyaz bir şişeyle birkaç hidrofil pamuk aldı. "Henüz bilmiyorum, şimdilik konuşmamaya çalış. En azından dudağın içinde bir hasar olmadığından emin olana kadar, tamam mı?"

"Yara izi kalırsa çok kızacağım."

"Bırak konuşmayı," dedi Aiden, duvara yaslanarak.

Doktor ona gülümsedi, görünüşe göre bana bir safkanın eşlik etme nedenini pek de merak etmiyordu. Tekrar bana döndü. "Bu biraz acıtabilir." Pamuğu dudağımın üzerine hafif hafif vurdu. *Acıtabilir mi?* Deli gibi yakıyordu yahu. Az daha masadan aşağı atlayacaktım.

"Antiseptik," dedi doktor, anlayışlı bir şekilde bakarak. "Enfeksiyon kapmayasın diye. Yoksa yara izi kalır."

Buna dayanabilirdim. Doktorun dudağımı temizlemesi birkaç dakika sürdü. Biraz sabırsız bir şekilde hükmü bekledim.

"Dudağına dikiş atmaya gerek olduğunu düşünmüyorum. Şişecek ve bir süre hassas olacaktır." Başımı geriye yatırdı ve ağzıma hafifçe dokundu. "Ama bence tam... buraya, dudağının altına dikiş atmamız gerekecek."

Doktor oraya da dokunmaya başlayınca yüzümü buruşturdum ve omzuna odaklandım.

Acıdığını belli etme. Acıdığını belli etme. Acıdığını belli etme. Doktor, parmaklarını kahverengi kavanoza batırdı ve ayrılmış deriyi birleştirip bastırdı. Dudağımın altındaki deriden şiddetli bir acı saçılıp yüzüme yayılınca ciyakladım.

Aiden öne hamle yaptı ama yapabileceği ya da yapması gereken bir şey olmadığını fark edince durdu. Elleri iki yanına düştü ve gözlerimiz birleşti; gözleri uçsuz bucaksız, fırtınalı griydi.

"Sadece biraz daha," dedi doktor sakinleştirici bir şekilde. "Sonra hepsi bitecek. Hiç diş kaybetmediğin için şanslısın."

Sonra deriyi tekrar sıktı. Bu kez ses çıkarmadım ama kapalı gözkapaklarımın ardında ışıklar dans edene kadar gözlerimi sımsıkı kapattım. Masadan atlayıp Jackson'ı bulmak istiyordum. Ona vurmak, bana kendimi daha iyi hissettirecekti. Buna inanıyordum.

Doktor tekrar ilaç dolaplarına gitti. Islak mendille geri döndü, dikişe dikkat ederek kanı temizlemeye başladı. "Bir dahaki sefere onu çalıştırırken biraz daha dikkatli ol. Bir daha bu kadar genç ve güzel olmayacak. Kızı mahvetme."

Gözlerim hızla Aiden'a yöneldi. "Ama..."

"Evet efendim," diye sözümü kesti Aiden, bana ciddi bir bakış fırlatarak.

Ben de ona baktım.

Doktor iç çekip tekrar başını iki yana salladı. "Siz melezler neden bu işi seçersiniz ki? Alternatifi kesinlikle daha iyi. Her neyse, başka bir yerin yaralandı mı?"

"Şey, hayır," diye mırıldandım. Doktorun sözleri beni şaşırtmıştı.

"Evet," dedi Aiden. Kaburgalarının sol tarafını da kontrol edin."

"Ah hadi ama," dedim. "O kadar kötü değil..." Doktor, tişörtümü sıyırınca sözlerim yarıda kaldı.

Doktor, kaburgalarıma bastırıp ellerini yan tarafımda gezdirdi. Parmakları soğuk ve çabuktu. "Hiç kırık yok ama bu..." Kaşlarını çatarak eğildi. Sertçe soluyarak tişörtümü indirdi ve Aiden'a döndü. Kendini toparlaması biraz vakit aldı.

"Kaburgaları kırık değil ama zedelenmiş. Birkaç gün fazla yorulmasın. Ayrıca, dikişin açılmaması için fazla konuşmaması gerek."

Aiden, kadının son tavsiyesine gülmek istiyor gibiydi. Aiden, dediklerini onaylayınca, kadın odadan epey çabuk çıktı.

"Neden senin yaptığını düşünmesine izin verdin?" diye sordum. "Beni artık çalıştırmıyorsun bile.

"Susman gerekmiyor muydu senin?"

Gözlerimi devirdim. "Şimdi senin melezleri döven azılı bir dayakçı falan olduğunu düşünecek."

Kapıyı işaret etti. "Yalan değil. Bunun olmasına eğitmenin izin verdi. Doktor muhtemelen istemediği kadar böyle vakayla karşılaşıyordur."

Ama muhtemelen melezlere ne olup bittiğini önemseyen pek az safkan görmüştü. İç çektim. "Orada ne işin vardı senin?"

Belli belirsiz gülümsedi. "Senin güvende olmanı sağlamanın tam zamanlı bir iş olduğunu söylememiş miydim?"

Gülmeye başlamıştım ki yapmamam gerektiğini hatırla-

dım. "Ah." Aiden'ın keyifli bakışını görmezden geldim. "Ee, orada ne işin vardı peki?"

"Yolum düşmüştü, salona şöyle bir göz attım." Omuz silkip omzumun üzerinden baktı. "Seni dövüşürken gördüm ve izledim. Gerisi malum."

Aslında ona inanmamıştım ama boş verdim. "Jackson'ı yenerdim, biliyor musun? Şu lanet soğuk algınlığı canıma okudu."

Aiden'ın bakışları tekrar bana yöneldi. "Hasta olmaman gerekirdi." Öne yürüdü, uzanıp eliyle dikkatlice çenemi tuttu. Kaşları çatıldı. "Nasıl hasta oldun?"

"Hasta olan ilk melez ben değilim herhalde."

Hassas noktaya dikkat ederek başparmağını çenemde gezdirdi. Aiden böyleydi işte, dayanıklı olduğumu bilmesine rağmen her zaman o kadar dikkatliydi ki. Kalbim hop etti. "Bilmiyorum," dedi, elini indirirken.

Nasıl cevap vereceğimi bilmediğimden omuz silktim. "Her neyse, Jackson'ı durdurduğun için... teşekkürler."

Yüzünde sert, ölümcül bir ifade belirdi. "Jackson'ın yaptığı şey için cezalandırılmasını sağlayacağım. Akit'in sırtında yeterince yük var zaten, bir de birbirini öldürmeye çalışan melezlerle uğraşamaz."

Çeneme hafifçe dokundum ve yüzümü buruşturdum. "Bunun onun fikri olup olmadığından emin değilim."

Aiden elimi tutup yüzümden çekti. "Ne demek istiyorsun?"

Cevap veremeden omurgamdan aşağıya bir ürperti yayıldı. Saniyeler sonra, odanın kapısı hızla açıldı. Seth, gözleri fal taşı gibi açılmış ve dudakları ince bir çizgi haline gelmiş bir şekilde içeri girdi. Bakışları, dudaklarımdan Aiden'ın elimi tuttuğu yere kaydı. "Ne oldu yahu?"

Aiden'ın yüzünde önce şaşkınlık, sonra da anlayış belirdi.

Elimi bıraktı ve geri çekildi. "Dövüşüyordu."

Seth, masada oturduğum yere doğru yürürken Aiden'a sert bir bakış fırlattı. Tıpkı Aiden gibi, iki ince ve uzun parmağıyla çenemi tuttu. Pır pır eden kalbim değil de kordondu. "Kiminle dövüşüyordun?"

"Çok önemli değil." Yanaklarımın kızarmaya başladığını hissediyordum.

"Öyle gözükmüyor ama." Seth gözlerini kıstı. "Başka bir yerin daha incinmiş. Hissedebiliyorum."

Tanrılar aşkına, şu kalkan üzerinde cidden çalışmam gerekliydi.

"Ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim Aiden." Seth bakışlarını benden çekmedi. "Ben icabına bakacağım."

Aiden bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra kapattı. Arkasını döndü ve sessizce odadan çıktı. Masadan atlayıp peşinden koşmak için hissettiğim isteği görmezden gelmek güçtü.

"Peki, ya yüzüne ne oldu?" diye sordu tekrar.

"Yaralandı," diye mırıldandım, eğilip bükülerek ondan uzaklaştım.

Seth çenemi yana yatırdı, kaşlarını çattı. "Görebiliyorum. Bu gerçekten dövüşürken mi oldu?"

"Evet, şey, suratım derste bu hale geldi."

Kaşları daha da çatıldı. "Bu da ne demek oluyor?"

Elini ittim ve masadan indim. "Önemli değil. Sadece yarık bir dudak."

"Yarık bir dudak mı?" Beni belimden yakalayıp tekrar kendine çekti. "Yemin ederim çenene bot izi çıkmış."

"Gerçekten... o kadar kötü mü?" Kaburgalarımdaki bot izini görse ne düşüneceğini merak ederek çeneme hafifçe dokundum.

"Çok gururlusun." Seth elimi tuttu. "Kiminle dövüşüyordun?"

İç çektim ve elinden kurtulmaya çalıştım ama nafileydi.

Seth –ve kordon– benim burada onunla olmamı istiyordu. Çenemi göğsüne koydum. "Önemi yok. Hem, yemeğimi fırlattım diye bana kızmadın mı sen?"

"Eh işte, pek hoşuma gitmedi. Galiba mayonez leke bırakıyor." Beni biraz gevşetti. "Canın acıyor mu?"

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu ama öyle yaptım. "Hayır. Hem de hiç."

"Tabii, tabii," diye mırıldandı başımın üstünden. "Kiminle dövüşüyordun peki?"

Gözlerimi kapattım. Ona yakın olduğumda, aramızdaki bağ falan yüzünden ihtiyatı elden bırakmak kolaydı. Tıpkı dövüşürken olduğu gibiydi. "Ben hep Jackson'la eşleşirim."

Ertesi gün, dersten sonra spor merkezinde boş boş geziyordum. Kendimi, babam hakkındaki gerçeği öğrendiğimde Aiden'ın olduğu daha küçük salona girerken buldum. Tabii ki orada değildi. Hiç kimse yoktu. Çantamı hemen kapının oraya bırakıp minderlerin ortasında asılı olan kum torbasına yaklaştım. Son derece eski püskü bir şeydi. Siyah derileri yer yer dökülmüştü. Birileri tamir bandıyla kum torbasını onarmıştı. Parmaklarımı bantın kenarlarında gezdirdim.

Yavaşça içimi bir huzursuzluk kapladı. Yurda gitmek ve geceyi tek başına geçirmek cazip değildi. Seth'i, beni dün bıraktığından beri görmemiştim. Galiba soğuk sandviç konusunda hâlâ kızgındı.

Kum torbasını avuçlarımla ittim. Sonra ellerimi ters çevirdim. Hafifçe parlayan iki işaret bana bakıyordu.

Bakışlarım tekrar kum torbasına kaydı. Babam bu Akit'te mi eğitim görmüştü? Tam bu salonda mı durmuştu? Bu, annemi nasıl o kadar iyi tanıdığını açıklıyordu. Yine melankoliye kapıldım.

Odanın kapısı açıldı. Muhafız Linard'ın geldiğini tahmin ederek döndüm. Ama o değildi. Kalbim yerinden sıçrayıp dans etti.

Aiden antrenman salonundan içeri girdi, kapı arkasından kayarak kapandı. Üstünde avcı kıyafetleri vardı: siyah, uzun kollu bir gömlek ve siyah kargo pantolon. Bir budala gibi ona bakakaldım.

Bedenimin ona, bir safkana, tepki verme şekli asla affedilemezdi. Bunu biliyordum bilmesine ama nefesimin kesilmesine ya da tenimi sıcak basmasına engel olmuyordu. Sadece görünüşü yüzünden değildi. Beni yanlış anlamayın, Aiden'da nadir görülen erkeksi bir güzellik vardı. Ama sırf bununla kalmıyordu. Beni çok az insanın etkilediği şekilde etkiliyordu. Bunu yapmak için, Seth gibi bir bağa ihtiyacı yoktu. Aiden o sarsılmaz azmiyle beni anlamış ve kaprislerimi görmezden gelmişti. Yaz boyunca antrenman yaparak ve birbirimizi tanıyarak birlikte saatler geçirmiştik. Bunun sonucunda ortaya güzel bir şeyler çıktığını düşünmek hoşuma gidiyordu. New York'ta beni korumak için yaptıklarından... sonra da, Jackson'la olanlardan sonra beni sevemeyeceğini söylediği günle ilgili ona artık gerçekten kızamıyordum.

Aiden beni merakla izliyordu. "Seth'i İlah Adası'nın ana kısmına girerken gördüm, yanında yoktun. Seni burada bulacağımı tahmin ettim."

"Neden?"

Omuz silkti. "Fazla yorulmaman söylendiği halde antrenman salonlarından birinde olacağını biliyordum."

Ne zaman kafası bir şeyle meşgulse antrenman yapardı. Ben de aynıydım; bu da bana, annemin gerçek kaderini öğrendikten sonra ona sarktığım geceyi hatırlattı. Arkamı dönüp parmaklarımı kum torbasının ortasında gezdirdim.

"Kendini nasıl hissediyorsun, kaburgalarınla dudağın nasıl oldu?"

İkisi de acıyordu ama ben kendimi daha kötü hissediyordum. "İyi."

"Laadan'a vereceğim mektubu yazdın mı?" diye sordu birkaç dakika sonra.

Omuzlarım çöktü. "Hayır. Ne diyeceğimi bilmiyorum." Düşünmediğimden değildi ama öldüğünü sandığın bir adama, hiç tanışmadığın bir babaya ne denirdi ki?

"Sadece hislerini anlat ona Alex."

Güldüm. "Bütün bunları bilmek ister mi emin değilim."

"İster." Aiden durakladı ve aramızdaki sessizlik uzayıp gitti. "Son günlerde... içine kapanmış gibiydin."

Hâlâ öyleydim. "Soğuk algınlığı yüzünden."

"Marcus'un ofisinde bayılacaktın sanki. Hadi dürüst olalım, dün Jackson'ı yenmemen ya da en azından seni rahat bırakmasını sağlamaman için hiçbir neden yoktu. Bu aralar çok bitkin gözüküyorsun Alex."

İç çekerek ona döndüm. Duvara yaslanmış, ellerini ceplerine iyice sokmuştu. "Sen burada ne yapıyorsun peki?" diye sordum, dikkati üzerimden uzaklaştırmaya çalışarak.

Aiden'ın yüzünde bilmiş bir ifade vardı. "Seni takip ediyordum."

İçime dalga dalga bir sıcaklık yayıldı. "Gerçekten mi? Sapıkça bir şey falan değil yani."

Yüzünde küçücük bir gülümseme belirdi. "Eh, görevdeyim."

Odaya göz gezdirdim. "Sence burada hiç iblis var mı?"

"Şu anda avlanmıyorum." Başını yana yatırırken dalgalı, koyu kahverengi bir saç tutamı gri gözlerine düştü. "Artık yeni bir görevim var."

"Söylesene."

"İblis avlamanın yanı sıra seni koruyacağım."

Gözlerimi kırpıştırdım ve o kadar çok şiddetli güldüm ki kaburgalarım acıdı. "Tanrılar aşkına, yerinde olmayı hiç istemezdim."

Kaşları çatıldı. "Böyle düşünmene sebep ne?"

"Beni başından atamıyorsun, değil mi?" Kum torbasına döndüm, zayıf bir nokta bulmak için torbayı süzüyordum. "Yani, istemediğin halde sırtına yük olup duruyorum."

"Seni yük olarak görmüyorum. Niye böyle düşünesin ki?"

Gözlerimi kapattım, bunu ne diye söylediğimi merak ediyordum. "O zaman, Linard'ın da mı yeni bir görevi var?"

"Evet. Soruma cevap vermedin."

Vermeyecektim de. "Bunu yapmanı Marcus mu istedi?"

"Evet. Sen, Seth'le değilken Linard, Leon ya da ben gözcülük edeceğiz. Sana her kim zarar vermek istediyse..."

"Bakan Telly," diye ekledim, yumruğumu sıkarak.

"Catskills'te sana her kim zarar vermek istediyse burada da bir şey yapmaya çalışacaktır. Bir de furiler var."

Kum torbasına yumruk attım ve kaburgamın üzerindeki ağrıyan kaslar çekildiği için anında yüzümü buruşturdum. Önce kaburgalarımı iyice sarmalıydım. Aptal. "Furilerle savaşamazsınız."

"Ortaya çıkarlarsa savaşmayı deneyeceğiz."

Başımı iki yana sallayarak bir adım geriledim. "Denerken ölürsünüz. O şeylerin, şey, neler yapabileceğini gördün. Gelirlerse sadece yollarından çekilin."

"Ne?" Şaşkınlığı sesinden anlaşılıyordu.

"İnsanların sebepsiz yere öldüklerini görmek istemiyorum."

"Sebepsiz yere mi?"

"Durmadan geleceklerini biliyorsun ve bütün bunlar... kaçınılmazken hiç kimsenin ölmesini istemiyorum."

Hızla nefes almıştı, ses küçücük odada rahatça duyuluyordu. "Ölümünün kaçınılmaz olduğuna inandığını mı söylüyorsun, Alex?"

Kum torbasını tekrar ittim. "Ne dediğimi bilmiyorum. Unut gitsin."

"Sende... sende farklı bir şeyler var."

İçim odadan kaçıp gitmek isteğiyle doldu ama onun yerine Aiden'a döndüm. Başımı eğip avuçlarıma baktım. İşaretler hâlâ oradaydı. Sanki kaybolup gideceklermiş gibi niye ikide bir kontrol edip duruyordum? "Çok şey oldu Aiden. Ben aynı kişi değilim."

"Babanla ilgili gerçeği öğrendiğinde aynı kişiydin," dedi, gözleri fırtına bulutu rengine dönmüştü.

Öfke midemden yayılmaya başladı, uğuldayarak damarlarımda dolaştı. "Bununla hiç ilgisi yok."

Aiden duvardan ayrılıp, ellerini cebinden çıkardı. "Bu dediğin ne?"

"Her şey!" Parmaklarımı avuçlarıma gömdüm. "Bütün bunların ne anlamı var? Bir saniye için teorik olarak düşünelim, tamam mı? Farz edelim ki, Telly ya da artık her kimse beni köleliğe göndermeyi ya da öldürmeyi başaramadı ve furiler de beni paramparça edemediler ama ben yine de on sekizime basacağım. Yine de Uyanacağım. O zaman ne anlamı var? Belki de en iyisi ayrılmam." Uzun adımlarla çantamı bıraktığım yere yürüdüm. "Belki de Lucian İrlanda'ya falan gitmeme izin verir. Şeyden önce orayı görmek isterim..."

Aiden kolumu yakalayıp çevirdi, böylece ona döndüm. "Mezun olabilmek için Akit'te kalmak zorunda olduğunu çünkü odadaki herkesten daha çok avcı olmayı istediğini söylemiş-

tin." Gözleri dikkatle gözlerimi incelerken sesini alçalttı. "Bunu çok istiyordun. Değişti mi?"

Kolumu çektim ama bırakmadı. "Belki."

Aiden'ın elmacıkkemiklerinin uçları kızardı. "Yani vaz mı geçiyorsun?"

"Bunun vazgeçmek olduğunu düşünmüyorum. Buna... gerçeği kabul etmek diyebiliriz." Gülümsedim ama berbattı.

"Saçmalık bu, Alex."

Ağzımı açtıysam da tek kelime çıkmadı. Avcı olabilmek için Akit'te kalmayı savunmuştum ve derinlerde bir yerde annem için, kendim için hâlâ avcı olmak istediğimi biliyordum ama artık buna ihtiyaç duyup duymadığımdan emin değildim. Kendime dürüst olmam gerekirse, bunları kabullenebileceğimden de emin değildim. Katledilmiş yerde yatan köleleri görmüştüm, hiç kimsenin umurunda değillerdi... hiç kimse yardım eli uzatmamıştı onlara.

Bunların bir parçası olabileceğimden emin değildim.

"Sen işler sarpa sarınca kendine acıyan biri değildin."

Çenemi hızla kapattım. "Kendime acıdığım falan yok Aiden."

"Gerçekten mi?" dedi çok yumuşak bir şekilde. "Tıpkı Seth'e razı olmadığın gibi mi?"

Ah, tanrılar aşkına, duymak istediğim bu değildi. "Benim razı olduğum falan yok." Yalancı, diye fısıldadı kafamın içindeki kötücül bir ses. "Seth hakkında konuşmak istemiyorum."

Bir saniye için başını çevirdi, sonra yine bakışlarını üzerime dikti. "Sana yaptıklarını... sana yaptıklarını affetmene inanamıyorum."

"Bu onun hatası değildi Aiden. Bana içkiyi Seth vermedi. Beni bir şeye zorlamadı..."

"Yine de bunu yapmayacak kadar aklı başındaydı!"

"Seninle bu konuda konuşmayacağım." Gerilemeye başladım.

Yan tarafındaki elini sıktı. "Yani hâlâ... onunla mısın?"

Bir yanım, ona babamla ilgili gerçeği anlattığımda beni kollarının arasına alan Aiden'a ne olduğunu merak ediyordu. O haliyle uğraşmak daha kolaydı. Öte yandan, ben de eskisi gibi davranmıyordum. Hem diğer yanım "onunla" deme şeklini sevmişti; sanki ondan bahsetmek bile içimde bir şeyleri yumruklama hissi uyandırıyordu. "'Onunla' olmayı tanımla sana Aiden."

Bakakaldı.

Başımı yukarı kaldırdım. "Onunla takılıyor muyum yoksa sadece arkadaş mıyız diye mi soruyorsun? Yoksa sormak istedin yatıp yatmadığımız mı?"

Gözleri incecik birer yarık halini almıştı, aradan ise öfkeli bir gümüş parıltısı görülüyordu.

"Hem neden soruyorsun, Aiden?" Kendimi çektim, o da bıraktı. "Cevap ne olursa olsun fark etmez."

"Eder."

İşaretleri ve ne anlama geldiklerini düşündüm. "Hiç bilmiyorsun. Fark etmez. Kader bu, hatırladın mı?" Yine çantamı aldım ama kolumu tekrar yakaladı. Başımı kaldırıp baktım, yavaşça soluğumu verdim. "Ne istiyorsun benden?"

Gerçeği anlayınca gözlerinin tonu yumuşadı. "Korkuyorsun."

"Ne?" Güldüm ama öfkeli bir gaklama gibi çıktı sesim. "Korkmuyorum."

Aiden'ın gözleri başımın üzerine kaydı ve gözlerine kararlılık hâkim oldu. "Evet. Korkuyorsun." Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve beni duyusal yoksunluk odasına doğru çekti.

Gözlerim kocaman açıldı. "Ne yapıyorsun?"

Kapının önünde durana kadar çekmeye devam etti. "Burayı ne için kullandıklarını biliyor musun?"

"Şey, eğitim için mi?"

Aiden başını eğip bana baktı, gergin bir şekilde gülümsedi.

"Eski savaşçıların nasıl eğitildiğini biliyor musun? Deimos ve Phobos'la savaşırlardı; bunlar, savaşçıların en kötü korkularını onlara karşı kullanırlardı."

"Günlük tuhaf tanrı tarihi dersi için teşekkürler ama..."

"Ama Korku ve Dehşet tanrıları uzun zamandır ortalıklarda görünmedikleri için bu odayı oluşturdular. Sana rehberlik etmesi için yalnızca diğer duyularını kullanmanın, yeteneklerini bilemenin ve korkularınla yüzleşmenin en iyi yolu olduğuna inanıyorlar."

"Ne tür korkular?"

Kapıyı açtı ve kara bir delik bizi selamladı. "Sana engel olan korkular her neyse onlar."

Topuklarımı yere iyice bastırdım. "Ben korkmuyorum."

"Dehşete kapılmışsın."

"Aiden, iki saniye sonra..." Kendi şaşkın çığlığım sözlerimi yarıda kesti çünkü Aiden beni odaya çekip kapıyı ardından kapatınca oda zifiri karanlığa gömüldü. Nefesim kesilmişti. "Aiden... hiçbir şey göremiyorum."

"Olay da bu zaten."

"Şey, çok açıklayıcı oldu, teşekkürler." Hiçbir şey görmeden uzandım ama sadece boşluğu hissettim. "Benim burada ne yapmamı bekliyorsun?" Soru ağzımdan çıkar çıkmaz burada yapabileceğimiz bütün uygunsuz şeylerin düşüncesi üzerime hücum etti.

"Dövüşeceğiz."

Öf, bu berbattı. Nefes aldım ve burnuma baharatla okyanus kokusu geldi. Yavaşça elimi kaldırdım. Parmaklarım sert ve ılık bir nesneye sürtündü, göğsü müydü acaba? Sonra sadece boşluk vardı. Ah tanrılar aşkına, bunun sonu hiç iyi olmayacaktı.

Aniden kolumu kavradı ve beni etrafımda döndürdü. "Dövüş pozisyonunu al."

"Aiden, şu anda bunu yapmayı cidden istemiyorum. Yorgunum ve canıma okundu..."

"Bahane," dedi, soluğu, dudaklarıma tehlikeli derecede yakındı.

Kilitlendim.

Eli uzandı. "Dövüş pozisyonunu al."

"Aldım."

Aiden iç çekti. "Almadın."

"Nereden biliyorsun?"

"Anlayabiliyorum. Hiç kıpırdamadın," dedi. "Şimdi dövüş pozisyonunu al."

"Vay canına, karanlıkta kedi gibi görüyor musun yoksa?" Cevap vermeyince inledim ve pozisyon aldım: kollarımı yarıya kadar kaldırdım ve ayaklarımı yere daha sağlam bastım. "Tamam."

"Korkularınla yüzleşmek zorundasın Alex."

Gözlerimi kıstım ama hiçbir şey göremedim. "Korkusuz olduğumu söylediğini sanıyordum."

"Genellikle öylesin." Aniden önümdeydi ve kokusu dikkatimi dağıtıyordu. "O yüzden şu anda korkmak senin için bu kadar zor. Korkmak zayıflık değildir Alex. Sadece üstesinden gelmen gereken bir durumun işaretidir."

"Korku, zayıflıktır." Hâlâ önümde olduğunu umarak ona uymaya karar verdim. Dirsek attım ama orada değildi. Sonra da arkamdaydı, nefesi ensemde geziniyordu. Hızla arkamı döndüm, havayı tuttum. "Senin korktuğun ne?"

Bir rüzgâr oldu, tekrar arkamdaydı. "Bunun benimle ilgisi yok Alex. Sen, kendini kaybetmekten korkuyorsun."

"Tabii ki hayır." Neler geçiyordu aklımdan. Arkamı döndüm ve o gidince sövdüm. Bu başımı döndürüyordu. "Sen neden bana neyden korktuğumu söylemiyorsun, ey korkusuz kişi?"

"Üzerinde kontrol sahibi olamayacağın birine dönüşmek-

ten korkuyorsun." Sesine doğru dönerken kolumu yakaladı. "Bundan ölesiye korkuyorsun." Kolumu bırakıp geriledi.

Haklıydı ve bu yüzden içim öfke ve utançla doldu. Beni saran karanlığın içinde geriye kalandan daha koyu bir şey vardı. Hamlemi tahmin eden Aiden beni omuzlarımdan yakaladı. Savurduğum yumruk midesine ve göğsüne isabet etti.

Aiden beni geriye itti. "Kızdın çünkü haklıyım."

Genzimden kaba bir ses yükseldi. Dişlerimi kenetledim ve bir yumruk daha savurdum. Dirseğim bir şeye çarptı. "Bir avcı asla korkmaz. Asla kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırıp kaçmaz."

"Sen kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp kaçıyor musun Alex?"

Etrafımdaki hava hareketlendi ve zıpladım, muhtemelen mükemmel bir süpürme hareketini kılpayı kaçırdım."

"Hayır!"

"Eskiden öyle demiyordun ama," dedi. "Lucian'ın teklifini kabul etmek istiyordun. Irlanda'ya mı gidecektin?"

"Ben... ben..." Lanet olsun, haklı olmasından nefret ediyordum.

Aiden karanlıkta bir yerde güldü. Sesi takip ettim. Çok fazla uzağa gittiğim ve kendimi öfkeme aşırı kaptırdığımdan, saldırdığım zaman dengemi kaybettim. Aiden kolumu yakaladı ama ikimiz de karanlıkta dengemizi sağlayamadık. Ben düşünce Aiden da benimle geldi. Ben sırt üstü düştüm, Aiden ise tam üstümdeydi.

Ben tekrar vuramadan Aiden bileklerimi yakalayıp, beni başımın üstünden şiltenin üzerine mıhladı. "Hep duygularına yenik düşüyorsun Alex."

Onun üstümden itmeye çalıştım, konuşmayı göze alamıyordum. Altında kıvranırken boğazımda bir hıçkırık yükseliyordu; tek bacağımı kurtarmayı başardım.

"Alex," diye uyardı yumuşak bir şekilde. Beni bastırdı, nefes aldığında göğsü benim göğsümle birlikte inip kalktı. Duyusal yoksunluk odasının zifiri karanlığında ılık nefesi dudaklarıma değiyordu. Kıpırdamaya cesaret edemiyordum. Bir milim bile.

Bileklerimi gevşetti ve elini omzumun üzerinden kaydırıp yanağımı tuttu. O saniyelerde kalbim göğsümden fırlamaya çalışıyordu ve bütün kaslarım beklentiyle kaskatı olmuştu. Beni öpecek miydi? Hayır. Dudağım yarıktı ama öpseydi onu durdurmazdım ve bunun çok yanlış olduğunu biliyordum. Belkemiğimden aşağı ürpertiler indi, altında gevşedim.

"Korkmak normaldir Alex."

O zaman başımı geriye attım; tam olduğum yerde kalmayı istediğim kadar ondan uzaklaşmayı da istiyordum.

"Ama korkacak bir şey yok." Çenemi nazik parmaklarıyla aşağıya indirdi. "Ne zaman öğreneceksin?" Sesi gür ve boğuktu. "Olacağın kişi üzerinde kontrol sahibi olabilecek tek insan sensin. Kendini kaybedemeyecek kadar güçlüsün. Buna inanıyorum. Sen neden inanamıyorsun?"

Nefesim titrek çıktı. Bana olan inancı neredeyse benim mahvolma nedenimdi. Göğsümdeki genişleme beni minderlerden havaya kaldırabilirdi. Ancak dakikalar sonra konuşabildim. "Sen neden korkuyorsun?" diye sordum tekrar.

"Bir keresinde hiçbir şeyden korkmadığını söylediğini sanıyordum," diye lafı gediğine koydu.

"Söylemiştim."

Aiden hafifçe kıpırdadı ve başparmağıyla yanağımı okşadı. "Bir şeyden korkuyorum."

"Ne?" diye fısıldadım.

Derin, titreyen bir nefes aldı. "Hissettiklerimi hissetmeme asla izin verilmemesinden korkuyorum."

Yedinci Bölüm

Nefes almaya çalışıyor ama alamıyordum. Onun yüzünü, gözlerini görebilmeyi istiyordum. Tam şu anda ne düşündüğünü bilmek, ona dokunmak istiyordum. Ama orada uzanmış yatıyordum, hareket eden tek yerim kalbimdi.

Çenemi, başparmağıyla bir kez daha okşadı. "Beni korkutan bu." Sonra, üzerimden kalktı. Geriledi, minderler düzensiz adımlarının altında sallanıyordu. "Yurduna... geri dönmeye hazır olduğunda ben diğer antrenman salonunda olacağım."

Kapıdan çıkarken antrenman salonlarından gelen kısa bir ışık çakması oldu ve karanlık yeniden beni kapladı.

Kıpırdamıyordum ama beynimde bin bir tilki birbirini kovalıyordu. Hissettiklerini hissetmesine asla izin verilmemesinden korkuyordu. Tanrılar aşkına, aptal değildim ama keşke olsaydım. Ne demek istediğini biliyordum ve bunun hiçbir anlamı olmadığını da biliyordum. Bir yanım öfkeliydi çünkü bunu söylemeye cesaret etmişti ve söyledikleri göğsüme ağırlık gibi çökmüştü; bu, o kadar yoğun bir istekti ki ağırlığının altında ezilebilirdim. Hem, önceden ona benim gibi hissettiğini söylemesi için yalvarmıştım ama o bunu inkâr etmişti. Ya şimdi neden itiraf ediyordu ki? Şimdi ne değişmişti?

Aiden diğer konuda haklıydı. Kontrol edemediğim bir şey haline gelmekten, kendimi kaybedip Seth'le aramızdaki bağa, Seth'e teslim olmaktan çok korkuyordum. Sanki önümdeki bütün engelleri aşsam bile bu vardı ve bu her zamanki Alex pervasızlığıyla halledemeyeceğim bir sorundu.

Kapı tekrar açıldı ve iki erkek sesinin yavaşça mırıldanması odayı doldurdu. Minderler ayaklarının altında çökerken gür, kısık bir kıkırdama geldi. Bir söz söyleyebilirdim ama tek bir kelime bile edemeyecek kadar kendimi düşüncelerime kaptırmıştım.

Bir saniye sonra, birinin ayakları, bacaklarıma dolandı ve şaşkın bir viyaklama duyuldu. Minderler kaydı, birisi üstüme devrildi. "Of," dedim ve ellerini göğsümden itip uzaklaştırdım.

"Tanrılar aşkına Alex!" diye bağırdı Luke, üstümden yuvarlanıp doğruldu. "Kutsal Hades, senin ne işin var burada?"

"Sırf memelerimi elleyerek ben olduğumu nereden anladın?" diye homurdandım, yüzüme kolumu koyarken.

"Bu bir süper güç."

"Vay canına."

Luke kahkahayla güldü. Sessiz ve gizemli partnerine dönerken minderlerin sallandığını hissettim. "Hey," dedi Luke. "Bana birkaç dakika verebilir misin?"

"Tabii. Nasıl istersen," diye cevap verdi çocuk, arka kapıdan sıvışarak. Sesi acayip tanıdık gelmişti ama ne kadar uğraşsam da çıkaramadım.

"Sapık," dedim. "Bu odaları ne için kullanıyorsun Luke? Yaramaz seni."

Güldü. "Normal kullanım amacından çok daha eğlenceli

ve normal bir şey için. Sense küçük bir ucube gibi karanlık bir duyusal yoksunluk odasında yatıyorsun. Senin burada ne işin var? Akit'i ortadan kaldırma planları mı yapıyorsun? Yoksa meditasyon mu? Kendini tatmin mi ediyorsun yoksa?"

Yüzümü buruşturdum. "Yapacak daha iyi bir işin yok mu senin?"

"Evet, var."

"Git o zaman. Bu oda dolu."

Luke iç çekti. "Gülünç oluyorsun."

Neden duyusal yoksunluk odasındaki "küçük bir ucube" olduğum konusunda hiçbir fikri olmadığını düşününce, bu bana komik geldi. Luke'un demin burada olanlardan hiç haberi yoktu. Muhtemelen herkesten saklandığımı ya da bir tür zihinsel çöküş yaşadığımı sanıyordu. Son kısım hâlâ muğlak olsa da güçlü bir ihtimaldi. Beni tesadüfen bulan kişi Caleb olsaydı anlardı. Derin bir nefes aldım.

Ansızın, gün geçtikçe onu daha az özlemediğimi fark ettim.

"Hiç arkadaşının olmaması berbat, değil mi?" diye sordu Luke birkaç dakika sonra.

Kaşlarımı kaldırdım. "İyi ki terapist olamayacaksın çünkü insanlara kendilerini iyi hissettirme konusunda berbatsın."

"Ama arkadaşların var," diye devam etti, sanki ben hiçbir söz söylememişim gibi. "Sadece bizi unutmuşa benziyorsun."

"Kimi mesela?"

"Beni mesela." Luke yanıma uzandı. "Hem Deacon da var. Bir de Olivia."

Kahkahayla güldüm. "Olivia benden tiksiniyor."

"Tiksinmiyor."

"Saçma." Kolumu indirdim, karanlıkta ona döndüm. "Caleb'ın ölümü için beni suçluyor. Caleb'ın cenazesinde ve dün koridorda dediklerini duydun."

"İncindi Alex."

"Ben de incindim!" Doğrulup bağdaş kurdum.

Luke yan tarafına dönerken minderler sallandı. "Caleb'ı seviyordu. Her ne kadar birini sevmek bizler için mantıksız olsa da o, Caleb'ı seviyordu."

"Ben de Caleb'ı seviyordum. O benim en iyi arkadaşımdı Luke. Olivia beni, en iyi arkadaşımın ölümü için suçluyor."

"Artık suçlamıyor."

Atkuyruğumdan çıkan kısa tutamları geriye attım. "Ne zaman oldu bu? Son yirmi dört saatte mi?"

Luke yılmayarak doğruldu ve her nasılsa karanlıkta elimi buldu. "Koridorda yanına geldiği gün, niyeti senden özür dilemekti."

"Komik, çünkü öfkemi dizginlemem gerektiği gibi laflar ettiğini anımsıyorum." Elimi, elinden çekmemiştim çünkü birinin bana dokunması ve acayip bir şey olmaması güzeldi. "Bu, benim bilmediğim yeni bir özür dileme şekli mi?"

"Ne düşünüyordu, bilmiyorum. Özür dilemek istiyordu ama sen onunla konuşmak için durmadın bile," diye açıkladı yumuşak bir şekilde. "Tepesi attı. Şirretlik yaptı. Olivia bunun farkında. Sonra herkesin önünde canına okuman da pek yardımcı olmadı."

Eski Alex kıs kıs gülerdi ama bu bana kendimi iyi hissettirmemişti.

"Onunla konuşmalısın Alex. Şu anda ikinizin de birbirinize ihtiyacınız var."

Elimi çekip kurtardım ve hızla ayağa kalktım. Oda gözüme aniden boğucu ve katlanılmaz göründü. "Ona ya da başka birine ihtiyacım yok benim."

Luke anında yanımda bitti. "Bu muhtemelen ettiğin en çocukça laf."

Onun olduğu tarafa doğru gözlerimi kıstım. "Sana daha çocukça bir şey söyleyeyim. Sana vurmama ramak kaldı."

"Bu hiç hoş değil Alex," diye takıldı Luke, etrafımda dolaşarak. "Arkadaşa ihtiyacın var. Seth her ne kadar seksi olsa da senin tek arkadaşın olamaz. Kızlarla zaman geçirmelisin. Ağlayabileceğin birine, pantolonunun içine girmeye çalışmayan birine ihtiyacın var. Olduğun beden için değil, olduğun kişi için yanında olmak isteyen birine ihtiyacın var."

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kaldı. "Vay canına."

Luke, benim afallamış halimi sezmiş olmalıydı çünkü güldü. "Herkes, senin ne olduğunu biliyor Alex. Çoğu insan bunun süper olduğunu düşünüyor. Süper olmadığını düşündükleri şey, yani herkesin senden uzak durmasının nedeni, senin tavırların. Herkes, Caleb'la annene olanlar yüzünden incindiğini anlıyor. Bunu anlıyoruz ama senin hiç bitmeyen şirretliğine hoşgörü göstermek zorunda olduğumuz anlamına gelmiyor bu."

Luke'a, şirret olanın ben olmadığımı, döndüğümden beri, hatta ondan bile öncesinden, herkesin bana üç başlı köpekmişim gibi davrandığını söylemek için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Seth'le zaman harcamanın dışında kendimi herkesten soyutlamıştım.

Hem bazen korkunç biri oluyordum. Bunun için nedenlerim, iyi nedenlerim vardı ama bunlar sadece bahaneydi. Göğsümün üzerinde bir ağırlık çöktü.

Bizi saran sessizlik ve karanlığın içinde Luke beni buldu ve kollarını kaskatı omuzlarıma doladı. "Şey, belki bunu biraz hoş görmemiz gerek. Ne de olsa, Apollyon'sun sen." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Hem, kocaman bir cadı olmana rağmen seni hâlâ seviyoruz ve senin için endişeleniyoruz."

Boğazım düğümlendi. Buna karşı koydum, gerçekten yaptım ama kaslarım gevşemeye başlarken gözyaşlarımın gözlerimi yaktığını hissediyordum. Başım her nasılsa, Luke'un omzunu buldu ve Luke sırtımı rahatlatıcı bir şekilde, hafifçe sıvaladı. Bir an için, Luke'un Caleb olduğuna inanabildim ve zihnimde ona bütün olanları anlatmışım gibi yaptım. Hayal ürünü Caleb'im bana gülümsedi, beni bağrına bastı ve kendi kabuğumdan çıkardı. Ne olmuşsa olursa olsun ve ne öğrenmiş olursam olayım, dünyanın sona ermediğini ve ermeyeceğini söyledi.

Ve şimdilik bu kadarı bana yetti.

Nihayet duyusal yoksunluk odasından çıktığımda Aiden beni bekliyordu. Dışarı çıkarken tek kelime etmedi. İkimiz de konuşmuş, konuştuklarımızı muhtemelen fazla bulmuştuk. Aramızda tuhaf bir his yoktu ama şu uçsuz bucaksız... belirsizlik duygusu vardı. Gerçi, kendi duygularımı ona yansıtıyor da olabilirdim tabii.

Kaldırıma vardık, yurtların yolunu tuttuk. Rüzgâr kumları havalandırmıştı ve biz bahçeye yaklaşırken hava soğuk, nemliydi.

İki melez oğlan, Daphne ağaca dönüşürken ona uzanan Apollo'nun mermer heykeline bakıyordu. Biri diğerini dirseğiyle dürttü. "Hey, baksana. Apollo'nun şeyi kalkmış."

Arkadaşı güldü. Ben gözlerimi devirdim.

"Alex." Aiden'ın sesinde garip bir tını vardı; söyleyeceği her neyse, güçlü bir şey olacağını düşündürten bir sertlik vardı. Bakışlarını önce yüzüme, sonra da arkama çevirdi. "Bu da ne yahu?"

Beklediğim bu değildi.

Aiden sürtünerek yanımdan geçti, benim dışımda bir şeye odaklanmıştı sadece. Kahretsin. Hızla arkamı döndüm. "Sen... ah."

Şimdi Aiden'ın sözünü neyin yarıda kestiğini görüyordum. İki melez oğlan, neredeyse bilincini yitirmiş, tanınmaz halde olan Jackson'ı taşıyordu. Jackson eşek sudan gelinceye kadar dövülmüşe benziyordu. Teninin görünen her santimi mosmor ya da kan revan içindeydi. İki gözü de balon gibi şişip kapanmış, dudakları boydan boya yarılmıştı ve sol çenesindeki derin, kırmızı iz çok şüphe uyandıracak biçimde bir bot izine benziyordu.

"Ne oldu ona?" diye sordu Aiden, melezlerden birinin yerini aldı ve oğlanın ağırlığının neredeyse tümünü omuzladı.

Melez başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Onu avluda bu halde bulduk."

"Ben... ben düştüm," dedi Jackson, ağzından kan ve tükürük sızarken. Galiba birkaç dişi dökülüyordu.

Aiden'ın yüzünde kuşkulu bir ifade belirdi. "Alex, lütfen doğruca yurduna git."

Sessizce başımı öne sallayarak yoldan çekildim. Jackson'a hâlâ kızgındım. Kafamı ezmeye çalışmıştı ama ona yapılanlar dehşet verici ve önceden hesaplanmıştı. Aiden'ın, Jackson'ın suratına indirdiği yumrukla karşılaştırıldığında...

Aiden, Jackson'ı revire doğru taşımadan önce kocaman açılmış gözlerim bir saniye için Aiden'ın gözleriyle buluştu. Seth'le konuşmamız aklıma geldi.

"Kiminle dövüşüyordun peki?" diye sormuştu.

"Ben hep Jackson'la eşleşirim."

Tanrılar aşkına, bunu Seth yapmıştı.

Görünüşe göre, Seth muhtemelen şu jambonlu sandviç meselesi yüzünden benden kaçıyordu. Çalışmalarımız ya iptal ediliyordu ya da benim zihinsel kalkanlarım üzerine çalışmaktan ibaret oluyordu. Bütün bir hafta Seth'i her gördüğümde ona

Jackson'ı sordum. Yüzünde tam bir masumiyet ifadesiyle bana bunu kendisinin yapmadığını söyledi. Ona inanmadım ve bunu ona da, böyle söyledim.

Bana baktı, son derece boş ve güzel bir ifadeyle "Niye öyle bir şey yapayım ki?" dedi

Onun yaptığına inanmak istemiyordum çünkü Jackson'ı benzeten her kimse onu hiçbir şey yapamayacak hale getirmişti. Jackson gerçekten yürüyemiyordu. Çenesi telle bağlanmıştı ve dişleriyle ilgili yapılması gereken çok şey olduğunu duymuştum. Bir ölümlüden çok daha çabuk iyileşecek olmasına karşın yine de konuşmayacağını biliyordum. Birisi onu ölesiye korkutmuştu.

Sorumlusunun Seth olduğuna inanmak istemesem de şüphelerimden kurtulamıyordum. Başka kim Jackson'a böyle bir şey yapardı? Seth'in nedeni vardı, beni hasta eden bir neden. Eğer bunu o yaptıysa Jackson'ın derste bana yaptıkları yüzündendi. Ama nasıl bu kadar... vahşi, bu kadar dengesizce hareket edebilirdi? Bu soru aklımdan çıkmıyordu.

Tek iyi şey, üzerime serilmiş ölü toprağının kalkmasıydı. Küçük bir parçam geceleri Seth'in yanımda olmasını ve beni her zaman gece boyunca insandan bir yastığa döndürmeyi başarmasını özlüyordu ama diğer yanım rahatlamıştı. Sanki benden fazladan beklenen hiçbir şey yoktu.

Hiç kimse bana ilaç vermeye ya da beni öldürmeye çalışmasa da, Linard'la Aiden hâlâ beni izliyordu. Meşgul olduklarındaysa Leon'un devasa gölgesi gizlice arkamda geziniyordu. Seth'le çalışmamızın olmadığı günlerde bile antrenman salonlarında takılmaya başlamıştım. Aiden'ın beni sonunda burada bulacağını biliyordum. Tekrar korkma konusundan bahsetmedik ama antrenman salonunda bir bakıma... takılıyorduk.

Kulağa hoş gelmiyordu ama eski zamanlardaki gibi, her şey

Şimdi Aiden'ın sözünü neyin yarıda kestiğini görüyordum. İki melez oğlan, neredeyse bilincini yitirmiş, tanınmaz halde olan Jackson'ı taşıyordu. Jackson eşek sudan gelinceye kadar dövülmüşe benziyordu. Teninin görünen her santimi mosmor ya da kan revan içindeydi. İki gözü de balon gibi şişip kapanmış, dudakları boydan boya yarılmıştı ve sol çenesindeki derin, kırmızı iz çok şüphe uyandıracak biçimde bir bot izine benziyordu.

"Ne oldu ona?" diye sordu Aiden, melezlerden birinin yerini aldı ve oğlanın ağırlığının neredeyse tümünü omuzladı.

Melez başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Onu avluda bu halde bulduk."

"Ben... ben düştüm," dedi Jackson, ağzından kan ve tükürük sızarken. Galiba birkaç dişi dökülüyordu.

Aiden'ın yüzünde kuşkulu bir ifade belirdi. "Alex, lütfen doğruca yurduna git."

Sessizce başımı öne sallayarak yoldan çekildim. Jackson'a hâlâ kızgındım. Kafamı ezmeye çalışmıştı ama ona yapılanlar dehşet verici ve önceden hesaplanmıştı. Aiden'ın, Jackson'ın suratına indirdiği yumrukla karşılaştırıldığında...

Aiden, Jackson'ı revire doğru taşımadan önce kocaman açılmış gözlerim bir saniye için Aiden'ın gözleriyle buluştu. Seth'le konuşmamız aklıma geldi.

"Kiminle dövüşüyordun peki?" diye sormuştu.

"Ben hep Jackson'la eşleşirim."

Tanrılar aşkına, bunu Seth yapmıştı.

Görünüşe göre, Seth muhtemelen şu jambonlu sandviç meselesi yüzünden benden kaçıyordu. Çalışmalarımız ya iptal ediliyordu ya da benim zihinsel kalkanlarım üzerine çalışmaktan ibaret oluyordu. Bütün bir hafta Seth'i her gördüğümde ona

Jackson'ı sordum. Yüzünde tam bir masumiyet ifadesiyle bana bunu kendisinin yapmadığını söyledi. Ona inanmadım ve bunu ona da, böyle söyledim.

Bana baktı, son derece boş ve güzel bir ifadeyle "Niye öyle bir şey yapayım ki?" dedi

Onun yaptığına inanmak istemiyordum çünkü Jackson'ı benzeten her kimse onu hiçbir şey yapamayacak hale getirmişti. Jackson gerçekten yürüyemiyordu. Çenesi telle bağlanmıştı ve dişleriyle ilgili yapılması gereken çok şey olduğunu duymuştum. Bir ölümlüden çok daha çabuk iyileşecek olmasına karşın yine de konuşmayacağını biliyordum. Birisi onu ölesiye korkutmuştu.

Sorumlusunun Seth olduğuna inanmak istemesem de şüphelerimden kurtulamıyordum. Başka kim Jackson'a böyle bir şey yapardı? Seth'in nedeni vardı, beni hasta eden bir neden. Eğer bunu o yaptıysa Jackson'ın derste bana yaptıkları yüzündendi. Ama nasıl bu kadar... vahşi, bu kadar dengesizce hareket edebilirdi? Bu soru aklımdan çıkmıyordu.

Tek iyi şey, üzerime serilmiş ölü toprağının kalkmasıydı. Küçük bir parçam geceleri Seth'in yanımda olmasını ve beni her zaman gece boyunca insandan bir yastığa döndürmeyi başarmasını özlüyordu ama diğer yanım rahatlamıştı. Sanki benden fazladan beklenen hiçbir şey yoktu.

Hiç kimse bana ilaç vermeye ya da beni öldürmeye çalışmasa da, Linard'la Aiden hâlâ beni izliyordu. Meşgul olduklarındaysa Leon'un devasa gölgesi gizlice arkamda geziniyordu. Seth'le çalışmamızın olmadığı günlerde bile antrenman salonlarında takılmaya başlamıştım. Aiden'ın beni sonunda burada bulacağını biliyordum. Tekrar korkma konusundan bahsetmedik ama antrenman salonunda bir bakıma... takılıyorduk.

Kulağa hoş gelmiyordu ama eski zamanlardaki gibi, her şey

böyle inanılmaz bir şekilde mahvolmadan önceki gibiydi. Bazen Leon bizi basıyordu. Asla şaşkın ya da kuşkucu gözükmüyordu. Hatta sırtımızı duvara yaslamış otururken, hayaletler var mı yok mu diye tartıştığımız son seferde bile.

Ben hayaletlere inanmıyordum.

Aiden ise inanıyordu.

Leon ikimizin de salak olduğuna inanıyordu.

Ama lanet olsun, bunu dört gözle bekliyordum. Sadece orada oturup konuşmayı. Antrenman yok. Güç çekmek ya da akaşa kullanmaya çalışmak yok. Aiden'la geçirdiğim bu anlar, Leon bize katılmaya karar verdiğinde bile günün en sevdiğim kısmıydı.

Olivia'nın boğazını tekrar sıkmadım ama onunla karşılamamız çok tuhaftı. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Öğle yemeklerimi kafeteryada Seth'le yemeye başladım. İkinci günden sonra Luke, sonra Elena ve sonunda da Olivia bize katıldı. Olivia'yla konuşmadık ama birbirimize bağırmadık da.

Ama bazı şeyler değişmiyordu. Ölümlülerin Noel ve Yılbaşı tatilleri, Ocak ayının büyük bir kısmıyla birlikte gelip geçti. Safkanların çoğu hâlâ melezlerin kötü, eter emici yaratıklara dönüşüp üstlerine atlamasını bekliyor gibiydi. Aiden'ın kardeşi Deacon sınıfta yanımıza oturma ya da kampüste bizimle konuşma cesareti gösteren az sayıdaki safkandan biriydi. Değişmeyen bir başka durum da babama mektup yazamamamdı. Ne demem gerekiyordu? Hiçbir fikrim yoktu. Her yalnız olduğum gece bir mektuba başlıyor, sonra da duruyordum. Odamın her yerinde buruşturulup atılmış kâğıtlar vardı.

"Sadece hissettiklerini yaz Alex. Aşırı düşünüyorsun," demişti Aiden, ben hayıflandıktan sonra. "İki aydır hayatta olduğunu biliyorsun. Düşünmeden sadece yaz."

İki ay mı? Bana o kadar uzun gelmemişti. Bu, Uyanmama

bir aydan biraz fazla kaldığı anlamına geliyordu. Belki de zamanı yavaşlatmaya çalışıyordum. Her iki şekilde de, duygularım karmakarışıktı ve babam düşündüğüm kadar becerikli biriyse sorunlarım olduğunu düşünmesini istemezdim.

O yüzden Seth'le çalıştıktan sonra defterlerimi topladım ve daha az kalabalık olan oyun odalarından birine gittim. Parlak kırmızı renkli bir kanepenin köşesine kıvrılıp boş bir sayfaya baktım ve tükenmez kalemimin tepesini çiğnedim.

Canı sıkılmış gözüken Linard kapıda pozisyonunu aldı. Beni, onu izlerken yakalayınca yüzümü buruşturdum ve kâğıdın üzerindeki mavi çizgilere bakmaya geri döndüm. Luke birkaç kez gelip, hava hokeyi oynamam için beni kandırmaya çalıştı.

Gölgesi tekrar defterime düşünce inledim. "İstemiyorum..."

Olivia önümde duruyordu; üzerinde anında göz koyduğum kalın, kaşmir bir kazak vardı. Kahverengi gözleri kocaman açılmıştı.

"Şey... üzgünüm," dedim. "Seni, Luke sandım."

Elini kıvırcık saçlarında gezdirdi. "Seni bilgisayar oyunu oynamaya ikna etmeye mi çalışıyor?"

"Yok. Hava hokeyine geçti."

Kahkahası gergindi; bilgisayar oyunları oynayan gruba göz attı. Sonra, yanımdaki yeri işaret ederken omuzlarını kaldırdı. "Oturabilir miyim?"

Midem alt üst oldu. "Evet, istiyorsan."

Olivia oturdu, ellerini kotunun sardığı bacaklarında gezdirdi. Birkaç dakika ikimiz de konuşmadık. Sessizliği ilk bozan o oldu. "Ee, nasıl... nasıl gidiyor?"

Çok dolu bir soruydu, gülüşüm ise boğuk ve kulak tırmalayıcıydı. Not defterimi göğsüme kaldırıp Luke'a göz attım. Luke, bizi fark etmemiş gibi yapıyordu.

Küçük bir soluk verip kalkmaya davrandı. "Tamam. Galiba..."

"Ben üzgünüm." Sesim alçaktı, sözcükleri söylerken de çatlak çıkmıştı. Yanaklarımın kızardığını hissettim ama kendimi devam etmeye zorladım. "Her şey için üzgünüm, özellikle de koridorda olanlar için."

Olivia bacaklarını sıktı. "Alex..."

"Caleb'i sevdiğini biliyorum; benim tek düşündüğüm kendi acımdı." Gözlerimi kapatıp güçlükle yutkundum. "Geriye dönebilmeyi ve o gece olan her şeyi değiştirebilmeyi çok isterdim. Başka türlü yapabileceğimiz her şeyi bir milyon kez düşündüm."

"Bunu kendine... yapmamalısın," dedi sessizce. "İlk önce gerçekte ne olduğunu bilmek istemedim, biliyor musun? Detayları mesela. Bir süre için... bilmeyi yüreğim kaldırmadı ama sonunda yaklaşık bir hafta önce Lea'ya her şeyi anlattırdım."

Dudağımı ısırdım, ne diyeceğimi bilmiyordum. Özrümü kabul etmemişti ama konuşuyorduk.

Kesik bir nefes aldı, gözleri parlıyordu. "Lea, Caleb'ın onu kurtardığını söyledi. Sen başka bir iblisle savaşıyormuşsun ve Caleb onu tutmasaymış ölürmüş."

Defterime sarılarak başımı öne salladım. O gecenin anıları, Caleb'ın yanımdan rüzgâr gibi geçişi yüzeye çıkmıştı.

"Gerçekten cesurdu, değil mi?" Sesi kısıldı.

"Evet," diye kabul ettim hararetli bir şekilde. "Tereddüt bile etmedi Olivia. O kadar hızlı ve o kadar iyiydi ki ama iblis... daha hızlıydı."

Birkaç kere göz kırpıştırdı ve kirpikleri nemlendi. "Gatlinburg'te olanları bana anlatmıştı. Başınıza gelen her şeyi ve senin, onu o evden nasıl çıkarttığını."

"Şansım yaver gitmişti. Onlar –annem ve diğerleri– kendi

aralarında dövüşmeye başlamıştı. Özel bir şey yapmadım."

Olivia o zaman bana baktı. "Sana çok değer veriyordu Alex." Durakladı, sessizce güldü. "İlk çıkmaya başladığımızda seni kıskanıyordum. Birlikte yaşadılarınızın hiçbirine katlanamıyordum. Birlikte yaptıklarınızın yanında sıradan kalıyordum. Caleb seni gerçekten seviyordu."

"Ben de onu seviyordum." Bir nefes aldım. "O seni de seviyordu Olivia."

Gülüşü ağlamaklıydı. "Galiba birini suçlamam gerekiyordu. Lea ya da iblislerin içeri girmesine engel olamayan muhafızlar olabilirdi. Bilmiyorum. Sen durdurulamaz bir güçsün, Apollyon'sun." Olivia başını iki yana sallarken bukleleri zıplıyordu. "Ve..."

"Ben henüz Apollyon olmadım. Ama dediğini anlıyorum. Üzgünüm."

"Ben de üzgünüm."

Başımı ona doğru hızla çevirdim.

"Senin hatan değildi. Hem seni suçlamak tam bir cadılıktı. O gün koridorda özür dilemek istiyordum ama her şey ters gitti. Hem, seni suçladığım için Caleb'ın benden nefret edeceğini biliyorum. Zaten yapmamalıydım. O kadar acı çekiyordum ki. Onu o kadar çok özlüyorum ki." Sesi çatallaştı ve başını çevirip derin bir nefes aldı. "Bunların sadece bahane olduğunu biliyorum ama seni suçlamıyorum."

Gözyaşları boğazımı tıkadı. "Suçlamıyor musun?"

Olivia başını iki yana salladı.

Ona sarılmak istiyordum ama bunun yakışık alıp almayacağından emin değildim. Belki de daha çok erkendi. "Teşekkür ederim." Daha fazlasını söylemek istiyordum ama doğru sözcükleri bulamıyordum.

Gözlerini kapattı. "Komik bir şey duymak ister misin?"

Gözerimi kırpıştırdım. "Evet."

Bana döndü, gözleri hâlâ gözyaşlarıyla parlasa da yüzü ne koca bir gülümseme yayıldı. "Jackson'la sen dövüştükten sonraki gün kafeteryada herkes bunu konuşuyordu. Cody oradan geçerken densiz bir laf etti. Ne olduğunu hatırlamıyorum, muhtemelen safkan olmanın ne kadar muhteşem olduğuyla ilgiliydi." Gözlerini devirdi. "Her neyse, Lea kalkıp yemek tabağını Cody'nin kafasına boca etti." Kıkırdadı. "Gülmemem gerektiğini biliyorum ama görmeni isterdim. Muhteşemdi."

Ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. "Ciddi misin? Cody ne yaptı? Lea'nın başı derde girdi mi?"

"Cody öfkeden kudurdu, bizim bir avuç barbar olduğumuzu ya da onun gibi kötü bir söz söyledi. Galiba Lea hakkında rapor tutuldu ve kız kardeşi bundan pek memnun olmadı."

"Vay canına. Bu, hiç Lea'ya göre değil."

"Lea değişti aslında." Olivia ciddileşti. "Bilirsin işte, hani olan bitenden sonra? Aynı değil. Her neyse, yapmam gereken işler var ama ben... ben konuştuğumuza sevindim."

Göz göze geldik ve gerilimin birazının uçup gittiğini hissettim. Bir süre için eskisi gibi olmayacaktı. "Ben de."

Gülümserken rahatlamış gözüküyordu. "Yarın öğle yemeğinde kafeteryada görüşür müyüz?"

"Tabii. Orada olacağım."

"Gelecek hafta annemle kış tatiline çıkıyorum. İlgilenmesi gereken Konsey işleri var ve benim de onunla gitmemi istiyor ama geri döndüğümde bir şeyler yapalım mı? Belki film izleriz ya da birlikte takılırız?"

Ölümlüler kışın Noel tatili yaparken biz kendi tatilimizi Anthesterion kutlaması olarak bütün Şubat ayında yapardık. Eski günlerde festival sadece üç gün sürerdi ve herkes Dionysos şerefine zil zurna sarhoş olurdu. Sanki Cadılar Bayramı'yla

Karnaval içkinin su gibi aktığı bir cümbüşe dönüşmüş gibiydi. Belli bir noktada safkanlar festivali bütün bir aya yaymış, durgunlaştırmış ve Konsey oturumlarıyla doldurmuşlardı. Eskiden esirler de festivale katılabilirlerdi ama bu da değişmişti.

"Evet, harika olur. Çok isterim."

"Güzel. Tekrar konuşuruz." Olivia gitmek için ayağa kalktı ama kapıda durdu. Arkasını dönüp bana hafifçe el salladı ve belli belirsiz gülümsedi, sonra da çıkıp gitti.

Defterime göz attım. Caleb'ın ölümünden sonra geçmek bilmeyen acı ve suçluluk duygusunun birazı gitmişti. Derin bir nefes alıp, Laadan'a çabucak, içki meselesi için endişe etmemesini ve babamla ilgili gerçeği bana anlattığı için teşekkür ettiğimi yazan bir not karaladım. Sonra da kısa paragrafın altına iki cümle yazdım.

Lütfen babama onu SEVDİĞİMİ söyle.
Bu durumu düzelteceğim.

O gece daha geç bir saatte mektubu mühürledim ve yurdun dışında bekleyen Leon'a uzatıp, net bir şekilde Aiden'a teslim etmesi talimatını verdim.

"Aiden'a neden not gönderdiğini sorabilir miyim?" Mektuba sanki bombaymış gibi baktı.

"Bu bir aşk notu. Benden hoşlanıp hoşlanmadığını öğrenmek için 'evet' ya da 'hayır' seçeneklerden birini yuvarlak içine almasını istiyorum ondan."

Leon sabit bakışıyla beni yerime mıhladıysa da, mektubu alıp arka cebine koydu. Kapıyı kapatmadan önce arsız bir şekilde sırıttım. Mektubu yazınca sanki omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı.

Kapıdan hızla arkamı dönerek bilgisayar masasına koştum.

Çıplak ayak parmaklarım kalın ve ağır bir nesneye çarptı.

"Oh!" Tek ayak üstünde hoplayarak başımı eğip baktım.

"Ah, tanrılar aşkına, ne kadar aptalım."

Mitler ve Efsaneler kitabı bana bakıyordu. Hemen eğilip kitabı aldım. Her nasılsa, onca hayhuyun içinde bunu unutmuştum. Oturup tozlu kitabı açtım ve Aiden'ın New York'tayken bahsettiği bölümü aramaya başladım.

İngilizce yazılan kısımda şansım yaver gitmedi. İç çekerek kitabın başına gittim ve bana abuk sabukluklarla dolu gibi gözüken şeylerle dolu sayfaları taramaya başladım. Parmaklarım yüz sayfa kadar sonra durdu; bunu nedeni, yazıları anlamam değil de sayfanın tepesindeki sembolü tanımamdı.

Bu sembol, ters duran bir meşaleydi.

Eski Yunanca yazılmış ve işime yaramayan bir sürü sayfa vardı. Akit'te Trigonometri yerine Eski Yunanca öğretmeliydiler ama ben ne bilirdim ki? Kaldı ki, safkanlara eski dil öğretiliyordu.

Aiden eski dili biliyordu... biraz inekçe ama çok seksi bir şeydi bu.

Mezhep hakkında daha çok şey öğrenebilirsem belki Telly ile Romvi'nin neler çevirdiğine dair bir şeyler kanıtlayabilirdim. Bunun, olanlarla bir ilgisi olduğundan yüzde yüz emin değildim ama Seth'in önerisinden çok daha iyiydi.

İhtiyacımız olan en son şey bir isyan... ya da birimizin başka bir safkanı *daha* öldürmesiydi.

Sekizinci Bölüm

Ogece daha geç saatlerde yarı uyur halderken kapı kilidinin açılırken çıkardığı o aşina tıkırtıyı duydum. Dirseğimin üzerinde doğrulup yüzüme dökülen saç yığınını çektim. Omurgamdan aşağıya yayılan ürperti bana bunun Seth olduğunu söylüyordu. Seth'in karşısında kilitlerin şansı yoktu. Onları ya eritiyor ya da diğer taraftan açmak için hava elementini kullanıyordu.

Tam kapı girişinde durdu. Gözleri karanlıkta yumuşak, sarımsı kahverengi renkteydi.

Onu görünce şaşırdığım için birkaç dakika bir şey söyleyemedim. "Bu kadar geç saatte yardıma gelmemen gerekiyor Seth."

"Bu daha önce beni hiç durdurdu mu?" Yatağımın kenarına oturdu; üzerimdeki bakışlarını hissedebiliyordum. "Bu akşam çok daha iyi bir ruh hali içindeydin."

"Bense seni engellemek konusunda iyiye gittiğini düşünüyordum."

"Gidiyorsun. Bugün çalışmada çok iyi iş çıkardın."

"Bu yüzden mi buradasın?" Ayakkabılarını çıkarıp attığını duydum. "Şu anda sana yüzecek fırlatma şansım daha az diye mi?"

"Belki." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Kendi yatağını daha cazip bulduğunu düşünmeye başlıyordum."

"Beni özledin."

Omuz silktim. "Seth, Jackson konusu..."

"Sana söyledim ya. Bununla bir ilgim yok. Hem niye bu kadar kötü bir şey yapayım?"

"Nedenini bilmiyorum. Belki de psikozlu olduğun için, ha?"

Seth güldü. "'Psikoz' çok uçlarda bir ifade. O zaman eylemlerimden suçluluk hissetmemem gerekir."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ben de tam olarak böyle söylüyorum."

Seth yatak örtüsünü çekince yana kaçtım ve bacaklarını örtünün altına sokmasını izledim. Yan tarafına dönüp bana baktı. "Muhafızlarım olduğunu biliyorsun, değil mi? Burada olduğunu biliyorlardır."

"Yolda Linard'ın yanından geçtim." Yanağıma düşen saç tutamını geriye atıp kulağımın arkasına soktu. Eli orada kaldı. "Kuralları çiğnediğimi söyledi. Ben de ona kıçımı yemesini söyledim."

"Peki o ne dedi?"

Seth elini omzuma indirdi, atletimin askısını tuttu. İçimdeki kordon hafifçe uğuldamaya başladı. "Pek hoşuma gitmedi. Beni Marcus'a rapor edeceğini söyledi."

İçime hafif bir hüzün çöktü. Bu durumda Aiden'ın bunu duyacağından hiç şüphem yoktu; Aiden, Seth'in uyku alışkanlıklarından kesinlikle haberdardı. Seth'e bakarken karnıma kramplar girdi. *Aiden'la birlikte değilim. Aiden'la birlikte değilim. Yanlış bir şey yapmıyorum.* Kaslarım hâlâ yay gibi gergindi.

"Marcus'un bununla ilgili bir şey yapacağından değil de, işte." Eğildi, beni yavaşça sırt üstü yatırdı. Parmaklarını askının altına kaydırdı; sert eklemleri, köprücük kemiğime sürtününce titredim. "Altı üstü dekan."

"Ve benim dayım," diye belirttim. "Yatağımda oğlanların uyuması fikrinin hoşuna gittiğini sanmıyorum."

"Hımm ama ben öyle sıradan bir oğlan değilim ki." Başını aşağıya eğdi. Saçları öne düşüp yüzünü kapattı. "Apollyon'um."

Göğsüm aniden yükseldi. "Yine de... kurallar ikimiz için de geçerli."

"Ah, hayatı pahasına bile kurallara uyamayan bu kızı hatırlıyorum." Başını eğdi, böylece burnu, burnuma sürtündü. "Bence şu anda yaptığımız, çiğnediğin kurallar arasında en hafifi."

Kıpkırmızı oldum, bizi ayıran birkaç santimi de kapatmaması için onu durdurmak üzere ellerimi göğsüne koydum. "İnsanlar değişir," dedim aptal gibi.

"Bazı insanlar değişir." Kolunu başımın yanına koyup kendini destekledi.

Kordon, cidden delirmeye başlıyor, onu dikkate almamda diretiyordu. Ayak parmaklarımı kıvırdım. "Buraya çiğnediğim kuralları konuşmaya mı geldin yoksa?"

"Hayır. Aslında bir nedenden dolayı geldim."

"Neymiş o?" Tenimin, özellikle de avuçlarımın karıncalanmaya başlamasını görmezden gelmeye çalışarak huzursuzca kıpırdandım. Tanrılara şükürler olsun ki, üstünde tişörtü vardı.

"Bana bir saniye ver."

Kaşlarımı çattım. "Neden..."

Seth başını eğdi, dudaklarını, dudaklarıma sürttü. Ağzımı kapatmakla onun için açmak isteği arasında sıkışıp kalmak sinir bozucu bir duyguydu. Ondan uzakta olmayı ne kadar istiyorsam yanında olmayı da o kadar istiyordum.

"Buraya bu yüzden mi geldin?" diye sordum, başını kaldırdığında.

"Esas neden bu değildi."

"O zaman neden..." Ağzı, sözlerimi yarıda kesti ve öpücük

ateşlenip karşı çıkmalarımı susturdu. Eli kolumdan aşağı, karnımın üstüne, atletimin içine kayarken kordon şakladı.

Dudakları, dudaklarıma yaslıyken gülümsedi. "Kış tatilinde Lucian'la yolculuğa çıkmak zorundayım. Şubat sonuna kadar da dönmeyeceğim."

"Ne?" Kordonun vızıltısı aşırı hale geliyor, yoğunlaşmayı güçleştiriyordu. On sekizinci yaş günüme bu kadar az zaman kalmışken gidecek olması beni şaşırtmıştı çünkü Uyanmama haftalar kala odamda kamp kuracağını sanıyordum. "Nereye gidiyorsun?"

"New York Akiti'ne," diye yanıtladı, diğer elini saçlarımın arasına kaydırdı. "Konsey'in ilgilenmesini gerektiren bazı problemler ortaya çıktı."

Uğultu biraz dindi. "Seninle gelmek istiyorum. Babam..."

"Hayır, gelemezsin. Orası güvenli değil."

"Umurumda değil. Gelmek istiyorum. Babamı görmem gerek." Seth'in yüzündeki ifadeden söylediklerimin etkili olmadığını anlayabiliyordum. "Sen yanımda olacaksın. Hiçbir şey olmaz. Hem sensiz burada daha az güvende olurum." Son söylediklerim fiziksel olarak canımı yaksa da gururumu ayaklar altına almıştım. Babamı görmek bu kadar önemliydi işte.

Seth'in dudakları inceldi, egosunun birazcık okşanmasının tadını çıkarıyordu. "Marcus, senin iyi korunacağın konusunda Lucian'ı temin etti. Senin sevgili safkanın sana bir şey olmasına izin vermektense bileklerini keser." Hayretle ona baktım.

"Ne?" Elini yukarı hareket ettirdi, ta ki göğüs kafesimin altındaki boşlukta durana kadar. "Gerçek bu. Hem Leon'la Linard da burada sana göz kulak olacaklar. Güvende olacaksın."

Burada kalmaktan korkmuyordum. Sadece babamı görmek istiyordum. "Seth, gelmem gerekiyor."

Küçük bir yara izi kalan alt dudağımı öptü. "Hayır, gerek-

miyor ve gelmiyorsun. Seni o cehennem çukuruna geri götürmeyi Lucian'a kabul ettirsem bile olmaz."

Onu ikna etmek için bir yol bulmaya çalışırken beynimde bin bir tilki birbirini kovalıyordu.

"Sakın gizlice kaçmayı aklından geçirme, çünkü herkes bunu yapmanı bekliyor. Seninle ilgili şeyleri o kadar uzaktan sezebileceğimi sanmıyorum ama gittiğim andan itibaren birileri seni izliyor olacak. O yüzden bunu aklından bile geçirme. Ciddiyim."

"Lanet olası bir bebek bakıcısına ihtiyacım yok benim."

"Evet, var." Dudakları, alt dudağımdan çeneme indi. "Kendi hayatını kurtarmak pahasına bile kurallara uyamayan kız hâlâ senin içinde."

"Pisliksin sen."

"Daha kötülerini de duydum senden, o yüzden bunu iltifat kabul ediyorum." Ağzı kulaklarına vardı ama öfkelendiğimi hissettiğini biliyordum.

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sordum, sesimin duygusuz olmasına gayret ediyordum.

"Pazar gecesi gidiyorum, bu yüzden o zamana kadar benden kurtuluş yok." Boynumun çukurunu öptü.

"Harika," diye mırıldandım. Dersler Çarşamba günü kesilecekti. Neredeyse bütün safkanlar süper lüks tatillerine çıkmışlardı; bu da, onları koruyan muhafızların çoğunun da gideceği anlamına geliyordu. Melezlerin bazıları, yani ölümlü ebeveyniyle hâlâ irtibatta olan ya da safkan ebeveyniyle arası iyi olan melezler, burada olmayacaktı. Hâlâ gizlice kaçabilme şansım vardı ama nasıl olup da New York'a gidecektim? Ehliyetim bile yoktu ama bu sorunlarımın en küçüğüydü.

New York'a kendimi öldürtmeden gitmem gerekiyordu.

Seth beni tekrar öptü. Aramızdaki bağ beni boğup öldürmek üzereyken saçını başını yolsam mı diye düşündüm.

"Neden gitmen gerekiyormuş?" diye sordum, Seth mola verdiğinde. Gittikçe daha çok güçlenen kordonun etkisini azaltmak için herhangi bir şeye odaklanmalıydım.

Saçlarımı parmaklarına doladı. "Catskills'teki... kölelerle ilgili bir sorun var."

"Ne?" İçimde bir korku filizlendi ve yabani otlar kadar hızlı bir şekilde yayıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Saldırıdan sonra bazıları ortadan kayboldu. Kurtulan iblis olmadığı halde kaybolan kölelerin cesetleri bulunamadı." Bir kez daha hızlı ve ateşli öpücükten sonra tekrar konuştu. "Bir de iksirle ilgili yanlış giden bir şeyler var gibi."

"Kimlerin kaybolduğunu biliyor musun?" Tişörtümün altındaki eli daha yukarıya tırmanmadan bileğini yakaladım.

"Babanın kayıplar arasında olduğunu sanmıyorum ama bunu doğrular doğrulamaz sana haber veririm." Eğildi, bileğini tutsam da, onu durduracak hiçbir şey yoktu.

"Artık konuşmak istemiyorum. Haftalarca burada olmayacağım."

Ağırlığı, kordonu aşırı derecede mutlu etti ve ben dikkatimi vermeye gayret ettim. "Seth, bu... bu önemli. İksire ne olmuş?"

İç çekti. "Bilmem. Eskisi kadar güçlü etki etmiyor gibi."

"Eskisi kadar güçlü mü?"

"Evet, melezler... bilinçli hale geliyorlar. Terminator'daki bilgisayarlar gibi."

Tuhaf bir benzetmeydi ama ne demek istediğini anlamıştım. Vay canına, bu ciddi bir meseleydi işte. İksir, melezleri itaatkâr ve sersem halde tutmaya yarayan köklerin ve kimyasal maddelerin bir karışımıydı. O olmadan, melez kölelerin sırtlarındaki yükten memnun olacaklarını hiç sanmıyordum. "Burada işe yarıyor gibi gözüküyor."

"Olay da bu zaten. Oranın dışında her yerde işe yarıyor. Konsey, bizim, özellikle de saldırıdan sonra, New York'ta hiçbir sorun kalmadığından emin olmamızı istiyor."

"Ama sen neden gitmek zorundasın?"

"Bilmiyorum Alex. Bunu daha sonra konuşalım mı?" Başını eğip, parlayan gözleriyle bana baktı. "Yapmak istediğim başka şeyler var."

Kordon vızıldayarak onay verdi. "Ama..."

Seth beni yine öptü ve karnımdaki elini bastırdı. Bileğini bıraktım, niyetim onu itmekti ama sonra bir baktım ki, tişörtünü tutuyordum. Etrafımızdaki hava çatırdıyor gibiydi. İçimde biriken bir şey vardı, aramızdaki lanet olası bağdan iyilik gelmeyeceğine dair bir uyarıydı bu.

Gözlerimi açmadan önce kordonun hızla yüzeye hücum ettiğini hissettim. Kehribar rengi ve mavi ışık yatak odamın duvarına garip gölgeler düşürüyordu. Bir an için donakaldım. Bunları yapanın biz olması, hatta içimizden çıkıyor olmaları o kadar acayipti ki.

Bu beni biraz korkutuyordu. Ama Seth'in tek eli her yerimdeydi, kollarımdan aşağı iniyor, bacaklarımdan yukarı çıkıyor, o sırada kordonlarımız birbirlerine dolanıyor, bizi bağlıyordu. Parmaklarımı tişörtüne geçirmiştim. Onu kâh kendime çekiyor, kâh itiyordum.

Aniden avucumun altındaki deri yandı. Diken gibi batan ağrı nefesimi kesti. Karnımda biriken akış hissini, kordonlardan geçen akaşayı hissedebiliyordum. Çok kısa bir an için aklım başıma gelince, geçen sefer devam ettiğimizde neler olduğunu hatırladım. Yatakta birlikte hareket ediyorduk ve bu kez üzerimizde çıkarılacak daha az giysi vardı.

Panik içime işledi. Buna hazır değildim, özellikle de Seth'le. Tişörtünü bıraktım ve onu o kadar sert ittim ki eğilip bükülerek altından çıkabildim ve bağlantımızı kopardım. Karnımı

tutarak dizlerimin üzerinde doğruldum. "Canım... acıdı." Seth sersemlemişti. "Parodn, oluverdi işte."

Ellerim titreyerek tişörtümü, orada olduğundan şüphelendiğim şeyi görebileceğim kadar yukarı kaldırdım. Göbeğimin üzerinde, tam göğüs boşluğumun altında yukarıda birleşmiş iki onay işaretine benzeyen parlak bir işaret vardı.

"Tanrı işaretlerinin gücü," diye fısıldadı Seth, doğrularak. "Vay canına Alex, bu büyük bir işaret. Yarın, bir şeyleri havaya uçurmayı denemeliyiz. Geçen defa ilk kez yaptığın için becerebildiğini biliyorum ama şimdi olacağından eminim."

Sevişmeyi istemekten vazgeçip bir nesneyi patlatma moduna bu kadar çabuk girmesine inanamıyordum. Run, Seth'i diğer şeyden daha çok heyecanlandırmıştı. Kahretsin, gözlerinde yine o çılgın bakış vardı.

Ellerini çok saygılı bir şekilde işaretin etrafına koydu. "Ortaya ilk önce dört işaret çıkar: cesaret, güç, kudret ve yenilmezlik. Ama bu, güç işareti, akaşa. Buraya nasıl yerleştiğini görüyor musun?" İşarete dokunmak için davrandı ama geriye kaçtım. Kaşları çatıldı. "Her neyse, burası gücünü aldığın yer."

Bu aynı zamanda, beni devasa, azgın bir hormona dönüştürmeye çalışmadığı zaman kordonun uyukladığı yerdi. "Dördüncü işaret de çıkınca ne oluyor?"

Seth elini yüzümden çekip saçlarında gezdirdi. Ay ışığı kepenklerin arasından süzülüp dilim dilim yüzüne düşüyordu. "Bilmiyorum. Benimkilerin hepsi aynı anda gelmişti ama şu sırayla ortaya çıktılar: her iki avucumda, karnımda, sonra da ensemde. Ondan sonra da diğer her yerde."

Aniden ağzım kurudu. Tişörtümü indirdim ve geri geri yatağın kenarına gittim. "Sence dördüncüsü ortaya çıkarsa Uyanır mıyım?"

Gözlerini kaldırdı. "Bilmem ama bu çok mu kötü olur?"

İçime bir sersemlik yayıldı. "Belki de... ben on sekizime basana kadar birbirimize dokunmayı falan bırakmalıyız."

"Ne?"

"Seth, vaktinden önce Uyanamam."

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorum Alex. Sen Uyandığında her şey çok daha iyi olacak. Telly ya da furiler hakkında endişe etmene gerek kalmayacak. Tanrılar bile bize dokunamayacak yahu. Bu nasıl iyi bir şey olmaz?"

İyi bir şey değildi çünkü Uyandığımda büyük ihtimalle kendimi kaybedecektim. Seth beni uzun zaman önce bunu, iki yarının bir araya gelmesi gibi olacağı, onun isteklerinin, beni seçimlerimi ve kararlarımı etkileyeceği konusunda uyarmıştı. Kendim ya da geleceğim üzerinde kontrol sahibi olamayacaktım.

Aiden, o gün duyusal yoksunluk odasında söylediklerinde haklıydı. Bu beni çok korkutuyordu.

"Alex." Seth elimi dikkatlice ve nazikçe tuttu. "Senin şimdi Uyanman... bizim için en iyisi olacaktır. Hatta bunu deneyebilirsin. Dördüncü işaretin ortaya çıkmasını sağlayabilir miyiz diye bakalım. Belki ondan sonra hiçbir şey olamayacak. Ya da belki Uyanacaksın."

Elimi çekip kurtardım. Sesindeki heves beni ürkütmüştü. "Sen... sen bunu kasten mi yapıyorsun Seth?"

"Neyi?"

"Bana dokunarak falan beni erken Uyandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Sana dokunuyorum çünkü hoşuma gidiyor." Sonra bana tekrar uzandı ama elini itip uzaklaştırdım. "Sorunun ne senin?" diye sordu.

"Tanrılara yeminim olsun Seth, eğer bunu bilerek yapıyorsan seni mahvederim."

Seth kaşlarını çattı. "Azıcık melodram yaratmıyor musun?"

"Bilmiyorum." Bence yaratmıyordum. Avuçlarım karıncalanıyor, karnım yanıyor ve kordon nihayet sakinleşiyordu.

"Haftalardır benimle antrenman dışında hiçbir şey yapmadın, sonra bu gece birden ortaya çıkıp sağımı solumu elledin, sonra da bu oldu?"

"Sağını solunu elledim çünkü haftalarca burada olmayacağım." Seth yataktan kayıp indi ve hızla ayağa kalktı. "Hem aslında senden kaçmıyordum. Sadece seni biraz rahat bırakıyordum."

"O zaman bu gece neden geldin?"

"Sebep ne olursa olsun bunun bir hata olduğu ortada." Eğilip ayakkabılarını aldı. "Görünüşe göre, seni kötü emellerime alet etmek için buradaymışım."

Yataktan kalkıp dirseklerimi tuttum. Paranoyakça mı davranıyordum? "Ne yapıyorsun?"

"Neye benziyor? İstenmediğim yerde olmak istemiyorum."

Huzursuz edici bir his içimi kurcalamaya başlamıştı. "Bu yüzden değilse... neden geldin peki?"

Başını hızla yukarı kaldırdı, gözleri öfkeli bir koyu sarıydı. Köşeye sıkıştırılmış, kaçmakla saldırma isteği arasında kalmış bir aslan gibiydi. "Seni özledim Alex. O yüzden. Özleyeceğim de. Hiç aklından geçti mi bu?"

Ah, ah tanrılar aşkına. Suçluluk duygusundan yanaklarımı ateş bastı. Bu hiç aklıma gelmemişti. Kendimi tam bir cadı gibi hissettim.

Bir dakika sonra gözlerinde bir şey parladı. "Aiden yüzünden, değil mi?"

Kalbim resmen tekledi. "Ne?"

"Her zaman Aiden yüzünden." Güldü ama gülüşünde hiç neşe yoktu.

Aiden yüzünden değildi, onunla bir ilgisi yoktu. Bu, Seth

ve benimle ilgiliydi ama ben daha tek kelime edemeden Seth başını çevirdi.

"Herhalde dönünce görüşürüz." Kapıya doğru yürümeye başladı. "Sadece... sadece dikkatli ol."

"Saçma," diye mırıldandım. Hızla yatağın etrafından dolanıp kapının önüne geçtim. "Seth..."

"Çekil yolumdan Alex."

Sözleri beni sinirlendirdi ama derin bir nefes aldım. "Bak, bütün bu işaretlenme ve Uyanma meselesi beni ürkütüyor. Bunu biliyorsun ama... ama seni suçlamamam gerekirdi."

Yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı. "Evet, suçlamamalıydın."

"Hem bunun Aiden'la bir ilgisi yok." Yoktu, ya da en azından boştaki elini tutarken kendime böyle söyleyip duruyordum ve Seth geri çekildi. "Üzgünüm Seth."

Gözlerini arkamda bir yere dikti, dudakları ince bir çizgi halindeydi.

"Gerçekten üzgünüm." Elini bıraktım ve başımı göğsüne koydum. Dikkatli bir şekilde, ona sarıldım. "Sadece başka birine dönüşmek istemiyorum."

Seth kesik bir nefes aldı. "Alex..."

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Bağ olsun ya da olmasın, Seth'e değer veriyordum. Benim için önemliydi ve belki de ona karşı bağın bana hissettirdiklerinden daha fazlasını hissediyordum. Ya da belki ona, Caleb'a değer verdiğim şekilde değer veriyordum. Her iki şekilde de, onun duygularını incitmek istemiyordum.

Ayakkabılarını bıraktı ve bana sarıldı. "Beni deli ediyorsun."

"Biliyorum." Gülümsedi. "Duygularımız karşılıklı."

Güldü, sonra da dudaklarını alnımda gezdirdi. "Hadi." Beni geri yatağa çekmeye başladı.

Biraz oyalandım. Duygularını incitmeyeyim diye enseme işaret koyduracak değildim ya.

Seth yatağa oturdu ve beni kendine doğru çekti. "Uyumak için Alex. Daha fazlası yok... tabii eğer..." Bakışlarını askılı tişörtüme indirdi. "Bunu daha sık giymelisin. Hayal gücüne çok az yer bırakıyor ve bu çok hoşuma gider."

Saç diplerime kadar kızararak çabucak üzerinden geçtim ve yatak örtüsünü çeneme kadar çektim. Seth yatağa uzanırken güldü. Tek kolunu belime sardı, yakına sokuldu. Nefesi düzenliydi. Benimkiyse kalbimin atışıyla yarışıyordu. Rahat bir şekilde, sanki hiç tartışmamışız gibi gülümsedi.

"Amma sapıksın," dedim yüzüncü kez.

"Daha kötüsünü de duymuştum senden."

İçimde, muhtemelen gelecekte de duyacağına dair bir his vardı.

Dokuzuncu Bölüm

"Vay canına. Kimin gülümsediğine baksanıza. Dünyanın sonu gelecek." İki gümüş rengi göz, sarı kıvırcık saçlarının arkasından bakıyordu. Deacon St. Delphi, yanımdaki sıraya otururken pişmiş kelle gibi sırıttı. "Nasıl gidiyor, en sevdiğim melez?"

"İyi." Dudaklarımı büzdüm, başımı eğip ders kitabıma baktım. "Pek konuşkan olmadığım için kusura bakma."

Eğildi, beni böğrümden dürttü. "Anlıyorum."

Deacon anlıyordu. Muhtemelen döndüğümden beri onunla konuşmam için bana baskı yapmamasının nedeni buydu. Derste yanıma oturup tek kelime etmiyordu. Kendime gelmemi beklediğini fark etmemiştim.

Ona tekrar baktım. Deacon'ın olayı da buydu işte. Aiden dâhil herkes, onu hiçbir şeyi umursamayan tembel bir parti oğlanı olarak görüyordu ama o, hiç kimsenin farkında olmadığı kadar dikkatliydi. Anne babasız büyüdüğü için gerçekten zor zamanlar geçirmişti ve galiba nihayet "hiçbir şeyi takmayan parti oğlanı" aşamasından çıkıyordu.

"Kış tatilinde bir şey yapıyor musun?"

Gözlerini devirdi. "Bunun için Aiden'ın izne çıkması lazım çünkü onsuz bu adadan ayrılmama izin vermez. Catskills'te olup bitenlerden sonra süper paranoyak olup çıktı. Galiba iblislerin ya da furilerin her an damlayacaklarını düşünüyor."

Yüzümü buruşturdum. "Üzgünüm."

"Her neyse," diye cevap verdi. "Bu senin hatan değil. Yani, heyecanlı bir şey yapmayacağım. Saygıdeğer ağabeyimin sana muhafızlık ettiğini duydum."

Gözlerimi devirdim.

"Dekan, evimize ziyarete geldiğinde ikisini konuşurlarken duydum."

"Hangi ev? Aiden'ın kulübesi mi?"

Deacon tek kaşını kaldırdı. "Hayır, hayır, gerçek ev." Aflamış halimi görünce bana acıdı. "Anne babamızın evi var ya? Şey, aslında artık Aiden'ın evi. Adanın diğer tarafında, Zarak'ın evine yakın."

Başka bir ev daha olduğunu hiç bilmiyordum. Aiden'ın sadece kulübesi olduğunu, Deacon'ın ise yurtta kaldığını sanıyordum. Aklıma gelmişken, Aiden ana adada kocaman, gösterişli evlerden birine sahipse ne diye o küçük kulübede yaşıyordu ki?

Deacon sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi iç çekti. "Aiden evde kalmayı sevmiyor. Ona annemle babamı çok fazla hatırlatıyor. Hem, savurgan yaşam biçiminden nefret ediyor."

"Ya," diye fısıldadım, sınıfın ön tarafına göz atarak. Öğretmenimiz her zaman geç kalırdı.

"Her neyse, hikâyeme geri döneyim. Konuşmalarını duydum." Deacon bana yaklaşırken sandalyesiyle sırası korkunç bir gıcırtı çıkardı. "Bilmek ister misin?"

Elena'nın sırasında oturan Luke bize döndü. Bizi görünce kaşlarını kaldırdı. "Tabii. Dökül hadi," dedim.

"Konsey'de bir şeyler oluyor, melezlerle ilgili galiba."

"Ne gibi?" diye sordum.

"Tam olarak bilmiyorum. Ama New York Konseyi'yle bir ilgisi var." Deacon başını çevirdi, sınıfın ön tarafına odaklandı. "Daha yeni orada olduğun için bilebilirsin diye düşünmüştüm."

Başımı iki yana salladım. Konsey'de bir şeyler oluyordu ve muhtemelen iksirle bir ilgisi vardı. Sonra Deacon'ın hâlâ sınıfın ön tarafına baktığını gördüm. Bakışlarını takip ettim. Hâlâ Luke'a bakıyordu.

Luke da ona bakıyordu.

Bazen benim... Aiden'a baktığım gibi çok yoğun bir şekilde bakıyordu.

Gözlerimi hızla Deacon'a çevirdim. Gözlerini göremiyordum ama kulaklarının uçları pembeydi. Birkaç dakika sonra, bir erkeğin diğerine öylesine bakmayacağı kadar uzun bir süre sonra, Deacon arkasına yaslandı. Duyusal yoksunluk odasında Luke'un yanındaki belli belirsiz sesi düşündüm. Tanıdık gelmişti... ama bunun imkanı yoktu.

"Her neyse," diye boğazını temizledi Deacon. "Bence kış tatilinde burada kalanlar için parti verebilirim. Sence Aiden da gelir mi?"

"Şey, muhtemelen hayır."

Deacon iç çekti. "Denemeye değer."

Tekrar Luke'a göz attım. "Evet, herhalde."

"İşe yaramıyor."

Seth boğazından sabırsız bir ses çıkardı. "Dikkatini vermeyi dene."

"Veriyorum," diye çıkıştım, rüzgârdan savrulmuş saçlarımı yüzümden çekerek.

"Daha çok gayret et Alex. Yapabilirsin."

Titreyerek kendimi kucakladım. Bataklıkların orası don-

durucuydu. Soğuk, nemli rüzgâr bana çarpıyordu ve kalın kazağın hiç faydası olmuyordu. Cumartesi gününün yarısından çoğunda bununla uğraşmıştık. Seth, bir nesneyi havaya uçurmamı önerdiğinde şaka yaptığını sanmıştım.

Ama yanılmıştım. Gözlerimi kapatarak zihnimdeki büyük kayayı hayal ettim. Dokusunu, kum rengini ve düzensiz şekilini zaten biliyordum. Lanet olasıcaya saatlerdir bakıyordum.

Seth arkamda hareket etti, elimi alıp en son işaretin ortaya çıktığı yere koydu. "Onu burada hissediyorum. Ya sen?"

Bağı hissediyor muydum? Evet. Ayrıca, şu anda rüzgârı engellemesi de hoşuma gidiyordu.

"Tamam. Kordonun çözüldüğünü hayal et, canlandığını hisset."

İçimde, bana nasıl etki ettiğini düşününce Seth'in bundan aşırı derecede hoşlandığına dair bir his vardı.

"Alex?"

"Evet, kordonu hissediyorum." Kordonun açıldığını, damarlarımda kayarak ilerlediğini hissediyordum.

"Güzel. Kordon sadece biz değiliz," dedi yumuşak bir şekilde. "O akaşa, beşinci ve son element. Şu anda akaşayı hissedebilirsin. Ona uzan. Zihninde istediğin bir resmi canlandır."

Canım tako çekmişti ama akaşanın bana Taco Bells servis edebileceğinden şüpheliydim. Tanrılar aşkına, tam şu anda Taco Bells için bazı korkunç şeyler yapardım.

"Alex, dikkatini veriyor musun?"

"Tabii ki de veriyorum." Pişmiş kelle gibi sırıttım.

"O zaman yap hadi. Kayayı havaya uçur."

Seth söyleyince kulağa o kadar kolay geliyordu ki. Sanki çocuk oyuncağıydı. Karnına dirsek atmak istiyordum ama kayayı, sonra da elimden fışkıran kordonumu zihnimde canlandırdım. Bunu defalarca yaptım.

Hiçbir şey olmadı.

Gözlerimi açtım. "Üzgünüm, işe yaramıyor."

Seth geri çekildi, atkuyruğundan kurtulan daha kısa saçlarını geriye attı. Ellerini kalçalarına koydu ve bana baktı.

"Ne var?" Tekrar rüzgâr esince, ısınmak için büzüldüm. "Ne yapmamı istediğini bilmiyorum. Üşüdüm. Acıktım. Hem National Lampoon'un *Noel Tatili* filmi televizyonda oynuyor ve ne zaman yayınlansa kanalı değiştirip durduğun için izleyemedim."

Kaşlarını yavaş yavaş yukarı kaldırdı. "Ne izleyeceksin?"

"Ah, tanrılar aşkına! Griswold ailesinin sıkıntı ve güçlüklerini bilmiyor musunuz yani?"

"Ne?"

"Vay canına. Bu acıklı bir durum Seth."

Elini salladı. "Sorun değil. Bir şeyler akaşadan faydalanma yeteneğini tetiklemeli. Tabii eğer..." Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi, sonra da ellerini kenetledi. "Bunu ilk yaptığında öfkeliydin. Sonra da furilere deli ninja gibi saldırdığında öfkeli ve korkmuştun. Zorlanman gerekiyor."

"Ah, hayır hayır hayır." Geri geri gitmeye başladım. "Nereye varmaya çalıştığını biliyorum ama bunu seninle yapmayacağım. Ciddiyim Seth. Sen..."

Seth elini kaldırdı ve hava elementi göğsüme çarpıp beni sırt üstü yere devirdi. Element kullanımına karşı mücadele etmek bir nebze yol aldığım bir konuydu. Güce eriştim, ardından kordonun önce gerildiğini, sonra kırbaç gibi şakladığını hissettim. Eğildim, kasırga gibi güçlü esen rüzgârları yarıp geçtim. Doğrulunca saçlarım arkaya savruldu.

Seth'in canına okuyacaktım.

Bir baktım Seth üzerimdeydi; gücünü, beni sert ve solgun çimlere doğru zorla geri götürmek için kullanıyordu. Altında

kıvranırken küçük çakıl taşları sırtıma batıyordu. "Çekil üstümden Seth!"

"Sen çeksene," dedi, yüzünü yüzüme eğerek.

Kalçalarımı eğdim, bacaklarımı beline doladım ve yuvarlandım. Bir saniye için, avantaj bendeydi ve donmuş parmaklarımı boynuna dolayıp gırtlağına bastım. Kıpırdayamaz hale getirilmek ya da ardından gelen çaresizlik duygusu hoşuma gitmiyordu. Seth de bunu biliyordu.

"Öyle değil," diye homurdandı. Omuzlarımı tutup beni sırt üstü yatırdı. "Akaşayı kullan."

Küçük çalıların arasında yuvarlanarak mücadele ettik. Beni her sırt üstü yere yatırdığında daha çok sinirleniyordu; bense cinayet işlemeye hazır gibiydim. Tatlı ve baş döndürücü hiddet içime doluyor, kordonun etrafında kıvrılıyordu. Tenim karıncalanıyordu. Apollyon'un işaretleri kızarıp nabız gibi atmaya başladı.

Seth'in dudakları büküldü. "İşte bu. Yap hadi."

Çığlık attım.

Sonra birden Leon tepemize dikildi; Seth'i ensesinden yakalayıp onu birkaç adım geri itti. Seth havada bir kedi gibi büküldü ve çömelmiş halde yere indi. Apollyon'un işaretleri aynı anda ortaya çıkıp baş döndürücü bir hızla tenine yayıldı. Leon'a yoğunlaştı. Gözlerinde ölümcül bir şey vardı, efendi bana vurduktan sonraki bakışın aynısıydı. Jackson'ı düşündüm.

Zıplayarak ayağa kalktım, hızla Seth'e gittim. "Hayır! Hayır Seth!"

"Bunu cidden yapmaman gerekirdi." Seth ilerledi, niyeti belliydi.

Leon tek kaşını kaldırdı. "Bunu denemek ister misin oğlum?"

"Ölmek mi istiyorsun?"

"Kesin şunu," diye tısladım, aralarında kıpırdanarak. Omzumun üzerinden Leon'a baktım. Safkan avcı endişeli bile değildi. Çıldırmıştı bu. "Leon, çalışıyorduk biz."

"Bana hiç de öyle görünmedi."

Seth'in geniş omzunun üzerinden birkaç muhafızla Aiden'ın yanımıza geldiğini gördüm. Bu ahmaklardan biri aptalca bir şey yapmadan önce ellerini çabuk tutup buraya gelmelerini diledim.

"Canımı yakmıyordu Leon," diye denedim yine.

"Ne yapacağını sanıyorsun?" diye sordu Seth. "Bana, ha?"

Leon başını eğip Seth'e baktı. "Gerçekten beni yenebileceğini sanıyorsun, değil mi?"

"Sanmıyorum." Parlak ve güzel akaşa, sağ elinin etrafını sardı. Akaşa topunun etrafındaki hava çatırdadı. "Biliyorum."

Delilikti bu. Seth'in kolunu tuttum ve bir öfke dalgası bana hücum etti. Leon'a saldırmak istiyordum, yanlış insana bulaştığını, ondan daha iyi olduğumu ona göstermem gerekiyordu. Bir daha bana dokunmaya cesaret edemeyecekti. Ona gösterecektim.

"Yap da görelim," dedi, alçak sesle.

"Hey!" diye bağırdı Aiden. "Yeter artık!"

Seth'le Leon aynı anda harekete geçti, ikisi birden beni kenara itti. Kollarının ve vuruşlarının gücüyle geriye doğru uçtum. Havaya uçurmaya çalıştığım kayaya çarpıp tepesinden aşağı yuvarlandım. Vıcık vıcık bataklığa yüz üstü düşmemek için büküldüm ve ellerimle dizlerimin üstüne indim. Buzlu bataklık çamuru kotumu sırılsıklam etti ve yüzüme sıçradı.

En çok katıksız öfke yüzünden afallayarak başımı kaldırdım ve saçlarımın arasından baktım. Az önce ne olmuştu yahu? Beni itmeleri falan kazaydı ama hissettiğim hiddet bana ait değildi.

Bu hiddet Seth'e aitti. O sıcak basmalarını hissettiğim zamanlardaki gibi bir duygu değildi. Farklıydı. Onun hissettiğini

hissetmiş, istediğini istemiştim. Bu daha önce olmuş muydu? Sanmıyordum. Ellerim titriyordu.

Muhafızlar, Leon'a ulaştılar. Leon'u mu yoksa Seth'i mi korumaya çalıştıklarından emin değildim. Ama Aiden, rüzgârların savurduğu kumların üstünde yürüyüşünü gördüğüm anda tahmin ettiğim gibi, dosdoğru Apollyon'un üstüne gitti.

Aiden'ın, olanların kaza olduğunu bildiğinden emindim ama ikisini de dövmek istiyor gibiydi. Tartışma ve itişip kakışma seslerinden anlaşıldığı üzere, Leon, Seth'i suçluyordu. Seth, kendisi dışında herkesi suçluyordu. Muhafızlar giderek daha çok kaygılanıyorlardı.

Bataklıktan sendeleyerek çıktım ve tam Seth yana kaçarak Aiden'dan kurtulmaya çalışırken onlara doğru gittim.

Aiden, gözleri parlayarak Seth'i yakasından tuttu ve onu yavaş yavaş geriye doğru birkaç adım hareket ettirdi. Sanki vücudundan birkaç santim uzaktaki, tanrılarca bilinen en güçlü ve ölümcül elementi görmemişti bile, ya da umursamıyordu.

"Bu kadarı yeter," dedi Aiden, Seth'i bırakırken itti. "Geri çekil."

"Gerçekten buna dâhil olmak istiyor musun?" diye sordu Seth. "Şu anda?"

"Ne kadar istediğimi bilemezsin."

Akaşa söndü ve Seth, Aiden'ı itti. "Hah, sebebini galiba biliyorum. Hem biliyor musun, bunu her seferinde düşünüyorum. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Elinden gelenin en iyisi bu mu Seth?" Aiden, Apollyon'a karşı koyuyordu. Aniden, bunun sadece az önce olanlarla ilgili olmadığını fark ettim. Daha fazlası vardı. "Çünkü sen de ben de bunun hakkındaki gerçeği biliyoruz."

Ah, tanrılar aşkına, bu bir oğlan dövüşüne dönüyordu.

Seth o kadar hızlı hareket etti ki onu görmek güçtü. Bir kol

geriye kalktı ve tam Aiden'ın çenesini hedef aldı. Seth kadar hızlı hareket eden Aiden, Seth'in kolunu yakaladı ve tekrar onu geriye doğru fırlattı.

"Tekrar denersen durmayacağım," diye uyardı Aiden.

Bir saniye sonra birbirlerine girmişlerdi. İkisi de yere düştü; yuvarlanıyor, birbirlerine yumruk atıyorlardı... Bir o bir diğeri üste çıkarken siyah elbiseleri etrafa savruluyordu. Öne doğru ilerledim ama aniden durdum. Avcı gibi kavga etmiyorlardı. Yumruklarında ya da engellemelerinde zarafetten eser yoktu. Testosteronun etkisinde iki ahmak gibi dalaşıyorlardı ve içimde gidip ikisinin de kafasına tekme atmak için dayanılmaz bir istek vardı.

Ellerimi havaya açtım. "Bunlar gerçek olamaz."

Muhafızlar ve Leon hızla öne atılıp ikisini de tuttular. Aiden'ı Seth'ten ayırmayı birkaç kez denemeleri gerekti. Aiden'ın sağ yanağında bir kesik vardı. Seth'in de dudağı yarılmıştı.

"Bitirdin mi?" diye sordu Leon, Aiden'ı omzuyla birkaç adım geriye iterek. "Aiden, durman gerek."

Aiden, elinin tersiyle yanağını sildi ve omuz silkip Leon'un elini itti. "Evet, bitirdim."

Muhafızlar da aynısını Seth'e söylüyorlardı ama onlar Seth'i bırakınca, Seth etraflarından hızla dolaştı. "Kavga ettiğim için ihbar edeceğinizden korktuğumu mu sanıyorsunuz? Bana dokunamazlar! Ben..."

"Kes şunu!" diye çığlık attım. "Kes artık!" Seth donakaldı ve birkaç çift göz üzerime dikildi. "Tanrılar aşkına! Antrenman yapıyorduk. Bunun için birbirinizi öldürmeniz için bir neden yok." Aiden'a göz attım. "Bunların hiçbirini yapmana gerek yok. Dur artık."

Gerginlik hâlâ havada asılı duruyordu ama Seth geri çekildi ve ağız dolusu kan tükürdü. Tişörtünü düzeltirken işaretleri

solmaya başladı. "Ben de öyle söylemiştim ama görünüşe göre hepiniz anlayamayacak kadar aptalsınız, biz..."

"Kapa çeneni Seth." Ellerimi yumruk yaptım.

Kaşlarını kaldırdı.

Aiden hâlâ öfkeli gözükûyordu. Gözleri bütün yüzünü yutan, gümüşten göller gibiydi.

"Artık bitti, tamam mı?" dedim, çoğunlukla ona. "Ben iyiyim. Hiç kimse ölmedi. Siz üçünüz birbirinizi öldürmemeyi becerebilirseniz gidip duş alacağım çünkü şu anda berbat kokuyorum."

Leon'un dudakları sanki gülmek ister gibi seğirdi ama ona dik dik baktıktan sonra yüzünde aşina olduğum o metanetli ifade belirdi.

Seth hemen döndü. "Alex..."

"Hayır." Durdum. Benimle gelmesine imkân yoktu. Yumruklar savurmaya başlamadan ondan uzak kalmalı, öfkesiyle arama biraz mesafe koymalıydım. Orada neler olduğunu, Seth'in istediklerini neden o kadar güçlü bir şekilde hissettiğimi anlamam gerekiyordu.

"Alex!" diye seslendi Seth. "Hadi ama."

"Şu anda beni yalnız bırak." Tekrar yürümeye başladım. "Bugünlük bu kadar yeter. Ciddiyim. Bitmiştir."

Onuncu Bölüm

Seth, cumartesi akşamı yanıma gelmeye çalışmayacak kadar aklı başındaydı. Buna minnettardım çünkü yüzünü görmek istemiyordum. Ama Cumartesi gecesi kapıyı çaldığında cevap verdim. Özür dilemek istediğini böyle anladım. Seth kapıyı asla çalmazdı.

Ellerini siyah kargo pantolonunun cebine sokmuştu. Dudağının sağ tarafı şişmişti. "Selam," dedi, tepemden bakarak.

"Selam."

Ayak değiştirdi. "Alex, dün için... üzgünüm. Ben..."

"Sus," diye sözünü kestim. "Sadece bana akaşayı kullandırtmaya çalıştığını ve beni istemeden yere devirdiğini biliyorum ama toptan kafayı yemiştiniz Seth. Hem de iyi biçimde değil."

Yüzünde uysal bir bakış belirdi. "Biliyorum ama Aiden damarıma bastı..."

"Seth."

"Tamam. Haklısın. Bitti artık. Seninle tartışmak istemiyorum. Gitmek için hazırlanıyorum." Bana baktı. "Benimle köprüye yürümen hoş olur diye düşündüm."

"İzin ver de üstüme bir şey alayım." Hem zaten onunla konuşmam gerekiyordu. Üstüme bir kapüşonlu eşofman üstü aldım, sonra sessizce yurttan çıktık. Kampüs karanlıktı; sadece devriye gezen muhafızların gölgeleri hareket ediyordu. Nefesimi verdiğimde havada küçük dumanlar oluşturuyordu. "Dün senin öfkeni hissettim."

"Eminim on altı kilometre etki alanı içindeki herkes dünkü öfkemi hissetmiştir."

"Demek istediğim bu değil." Mermer kaplı yolu takip edip yurtların etrafını dolaştık ve ana Akit binasının oradaki köprüye doğru ilerledik. "Gerçekten hissettim. Leon'un canına okumak istedim. Sanki... sanki benim öfkemdi."

Seth bir şey söylemedi, gözlerini kısarak ileriye bakıyordu.

"Sana dokunmadığım an kayboldu ama çok acayipti." Köprü görününce yürümeyi bıraktım. Siyah bir Hummer'a valizler yükleniyordu. Havayı egzoz dumanı kaplamıştı. Birkaç Konsey Muhafızı nöbet tutuyordu. "Bu konuda söyleyeceğin bir şey yok mu?"

Başını eğip bana baktı. "Akaşayı kullanmaya o kadar yakındın ki Alex. Leon müdahale etmeseydi olacaktı."

Sanki olanlar içinde en önemlisi buydu. "Seth, dediklerimin tek kelimesini duydun mu?"

"Duydum ve öfkemi nasıl bu kadar net hissettiğini bilmiyorum." Ellerini cebinden çıkarıp kollarını kavuşturdu. "Belki akaşayı kullandığın içindir. Seni, hissettiklerimle daha uyumlu yapmıştır."

Hissettiklerim Seth'in canını sıkmışa ya da onu gerçekten şaşırtmışa benzemiyordu.Oysa benim için bu çok önemliydi. "Uyandığımda senin istediklerini hissedip isteyeceğim. Ne dediğimi anlamıyor musun? Şimdiden senin istediğini istedim."

"Alex." Ellerini omzuma koydu ve beni göğsüne çekti.

"Uyanmıyorsun. Kaygılanmayı bırak."

Kaşlarımı çatıp onu ittim. Beni bıraktı. "Ama olmaya başlıyor, değil mi? İzler ve şimdi de bu? Sadece bir ayım falan var."

"Bu o kadar..."

"Alexandria, Seth'i uğurlamaya gelmene çok sevindim," dedi Lucian. Döndüm ve beni anında hafifçe kucakladı. Tütsü ve karanfil kokusu beni boğdu. "Keşke seni götürmek güvenli olsaydı. Seth'in yanında olman kaygılarımı hafifletecekti."

Kollarım iki yanımdan tuhaf bir şekilde sarkıyordu. Öff. Lucian'ın bunu yapmasından nefret ediyordum.

Sırtıma hafifçe vurdu ve Seth'e hitap ederek uzaklaştı. "Sence yanımıza kaç muhafız alalım?"

Lucian, Seth'in fikrini mi soruyordu? Neler. Oluyor. Yahu. Şaşkınlıkla Seth'e döndüm.

Seth daha bir dikildi. "En az beş derim; dört tanesi burada bir şey olması ihtimaline karşı nöbet tutar."

"Güzel. Kanında liderlik var Seth." Lucian, Seth'in omzuna hafifçe vurdu. "Senin gibi daha çok avcımız olsa bu kadar ciddi bir iblis sorunumuz olmazdı." Duraklayıp gülümsedi. "Konsey'de senin gibi daha çok adam olsaydı dünyamız çok daha güzel bir yer olurdu."

Kusmak istiyordum. Seth'in bu eşi benzeri görülmemiş yalakalığa aldanmasına imkan yoktu. Lucian'ın pişmiş kelle gibi sırıtmasından, dil dökmesinden o kadar belliydi ki. Gün gibi ortadaydı ama tanrılar aşkına, Seth sanki biraz önce eline bir milyon dolar verilmiş, hepsini kızlara ve içkiye harcayabileceği söylenmiş gibi gözükü yordu.

"Doğrudur." Seth'in kendini beğenmiş gülümsemesi yüzüne yayıldı.

Seth'i sarsmak istiyordum. Bunu ciddi ciddi düşünüyordum.

Lucian bana döndü. "Hayatım, sen birçok bakımdan çoğu

melezden daha şanslısın. Sana Apollyon olma şerefi verildi ve diğer yarın da bu güzel genç adam."

Yüzümü buruşturdum.

Yanımdaki Seth kaskatı kesildi.

"Vedalaşmanız için ikinizi yalnız bırakayım. Birkaç dakika sonra gideceğiz Seth."

Lucian'ın uzaklaşan siluetine baktım. Beyaz cüppesi yere sürtünmüyor, adeta su gibi akıp gidiyordu. Ben Catskills'te ifade verirken Lucian'ın Bakan Telly'nin tahtına nasıl baktığını düşündüm. Hiç kimse iktidarı Lucian'dan daha çok sevemezdi.

"Bilirsin," diye ağır ağır konuştu Seth, "Lucian'ın söyledikleri seni şoke etmemeli. Daha kötüsü olabilirdi."

Güldüm. "Ciddi misin?"

Seth ters ters baktı. "Benden iyisini mi bulacaksın?"

"Gelmiş geçmiş nefes alan en muhteşem varlık olduğunu düşünüyorsun ama benim bahsettiğim bu değil. Sana yalakalık yapıyor Seth. Bir şeylerin peşinde."

"Bana yalakalık yapmıyordu." Tekrar kollarını kavuşturdu. "Lucian, neden bahsettiğimi bildiğimi düşünüyor. Söylediklerimi takdir de ediyor."

"Benimle kafa buluyorsun herhalde." Gözlerimi devirmemeye çalışıyordum.

"Senin için buna inanmak neden bu kadar zor?" Sesinden ve duruşundan memnuniyetsizlik yayılıyordu. "Sana bir soru sormama izin ver Alex. Lucian ya da dayın, Aiden hakkında iyi sözler söyleseydi inanmakta bu kadar güçlük çeker miydin?"

"Bu da ne demek oluyor?" Hem nereden çıkmıştı bu? "Aiden bir avcı. Onun karar verme ve liderlik etme yeteneği..."

"Sence ben neyim?" Seth başını öne uzatıp, kaşlarını indirdi. "Avcı değil de başka bir şey mi?"

Eyvah. Hatamı anladım. "Öyle demek istemedim. Sen de

avcısın. Hem de çok iyisin ama lütfen bana, ona güvenmediğini söyle." Kolunu tutup sıktım. "Tek demeye çalıştığım bu."

"Lucian'a güveniyorum ve sen de güvenmelisin. Çevrendekilerden bir tek o dünyamızı farklı bir yer yapmaya çalışıyor."

"Ne?"

"Seth?" diye seslendi Lucian. "Vakit geldi."

"Bekle." Kolunu bırakmadım. "Ne demek istiyorsun?"

Bana gözünü dikip bakarken telaşı etrafına yayılıyordu. "Gitmem lazım. Lütfen dikkatli ol ve geçen gece dediklerimi unutma. New York'a gelmeyi aklından bile geçirme."

Ona dik dik baktım.

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Arkasını dönüyordu ki durdu. "Alex?"

"Efendim?"

Elini başında gezdirirken ağzını açtı. "Sadece dikkatli ol, tamam mı?" Ben başımı öne sallayınca cebine uzanıp küçük ve ince bir şey çıkardı. "Neredeyse unutuyordum. Ben yokken konuşabilelim diye bunu aldım."

Cep telefonunu aldım. Ucuz olanlardan değildi ve içinde yüklü bir sürü oyun vardır diye umut ediyordum. "Teşekkürler."

Seth başını öne salladı. "Numaram orada kayıtlı. Seninki de bende var."

Söylenecek başka söz yoktu. Seth, Hummer'a ulaştığında Lucian yine sırtına hafifçe vurdu.

Aniden Leon yanımda bitiverdi. Yurduma geri dönerken bana eşlik edeceğini anladım.

Seth, Hummer'a bindi; anakarada özel bir jete binmeye gidiyordu. Araç hareket etmeye başlayınca arkasını dönüp bana baktı.

Kendimi gülmek için zorladım, sonra da Leon beni köprüden uzaklaştırdı ama sokak lambalarının altında Seth'in yü-

zünden gelip geçen hüsran ifadesini, bir de Lucian'ın yüzündeki hoşnut gülümsemeyi gördüm.

Seth'in olmaması tuhaftı. İçimdeki kordon sakinleşmişti ve önümde bir tanrı belirse Seth'in biraz bile şaşırmayacağından oldukça emindim. Gideli daha bir gün olmuştu ama daha şimdiden kendimi... normal hissediyordum. Sanki omzumdan bir yük kalkmıştı.

Bu garipti çünkü sırt çantam *Mitler ve Efsaneler* kitabı yüzünden feci ağırdı. Aiden her bebek bakıcılığı görevini yapmaya başladığında bu kitapla onu köşeye sıkıştırmayı umuyordum. Şu anda Leon aşikâr bir şekilde beni takip ediyordu.

Bahçenin oradaki yolun ortasında durup arkamı döndüm. "Üşümüyor musun?"

Leon başını eğip giydiği kısa kollu tişörte baktı. "Hayır. Neden?"

"Çünkü hava dondurucu." Öyledi de. Benim üzerimde askılı tişört, uzun kollu termal içlik ve bir kazak vardı ama yine de üşüyordum.

Leon yanımda durdu. "Madem o kadar üşüyorsun, neden dışarıdasın?"

"Maalesef dışarı çıkmak, kampüsün diğer kısımlarına gitmenin tek yolu, tabii sen benim bilmediğim bir yöntem biliyorsan o başka."

"Hepimize bir iyilik yapıp yurdunda kalabilirdin," dedi.

Titreyerek dirseklerimi tuttum. "Antrenmanın ya da odamda kalmanın dışında bir şeyler yapmanın ne kadar güzel olduğunu biliyor musun hiç?"

"Ya da Seth'le vakit geçirmenin dışında mı?"

Ona dikkatle baktım, gülümsememeye çalışıyordum. "Espri miydi bu? Ah, tanrılar aşkına. Öyleydi."

Yüzü ifadesiz kaldı. "O oğlan hakkında hiçbir şey espri konusu olamaz."

"Tamam." Arkamı dönüp yürümeye başladım. Leon bu defa yanımda yürüyordu.

"Seth'ten gerçekten hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Çok mu belli oluyor?"

Ona göz ucuyla baktım. "Hayır canım. Hiç belli olmuyor."

"Sen peki?" diye sordu, antrenman merkezini köşesinden dönerken. Okyanustan esen rüzgâr anormal derecede sertti. "Söylentilere göre... iki Apollyon'un arasında kuvvetli bir bağ olurmuş. Durum buysa, birisi hakkında ne hissettiğini bilmek zor olmalı."

İşte bu tuhaftı. İlişki sorunlarımı hele de Leon'la tartışmam imkânsızdı.

Yüzünde soğuk bir ifadeyle Apollo'yla Daphne'nin heykellerine bakarken derin bir iç çekti. "Zorla hissedilen duygular hep trajediyle son bulur."

Bu derindi. Dondurucu bir rüzgâr daha içime işledi. Daphne'nin yüzündeki ifade trajikti. "Sence Daphne, Apollo'dan kaçmasının tek yolunun ölmesi olduğunu biliyor muydu?"

Hemen cevap vermedi ve verdiğinde sesi boğuktu. "Daphne ölmedi Alex. O hâlâ... kaybolduğu günkü haliyle duruyor. Bir defne ağacı olarak."

"Dostum, bu çok fena. Apollo amma ucubeymiş."

"Apollo'yu bir aşk oku, Daphne'yi ise kurşun bir ok vurdu." Heykeli işaret ederken başını eğip baktı. "Dediğim gibi, organik yapıda olmayan aşk, tehlikeli ve trajiktir."

Saçımı geri atıp heykele tekrar göz attım. "Şey, umarım kendimi bir ağaca dönüştürmem gerekmez."

Leon cık cıkladı. "O zaman ihtiyaçla istek arasındaki farka dikkat et."

"Ne?" Ona gözlerimi kısarak ters ters baktım. Güneş batmaya başlamış, Leon'un üzerine tuhaf, ürkütücü bir hale düşürüyordu. "Az önce ne dedin sen?"

Omuz silkti. "Diğer bebek bakıcın burada."

Dikkatim dağılarak arkamı döndüm. Aiden kaldırımda yürüyordu. Onu yine kot pantolonuyla görmek için cinayet bile işlerdim. Yüzümü buruşturdum. Tamam, belki cinayet işlemezdim ama buna yakın bir şeyler yapardım. Tekrar arkamı döndüm. Leon gitmişti.

"Lanet olsun." diye mırıldandım, kumsala ve bahçeye yayılan gölgeleri tarayarak.

"Hayrola?" diye sordu Aiden.

Aiden'a dönünce her zaman olduğu gibi göğsüm pır pır etti. Çenesinde Seth'le ettiği kavgadan kalan hafif bir morluk vardı. "Leon'la konuşuyordum, bir anda kayboluverdi."

Aiden gülümsedi. "Böyle yapmak huyudur."

"Biraz önce dedi ki..." Başımı iki yana salladım. "Neyse, önemi yok. Bakıcım şimdilik sen misin?"

"Akşam içeride kalmaya karar verene kadar öyle," diye yanıt verdi. "Nereye gidiyordun?"

"Revire gidiyordum ama sana göstermek istediğim bir şey var." Çantamın altına hafifçe vurdum. "Var mısın?"

Kaşlarını kaldırdı. "Çantandaki şey hakkında endişelenmeli miyim?"

Ağzım kulaklarıma vardı. "Belki."

"Şey, risk almazsan hayat neye benzer ki? Baş başa kalmamız gerekiyor mu?"

"Muhtemelen."

"Nereye gitmemiz gerektiğini biliyorum." Ellerini, kargo pantolonunun cebine soktu. "Peşimden gel."

Çantamın askısını tuttum, duygularıma hâkim olmak için

kendime emir verdim. Onunla konuşma amacım flört etmek ya da göz süzmek değildi. Ya da yapmamam gereken başka bir şey de değildi. Bir amacım vardı, bu yüzden kalbimin bu kadar atmasına gerek yoktu.

Hem de hiç yoktu.

Birkaç dakika sessizce yürüdükten sonra Aiden, beni dirseğiyle dürttü. "Farklı görünüyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet, daha çok..." Sustu. Tekrar konuştuğunda, güneş yavaşça ufukta gözden kaybolurken okyanus, altınımsı sarı renge bürünmüştü. "Daha rahatlamış gibisin."

"Kendime ayıracak zamanım oluyor. Bu da rahatlatıcı tabii." Farklı görünüp görünmediğimi merak ettim. Bu sabah hazırlandığımda öyle gözükmüyordum. Farklı olduğunu fark ettiğim tek şey, Seth gittiğinden beri yanmayan ya da karıncalanmayan işaretlerdi.

"Ah, neredeyse unutuyordum. Mektubun New York'a gönderildi, bugün yola çıkanlardan önce gitmiştir. Laadan onu dün ya da bugün almış olmalı."

"Gerçekten mi? Umarım babam... kayıp olanlardan biri değildir."

"Bunu nereden biliyorsun sen?" Gözlerini kıstı. "Boş ver. Seth mi?"

Başımı öne salladım. "Melez kölelerden bazılarının kayıp olduğunu ve iksirin işe yaramadığını söyledi."

Gözlerinde endişeli bir bakış belirdi. "Sana ne kadarını anlattı?"

"Pek fazla değil."

Aiden kısaca başını öne salladı. "Anlatmaz tabii. Melezlerden bazıları iksire yanıt vermiyor. Köleler arasında kavgalar patlak verdi; efendilerin emirlerini reddediyorlar ve ortadan

kayboluyorlar. Konsey, isyan çıkmasından korkuyor ve New York Akiti, saldırıdan beri zayıflamış durumda. Hiç kimse, iksirin nasıl ya da neden artık işe yaramadığını tam olarak bilmiyor."

Babamı düşündüm. Kaybolanlardan ya da direnenlerden biri de o muydu acaba? İksirin, üzerinde etkisini kaybettiği kişilerden biri olduğunu biliyordum. "Orada olmalıyım."

"Olmaman gereken tek yer orası."

"Aynı Seth gibi konuşuyorsun."

Gözlerini kıstı. "Bu defalık onunla aynı fikirde olmak zorundayım."

"Kulaklarıma inanamıyorum." Bakışlarımı, ana akademi binasına çevirdim ve anında nereye gittiğimizi anladım. "Beni kütüphaneye götürüyorsun."

Gülümsemesi geri döndü. "Orada yalnız oluruz. Bu saatte orada kimse yoktur ama bizi görecek birileri olursa, çalışıyorsun."

Güldüm. "Buna inanırlar mı?"

"Bazen tuhaf şeyler olabilir," diye yanıt verdi, geniş basamakları çıkarken.

Girişte nöbet tutan iki muhafızı geçtik. Caleb'ın canını alan ve Catskills'te onu takip eden saldırıdan bu yana güvenlik tavan yapmıştı. Eskiden olsa bundan yakınırdım çünkü etrafta gizlice dolaşmayı çok daha fazla zorlaştırıyordu. Ama şimdi, olanlardan sonra artan muhafız sayısını görmek beni rahatlatıyordu.

İçeri girince sıcacık hava bizi karşıladı. Sessizce koridorda Aiden'ın peşinden kütüphaneye doğru yürüdüm. Birkaç eğitmen hâlâ ofislerindeydi, çıkışa giden birkaç öğrencinin yanından geçtik.

Aiden öne adım attı ve her zamanki gibi centilmenlik yapıp

kütüphanenin kapısını açtı. Gülümseyerek teşekkür ettikten sonra içeri girdim ve olduğum yerde donakaldım.

Luke'la Deacon omuz omuza, uzun kitap raflarından birinden çıkıyorlardı. Bizi gördüklerinde, birbirlerinden en az bir metre uzağa sıçradıklarına yemin edebilirdim.

"Deacon?" Aiden'ın sesi kulağa şoke olmuş gibi geliyordu. "Sen kütüphanede misin?"

"Evet." Deacon, karışık buklelerini alnından çekti. "Trigonometri çalışıyorduk."

İkisinin de elinde tek bir kitap yoktu. Luke'a merakla baktım. Bakışlarını kaçırdı ama dudakları seğirdi.

Aiden'ın gözleri kocaman açıldı. "Vay canına. Seninle gurur duyuyorum. Çalışıyor musun gerçekten?"

Ağzımı sımsıkı kapattım.

"Yeni bir sayfa açıyorum işte." Deacon ağabeyine omuz attı. "Eğitimimi ciddiye alıyorum."

Bir şeyler söylemek için resmen yanıp tutuşuyordum.

Aiden başını Luke'a doğru salladı. "Başını belaya sokmasına engel ol, Luke."

Vay canına. Deacon'ın ileri geri hareket edişinden ve Luke'un ağzının kulaklarında oluşundan Aiden'ın, bu ikisinin muhtemelen nasıl bir "belaya" bulaştıkları hakkında bir fikri yoktu. Bizim dünyamızda eşcinsel ilişkilerin, yapılması tabu olanlar listesinde yeri bile yoktu. Sorun, Deacon'ın safkan, Luke'un melez olmasıydı.

Dünyadaki tüm melezler, yaptıkları şayet buysa, bunun ne kadar tehlikeli ve aptalca olduğunu bilirdi.

Aiden'a göz attım. Bakışımı yakaladı ve gülümsedi. Kalbim hop etti. Aptalca ve tehlikeliydi ama bu, hissettiklerimi değiştirmiyordu.

On Birinci Bölüm

Aiden kütüphanenin arkasında, hiç okumadığım kitaplar ve adını hiç duymadığım kitaplar bölümünde boş bir çalışma odası bulduğunda ben hâlâ çenemi kapalı tutmaya uğraşıyordum. Kapıyı hafifçe açık bıraktı; bu, beni hem rahatlattı, hem de hayal kırıklığına uğrattı.

Oturup çantamı masaya koydum. "Deacon'ın çalışması falan süper."

Aiden yanıma oturdu; dönünce dizi dizime yaslandı ve yüzü bana çevrildi. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Ben aptal gibi mi gözüküyorum?"

Elim, kitabın kenarında donakaldı. "Şey, bu bir tuzak soru mu?"

Tek kaşını kaldırdı.

"Hayır. Aptal gözükmüyorsun."

"Bence de." Uzanıp kitabı benden aldı. Bunu yaparken eli, elime süründü ve parmaklarım hafifçe ürperdi. "Biz ne kadar çalışıyorsak, onlar da o kadar çalışıyorlardı."

Ne diyeceğimi bilemedim. O yüzden hiçbir şey söylemedim.

Aiden, kaşlarını indirerek kitaba baktı. "Kardeşimin ne yaptığını biliyorum. Ve biliyor musun? Bu beni kızdırıyor."

"Öyle mi?"

"Evet." Başını kaldırıp baktı, göz göze geldik. "Erkeklerle ilgilenmesini dert edeceğimi sandığına inanamıyorum. Onun böyle olduğunu hep biliyordum."

"Ben bilmiyordum."

"Bir şeyleri gizlemede Deacon'ın üstüne yoktur. Neye bakıyorum ben?" diye sordu. Uzandım, kitabın Thanatos Mezhebi bölümünü açtım. Anlamıştı. Birkaç sayfa çevirdi, sonra da o bölümün başına geri döndü. "Hep kızlarla ilgileniyormuş gibi yapmıştır, belki onlarla da ilgileniyordur. Ama beni asla kandıramadı."

"Beni kandırdı." Dalgalı bir saç tutamının Aiden'ın alnına düşüşünü izledim. Saç tutamını alnından çekmek için içimde çılgınca bir istek duydum. "Sana bu konuda hiçbir şey söylemedi mi yani?"

Aiden kahkahayla güldü. "Hayır. Galiba bunun beni üzeceğine falan inanıyor. İnan bana, ona bunun umurumda olmadığını söylemek istedim ama galiba bundan biraz rahatsız oluyor. Bu konuda konuşmaktan yani. O yüzden bilmiyormuşum gibi yapıyorum. Önünde sonunda benimle konuşur diye düşünüyorum."

"Konuşacaktır." Dudağımı ısırdım. "Ama... Luke'la birlikte."

Çenesinde bir adale seğirdi. "Onun... bir melezle ilişki kurması ihtimali hoşuma gitmiyor ama hiçbir şey yapmayacağına..." Birdenbire durup güldü. "Eh, herhalde bu safkan ve melez meselesi hakkında nutuk çekecek en son kişi benim."

Yüzüm kıpkırmızı kesildi. Aiden başını kaldırıp baktı ve bakışlarımız kilitlendi. Ağzını açtı ama çabucak kapattı. Kitaba geri dönüp boğazını temizledi. "Demek Thanatos Mezhebi? Okuması pek eğlenceli değil."

Aynı fikirde olduğumuzdan başımı öne salladım. "Telly, koluna bu sembolün dövmesini yaptırmış." Aiden'a dokunmamaya dikkat ederek meşaleyi gösterdim. "Romvi de öyle; bu arada, merak ediyorsan, adam benden hâlâ tiksiniyor. Bir de, Apollyon'la ilgili kısımda, Thanatos'un Solaris'le Ilk'i öldürdüğünden bahsedildiğini hatırladım. Belki de bu Mezhep meselesi hâlâ devam ediyordur ve onların... Catskills'te yaşananlarla bir ilgileri vardır."

Kitabın yanındaki elini sıkıp yumruk yaptı ama Aiden başını kaldırıp bakmadı. "Bildiğim kadarıyla, Mezhep artık yok ama böyle şeyler belli olmaz."

"Belki burada bir şeyler vardır? Ama okuyamıyorum."

Kısa bir şekilde gülümsedi. "Bana birkaç dakika ver. Bunu okumak pek kolay değil."

"Tamam." Kapı aralığının ötesinde kütüphane karanlık ve sessizdi. Oraya çıkmamın imkânı yoktu. Bir defterle tükenmez kalem çıkardım. "Çalışıyormuş... gibi yapacağım."

Aiden kıkırdadı. "Tamam, öyle yap."

Gülümseyip defterin boş bir sayfasına bir şeyler karalamaya başladım. Bu zordu çünkü dizi hâlâ dizime değiyordu, bu benim hayal gücüm de olabilirdi ama birbirimize yaklaşıyor gibiydik. Bacağının alt kısmı tamamen benimkine yaslıydı.

Aiden okurken, ben de dışarıdaki Apollo'yla Daphne'nin heykellerinin çok kötü bir versiyonunu kabataslak çizdim. Birkaç kez Aiden hızla göz atıp çizim hakkında yorum yaptı. Bir noktada, resim dersi almamı teklif etti. Bunun için koluna yumruk attım.

Sanat eserimden vazgeçip Aiden'ın hangi sayfada olduğunu kontrol ettim. Bir şey anladığımdan değil ama her bir sayfadaki sembole baktığımda boğazıma bir şey takıldı. Telly ya da Romvi'yi düşüneceğime Catskills'te öldürdüğüm safkanı dü-

şündüm. Sandalyemde arkama yaslanıp ellerimi bacaklarıma sürttüm. Hançeri bir safkana saplamanın verdiği his, bir iblise, hatta melez bir iblise saplamaktan çok daha farklıydı.

Her zaman seçenekler vardı ve ben yine yanlış bir karar vermiştim. Hatta kısa zamanda bir dizi yanlış karar vermiştim ama bu, en kötüsüydü. Safkan muhafızı etkisiz hale getirebilirdim. Yaptığımdan farklı bir şey yapabilirdim. Onu öldürmüştüm ve hâlâ ismini bile bilmiyordum.

"Hey," dedi Aiden yumuşak bir şekilde. "İyi misin?"

"Evet." Başımı kaldırdım, zorla gülümsedim. "Bir şeyler buldun mu bari?"

Beni dikkatle izliyordu. Gözlerimi ellerime dikmeye geri döndükten sonra bile bunu hissedebiliyordum. "Sadece Mezhep'in neden kurulduğunu öğrendim," dedi. "Görünüşe göre, gelenekleri yaşatmak ve tanrıları korumak için bizler, yani safkanlar tarafından meydana getirilmiş. Hatta birkaç seçilmiş melez de Mezhep'e kabul edilmiş."

"Harika." Ellerimi masaya sürdüm. "Tanrıların korunmaya ihtiyacı mı var?"

"Düşündüğün şekilde değil ama daha çok varlıklarını ölümlülere ve tanrılara tehdit olabilecek kişilere karşı korunmaya ihtiyaçları var." Aiden kitaba geri dönüp birkaç bölüm ileriye gitti. "Üyelerin işaretlendiğini söylüyor, bu da gerçekten Mezhep üyesiyseler, dövmelerini açıklar. Ama bir şey daha var."

"Ne?" Ona göz attım. " Ne var?"

Derin bir nefes aldı ve kitabı bana doğru kaydırdı. "Bunu hepimiz yanlış okuduk. Nasıl dile getirildiğine bakılırsa bu anlaşılır bir şey. Baksana şuna."

Aiden, Apollyon'la ilgili kısmı işaret ediyordu. "'Tanrıların tepkisi, özellikle de Thanatos Mezhebi'ninki, seri ve adildi. Her iki Apollyon da yargılanmadan idam edildi."

Arkama yaslandım, jetonum düşmüştü. "Onları öldüren Thanatos değil, Thanatos Mezhebi'ydi."

Aiden, Mezhep'le ilgili kısma geri dönerken başını öne sallad. "Öyle görünüyor."

"Ama nasıl? Hem Solaris hem de İlk tamamen Uyanmıştı. Seth'in konuşmasına bakılırsa, bu olduğunda yok edilemez oluyormuşuz."

Başını iki yana salladı. "Mezhep çok gizemli ya da en azından, bu kısımda öyle yazıyor." Bana karman çorman gözüken bir yere parmağıyla hafifçe vurdu.

"Mezhep'in 'Thanatos'un gözleri ve eli' olduğu söyleniyor. Burada, Mezhep'e 'Titanların kanına batırılmış hançerler bağışlandığıyla' ilgili bir şeyler var.

"Titanların kanına batırılmış hançerler mi? Yani, gerçek anlamında mı? Titan kanına alerjisi mi var Apollyon'un?" Başımı iki yana salladım. "Anlamadığım, hem tanrılar, hem de Apollyon akaşa kullanabiliyorsa o zaman neden tanrılar –Thanato– Apollyon'u öldürmek için başkalarına gerek duysun? Onlar da akaşa kullanabilirdi."

"Bilmiyorum," dedi Aiden, bana bakarak. Gözleri kurşuni griydi. "Seth'in de bilmediğine inanmakta güçlük çekiyorum. Bir kez Uyanınca önceki Apollyonların bilgisinin size geçtiğini söylememiş miydi?"

"Evet, söylemişti. Seth'in bunları biliyor olması gerek."

Çenemi avucuma koyarken huzursuz edici bir duygu içimi kemirdi. Seth, önceki Apollyonların bildiği her şeyi biliyorsa, o zaman bütün bu yıllarda içlerinden birisi, bir safkanla melezin birleşmesinin ürünü olduklarını anlamamış mıydı? Hem, Apollyonlardan birinin, Mezhebi bilmesi gerekmiyor muydu? Özellikle de Solaris'le İlk'in yaşamları, Uyanışı sırasında Seth'e geçmişse.

"Ne oldu?" diye sordu Aiden sessizce.

Öfke harekete geçip kordonu dürttü. "Seth'in bana karşı tamamen dürüst olduğunu sanmıyorum."

Aiden yanıt vermedi.

Derin bir nefes aldım. "Bana bu konuda neden yalan söylesin ki? Belki... belki sadece ikiyle ikiyi hiç toplamadı." Bu açıklama bana bile zayıf görünmüştü ama beynim, Seth'in böyle bir sırrı saklayabileceğini kabul etmekte zorlanıyordu. Neden saklasındı ki?

Aiden birkaç dakika sonra konuştu. "Alex, Mezhep hâlâ varlığını sürdürüyorsa o zaman Catskills'teki saldırıların arkasında olabilir. Thanatos'un gözleri ve eliyseler seni tehdit olarak görüyorlardır."

Furinin, kafamı uçurmaya çalışmadan önce söylediği söz aklıma geldi: Benim bir tehdit olduğumu, bunun kişisel bir durum olmadığını söylemişti. Ama beni öldürmeye çalışmak çok kişiseldi. "Sence furiler, iblis saldırısı yüzünden mi yoksa... benim yüzümden mi oradaydılar?"

"İblis saldırısı olana kadar harekete geçmediler."

Şakaklarımı ovuşturarak gözlerimi kapattım. Bunların hepsi başımı ağrıtıyordu. "Yerine oturmayan o kadar çok taş var ki: Mezhep, furiler, Seth. Neden onun yerine benim peşimden geldiler?"

Aiden kitabı kapattı. "Bunu Marcus'a anlatmalıyım. Mezhep hâlâ sağ salim ayaktaysa, o zaman durum ciddi. Bir de, Telly, Mezhep üyesiyse dikkatli olmamız gerek."

Başımla onayladım, gözlerimi güçlükle açtım. Bakışlarını yine üstümde hissedebiliyordum. "Tamam."

"Bir de, artık Romvi'nin dersine girmeni istemiyorum," diye devam etti. "Marcus'la konuşacağım ve eminim o da bunu kabul edecektir."

"Zor olmaz. Yarın, derslerin tatilden önceki son günü, o yüzden dersi asarım." Titredim. "Sence Thanatos'un gözleri kısmı gerçek mi? Hançerlerini gerçekten Titan kanına mı batırmışlar?"

"Tanrıları bildiğim için cevabım evet olur." Bir duraklama oldu ve Aiden uzandı, parmak uçlarıyla çenemi yakaladı. Başımı yavaşça ona doğru çevirdi. "Neden bana anlatmıyorsun Alex?"

İçimi bir sıcaklık kapladı. "Yok bir şey," diye fısıldadım ve başımı çevirmeye çalıştım ama hareket etmemi engelledi.

"Bana anlatabileceğini biliyorsun, değil mi? Benden bir şeyler sakladığını biliyorum."

Seth'in, Apollyon işaretleri konusunda sessiz kalmamla ilgili uyarısı, birisine olanları anlatma isteğine yenik düşmüştü. Hem, anlatmak için Aiden'dan iyisi var mıydı? O, bu dünyada güvendiğim tek kişiydi, özellikle de beni korumak için ne kadar çok şeyi tehlikeye attığı düşünülünce. Seth bilse memnun olmazdı ama zaten ben de şu anda Seth'ten pek memnun değildim.

"Oluyor," dedim sonunda.

Aiden'ın gözleri, gözlerimi araştırdı. "Ne oluyor?"

"Bu... acayip olay işte." Elleri, avuçlarım havaya bakacak şekilde kaldırdım. Çenemi bırakmadan bakışlarını indirdi ve tekrar göz göze geldiğimizde gözlerinde sorular vardı. "Apollyon işaretleri çıkmaya başladı. Onları göremezsin ama her iki avucumda da var. Bir tanesi de karnımda."

Bu, onu şaşırtmışa benziyordu. Çenemi bıraktı ama uzaklaşmadı. "Ne zaman olmaya başladı bu?"

Başımı çevirdim. "İlk olduğunda Catskills'teydik. Bir gün Seth'le antrenman yapıyorduk ve ben delirdim. Her nasılsa, bir kayayı havaya uçurdum, sonra bir baktım Seth'ten gelen bu kordon vardı ve bir runum olmuştu."

"Neden bana söylemedin?"

"Şey, aramız çok iyi değildi, sen de meşguldün. Hem Seth neler olduğunu anlayana kadar kimseye bir şey söylememi istedi benden." İç çekerek diğerlerinin ne zaman olduğunu ve kendi kordonumu nasıl gördüğümü ona anlattım. Ona anlatmayı bitirdiğimde Aiden'dan buram buram hoşnutsuzluk yayılıyordu. "Bazen... birbirimize dokununca oluyor. Seth, ensemde dördüncü işaret ortaya çıkarsa o zaman Uyanacağımı düşünüyor. Belki zamanından önce olacak ama bu ihtimal onu çok heyecanlandırıyor."

"Alex," dedi, düzensiz bir şekilde soluyarak.

"Evet, biliyorum. Apollyon standartlarına göre bile koca bir ucubeyim ben." Güldüm. "Dördüncü işareti istemiyorum. On yedi yaşında olmanın keyfini çıkarıp, Apollyon olmak istemiyorum. Ama Seth hep 'bu şimdiye kadarki en güzel şey olacak' modunda."

"Kim için en güzel?" diye sordu sessizce. "Senin için mi yoksa Seth için mi?"

Tekrar güldüm ama Seth'in run olayını bilerek yaptığından şüphelendiğim aklıma gelince tüm keyfim kaçtı.

"Alex?"

"Seth, benim için en iyisi olacağını çünkü daha güçlü olacağımı söylüyor ama bence, o... bence, onun esas istediği gücünü artırmak. Super Mario Brothers oyunundaki güç artırma gibi, çünkü akaşanın benden çıkıp ona..." Ağzım bir karış açık kaldı. "Aşağılık herif."

"Ne?" Aiden kaşlarını çattı.

Midem bulandı. "İkinci iz çıktığı zaman günlerce bitkin gezdim." Doğrulup Aiden'a baktım; jetonum düşmüştü. "Hepimizin, Marcus'un odasında toplandığımız günü hatırlıyor musun? Hemen öncesinde başka bir run ortaya çıkmıştı ve o seferki, diğerlerinden farklıydı." Tüm bunlar sırasında ne kadar bitap düştüğümü anımsayınca yanaklarımın kızardığını hissettim. "Her neyse, bunu takip eden günlerde çok yorgun ve zayıftım."

Aiden başını öne salladı. "Hatırlıyorum. Epey huysuzdun."

Huysuzluğum yüzünden duyusal yoksunluk odasını boylamıştım... ve Aiden korkusunu fısıldamıştı bana. "Şey. Seth, huysuzluğumdan payını daha çok aldı. Ona soğuk sandviç fırlattım."

Gülümsememeye çalışıyordu ama gözleri aydınlandı. "Muhtemelen hak etmişti."

"Öyle ama tanrılar aşkına, ben Uyandığımda böyle mi olacak?" Korkunun buz gibi parmakları tenimde geziniyordu. "Beni emip kurutacak. Bunun farkında olduğunu bile sanmıyorum."

Gözleri öfkeyle alevlendi, biriken tüm o yumuşaklık kayboldu. Ellerini sıkıp yumruk yaptı. "İkinizin yaptığı... runların ortaya çıkmasına neden olan şey her neyse durmalısınız."

Ona aval aval baktım. "Ben de öyle yapacağım zaten ama sonunda olacakları engellemeyecek ki bu. Hem, esas berbat olanı, biliyor musun? Annem, İlk'in beni kurutacağı konusunda beni uyarmıştı. Ben de iblis olduğu için çıldırdığını sanmıştım."

Aiden, aramıza koymayı başardığım küçük mesafeyi tekrar kapattı. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim Alex. Aynısı Seth için de geçerli."

Vay canına. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Gerçekten yapabileceğine inanıyordu. "Aiden, bunu durduramazsın. Hiç kimse bunu yapamaz."

"Uyanmanı durduramayız ama güç transferi, sadece sen on sekiz olduktan sonra ona dokunursan olacak, değil mi? O halde, sen de dokunmazsın."

Seth'in, dokunmama kısmına razı olacağını hayal bile edemiyordum ama bunun muhtemelen neler yapabileceğini öğrendiğinde anlayacaktı. "Anlayacaktır," dedim yüksek sesle. "Döndüğünde onunla konuşurum. Muhtemelen böyle bir şeyi yüz yüze konuşmak daha iyidir."

Aiden ikna olmuşa benzemiyordu. "Bu hoşuma gitmiyor."

"Seth'i sevmiyorsun," diye belirttim, nazikçe.

"Haklısın. Seth'i sevmiyorum ama tek neden bu değil."

"Her zaman öyle değil mi zaten?" Hafifçe kıpırdadım ve nefesini dudaklarımda hissettim. Azıcık daha kımıldasam dudaklarımız birbirine değecekti. Aiden aniden dudaklarıma baktı.

"Marcus'la konuşacağım," dedi, boğuk bir sesle.

"Demiştin ya."

"Öyle mi?" Başını hafifçe eğdi. "Geri dönmeliyiz."

Yutkundum. Aiden kıpırdamıyordu ve vücudumdaki her bir kas, aramızdaki bu azıcık boşluğu kapatmamı istiyordu. Ama korkunç bir gıcırtı sesi çıkararak sandalyeyi geriye ittim. Ayağa kalktım. Soluk, bezelye yeşili duvarlı küçük odada yeterince hava yok gibiydi. Kapıya yöneldim ama çantamı masada bıraktığımı fark edince durdum. Arkamı döndüm.

Aiden önümde duruyordu. Kalktığını ya da bana doğru geldiğini duymamıştım. Elinde çantam vardı, kitabı içine koymuştu bile. Bana o kadar yakın duruyordu ki ayakkabılarının burnu benimkilere değiyordu. Kalbim deli gibi çarpıyordu ve sanki karnımda bir düzine kelebek patlamıştı. Nefes almaya, iznim olmayanları hissetmeye biraz korkuyordum.

Çantamın askısını omzuma geçirdi, sonra da saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Beni kucaklayabileceğini ya da beni sarsacağını düşündüm çünkü her zaman bir ihtimal vardı. Ama sonra elini, çenemde gezdirdi ve başparmağıyla alt dudağımı, ortadaki soluk yara izine dikkat ederek okşadı, gerçi ağrısı çoktan geçmişti.

Kesik bir nefes aldım. Gözleri sıvı gümüş rengiydi. Nabzımın sesi kulaklarımdaydı. Beni öpmek istediğini, belki başka şeyler de yapmak istediğini biliyordum. Tenim, heyecanla, beklentiyle ve çok büyük bir istekle karıncalanıyordu. Bence o

da benim gibi hissediyordu. Bunu bana söylemesi için aptal bir kordona gerek yoktu.

Ama Aiden bunun doğrultusunda hareket etmezdi. İradesi, Artemis tapınaklarında görev yapan bakire rahibelerdeki iradeye rakip olacak cinstendi. Hem, onun da, benim de bunu yapmamamızı gerektiren bütün o diğer nedenler vardı.

Aiden gözlerini kapattı ve sertçe soludu. Gözlerini yeniden açtığında elini indirdi ve bana çabucak gülümsedi. "Hazır mısın?" diye sordu.

Dokunuşunu daha şimdiden özlemiştim ama tek yapabildiğim başımı öne sallamak oldu. Sessizce yurda yürüdük. Göz ucuyla ona bakıp duruyordum ama o kızgın gözükmüyordu, sadece kendini düşüncelerine kaptırmıştı, belki biraz da kederliydi.

Sanki çılgın bir Mezhep üyesi ya da furi malzeme dolabından fırlayacakmış gibi, Aiden beni tam kapıma kadar bıraktı. İlk katı bir sürü safkanla paylaştığım için koridor neredeyse boştu. Ebeveynleri Pazartesi günü onları okuldan almış, kış tatiline daha erken başlamışlardı. Kısaca başını öne salladı ve ben kapıyı kapatıp kilitleyene kadar bekledi.

Çantamı kanepeye bırakıp oturdum ve Seth'in bana verdiği cep telefonunu çıkardım. Adres defterinde kayıtlı tek bir numara vardı: Kucak Tavşanı.

Elimde olmadan güldüm. Seth'in hep iki yüzü vardı: komik ve etkileyici, sabırlı ve nazik olabilen yüzü. Bir de, tamamen farklı bir yüzü vardı: gerçekten tanımadığım, gerçeği tam olarak söylemeyen ve korktuğum her şeyin vücut bulmuş hali olan Seth.

Derin bir nefes alarak ismin üstüne bastım ve telefonun bir kez, iki kez çalışını, sonra da standart telesekreter mesajına geçişini duydum.

Seth cevap vermedi. Bütün gece de geri aramadı.

On İkinci Bölüm

Seth'in, beni geri aramasına engel olacak hangi işle uğraştığını hiç bilmiyordum. Güvenliğinden falan endişe ediyor değildim. Seth kendine göz kulak olabilirdi. Ama hâlâ bana kızgın olup olmadığını merak ediyordum. Komik olansa, kızgın değilse de onunla konuştuktan sonra olacaktı. Teknik Gerçekler ve Efsaneler dersine girdikten sonra Seth'i zihnimden uzaklaştırmak şaşırtıcı şekilde kolay olmuştu.

Deacon başını kaldırıp baktı, yanına otururken ağzı kulaklarına vardı. Derslerin son gününde onu gördüğüme şaşırmıştım. Okulu asacak birisi varsa o da Deacon'dır diye düşünmüştüm. "Kütüphane ziyaretin nasıldı? Hiç çalışabildin mi bari?"

Sınıfın ön tarafına göz attım. Luke, Elena'yla konuşuyordu ama bizi, yani Deacon'ı göz ucuyla izliyordu. "Benim kütüphane ziyaretim mi?" Dikkatimi Deacon'a verdim. "Sizinki nasıldı?"

"İyiydi. Bayağı çalıştık." Deacon bir an bile tereddüt etmedi.

"Vay canına." Sesimi alçalttım. "İkinizin de çalışacak kitabı bile olmadığı düşünülürse, oldukça ilginç."

Deacon ağzını açtı ama kapattı.

Göz kırptım.

Kulaklarının uçları kıpkırmızı kesildi. Parmaklarını masanın üstüne vuruyordu. "İyi o zaman."

Bir yanım Deacon'a, Aiden'in bildiğini ve endişelenmesi gereken bir şey olmadığını söylemek istiyordu ama bu benim üstüme vazife değildi. Belki de, doğru yönde azıcık teşvikten zarar gelmezdi. "Önemli değil," diye fısıldadım. "Aslını istersen, burada hiç kimse, safkanlar da melezler de bunu umursamaz."

"Öyle değil diye," fısıldayarak cevap verdi.

"Tek kaşımı kaldırdım. "Değil mi?"

"Hayır." Deacon iç çekti. "Kızlardan da hoşlanıyorum ama..." Bakışlarını Luke'a çevirdi. "O farklı."

Eh, en azından Deacon'ın tercihleri konusunda tamamen yanılmamıştım. "Evet, Luke farklıdır."

Deacon gülümsedi. "Düşündüğün gibi değil. Biz... hiçbir şey yapmadık."

"Her neyse." Sırıttım.

Sıralarımızın arasındaki boşluğun üzerinden eğildi. "O bir melez, Alex. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu herhalde herkesten iyi sen bilirsin."

Geriye sıçrayıp, ona baktım.

Yüzünde sinsi bir gülümseme belirirken Deacon göz kırptı. "Ama soru şu: Bir numaralı kuralı çiğnemeye değer mi, değmez mi?"

Buna cevap vermek için ağzımı bile açamadan –ve dürüst olmak gerekirse, ne diyeceğimi hiç bilmiyordum– iki Konsey Muhafızı sınıfa girdi ve tüm oda sessizliğe büründü. İçimi bir huzursuzluk kaplamıştı; geriye yaslandım ve yer yarılsa da içine girsem diye düşündüm.

Kısacık kesilmiş kahverengi saçlı olanı odayı taradı, dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmıştı. Bakışları benim üzerimde sabitlendi. Damarlarımdaki kan donmuştu. Lucian burada değildi ve ben bu iki muhafızı tanımıyordum.

"Bayan Andros?" Sesi yumuşak ama otoriterdi. "Bizimle gelmeniz gerekiyor."

Sınıftaki her bir çocuk dönüp bana baktı. Çantamı aldım ve Deacon'ın fal taşı gibi açılmış gözlerine baktım. Sınıfın ön tarafına doğru ilerledim ve kendimi zorlayarak "her neyse" diyen bir tebessüm takınmaya çalıştım. Ama dizlerim titriyordu.

Konsey Muhafızlarının birini sınıftan çağırması asla hayra alamet değildi.

Cody ile Jackson'ın oturduğu yerden alçak sesli mırıldanmalar yayılıyordu. Duymazdan gelip muhafızların peşinden dışarı çıktım. Koridorlarda yürürken ve akıl almaz sayıda basamağı çıkarken hiç kimse konuşmadı. Hissettiğim korku içime yayılmaya devam ediyordu. Marcus, beni getirmeleri için Konsey Muhafızlarını göndermezdi. Linard'ı, Leon'u, hatta Aiden'ı gönderirdi.

Konsey Muhafızları, Marcus'un ofis kapısını açtılar ve içeri getirildim. Bakışlarım odada dolaştı, içeride oturan kişiyi hemen buldu.

Adımım havada donup kaldı.

Baş Bakan Telly, elleri arkası kenetli bir halde Marcus'un masasının önünde duruyordu. Göz göze geldiğimiz anda o soluk gözler birden parladı. Onu son gördüğümden beri şakaklarındaki kırlar artmış, saçları basbayağı ağarmıştı. Konsey sırasında giydiği gösterişli cübbe yerine, basit bir beyaz tunikle keten pantolon giyiyordu.

Kapı arkamdan yumuşacık bir tık sesiyle kapandı. Hızla arkamı döndüm. Odada ne muhafızlar vardı ne de Marcus. Baş Bakan Hıyar'la tamamen baş başaydık. Aman ne güzel.

"Oturur musunuz, Bayan Andros?"

Yavaşça döndüm, kendimi derin bir nefes almaya zorladım.

"Ayakta durmayı tercih ederim."

"Ama ben oturmanı tercih ediyorum," diye cevap verdi düz bir şekilde. "Otur."

Baş bakandan doğrudan bir emir, reddedemeyeceğim bir şeydi. Ama bu, önünde eğileceğim anlamına da gelmiyordu. Mümkün olduğunca yavaş bir şekilde sandalyeye doğru ilerledim ve çenesindeki kasın seğirdiğini görünce içimden gülümsedim.

"Sizin için ne yapabilirim, Sayın Baş Bakan?" diye sordum, göstere göstere çantamı ayaklarımın önüne koyduktan, kazağımı düzelttikten ve rahat bir pozisyon aldıktan sonra.

Bakışları tiksinti doluydu. "Konsey'den ayrıldığın geceyle ilgili sana bazı sorularım olacak."

Asit midemi delip geçiyordu. "Marcus'un burada olması gerekmiyor mu? Hem, yasal vasim burada olana kadar beklemeniz gerekmez mi? Lucian, New York'ta, sizin olmanız gereken yerde."

"Onları bu... nahoş meseleye dahil etmek için bir neden göremiyorum." Dikkatini akvaryuma verip birkaç dakika balıkları izledi. Huzursuzluğum gittikçe artıyordu. "Ne de olsa, ikimiz de gerçeği biliyoruz."

Koca bir pislik olduğunu mu? Bunu herkes biliyordu ama bahsettiğinin bu olduğundan şüpheliydim. "Ne gerçeği?"

Telly arkasını dönerken güldü. "Seninle, iblislerin ve furilerin Konsey'e saldırdığı geceyle ilgili, kaçmanın gerçek nedeniyle ilgili konuşmak istiyorum."

Kalbim tekledi ama yüzümden bir şey belli etmedim. "Bildiğinizi sanıyordum. İblisler peşimdeydi. Furiler de öyle. Gecenin sonunda feci popülerdim."

"O senin iddian." Masaya yaslandı ve Zeus'un küçük bir heykelini aldı. "Ama safkan bir muhafızın cesedi bulundu. Buna ekleyecek bir sözün var mı?"

Genzimde acı bir tat oluştu. "Şey... bir sürü safkan ve melez, bir de kimsenin umurunda olmayan bir dolu esir öldü. Birileri onlara yardım etseydi kurtulurlardı."

Tek kaşını kaldırdı. "Melezlerin ölümü beni pek ilgilendiren bir konu değil."

Öfke ağzımdaki diğer bir tattı. Tadı, kana benziyordu. "Düzinelercesi öldü."

"Dediğim gibi, bu konu beni niye ilgilendirsin ki?"

Beni kışkırtıyordu. Bunu biliyordum. Yine de onu yumruklamak istiyordum.

"Ama benim burada bulunma nedenim muhafızlarımdan birinin ölümü," diye devam etti. "Nasıl öldüğünü bilmek istiyorum."

Sıkılmış gibi yaptım. "Muhtemelen binada cirit atan iblislerle ilgisi var derim. İnsanları öldürmeye meyilliler. Bir de furiler ortalığın altını üstüne getiriyorlardı."

Yüzündeki sırıtma kayboldu. "Akit hançeriyle öldürülmüş."

"Olabilir." Arkama yaslandım, başımı yana eğdim. "Melezlerin artık dönüştürülebildiğini bilmiyor muydunuz?"

Baş bakan gözlerini kıstı.

Konuşmamı yavaşlattım. "Şey, melezlerden bazıları avcı ve muhafız olarak eğitildiler. Hançer taşıyorlar. Muhtemelen onlardan biridir." Gözlerimi iri iri açarak başımı öne salladım. "Ve galiba o hançerleri kullanmayı da biliyorlar."

Şaşırtıcı bir şekilde Telly güldü. Hoş bir gülme değildi bu; daha çok Doktor Kötü gülüşüydü. "Ne koca bir çenen var. Söylesene, çok güvende olduğunu düşündüğün için mi böyle? Apollyon olmanın seni dokunulmaz yaptığını mı sanıyorsun? Yoksa sadece şuursuz bir aptallık mı bu?"

Bunu düşünüyormuş gibi yaptım. "Bazen epey budalaca işler yaparım. Onlardan biri olabilir."

Gergin bir şekilde gülümsedi. "Sence *ben* aptal mıyım?"

Tuhaf. Son yirmi dört saat içinde bu soru bana ikinci kez soruluyordu. Aynı yanıtı verdim. "Bu bir tuzak soru mu?"

"Sence seni sorgulamak için neden bu anı bekledim, Alexandria? İlk'le arandaki küçük bağı biliyorum. Bu kadar mesafede bağın geçersiz olduğunu da biliyorum." Ben koltuğun kenarlarına yapışırken gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. "Yani, şu anda sadece bir melezsin. Beni anlıyor musun?"

"Sizce Seth'in beni korumasına ihtiyacım var mı?"

Yanakları pembeleşmeye başladı. "Bana o gece neler olduğunu anlat, Alexandria."

"Sizi önceden uyarmaya çalıştığım iblis saldırısı vardı ama siz beni duymazdan geldiniz. İblislerin böyle bir beceri gösterebileceklerini düşünmenin saçma olduğunu söylediniz." Durakladım, lafların etkisini göstermesi için bekledim. "Dövüştüm. Birkaç iblis öldürdüm ve bir iki furiyi dize getirdim."

"Ah, evet. Duyduğuma göre, harika bir şekilde savaşmışsın." Durakladı, çenesine hafif hafif vurdu. "Sonra bir plan keşfedildi. İblisler, Apollyon'un peşindeymiş."

"Kesinlikle."

"Bunu tuhaf buluyorum," diye cevap verdi. "Seni düpedüz muhafızların ve avcıların gözü önünde öldürmeye çalıştıkları düşünülürse. Bu arada, hepsi de Konsey'e sadıklardı."

Yüksek sesle esnedim, içimden tir tir titrerken korkmadığımı göstermek için her şeyi yapıyordum. Bunu fark ederse, o zaman doğru yolda olduğunu anlayacaktı. "Bir iblisin aklından geçenleri bilemem. Bunu açıklayamam."

Telly masayı iterek kalktı, gelip önümde dikildi. "Safkan muhafızı senin öldürdüğünü biliyorum Alexandria. Başka bir safkanın bunu senin için örtbas ettiğini de biliyorum."

Başımı kaldırıp ona bakarken zihnim boşaldı. Çok güçlü ve etkili bir dehşet duygusu nefesimi kesti. Nasıl öğrenmişti? Aiden'ın zorlama büyüsünün tesiri geçmiş miydi? Hayır. Çünkü öyle olsaydı çoktan kelepçeli bir şekilde Konsey'in önünde olurdum ve Aiden... ah tanrılar aşkına, Aiden ölmüş olurdu.

"Buna diyecek bir sözün yok mu?" diye sordu Telly, bu anın tadını çıkardığı belliydi.

Topla kendini. Topla kendini. "Üzgünüm. Biraz şaşırdım da."

"Neden şaşırasın ki?"

"Çünkü bu uzun zamandır duyduğum en aptalca şey. Üstelik kimlerle arkadaşlık ettiğimi bilseniz şaşırırsınız."

Dudakları inceldi. "Yalan söylüyorsun ve pek iyi bir yalancı değilsin."

Nabzım küt küt atıyordu. "Aslında, müthiş bir yalancıyımdır."

Sabrını süratle yitiriyordu. "Bana gerçeği söyle, Alexandria."

"Size gerçeği söylüyorum." Sandalyenin kollarının etrafındaki parmaklarımı gevşetmek için kendimi zorladım. "Öldürmeyi bırakın, bir safkana saldırmayacak kadar aklım başımda."

"Konsey'de bir efendiye saldırdın ama."

Saçmalık. "Aslında ona saldırmadım; başka birisine saldırmasına engel oldum. Hem şey, ondan sonra dersimi aldım."

"Maalesef aynı görüşte değilim. Örtbas etmene kim yardım etti?"

Sandalyemde öne eğildim. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sabrımın sınırlarını zorluyorsun," dedi. "Sabrım taştığında neler olacağını görmek istemezsin."

"Sabrınız zaten taşmış gibi." Odaya göz gezdirdim, kalbimi normale dönmesi için zorluyordum. "Bu soruları bana neden sorduğunuzu hiç bilmiyorum. Kış tatilinden önceki son dersleri kaçırıyorum. Bana izin belgesi falan verecek misiniz?"

"Kendini akıllı mı sanıyorsun sen?"

Pişmiş kelle gibi sırıttım.

Telly'nin eli o kadar hızlı hareket etti ki darbeyi başka yöne çevirecek fırsatım bile olmadı. Elinin tersi yanağıma o kadar şiddetle çarptı ki, başım yana savruldu. Hayret ve öfke birbirine karışıp içime hızla hücum etti. Beynim, Telly'nin az önce bana vurduğunu, hatta bana vurmaya cesaret ettiğini kabul etmeyi bütünüyle reddediyordu. Vücudum, benim de ona vurmamı, onu sırt üstü yere sermemi istiyordu. Yumruğum resmen çenesiyle buluşmak için kaşınıyordu.

Ona bakarak sandalyemin kenarlarını tuttum. Telly'nin istediği de buydu. Benim de ona vurmamı istiyordu. Sonra gümüş tepside önüne sunulacaktım.

Telly gülümsedi.

Yanağımdaki yanmayı umursamadan ben de gülümsemesine karşılık verdim. "Teşekkür ederim."

Gözlerinde derin bir öfke parladı. "Sert olduğunu sanıyorsun, değil mi?"

Omuz silktim. "Galiba öyle demenizde mahsur yok."

"Seni yenmenin yolları var, sevgili kızım." Gülümsemesi yüzüne yayıldı ama asla gözlerine ulaşmıyordu. "Bir safkanı öldürdüğünü biliyorum. Birisinin, başka bir safkanın ya da İlk'in bunu senin için örtbas ettiğini de biliyorum."

Panik ve dehşetin buz gibi parmakları gibi omurgamdan aşağıya bir ürperti indi. Bastırdıysam da daha sonra tekrar çıkacağı garantiydi... tabii daha sonrası varsa. Tek kaşımı kaldırdım. "Neden bahsettiğinizi hiç anlamıyorum. Neler olduğunu size anlattım zaten."

"Ama bana anlattıkların yalan!" Hızla öne atılıp sandalyenin kollarını tuttu. Parmakları, parmaklarıma çok yakındı, dudakları geri çekilmişti, yüzüyse öfkeden kıpkırmızıydı. "Şimdi bana gerçeği anlat yoksa..."

Geri çekilmek istiyordum ama çekilmedim. "Size anlattım."

Şakağında bir damar attı. "Tehlikeli sularda yüzüyorsun, canım."

"Elinizde hiç delil yok herhalde," dedim yumuşak bir şekilde, öfkeli bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim. "Eğer olsaydı çoktan ölmüş olurdum. Kaldı ki, sıradan bir melez olsaydım delile de ihtiyacınız olmazdı zaten. Ama beni ortadan kaldırmak için Konsey'in iznine ihtiyacınız var. Bilirsiniz, hani şu kıymetli Apollyon olayı."

Telly kendini iterek sandalyeden uzaklaştı ve bana sırtını döndü.

Çenemi kapatmam gerektiğini biliyordum. Ona sataşmak muhtemelen yapabileceğim en aptalca hareketti ama kendime söz geçiremiyordum. Öfkeyle korku benim için asla iyi bir karışım değildi. "Anlamadığım, bir safkanı öldürdüğümden nasıl bu kadar emin olduğunuz. Nasıl öldüğüne dair şahit olmadığı ortada. Kimse beni işaret etmiyor."

Durakladım, ince tuniğinin altındaki kasların kaskatı olmasının tadını çıkarıyordum. "Siz neden?.."

Arkasını döndü, yüzü etkileyici şekilde ifadesizdi. "Ben neden ne, Alexandria?"

Kafama dank edince midem bulandı. Şüphelerim doğruydu. Zarif ellerine baktım. "Birine, bir muhafıza bana saldırmasını emretmediğiniz sürece bundan nasıl bu kadar emin olabilirsiniz? O muhafız ölmüşse, bu durumda bir hayli emin olurdunuz ama bunu yapmazdınız. Çünkü Konsey çok kızardı. Hatta pozisyonunuzu bile kaybedebilirdiniz."

Şeytanca bir zevk almakla o kadar meşguldüm ki hareket ettiğini bile görmedim.

Eliyle aynı yanağıma vurdu. Çok yakıcı bir acı karşısında afalladım. Öyle yumuşak bir vuruş falan da değildi. Sandalye-

nin iki bacağı havaya kalkıp geri yere indi. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu.

"Bunu... bunu yapamazsın," dedim, boğuk bir sesle.

Telly bileğimi yakaladı. "İstediğimi yaparım." Telly, beni çekip ayağa kaldırdı, beni dayımın ofisinde sürüklerken parmakları, kollarımı hırpalıyordu. Beni, avluya bakan pencereye doğru itti. "Söyle bana, orda ne görüyorsun?"

Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarıma hâkim oldum ve taşmak üzere olan öfkeme gem vurdum. Heykeller, kum ve bunların ötesinde çalkalanan azgın okyanusu gördüm. İnsanlar kampüsün dört bir yanına dağılmıştı.

"Ne görüyorsun Alexandria?" Kollarımı sıktı.

Şu andaki zayıflığımdan nefret ederek yüzümü buruşturdum. "Bilmiyorum. İnsanları ve lanet olası kumları görüyorum. Bir de okyanusu. Bir sürü su görüyorum."

"Köleleri görüyor musun?" Bir grup kölenin durmuş, efendilerinden emirlerini beklediği orta avluyu işaret etti. "Onlar benim. Hepsi benim."

Vücudumdaki kaslar kaskatı oldu. Gözlerimi onlardan ayıramıyordum.

Telly eğildi, sıcak nefesi kulağımdaydı. "Diğer yarının Catskills'e gitmesinin gerçek nedeniyle ilgili sana küçük bir sır vereyim. İksirin etkisinde olmayan ve boyun eğmeyi reddeden kölelerle ilgilenmek için oraya götürüldü. Bunu biliyor muydun?"

"Onlarla ilgilenmek derken?"

"Zekânın birazını ağzından alıp kullan. Eminim anlayacaksın."

Anlayabiliyordum ama buna inanamıyordum. Bu ikisi birbirinden farklıydı. Çünkü Telly'nin, Seth'in sorun çıkaran her melezi öldüreceğini ima ettiğini anlıyordum ama Seth bunu kabul etmezdi. Hem, Telly'nin bunu, beni sarsmak için söylediğini de biliyordum. İşe yarıyordu.

"Sana söylemek istediğim bir şey var," dedi Telly. "Bütün kölelerim arasında bir favorim var. Uzun yıllar önce bizzat istediğim bir köle. Annenle babanı tanıdığımı biliyor muydun?"

Gözlerimi kapattım.

"Cevap, Alexandria? Birisi sana bu haberi çoktan uçurdu mu yoksa?" Kıkırdayarak bileğimi bıraktı. "Güzel annenin bir melezle ilişkiye girip kendisini bu şekilde lekelediğini düşünmek çok acı. Gerçekten yaptıklarının yanlarına kalacağını mı düşünüyorlardı? Hem sence Lucian, annenin ona yaşattığı utancı unutmuş mudur?"

Baba. Babacığım. Laadan'ın mektubunu okuyana kadar bu hitapların hiçbir anlamı yoktu. Ama şimdi çok şey ifade ediyorlardı.

"Baban senin için bir şey ifade etmiyordur, biliyorum," diye devam etti Telly. "Onu hiç tanımadın ama yaptığını örtbas eden kişinin senin için çok önemli olduğunu biliyorum. Hem ne derler? Armut dibine düşer."

Çaresizlik, hissettiğim ferahlamayı alıp götürdü. Telly, babamı bana karşı kullanmayacaktı. Aiden'ı kullanacaktı.

Telly beni pencerede bırakıp odanın ortasına geri döndü. "Bu senin son şansın. Yarından sonraki gün, şafak vakti ayrılacağım ve sen o zamana kadar teslim olmazsan hiç şansın olmayacak. Bu durum zahmetsizce sona erebilir."

Yüzümdeki zonklamayı artık hissetmiyordum bile.

Telly gülümsedi; sessizliğim onu çok eğlendiriyordu. "Muhafız'ı öldürdüğünü itiraf edersen ben de..." dudakları kıvrıldı, "kimin örtbas ettiğini bulmaya çalışmayacağım. İnan bana bunu öğrenirim. İlk'ten başka seninle ilgilenen sadece birkaç kişi var. Ne oldu?" Güldü. "Dikkat etmediğimi mi sandın?"

Ciğerlerimdeki hava aniden boşalınca başım döndü.

"Bakalım." Telly hafif hafif çenesine vurdu. "Öncelikle dayın var, belli etmese de seni çok önemsiyor. New York'taydı. Bir de

şu avcı var, hani o gece seni labirentte bulan. Leon muydu adı? Sonra iyi niyetli davranıp seni eğitmeyi teklif eden avcı var. Galiba St. Delphi bu. Bir de Laadan var. Hepsi şüpheli ve hepsinin acı çekmesini sağlayacağım. Baş bakan olarak Marcus'a görevinden el çektirebilirim. Hatta Lucian'ı bile görevinden alabilirim. Diğerlerinin aleyhine dava açabilirim. Bütün bu huzursuzluk ve son zamanlarda olanlardan sonra bunların hepsi çocuk oyuncağı."

Hissettiğim korku ve kızgınlık yüzünden boğazım düğümlendi. Gözümde yaşlar birikirken aynı anda Telly'nin kafasını kırmak istedim.

"Köle olacaksın ve sana iksir verilecek. Reddedersen, eh, o zaman işin sonu kötüye varır."

Ellerimi sıkıp yumruk yaptım. "Sen... iğrençsin."

Telly bana doğru yürümeye başladı, bana tekrar vurmak için elini hızla indirdi.

Bileğini yakaladım, onunla göz göze geldim ve bakışlarımı kaçırmadım. "Vuracağın kadar vurdun zaten, sağ ol."

Koridordan gelen gürültü patırtı Telly'nin dikkatini çekti ve bileğini çekip kurtardı. Marcus'un sesi yankılandı, ofisine girmek istiyordu. Telly tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Cuma günü şafak vaktine kadar zamanın var."

Duvarlar üstüme üstüme geliyordu.

Marcus'un itirazları yükselirken Telly otuz iki dişini gösterip sırıttı. İkimiz de o anlarda konuşmadık.

"Benden neden bu kadar nefret ediyorsun?" diye sordum sonunda.

"Senden değil, Alexandria. Olduğun şeyden nefret ediyorum."

On Üçüncü Bölüm

Olay gelip buraya dayanıyordu: çünkü ben Apollyon'dum, çünkü Seth'i bir Tanrı Katili'ne dönüştürecektim. Telly'nin Mezhep üyesi olduğunu da şüpheye yer bırakmayacak şekilde anlamıştım. Aklınca, tanrıları bir tehditten koruyor, yaptığında bir yanlış görmüyordu.

Kapılar açıldı ve kendimi kontrol etmeye çabalayarak tekrar pencereye döndüm.

"Neler oluyor burada?" diye sordu Marcus.

"Alexandria'nın Konsey'den ayrıldığı geceyle ilgili bazı... cevaplanmamış endişelerim vardı," diye cevapladı Telly. "İlk başta, sorular konusunda pek işbirliği yapmadı ama bir anlaşmaya vardığımıza inanıyorum. Ondan sonra, şaşırtıcı derecede yardımcı oldu."

Evet, anlaşmayı suratımla yapmıştı.

Muhafızlar harekete geçemeden ne kadar hızlı bir şekilde hançerlerden birini Marcus'un duvarından söküp Telly'nin gözüne saplayabileceğimi düşündüm. Odadaki gerilim tırmanıyor, her bir yöne dalgalar halinde yayılıyordu.

"Peki, ben neden bu sorgulamaya dâhil edilmedim? Ya da

daha doğrusu, neden bu, Lucian'ın dönüşüne kadar bekleyemedi?" dedi Marcus, düz bir tonla olsa da sesindeki kızgınlığı fark ediliyordu. Tanrılar biliyor ya, defalarca bu öfkenin hedefi olmuştum. "Lucian onun velisi ve burada bulunması gerekiyor."

Telly yavaşça cık cıkladı. "Bu resmi bir sorgulama ya da Konsey tarafından onaylanmış değil. Aydınlığa kavuşturmam gereken birkaç endişem vardı. O yüzden, Lucian'ın ya da senin bulunmana gerek yoktu. Kaldı ki, ben baş bakanım ve kimseden izin almam gerekmiyor."

Marcus'a etkili bir şekilde haddini bildirmişti.

"Alexandria," diye seslendi Telly. "Lütfen konuştuklarımızı unutma."

Yanıt vermedim çünkü hâlâ muhafızlar beni öldürmeden onu bıçaklayıp bıçaklayamayacağımı kestirmeye çalışıyordum.

Baş Bakan Telly izin istedi, öyle sakin bir şekilde selam verip çıktı ki, sanki az önce dünyayı başıma yıkan kendi değil de bir başkasıydı.

"Alexandria?" Marcus sessizliği bozdu. "Seninle ne konuşmak istiyormuş?"

"Konsey'de olanlarla ilgili soruları varmış." Sesim anormal derecede boğuktu. "Hepsi bu."

"Alex?" dedi Aiden ve yüreğim ağzımdan fırlayacak gibi oldu. *Tabii ki,* buradaydı. "Ne oldu?"

Dönünce, cayır cayır yanan yanağımı onlardan saklamak için saçımı kullandım ve bakışlarımı halıdan ayırmadım. "Görünüşe göre, uygunsuz tavırlarım var. Bunu etraflıca ele almamız gerekiyormuş."

Aiden aniden önümde bitti. Çenemi arkaya yatırdı. Saçlarım yanağımdan kayıp gitti. Aiden'dan buram buram öfke yayılıyor, hiddetten oluşmuş bir kara delik gibi, havayı içine çekiyordu.

"Onun marifeti mi bu?" Sesi o kadar alçaktı ki güç bela duyuyordum.

Cevap veremedim ve başımı çevirdim.

"Böyle bir şey kabul edilemez." Aiden hızla Marcus'a döndü. "Bunu yapamaz. O bir kız."

Aiden bazen melez olduğumu unutuyordu. Melez olmam, kızlara el kalkmaz ilkesini geçersiz kılıyordu. Tıpkı Jackson'da olduğu gibi. Çoğu safkanla olduğu gibi. Toplumumuz, kurallarımız ve muamele görme şeklimiz berbattı. Bunu anlatacak kelime yoktu.

Bir anda kafamda bin bir tane soru peydahlanmıştı ama içlerinden birisi ön plana çıkıyordu. Bu dünyanın bir parçası olmaya nasıl devam edebilecektim? Avcı olmak, bir bakıma mevcut sosyal yapıyı desteklemek, temel olarak bununla bir sorunun olmadığını kabullenmekti ama benim sorunum vardı. Bu sosyal yapıdan nefret ediyordum.

Başımı iki yana sallayarak bu düşünceleri şu an için zihnimden uzaklaştırdım. "Telly, Baş Hıyar. İstediğini yapabilir, değil mi?"

Bana bakmaya devam eden Marcus, yıldırım çarpmış gibiydi. Telly'nin şiddet uygulamasına şaşırmış mıydı cidden? Eğer öyleyse, zekâsından şüphe ederdim. Leon'a döndü. "Alex'in tek başına hiçbir yere gitmemesi gerekiyordu. Telly ona nasıl ulaşabildi?"

"Dersteydi," diye yanıtladı Leon. "Linard onun çıkmasını bekliyordu. Hem, kimse Telly'nin burada olacağını düşünmemişti. New York'ta olanlardan sonra üstelik."

Marcus, Linard'a tehlikeli bir bakış fırlattı. "Onunla sınıfta oturman gerekiyorsa oturacaksın."

"Onun hatası değil," dedim. "Hiç kimse beni günün her saniyesinde izleyemez."

Aiden sövdü. "Tek yapacağın bu mu? O senin yeğenin, Mar-

cus. Yeğenine vurdu ve senin cevabın bu mu?"

Marcus'un gözleri parlak yeşile döndü. "Onun yeğenim olduğu gerçeğinin gayet farkındayım Aiden. Ayrıca, bu olanların hiçbirisini," elini bana doğru açtı, "kabul edilebilir bulduğumu sanma. Konsey'le hemen bağlantıya geçeceğim. Alex'in meleklerin olması umurumda değil. Telly'nin buna hakkı yok."

Ayak değiştirdim. "Konsey umursar mı? Cidden mi? Her zaman kölelerin canına okuyorsunuz. Benim ne farkım var ki?"

"Sen köle değilsin," dedi Marcus, hızla masasına giderek. "Köle olmaları bunu kabul edilebilir mi yapıyor?" diye bağırdım, ellerimi yumruk yaparak. "Kanları yüzünden kölelerini dövmek uygun mu? Buna razı değilim çünkü benim de..." Çok fazla şeyi açığa vurmadan önce sözlerimi yarıda kestim. Bütün gözler üzerimdeydi.

Marcus masasını arkasında derin bir nefes aldı ve kısa bir an için gözlerini kapattı. "İyi misin Alexandria?"

"Bomba gibiyim."

Aiden kolumu tuttu. "Onu kliniğe götürüyorum."

Kolumu çekip kurtardım. "Bir şeyim yok."

"Sana vurdu." Aiden öfkeden kuduruyordu, gözleri çakmak çakmaktı.

"Altı üstü moraracak, tamam mı? Sorun bu değil." Bu odadan çıkmam, hepsinden uzaklaşmam gerekiyordu. Düşünmem lazımdı. "Sadece odama dönmek istiyorum."

Marcus telefonu kulağına götürürken dondu. "Aiden, odasına vardığından emin ol. Telly'nin neyin peşinde olduğunu öğrenene ya da buradan gidene kadar Alexandria'nın odasında kalmasını istiyorum. Lucian ve Konsey'in geri kalanıyla bağlantı kuracağım," dedi Marcus ve bakışlarını tekrar Aiden'a çevirdi. "Ciddiyim. Odasından çıkmayacak."

Olan biteni gözden geçirmekle o kadar meşguldüm ki

Marcus'un beni yurt odama kapatmasını umursamadım bile. Lucian olanları öğrenirse bu, Seth'in de öğreneceği anlamına geliyordu. En azından, bu rezaletin tek bir iyi yanı vardı. Çünkü Seth burada olsa muhtemelen Telly'yi öldürürdü.

Marcus kapıda durdu. "Alexandria?"

Elini çabuk tutacağını umarak arkamı döndüm. Telly'yi kızdırdığım için dırdır edecek, bir daha yapmamamı söyleyecek, beni kötü davranışlarım konusunda uyaracaktı.

Göz göze geldik. "Burada olup da onu durduramadığım için üzgünüm. Bu tekrar olmayacak."

Dayımın içine uzaylı girmişti. Yavaşça gözlerimi kırpıştırdım. Ben hiçbir şey söyleyemeden telefona geri döndü. Afallamış bir halde, Aiden'ın beni ofisten çıkarıp koridora götürmesine izin verdim.

Merdiven boşluğunda kapı arkamızdan kapandığında Aiden basamakları kapattı. "Neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Tek istediğim odama gitmek."

"Rica etmiyorum Alex."

Yanıt vermedim ve sonunda Aiden kaskatı bir şekilde arkasını dönüp basamakları inmeye başladı. Yavaşça peşinden gittim. Ders hâlâ devam ediyordu, o yüzden ilk kattaki lobi birkaç muhafızla eğitmen dışında neredeyse boştu. Sessizce yurduma yürüdük ama Aiden'ın bu konunun peşini bırakmayacağını biliyordum. Aiden sadece zaman kazanıyordu, bu yüzden peşimden odama girip kapıyı arkasından kapatınca çok da şaşırmadım.

Çantamı bıraktım ve ellerimi saçında gezdirdim. "Aiden."

Marcus'un ofisinde yaptığı gibi çenemi tuttu ve başımı yana yatırdı. Dişlerini sıktı. "Nasıl oldu bu?"

Ne kadar kötü gözüküyordum acaba? "Galiba ilk seferden sonra doğru cevap vermedim."

"Sana iki kez mi vurdu?"

Utanarak geri çekildim ve divana oturdum. Dövüşmek ve kendimi savunmak üzere eğitilmiştim. İblis savaşlarını çizikle atlatmıştım. Bu olanlar bana kendimi zayıf ve çaresiz hissettiriyordu.

"Burada olmaman gerekiyor," dedim sonunda. "Marcus'un odamda kaldığımdan emin olmanı söylediğini biliyorum ama bu, sen olmamalısın."

Aiden, elleri belinde, sehpanın önünde durdu. Duruşu, bana antrenmanlarımızı, benim bir konuda ayak direteceğimi anladığında aldığı duruşu o kadar çok hatırlatıyordu ki. Gitmeye niyeti yoktu. "Neden?"

Güldüm, sonra da yüzünü buruşturdum. "Buralarda olmamalısın. Galiba Telly beni, bizi izletiyor."

O gümüş rengi gözlerde biraz olsun panik yoktu. "Olanları bana anlatman gerekiyor Alex. Bana yalan söylemeyi aklından bile geçirme. Anlarım."

Gözlerimi kapatıp başımı iki yana salladım. "Yapabilir miyim bilmiyorum."

Aiden'in masanın etrafından dolaşıp, önüme, masanın kenarına oturduğunu duydum. Elini diğer yanağıma bastırdı. "Bana her şeyi anlatabilirsin. Bunu biliyorsun. Sana her zaman yardım ederim. Bundan nasıl şüphe edebilirsin?"

"Şüphe etmiyorum." Gözlerimi açtım, ıslak olduklarını anlayınca utandım.

Yüzünde şaşkınlık belirdi. "O halde neden bana anlatamıyorsun?"

"Çünkü... çünkü kaygılanmanı istemiyorum."

Aiden kaşlarını çattı. "Kendin hakkında daha çok kaygılanman gerekirken her zaman başkasını düşünüyorsun."

Kahkahayla güldüm. "Bu pek doğru değil. Son zamanlarda çok bencillik ettim."

Hafifçe güldü ama gür sesiyle birlikte kısa gülüşü de soldu. "Alex, konuş benimle."

Korku ve panik geri döndü. Hiç gittiler mi ondan da emin değildim. Sözcükler ağzımdan dökülüverdi. "Telly biliyor."

Tek tepkisi gözlerini hafifçe kısmak oldu. "Ne kadarını biliyor?"

"Bir safkan öldürdüğümü biliyor," diye fısıldadım. "Seth'in ya da bir safkanın bunu hasıraltı ettiğini de biliyor."

Aiden hiçbir şey söylemedi.

Gerçekten balatayı sıyırmaya başlamıştım. "Mezhebin üyesi olduğu kesin ve galiba muhafızı beni öldürmesi için gönderen o. Bilmesinin tek yolu bu, tabii eğer zorlama büyüsünün..."

"Zorlama büyüsünün etkisi geçmedi." Aiden elini başında gezdirdi. Siyah dalgalar parmaklarının arasından döküldü. "Geçse bilirdik. Şimdiye kadar tutuklanmış olurdum."

"O zaman ancak muhafızı beni öldürmesi için o gönderdiyse bilebilir."

Aiden ensesini tuttu. "Bildiğinden emin misin?"

Yanağımı işaret ederken sert bir şekilde güldüm. "İtiraf etmeyince bunu yaptı."

Gözlerindeki gümüş rengi alev aldı. "Onu öldürmek istiyorum."

"Ben de ama bunun pek yararı olmaz."

Bana vahşi bir gülümsemeyle baktı. "Ama kendimizi daha iyi hissederdik."

"Lanet olsun, karamsarlaştın. Komiksin ama karamsarsın."

Aiden başını iki yana salladı. "Tam olarak ne dedi?"

Ona, Telly'nin sorduklarını anlattım. "Tek bir iyi şey var, o da babamı kullanmasının üzerimde etkisi olacağını düşünmemesi. Ama teslim olursam beni koruyan safkanı bulmak için uğraşmayacak. Ona söylemezsem o zaman bana hoşgörü gös-

teren her bir safkanın peşine düşecekmiş: sen, Laadan, Leon, hatta Marcus. Galiba Seth'i ele geçiremeyeceğini düşünüyor ya da ondan korkuyor."

"Alex..."

"Ne yapacağımı bilmiyorum." Kanepeden kalktım, yanından geçtim. Küçük odada volta atmaya başladım; kendimi hapsedilmiş gibi hissediyordum. Sırtım Aiden'a dönük bir şekilde durdum. "Mahvoldum, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bir şeyler bulacağız Alex." Arkamdan geldiğini hissettim. "Her şeyin sonu değil bu. Daima bir başka seçenek vardır."

"Seçenek mi?" Kollarımı kavuşturdum. "Muhafız beni öldürmeye çalıştığında seçenekler vardı ve ben yanlış olanını seçtim. Çok büyük bir hata yaptım Aiden. Bunu düzeltemem. Hem biliyor musun? Muhafızın, Telly'nin umurunda bile olduğunu sanmıyorum."

"Biliyorum," diye cevap verdi yumuşak bir şekilde. "Bence muhafızı, kendini savunabileceğini, hatta muhtemelen onu öldüreceğini bilerek gönderdi. Bu daha mantıklı geliyor."

Arkamı döndüm. "Öyle mi?"

Başını öne salladı, gözlerini kıstı. "Mükemmel bir tuzak, Alex. Telly büyük ihtimalle karşı koyacağını ve kendini savunmak için muhafızı öldüreceğini bilerek onu yolladı."

"Bu dünyada nefsi müdafaanın hiçbir anlamı yok."

"Kesinlikle. Böylece Telly'nin avucuna düşecektin. Hiç kimse öldürülmene ya da en azından köle yapılmana engel olamayacaktı. Sana iksir verecekti ve sen de Uyanmayacaktın. Sorun çözülecekti ama Telly, bunu örtbas etmek için bir safkanın zorlama büyüsü kullanmasını hiç beklemiyordu."

Başımı öne salladım. "Ama artık birisinin bunu yaptığını biliyor."

"Önemi yok," dedi Aiden. "Bilebilir ama kendini suçlu çıkarmadığı sürece elinde hiçbir delil yok. Telly, baş bakan olabilir ama kafasına göre safkanları cezalandırma gücüne sahip değil. Bizi istediği her şeyle suçlayabilir ama elinde delil olmadan hiçbir şey yapamaz."

İçimde küçük bir umut tohumu yeşerdi. "Gücü çok büyük, Aiden. Hem Mezhep de var ve kaç üyesi olduğunu tanrılar bilir."

"Fark etmez Alex." Aiden, nazik, güçlü ellerini omuzlarıma koydu. "Şu anda elindeki tek şey korku. Seni korkutup gerçeği söyletebileceğini düşünüyor. Korkuyu sana karşı kullanıyor."

"Ama ya sizlerin peşine düşerse? Sana ne olur?"

Aiden gülümsedi. "Düşebilir ama hiçbir yere varamaz. Hem sen, itiraf etmezsen o zaman New York'a geri döner. Tekrar bir şeylere kalkışırsa hazır oluruz. Hiçbir şeyin sonu değil bu."

Başımı tekrar öne salladım.

Aiden doğruca gözlerimin içine baktı. "Aptalca davranmayacağına dair söz vermeni istiyorum Alex. Teslim olmayacağına dair bana söz ver."

"Neden herkes hep aptalca davranacağımı düşünüyor?"

Bakışları o fikirde olmadığını söyler gibiydi. "Doğal tepkin bu Alex. Sanırım bunu hallettik."

İç çektim. "Düşüncesizce bir şey yapmayacağım Aiden."

Aiden bana bir an baktı, sonra da başını öne salladı. Ben rahatlayacağını düşünmüştüm fakat daha da gerilmiş gibiydi. Nefesini sertçe bıraktı, sonra da bir kez daha başını öne salladı. Her ne düşünüyorsa iyi olmadığını biliyordum.

Çelik gibi bakışlarını gözlerime dikince verdiğim sözlere büyük ihtimalle inanmadığını anladım.

On Dördüncü Bölüm

O gece daha geç saatlerde, cep telefonumu başımdan yarım metre yukarıda tutmama rağmen Seth'in sesi kulak zarımı patlatacak gibiydi.

"Onu geberteceğim!"

"Evet, bunu söyleyen bir tek sen değilsin." Divandan indim, somurtarak kapıya baktım. Leon'un odamın hemen dışında olduğunu bilmek için kontrol etmeme gerek yoktu. Neyse ki, çocukların çoğu gitmişti çünkü şahsıma ait bir avcı muhafız beni daha da büyük bir ucube yapardı. "Benim mantığın sesi olmam da epey içler acısı."

"Başka ne öneriyorsun?" diye sordu. "O baş bakan Alex. Belli ki muhafızın sana saldırmasını o emretmiş."

"Evet." Banyoya gidip başımı yana çevirdim. Yanağımın sol tarafı kızarmış ve hafifçe şişmişti. Çenem boyunca uzanan hafif bir morluk vardı. Jackson daha kötüsünü yapmıştı. Telly bir kıza vurmuştu. Gülümsemeye başladım. "Ama Aiden dedi ki..."

"Aiden ahmağın teki."

Gözlerimi devirdim. "Her neyse, neden dün gece telefonunu açmadın?"

"Ne o? Kıskandın mı?"

"Ne? Hayır. Sadece tuhaf geldi."

Seth güldü. "Meşguldüm ve seni arama fırsatı bulduğumda çok geç olmuştu. Beni özledin mi yoksa?"

Pek sayılmazdı. Aynadan uzaklaşıp yatak odasına gittim. "Seth, orada gerçekten ne yapıyorsun?"

"Sana söylemiştim ya." Birkaç saniye sadece hışırtı duyuldu. "Her neyse, bunun şu anda bir önemi var mı? Telly hakkında endişelenmelisin."

Yatağın kenarına oturdum. "Telly, sorun çıkaran ve iksire cevap vermeyen melezlerle ilgilenmek için orada olduğunu söyledi. Doğru mu bu?"

Sessizlik.

Mideme kramplar girmeye başladı. "Seth."

Nefesini telefona verdi. "Alex, şu andaki sorun bu değil, Telly."

"Bunun farkındayım ama orada ne yaptığını bilmem gerek." Yatak örtüsünden çıkmış bir ipliği çektim. "Babamın... onun iksire cevap vermediğini..."

"Ben babanı görmedim bile Alex. Tamam, babanın neye benzediğini bilmiyorum ve Laadan da söylemiyor. Burada olabilir. Gitmiş de olabilir."

Öfke ve hayal kırıklığı hızla yüzeye çıktı. "İksire cevap vermeyen melezlere ne yapıyorsun?"

Bezgin bir ses telefondan bana ulaştı. "Konsey'in bana emrettiğini yapıyorum Alex. Onlara göz kulak oluyorum."

Damarlarımdaki kan dondu. "'Göz kulak olmak' da ne demek?"

"Alex, bu önemli değil. Bak, altı üstü melez onlar..."

"Sence biz neyiz?" Ayağa kalkıp volta atmaya başladım. Tekrar. "Biz de meleziz Seth."

"Hayır," dedi duygusuz bir sesle. "Biz Apollyon'uz."

"Tanrılar aşkına, keşke burada olsaydın."

"Beni özlediğini biliyorum," dedi Seth. Sesindeki gülümseyi duyabiliyordum.

"Hayır. Önümde olsaydın kıçına tekmeyi basardım Seth. O melezlere... göz kulak olmakta bir sorun görmüyor olamazsın! Yanlış demek az kalır. Bu iğrenç... tiksindirici."

"Kimseyi öldürmüyorum Alex. Tanrılar aşkına, sen beni ne sandın yahu?"

"Ya." Durdum, yanaklarımın kızardığını hissediyordum. Birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Seth hızlıca bir yere yürüyor gibiydi. "Sadece bir saatliğine yerinde olmak isterdim" deyip güldü. "Yok, yok. Unut gitsin. İstemez. Kendime olan güvenimi öldürürdün."

"Seth..."

"Önemli olan meseleye, yani Telly'ye odaklanalım. Elinde hiçbir şey olmadığına inanmıyorum. Elinde bir şeyler olmasa, zorlama büyüsünden sorumlu olan safkanın peşine düşeceği tehdidini savurmazdı."

Birden korktum. "Cidden elinde bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Telly için çok laf söylenebilir ama aptal değil. Hamlesini yapmadan önce, yanında benim veya Lucian'ın olmadığından emin olana kadar bekledi. İksir meselesini aylar öncesinden planlayan da oysa hiç şaşırmam. Dikkat dağıtacak bir nedene ihtiyacı vardı, buldu da. Aiden da aptal değil," dedi. "Aptalca bir şeyler yapmayasın diye sana duyman gerekenleri söylüyor."

Başım dönüyordu, tekrar yerime oturdum. "Kahretsin."

"Beni dinle Alex. Hiçbirisi önemli değil. Ne dayın ne de Aiden. Sen Telly'den uzak dur. Elinde delil olsun ya da olmasın, bırakalım tehdidine uygun davransın."

"Ne?" Telefona Seth beni görebilecekmiş gibi baktım ki, aptalcaydı bu. "Onlar benim için önemli Seth."

"Hayır. Aiden senin için önemli. Diğerleri o kadar da umurunda değil," diye düzeltti.

"Bu doğru değil!"

Seth güldü ama gülüşünde keyif yoktu. "Alex, berbat bir yalancısın."

Neydi bu yahu? Herkes, benim aptalca işlere yatkın olduğumu ve berbat bir yalancı olduğumu mu düşünüyordu? Ama yalan falan söylemiyordum. Laadan ile Marcus da benim için önemliydi. Her ne kadar acayip biri olsa da, Leon bile öyleydi.

Derin bir nefes aldım. "Yani, Telly'nin elinde bir şey olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

"Telly'nin boş tehditler savuracağını ve bunları yutmanı umacağını sanmam. Şimdiye kadar yaptıklarına baksana."

Başımı, açık olan avucuma koydum. "Seth, onların peşine düşmesine izin veremem."

"Verebilirsin ve vereceksin. Onlar. Önemli. Değiller. Sen önemlisin. Biz önemliyiz."

"Böyle sözler söylemenden nefret ediyorum," dedim öfkeden köpürerek.

"Çünkü doğru söylüyorum Alex. Neden mi? Çünkü Uyandığında işleri değiştirebiliriz." Seth durakladı, sonra da sesini alçalttı. "Konsey'in çoğunluğu buradaki melezlere neler yapılmasını istiyor, bilemezsin. Neyse ki varlığım çoğunu dizginliyor ama onların öldürülmesini istiyorlar Alex. Melezleri ilgilenmek için zamanlarının ya da insan gücünün olmadığı bir sorun olarak görüyorlar. Özellikle de iblisler Akitlere saldırmaktan çekinmezken."

"Melezleri umursamadığını sanıyordum." Başımı kaldırdım ve yatağın karşısındaki boş duvara baktım.

"Boktan hataları yüzünden uyku uyuyamamakla onları yok etmekte bir sorun görmemek iki farklı durum Alex."

"Tanrılar aşkına Seth." Başımı iki yana salladım. "Bazen seni tanıyamıyorum bile."

"Asla tanımaya çalışmadın ki," dedi, sesinde öfkeden eser yoktu. "Şu anda bunun pek önemi yok. Tek önemli olan senin güvende kalman. Bak, kapatmam gerek. Odanda kal, en azından Telly gidene kadar. Cuma gününe kadar burada olması gerektiğini biliyorum çünkü oturum var."

"Tamam," dedim. "Seth?"

"Ne?"

Dudağımı ısırdım, ona ne söylemek istediğimi bilmiyordum. O kadar çok şey vardı ki ama hiçbirisi şu anda açmak istediğim konular değildi. "Yok bir şey. Sonra... sonra konuşuruz."

Seth, bana beladan uzak duracağıma dair söz verdirtmeden telefonu kapattı. Galiba benim sözümün de ancak kendi sözü kadar geçerli olduğunu biliyordu.

Sonraki yirmi dört saat feci şekilde yavaş geçti. Odamdan çıkmama izin verilmiyordu. Bebek bakıcılarımdan biri yemeğimi getiriyordu. Onların dışında hiç ziyaretçim yoktu. Ölesiye sıkıldığım için banyomu temizledim ve dolabımı yeniden düzenlemeye başladım; sonunda bütün kıyafetler yere saçıldı.

Bir an için hissettiğim panik, göğsümde bir delik açtı. Teslim olmamakla doğru kararı mı veriyordum?

Birkaç kez Seth'i aramayı denedim ama tam bir fiyaskoydu. Sonunda, pijamalarımı giydikten hemen sonra beni geri aradı.

Uzun ya da önemli bir konuda konuşmadık. Galiba hâlâ yurtta olmama ve daha aptalca bir şey yapmamış olmama şaşırmıştı.

Yatakta dönüp durduktan sonra uykuya dalmam saatler

sürdü. Hava hâlâ karanlıkken uyandım, battaniye bacaklarıma dolanmıştı.

Zemine düşen ışık şeritlerini izledim; ay, penceremin dışındaki bir bulutun arkasına girince kayboluyordu şeritler. Beynim birden aşırı hızlandı, Telly'yle, sonra da Aiden ve Seth'le olan her şeyi aklımdan geçirdim. Ya Seth haklıysa ve Telly bir şekilde Aiden'ın yaptığını öğrenirse? Ya da, öğrenemese bile peşine düşerse? Hem, tek umursadığım Aiden değildi. Peki ya bir dahaki çuvallamama kadar başkalarının zarar görmesine izin vermek bana yakışır mıydı hiç? Çünkü bir dahaki sefer olacaktı, bunu biliyordum. O zaman kimler geleceklerini ve hayatlarını tehlikeye atacaktı? Bu ne doğruydu ne de adil.

Doğrulup bacaklarımı yataktan sarkıttım ve ayağa kalktım. Serin hava çıplak bacaklarımdaki tüyleri diken diken etti. Yatağımın köşesinden uzun, kalın bir kazak aldım ve askılı bluzumun üzerine giydim. Pencereye sokulup panjurları araladım ve dışarıya göz attım. Karanlıkta hiçbir şey göremiyordum ve ne aradığımdan bile emin değildim.

"Ne yapıyorum ben?" diye sordum kendime.

"Benim bununla bir ilgim yoksa kesinlikle hiçbir şey yapmıyorsun."

Çığlık atarak panjurları indirdim ve hızla arkamı döndüm. Kalbim güm güm atıyordu; yatak odamın kapısının tamamını kaplayan uzun siluete gözlerimi kısarak baktım. Kim olduğunu anlayınca deli gibi çarpan kalbimin yatışmasına bir faydası olmadı. "Kutsal iblis bebekler! Kalpten gidiyordum."

Aiden öne yürüyüp kollarını kavuşturdu. "Özür dilerim."

Kazağa daha bir sıkı sarılıp gözümü ona diktim. "Odamda ne işin var?"

"Yurt odanda erkek olmasını ne zamandan beri sorun ediyorsun?"

"Ha. Ha." Hızla komodinime gittim ve lambayı açtım. Odayı loş bir ışık doldurdu. "Aslında, ben Seth'i hiç içeri davet etmedim. Kendisi burayı evi belledi."

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Her zamanki gibi, avcı kıyafetlerini giyiyordu. Derken jetonum düştü. Ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kaldı.

"Çalışıyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Telly sabah buradan gitmeden önce büyük ihtimalle gizlice çıkıp teslim olacaktın. Bunu yapma diye önlemimizi alıyoruz."

"Biz mi?" dedim çabucak. "Başkası da mı var?"

"Hayır ama sen uykuya daldıktan hemen sonra Leon içeri deydi. Linard ise dışarıda nöbet tutuyor. Seni uyandırdıysam özür dilerim."

Afallamış bir halde ona baktım. "Ben uyurken siz içeride nöbet değişimi mi yapıyordunuz? Dün gece de mi?"

Başıyla onayladı. "İyi ki Marcus bunu önerdi. Aksi halde, içimden bir ses Linard seni avluda kovalardı ve kaçmadan seni durdururdu diyor."

"Ben aptal değilim." Parmaklarımı kıvırıp kazağımın uçlarını tuttum. "Sence gerçekten gecenin bir yarısında öylece kalkıp Telly'ye teslim olmaya gider miyim?"

Başını yana yatırdı. "Bunu, bir zamanlar iblis bulmak için Akit'ten gizlice kaçan kız söylüyor."

Tuşe. "Her neyse. Öyle bir şey yapmayı planlamıyordum."

"Öyle mi?"

Başımı iki yana salladım. Bir yanım bunu düşünmüştü. "Uyuyamadım. Kafam arı kovanı gibi."

"Normal." Bakışları üzerimde gezinip yanağımda sabitlendi. "Yanağın nasıl?"

Başımı eğip yüzümü sakladım. "İyi."

Bir an bakışlarını kaçırdı, sonra yeniden bana yöneltti. "Daha kötüsü de başına geldi, biliyorum ama yine de... Bunlarla... ya da Jackson'la uğraşmak zorunda kalmamalıydın."

"Anlayamadım?"

"Hiç, abuk sabuk konuşuyorum işte." Aiden odaya göz atarken omuzları gevşedi. "Buraya gelmeyeli epey oldu."

Bakışlarını takip edince yatakta sabitlendiğini gördüm. Saçlarımdan ayakuçlarıma kadar kızardım. Gözlerimin önünde bir düzine falan capcanlı imge dans ediyordu; bütün olanları düşününce hepsi de tamamen yanlıştı.

"Buraya dönüşünün ilk günüydü," dedi ve yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "O zaman da yerde giysiler vardı."

Şaşkın bir halde dikkatimi ona verdim, yani gerçek ve tamamen giyinik olan Aiden'a. Tabii o zaman oturma odasındaydı ama haklıydı. Kanepeden daha uzağa gitmeye cesaret edememişti. "Bunu hatırlıyor musun?"

Başını öne salladı. "Evet, sana nutuk çekiyordum."

"Ben Lea'yı saçından tutup sandalyeden kaldırdıktan sonraydı."

Aiden güldü ve sesi içimi ısıttı. "Nihayet itiraf ettin."

"O zaman bunu hak etmişti." Aiden başını kaldırıp bakınca dudağımı ısırdım, gözlerimiz buluştu. Şu anda aklından neler geçiyordu acaba? Yatağın kenarına oturdum. "Yapmam gerekse de hiçbir şey yapmayacağım. Burada kalmana gerek yok."

Aiden birkaç dakika sessiz kaldı, sonra da oturduğum yere gelip yanıma oturdu. Odadaki hava aniden ağırlaştı ve yatak küçüldü. En son bir yatağın üstündeyken onun kulübesindeydik ve çıplak kalmama ramak kalmıştı. İmkânsız ama, bunları hatırlayınca daha da ısındım ve huzursuzlandım... huzursuzluktan deliye dönecektim. Hiç uyanmamalıydım.

"Neden teslim olman gerektiğini düşünüyorsun, Alex?"

Geri çekildim ve bacaklarımı altıma aldım. Aramızdaki mesafenin biraz yardımı oldu. "Seth, Telly'nin bunu yapanın sen olduğunu ispatlama ya da şüphelendiği herkesin peşine düşme ihtimalinin yüksek olduğunu söyledi."

Dönüp bana baktı. "Yapsa da önemli değil Alex. Telly'ye gitmek senin sonun olur. Bunu anlamıyor musun?"

"Telly'ye gitmemek de senin ya da bana yardım edebileceğini düşündüğü herkesin sonu olabilir."

"Önemi yok."

"Seth gibi konuşuyorsun, sanki benimki dışında başka kimsenin hayatı önemli değilmiş gibi. Saçmalık bu."

Dizlerimin üstünde kalkıp derin bir nefes aldım. "Ya Telly, sana bir şey yaparsa? Ya da Laadan'a, Leon'a veya Marcus'a? Bunu sorun etmememi mi bekliyorsun? Bununla yaşamamı mı?"

Aiden'ın gözleri koyulaştı. "Evet, bununla yaşamanı bekliyorum."

"Delilik bu." Yataktan indim, öfkenin içime hücum edişini hissettim. "Delisin sen!"

Sakin sakin beni izliyordu. "Öyle ama."

"Bana hayatımın sizinkilerden daha önemli olduğunu söyleyemezsin. Bu doğru değil."

"Ama senin hayatın benim için daha önemli."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?" Ellerim titreyerek önünde durdum. "Nasıl başka insanların yerine, Laadan'la Marcus'un yerine karar verebilirsin?"

"Bak," dedi Aiden, ellerini havaya kaldırarak. "Bana öfkelen. Bana vur. Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Ona doğru hareket ettim, amacım ona vurmak değil de itmekti. "Sen..."

Aiden iki bileğimi de yakaladı ve beni kucağına çekip bileklerimi tek eliyle tuttu. İç çekti. "Bana gerçekten vurmanı kastetmemiştim."

Cevap veremeyecek kadar afallamış olduğumdan ona sadece baktım. Kafalarımız arasında hepi topu birkaç santim vardı. Bacaklarım bacaklarına dolanmıştı. Sonra boştaki eliyle uzandı ve yüzümdeki saçları arkaya attı. Kalbim hızla atarken nefesim kesildi. Bakışlarımız birbirine kilitlendi, gözleri cıva rengine döndü.

Ensemi tuttu. Kesik bir nefes aldığını duydum. Sonra bileklerimi bıraktı ve kalçalarımı tuttu. Daha ne oluyor diyemeden kendimi sırt üstü buldum, Aiden da tepemdeydi. Bir koluyla kendini destekleyerek başını eğdi ve dudaklarını şişmiş yanağımda gezdirdi.

"Nasıl oluyor da hep bu duruma geliyoruz?" diye sordu, bakışlarını yüzümden vücuduma indirirken sesi boğuktu.

"Bunu ben yapmadım." Yavaşça ellerimi kaldırdım ve göğsüne koydum. Kalbi, avucumun altında hızla çarpıyordu.

"Hayır. Hepsi benim yüzümdendi." Vücudunun alt kısmı kıpırdadı. Bacaklarımız birbirine yapışmıştı. Gözleri, gözlerimi araştırdı. "Her defasında daha zor oluyor."

Kaşlarımı kaldırdım ve kıkırdamamak için kendimi tuttum. "Neymiş o?"

Aiden'ın ağzı kulaklarına vardı ve gözleri parladı. "Çok geç olmadan durmak."

Bir saniye içinde her şey –ona o aptal penayı verdiğim gün aramızda açılan uçurum, Catskills'te gördüklerim, içinde bulunduğumuz karmaşa, hatta Seth bile– silindi. Sözcükler ağzımdan hızla döküldü. "Durma."

On Beşinci Bölüm

Aiden başını eğip bana bakarken gözleri parladı. Beni kütüphanedeki gibi öpmek istediğini biliyordum. İradesi zayıflıyor, yanağımdaki eli titriyordu.

Ellerimi gergin karnında gezdirdim, pantolonunun belinde durdurdum. Her şeyden daha çok, kendimi onda kaybetmek, her şeyi unutmak istiyordum. Kendisini, bende kaybetmesini istiyordum.

Dudaklarını aralayarak nefes aldı. "Muhtemelen gece Leon ya da bir başkası seni izlese daha iyi olacak."

"Muhtemelen."

Dudakları çarpık bir gülümsemeyle bir yana eğildi ve elini yanağımdan boynuma ve kazağımın yakasının altına soktu. Elini hızla omzumda gezdirince biraz sıçradım. "İnsanlar, eskiye bakınca hatalarını görmenin kolay olduğunu söylerler," dedi.

İnsanların ne gördüğü umurumda değildi. Tek umurumda olan, kazağımı kolumdan aşağıya çeken, tenimdeki eliydi. "Sıradaki... sıradaki bebek bakıcısı ne zaman gelecek?"

"Sabaha kadar gelmeyecek."

Midemdeki kelebekler çıldırdı. Sabaha saatler vardı. Bu saatlerde birçok şey olabilirdi. "Ya."

Aiden cevap vermedi. Onun yerine, parmaklarını kolumdaki damgaların üzerinde hızla gezdirdi, sonra da gözlerini kapattı. Bütün vücuduna yayılan bir titreme beni de ta özüme kadar sarstı. Sonra başını eğdi, dalgalı siyah saçları öne düştü ama bakışlarındaki açlığı gizleyecek kadar hızlı değildi.

Kaskatı oldum, göğsüm sıkıştı. Dudaklarımdaki nefesi ılık ve baştan çıkarıcıydı, sonra dudakları, dudaklarıma hafifçe süründü. Bu basit hareket nefesimi kesti, kalbimi çaldı. Ama o geriye çekilirken bile zaten çalmış olduğunu çalamayacağını fark ettim.

Aiden yan yattı, beni de kendine çekti. Tek kolunu altıma koydu, beni göğsüne o kadar sıkı bastırdı ki kalbinin atışlarını duyabildim. Tişörtünün altındaki bir şey yanağıma batıyordu. Bunun kolyesi olduğunu fark ettim.

"Aiden?"

Çenesini başımın üstüne indirdi ve derin bir nefes aldı. "Hadi uyu, Alex."

Gözlerim hızla açıldı. Başımı kaldırmaya çalıştım ama bir milim kıpırdayamadım. "Şu anda uyuyabileceğimi sanmıyorum."

"Denesen iyi olur."

Eğilip bükülerek kurtulmaya çalıştım ama bacağını hareket ettirip bacaklarımdan birini bacaklarının arasına kıstırdı. Termal kıyafetini tutup sıktım. "Aiden."

"Alex."

Kızarak göğsünü ittim. Aiden'ın kahkahası içimde gümbürdedi ve her ne kadar ona tokat atmak istesem de gülümsemeye başladım. "Neden? Neden beni öptün? Yani, az önce beni öptün, değil mi?"

"Evet. Hayır. Sayılır." Aiden iç çekti. "İstedim."

Gülümsemem neşeli bir hal almaya başladı. Sanki bir yanım dış dünyayı ya da sonuçları algılamıyordu; bu yanım, tamamen kalbimin kontrolü altındaydı. "Tamam. O zaman neden durdun?"

"Konuyu değiştirebilir miyiz? Lütfen?"

"Neden?"

Elini sırtımdan yukarı çıkarıp saçlarıma gömdü ve tenim ürperdi. "Senden kibarca rica ettiğim için olabilir mi?"

Bu kadar yakınında olmanın bana hiç faydası olmuyordu. Aldığım her nefes, tıraş losyonunun ve deniz tuzunun kokusuyla doluydu. Hareket etsem bu sadece bizi daha da yaklaştırıyordu. Gözüme uyku girmesi mümkün değildi. "Bu o kadar yanlış ki."

"Bu gece ağzından çıkan en doğru şey."

Gözlerimi devirdim. "Ve hepsi senin suçun."

"Katılıyorum." Aiden sırt üstü döndü ve yanına çivilenip kaldım. Doğrulmaya çalıştım ama kollarını birbirine kenetledi. Sonunda kafam omzunda, kolum ise karnında sıkışıp kaldı. "Bana bir şey söyle," dedi, ben mücadele etmeyi bıraktıktan sonra.

"Şu anda bir şey dememi istemezsin bence."

"Doğru." Güldü. "Mezun olunca nereye atanmak istersin?"

"Ne?" Kaşlarımı çattım. Aiden soruyu tekrarladı. "Evet, seni duydum ama bu çok rastgele bir soru."

"Ne olmuş? Cevap ver."

Kurtulmaktan ve üstüne atlamaktan vazgeçip bu tuhaf durumu en iyi şekilde değerlendirmeye karar verdim ve ona iyice sokuldum. Muhtemelen daha sonra, yani aklı başına gelip de beni ittiğinde buna pişman olacaktım. Aiden buna cevaben kollarını sıktı. "Bilmem."

"Bunu düşünmedin mi?"

"Pek sayılmaz. Akit'e ilk döndüğümde buraya geri alınacağımı bile sanmıyordum, sonra da bütün bu Apollyon meselesini öğrendim." Durakladım çünkü bunu gerçekten neden pek düşünmediğimden emin değildim. "Galiba bunun bir seçenek bile olacağını düşünmeyi bıraktım."

Aiden ellerini çözdü ve kolumun üst kısmına yavaş yavaş bir daire çizmeye koyuldu. Saçma olmakla beraber huzur vericiydi. "Hâlâ böyle bir seçenek var Alex. Uyanmak hayatının sonu demek değil ya. Nereye giderdin?"

Keşke bu doğaçlama yakınlaşmamızdan önce ışığı söndürmeyi akıl edebilseydim diye kendime kızıp gözlerimi kapattım. "Bilmem. Galiba hiç gitmediğim bir yeri seçerdim, mesela New Orleans."

"Oraya hiç gitmedin mi?" Şaşkınlığı sesinden belliydi.

"Hayır. Sen?"

"Birkaç kez gittim."

"Mardi Gras varken gittin mi hiç?"

Aiden karnındaki elimi alıp parmaklarını, parmaklarıma geçirdi. Göğsüm pır pır etti. "Bir iki kez," diye yanıt verdi.

Aiden'ı boncuklarla hayal edince gülümsedim. "Evet, yani belki öyle bir yer."

"Ya da İrlanda mı?"

"Söylediğim en tuhaf sözleri bile hatırlıyorsun."

Parmaklarını parmaklarımın üstüne kapattı. "Söylediğin her şeyi hatırlarım ben."

İçim ısınmıştı, tadını çıkardım. Aynısını hayvanat bahçesinde de söylemişti ama her nasılsa ondan sonra olan biten her şeyin yarattığı karmaşada unutmuştum. "Biraz utandım. Bir sürü aptalca söz söylüyorum."

Aiden güldü. "Epey acayip sözler söylüyorsun."

Buna diyecek lafım yoktu. Samimi bir sessizlik içinde bir süre daha uzandık. Soluk alıp verişinin düzenli sesini dinliyordum. "Aiden?"

Başını bana doğru eğdi. "Efendim?"

Nihayet bir süredir beni rahatsız eden bir durumu kelimelere döktüm. "Ya... ya artık avcı olmak istemiyorsam?"

Aiden hemen cevap vermedi. "Nasıl yani?"

"Avcı olmanın bir anlamı olmadığını düşündüğümden değil, hâlâ buna ihtiyacım var ama bazen avcı olmanın sistemi kabullenmek olduğunu düşünüyorum." Derin bir nefes aldım. Bunu söylemek küfürden farksızdı. "Avcı olmamın melezlere yapılan muameleleri sineye çekmek olacağını düşünüyorum ve ben... ben bunu kabul etmiyorum."

"Ben de," dedi yumuşak bir şekilde.

"Bunu... düşündüğüm için bile kendimi berbat hissediyorum ama bilmiyorum işte." Gözlerimi sımsıkı kapattım, biraz utanmıştım. "Ama Catskills'teki o ölü köleleri gördükten sonra bunun bir parçası olamam."

Sessizlik oldu. "Dediğini anlıyorum."

"Aması var, değil mi?"

"Hayır. Yok." Aiden elimi sıktı. "Apollyon olmanın senin istediğin bir şey olmadığını biliyorum ama işleri değiştirebilecek pozisyonda olacaksın Alex. Seni dinleyecek safkanlar var. Bazıları işlerin değişmesini de istiyor. Bu konuda bu kadar rahatsızsan elinden gelen neyse yapmalısın."

"Avcılık görevlerimden kaçmak anlamına gelmez mi bu?" Sesim incecik çıkıyordu. "Çünkü dünyanın avcı ve muhafızlara ihtiyacı var ve iblisler... onlar ayırt etmeden öldürüyorlar. Ben..."

"İstediklerini yapabilirsin." Sesinde samimiyet yankılandı ve ben ona inanmak istiyordum ama durum bu değildi. Apollyon bile olsam hâlâ melezdim ve her kafama eseni yapamazdım. "Hem, bu görevlerinden kaçmak olmaz," dedi. "Yüzlerce melezin hayatını değiştirmek, iblis avlamaktan daha çok işe yarayacaktır."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum."

Hissettiğim baskının birazı üstümden kalktı ve esnedim. "Ya birisi bizi görürse?"

"Endişelenme sen." Saçlarımı omzumdan geriye attı. "Marcus burada olduğumu biliyor."

Marcus'un, Aiden'ın yatağımda olduğunu bildiğinden şüpheliydim. Belki de bunların hepsi bir rüya, diye düşündüm. Ama dudaklarım o kısa öpücük yüzünden hâlâ karıncalanıyordu. Neden bu şekilde burada olduğunu sormak istiyordum. Mantıklı gelmiyordu ama mantığa dayalı sorularla aramızdaki sıcaklığı öldürmek istemiyordum. Bazen mantığa gereğinden fazla önem veriliyordu.

Gözlerimi zorla açıp yavaşça kırpıştırdım. Sabahın erken saatlerindeki güneşin loş ışıkları panjurlardan içeri sızıyordu. Işık huzmelerinde birçok toz zerreciği süzülüyordu. Karnımın üzerinde ağır bir kol duruyordu ve bir bacak, bacağımın üzerine atılmıştı, sanki Aiden, o uyurken kaçmayacağımdan emin olmak istemişti.

Tanrılar bile beni bu yataktan ya da onun kollarından alamazdı.

Böğrüme yaslanması, nefesinin şakağımdaki saçları titretmesi hoşuma gitmişti. Dün gece tuhaf bir rüya değildi. Ya da öyleyse bile, uyanmak istediğimden emin değildim. Belki o uyurken benim kaçmamdan korkmamıştı. Ben nasıl onun yakınlığına susamışsam belki o da benimkine öyle susamıştı.

Kıpırdamamış olmama rağmen kalp atışlarım hızlandı. Uzanmış, küçük toz zerreciklerine bakarken kaç kez uykuya dalıp Aiden'ın kollarında uyanmayı hayal ettiğimi düşündüm. Yüz kez mi yoksa daha fazla mı? Kesinlikle daha fazlaydı. Boğazım düğümlendi. Bu şekilde baştan çıkarılmam, asla sahip

olamayacağım halde Aiden'la bir geleceğin nasıl olduğuna dair ağzıma bir parmak bal çalınması doğru değildi.

Göğsüme bir acı saplandı. Bu şekilde kollarında olmak canımı acıtıyordu ama pişmanlıktan eser yoktu. Sabahın erken saatlerinin sessizliğinde Aiden'ı unutmanın imkânsız olduğunu kabul ettim. Bu saatten sonra ne olursa olsun kalbim ona ait kalacaktı. Bir safkanla bir hayat kurabilirdi ve ben bu adadan sonsuza dek gidebilirdim ama bir önemi yoktu. Bütün olanaksızlıklara ve sağduyuya rağmen Aiden, tenimin içine işlemiş, kendisini kalbimin etrafına sarmış ve kemiklerime gömülmüştü. O benim bir parçamdı ve...

Her şeyim –kalbim ve ruhum– daima ona ait olacaktı.

Bunun tersine inanmakla, hatta farklı bir senaryo düşlemekle aptallık etmiştim. Sonra Seth aklıma geldi, göğsümdeki acı yayılıp içe döndü ve bir iblis damgası gibi yaktı canımı. Seth'le aramda olanlar her neyse, ona karşı haksızlıktı. Seth bana gerçekten değer veriyorsa kalbime ve duygularıma söz geçirmeyi bekliyordu.

Aiden'ı rahatsız etmemeye özen göstererek kalçamda duran eline uzandım, elimi onun kalçasına uzattım. Bu sabahı sonsuza dek unutmayacaktım, ne kadar kısa ya da uzun olursa olsun.

"Alex?" Uyku, Aiden'ın sesini kalınlaştırmıştı.

"Selam." Belli belirsiz gülümsedim.

Aiden yanımda kıpırdandı ve tek kolunu kaldırdı. Elini çevirip elimi tutarken konuşmadı. Gümüş rengi gözlerini yüzümde gezdirdi ve bana gülümsedi ama sadece dudaklarında kalmış, asla gözlerine ulaşamamıştı bu tebessüm. "Her şey yoluna girecek," dedi. "Sana söz veriyorum."

Öyle umuyordum. Telly bensiz New York'a dönmüş olmalıydı. Tepesinin attığına iddiaya girebilirdim. Artık ne yapacağını tanrılar bilirdi. Fakat sevdiklerimden birinin başına bir şey gelirse, sorumlusu bendim. Yan tarafıma döndüm ama Aiden hâlâ elimi tuttuğundan bu pozisyon biraz rahatsızdı.

"Bundan, olanlardan sorumlu hissederken hiçbir şey yapmamaktan nefret ediyorsun."

İç çektim. "Bundan ben sorumluyum."

"Alex, bunu kendi hayatını kurtarmak için yaptın. Senin hatan değil," dedi. "Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Telly'nin gidip gitmediğini biliyor musun?" diye sordum cevap vermek yerine.

"Bilmiyorum ama bence gitmiştir. Dün gece ben buraya gelmeden önce Linard, Telly'nin Akit'e geldiğinden beri ana adadan ayrılmadığını söylemişti."

"Onu da mı izliyorsunuz?"

"Bir şeyler karıştırmadığından emin olmamız gerekiyordu. Lucian'ın hizmetindeki muhafızlardan burada kalanları işimize yaradı. Telly'yi o kadar yakından izledik ki dün akşam yemeğinde buğulanmış ıstakoz yediğini bile biliyorum."

Kaşlarımı çattım. Bense soğuk sandviçe talim etmiştim. "Kendi casusluk şebekenizi kurmalısınız."

Aiden kıkırdadı. "Belki başka bir hayatta ve elime havalı cihazlar geçerse."

Gülümsedim. "007'ninkiler gibi mi?"

"*Yarın Asla Ölmez* filminde BMW R1200 motosikleti var," dedi, sesi arzuluydu. "O motosiklet müthişti yahu."

"Görmedim. Filmi yani."

"Ya? Ne kötü. Bunu halletmeliyiz."

Yatakta yuvarlandım. Aiden'ın gülümsemesi artık gözlerine ulaşmış, gözleri yumuşacık bir griye dönmüştü. "Canım hiç James Bond filmi çekmiyor."

Gözlerini kıstı. "Ne?"

"Hayır. Ben sıkılıyorum o filmlerden. Clint Eastwood filmleri de öyle. Çok sıkıcı."

"Anlaşılan dostluğumuz buraya kadarmış."

Güldüm ve onun gülümsemesi de yüzüne yayıldı. Gamzeleri yeniden ortaya çıktı ve ah tanrılar aşkına, onları görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Onları görmüştüm. Sanki sonsuzluk gibiydi. "Yeterince gülümsemiyorsun."

Aiden tek kaşını kaldırdı. "Sen de yeterince gülmüyorsun."

Son zamanlarda gülecek pek fazla bir şey olmamıştı ama o meselelere odaklanmak istemiyordum. Aiden birazdan gidecekti ve bütün bu olanlar fantezi gibiydi. Henüz bırakmaya hazır olmadığım bir fantezi. Biraz daha konuşarak el ele tutuştuk. Gerçekle yüzleşme zamanı gelince Aiden yataktan indi ve banyoya gitti. Yüzümde şapşal bir gülümsemeyle orada yatıyordum.

Bu sabah zıtlıklarla doluydu: keder ve mutluluk, ümitsizlik ve ümit. Bütün bu değişken duygular beni bitkin düşürmüş olmalıydı ama kendimi... koşuya çıkmaya falan hazır hissediyordum.

Oysa kendimi koşuya çıkmak için asla hazır hissetmezdim.

Çalan kapı beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

"Herhalde Leon'dur," dedi Aiden, banyo kapısının arkasından. Hızla akan su yüzünden diğer söyledikleri duyulmadı.

İnleyerek yataktan kalktım ve kazağıma sarındım. Oturma odasındaki saat, daha yedi buçuğu gösteriyordu. Gözlerimi devirdim. Kış tatilinin ikinci günüydü ve ben sabah sekizden önce yataktan kalkıyordum. Bu işte kozmik boyutta bir yanlışlık vardı.

"Geliyorum!" diye bağırdım kapı tekrar çalınınca. Kapıyı açtım. "Günaydın erkenci."

Linard, elleri arkasında kenetli bir şekilde koridorda duruyordu. Başımın üzerinden bakıp odayı taradı. "Aiden nerede?"

"Banyoda." Yana çekilip girmesine izin verdim. "Telly gitti mi?"

"Evet. Şafak vakti ayrıldı." Linard bana dönüp gülümsedi. "Teklif ettiği gibi, bekledi ama sen gelmedin."

"Bahse varım sinirlenmiştir."

"Hayır. Bence... daha çok hayal kırıklığına uğramıştı."

"Çok fena. Ne kadar üzüldüm anlatamam." Aiden'ın acele etmesini umuyordum çünkü cidden dişlerimi fırçalamam lazımdı.

"Evet," dedi Linard. "Çok fena. Her şey kolay yoldan çözülebilirdi."

"Evet..." Kaşlarımı çattım. "Dur bir saniye. Sen ne..."

Linard, bütün muhafızların eğitildiği gibi hızla hareket etti. Bir an, daha önce de bu pozisyonda bulunduğumu anımsadım, ancak o zaman damarlarımda adrenalin akıyordu. Sonra kaburgalarımın hemen altında, güç rununun yakınında yakıcı bir acı patladı, tüm düşüncelerim kaçıp gitti. Keskin ve ani bir acıydı bu, insanın son nefesini daha aldığını bile fark etmeden kesen türden.

Geriye doğru sendelerken başımı eğip aşağıya baktım; bir yandan da ciğerlerime hava çekmeye çalışıyor ve vücudumu yakıp kavuran bu sinir bozucu acıya anlam vermeye çalışıyordum. Siyah bir hançer kabzasına kadar saplanmış, vücuduma gömülmüştü. Zihnimin uzak bir köşesinde, bunun sıradan bir hançer olmadığını biliyordum. Bir şeye batırılmıştı, büyük ihtimalle Titan kanına.

Nedenini sormak istedim ama ağzımı açtığımdan köpüklü bir kan aktı.

"Üzgünüm." Linard hançeri çekip çıkardı. İki büklüm oldum, sesim çıkmıyordu. "Sana en azından yaşaman için bir şans vermişti," diye fısıldadı.

"Selam, ben Leon'u bekliyordum..." Aiden bizden sadece birkaç adım uzakta durdu, sonra da Linard'a yumruk savurdu. Kolunu Linard'ın boğazına dolarken Aiden'ın boğazından acımasız, hayvansı bir çığlık koptu.

Sırtımı tezgâhın yanındaki duvara çarptım, bacaklarım iflas etti. Kanı durdurmaya çalışarak karnımı tutarken aşağı

kaydım. Ilık, yapışkan kan parmaklarımın arasından fışkırıyordu. Bir ciyaklama, sonra da Linard'ın sonunu belirten mide bulandırıcı bir çatırdama geldi.

Aiden yanıma çökerken yardım için bağırdı; titreyen ellerimi çekip yaranın üzerinde kendi ellerini bastırdı. Aiden'ın ıstırap çeken yüzü üzerimde duruyordu, gözleri dehşetle kocaman açılmıştı. "Alex! Alex, konuş benimle. Konuş benimle, lanet olsun!"

Gözlerimi kırpıştırdım ve yüzü tekrar belirdi ama hatları belirsizdi. İsmini söylemeye çalıştım ama boğuk, ıslak bir öksürük vücuduma eziyet etti.

"Hayır! Hayır. Hayır." Omzunun üstünden kapıya baktı. Gürültü patırtıyı duyan muhafızlar toplanmıştı. "Yardım getirin! Hemen! Hadi!"

Ellerim iki yanımda kasıldı, sonra da kemiklerimin derinliklerine bir hissizlik yerleşti. Göğsüm dışında hiçbir yerim acımıyordu ama göğsümdeki acının nedeni de farklıydı. Tekrar bana döndüğündeki bakışı, gözlerinin karnıma hızla gidişi... Daha hızlı bastırdı. Bakışları çılgınca, şoke olmuş ve dehşet doluydu.

Ona, onu hâlâ sevdiğimi, daima sevdiğimi, Seth'in balatayı sıyırmamasını sağlamasını söylemek istiyordum. Ağzım kıpırdadı ama tek kelime çıkmadı.

"Sorun yok. Her şey iyi olacak." Aiden zorla gülümsedi, gözleri parlıyordu. Ağlıyor muydu? Aiden asla ağlamazdı. "Dayan. Yardım getiriyoruz. Lütfen, Agapi mou. Benim için dayan. Söz veriyorum..."

Bir pat sesi geldi, peşinden parlak ve kör edici bir ışık çakması oldu. Sonra, karanlıktan başka hiçbir şey yoktu ve döne döne düşüyordum ve her şey sona erdi.

On Altıncı Bölüm

Yanağımın altındaki yer nemli ve soğuktu; bana yosunlu bir mağaranın derinliklerini çağrıştıran küflü ve ıslak bir koku, mağarayı dolduruyordu. Aklıma gelmişken, üşümem gerekmiyor muydu? Burası karanlık ve nemliydi, tek ışık, yerden yükselen uzun meşalelerden geliyordu ama benim için sorun değildi. Doğrularak yüzümdeki saçları çektim ve titreyen bacaklarımın üzerinde dikildim.

"Yo... tanrılar aşkına, hayır..."

Bir nehir kıyısındaydım ve karşımda yüzlerce, belki binlerce insan –*çıplak insanlar*– bir araya toplanmış titriyordu. Bizi ayıran oniks renkli nehir hafifçe dalgalandı ve o insan kütlesi ellerini uzatarak, uluyarak öne atıldı.

Titredim, kulaklarımı kapatmak istiyordum.

Benim olduğum kıyıdaki insanlar ise boş boş dolaşıyordu; içlerinden bazıları avcı kıyafetleri giymişti, diğerlerinin üzerindeyse gündelik kıyafetler vardı. Durumları çeşitlilik gösteriyordu. Nehrin kıyısında bekleyenler en mutlu gözükenlerdi. Diğerleriyse şaşkın gözüküyordu; yüzleri solgundu; giysilerine kan ve pıhtı sıçramıştı.

Deri tunik giyen adamlar siyah atlara biniyor, en talihsiz gözükenleri gruplara ayırıyorlardı. Bunların bir tür muhafız olduklarını düşündüm ve birkaçının bana bakış şeklinden, burası her neresiyse, yanlış yerde olduğuma dair net bir izlenime kapıldım.

Dur bir saniye. Nehre döndüm, şeyleri görmezden gelmeye çalışıyordum, diğer taraftaki... *zavallı... ruhları*... tüh, kahretsin. Burası, Charon'un ruhları Yeraltı Dünyası'na taşıdığı Styx Nehri'ydi.

Ölmüştüm.

Hayır. Hayır. Hayır. Ölmüş olamazdım. Tanrılar aşkına, daha dişimi bile fırçalamamıştım. İmkânı yoktu. Hem, ölmüşsem, Seth ne yapacaktı? Öğrendiğinde aklını kaçıracaktı, tabii şimdiye kadar öğrenmediyse. Bağımız uzaklaşınca azalıyordu ama benim kaybımı hissedemez miydi? Belki de ölmemiştim.

Kazağımı çekip açarak aşağıya baktım ve sövdüm.

Askılı bluzumun önü tamamen kana, benim kanıma batmıştı. Sonra her şeyi hatırladım: Aiden'la geçen dün gece ve sabah o kadar muhteşemdi ki. Ah, tanrılar aşkına, Aiden bana dayanmam için yalvarmıştı, bense gitmiştim.

İçime hızla öfke doldu. "Ben ölmüş olamam."

Arkamdan yumuşak, kadınsı bir gülüş geldi. "Tatlım, buradaysan ölmüşsündür. Hepimiz gibi."

Arkamı döndüm, birinin suratına bir tane çakmaya hazırdım.

Daha önce hiç görmediğim bir kız yüksek sesle çığlığı bastı. "Biliyordum! Ölüsün sen."

Ölü olduğuma inanmayı reddediyordum. Bu, tuhaf, korkularım yüzünden gördüğüm bir kâbustu. Hem cidden, bu hatun benim ölü olmama neden bu kadar sevinmişti? "Ben ölü falan değilim."

Kız muhtemelen yirmilerindeydi, üzerinde pahalı görünen bir kot ve bantlı sandaletler vardı. Elinde bir şey tutuyordu. Onun bir safkan olduğunu tahmin ettim ama bakışlarındaki açık ve cana yakın ifade bana yanıldığımı söylüyordu. "Nasıl öldün?" diye sordu.

Kazağıma iyice sarındım. "Ben ölmedim ki."

Gülümsemesi duraksamadı. "Akşam muhafızlarımla birlikte alışveriş yapıyordum. Ayakkabılarımı beğendin mi?" Ayağını uzattı ve iyice görebilmem için eğdi. "Muhteşemler, değil mi?"

"Şey, evet. Ayakkabıların harika."

İç çekti. "Biliyorum. Onlar için öldüm. Hem de gerçekten. Saat geç olmuştu, muhafızlarımın tedirgin olmasına rağmen ayakkabılarımı biraz eskiteyim dedim. Cidden, Melrose Bulvarı'nda onca iblisin ne işi vardı ki?" Gözlerini devirdi. "Beni emip kuruttular, şimdi burada Cenneti bekliyorum. Her neyse, kafan biraz karışmışa benziyor."

"İyiyim ben," diye fısıldadım etrafıma bakarak. Gerçek olamazdı bu. Yeraltı Dünyası'nda Buffy'yle sıkışıp kalmış olamazdım. "Nasıl oluyor da onlara benzemiyorsun?"

Bakışlarımı takip etti ve yüzünü buruşturdu. "Bu daha onlara verilmedi." Parlak, altın bir madeni para, açık olan avucunda duruyordu. "Geçiş ücreti olmadığı sürece karşıya geçemezler. Cesetlerinin üstüne para konunca hepsi taptaze gözükecek ve teknenin bir sonraki turunu yakalayacak."

"Ya madeni para almazlarsa?"

"Alana kadar bekleyecekler."

Nehrin diğer kıyısındaki ruhları kastediyordu. Titreyerek sırtımı onlara döndüm ve... madeni param olmadığını fark ettim. "Madeni paran olmazsa ne oluyor?"

"Sorun değil. Bazıları daha yeni geldi." Omuzlarıma bir ko-

lunu koydu. "Çoğu zaman birkaç gün sürer. İnsanlar cenaze düzenlemeye bayılıyor, halbuki bu bizim için berbat bir şey çünkü sonsuzluk gibi gelen uzun bir süre burada beklemek zorunda kalıyoruz." Durakladı ve güldü. "Daha adımı bile bilmiyorsun. Ben Kari."

"Alex."

Kaşlarını çattı.

Gözlerimi devirdim. Ölü insanlara bile açıklama yapmak gerekiyordu. "Alexandria'nın kısaltması."

"Hayır. Adını biliyorum." Adımı nasıl bildiğini soramadan Kari beni, zarar görmüş kıyafetlerimi inceleyen öfkeli görünüşlü bir grup muhafızdan uzaklaştırdı. "Burası sıkıcı olmaya başladı."

"Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun ki? Sen safkansın."

Kari güldü. "Burada hepimiz eşitiz, tatlım."

Bana bunu bir keresinde annem de söylemişti. Tuhaf. Annem haklıydı. Tanrılar aşkına, buna inanmak istemiyordum.

"Hem, ben hayattayken... melez düşmanı değildim," diye devam etti, yumuşak bir şekilde gülümseyerek. "Belki de kâhin olduğum içindi."

Yaşadığım şok yüzünden ağzım bir karış açıldı.

"Aileden geliyor."

Ona şöyle bir yakından baktım, teninin esmerliği ve kapkara gözleri bir anda fazlasıyla tanıdık geldi. "Piperi Nine'yle bir akrabalığın yok, değil mi?"

Kari güldü. "Piperi benim soyadım."

"Vay..."

"Evet, tuhaf, değil mi?" Omuz silkip kolunu indirdi. "Hayatta en büyük amacım kâhin olmaktı ama ayakkabı aşkım yüzünden hepsi suya düştü. 'Katil ayakkabılar' sözüne yepyeni bir anlam kazandırıyor, değil mi?"

"Evet," dedim, tamamen dehşete düşmüş bir şekilde. "Yani sen, Piperi Nine ölünce onun yerini alan... kâhin misin?"

Birkaç dakika geçti, sonra Kari iç çekti. "Evet, öyleydi... maalesef. Kader ve yazgı konularında asla süper değildim, anlıyor musun? Görüntülere gelince... şey, çoğu zaman berbatlar."

Kari bana baktı, obsidiyen rengi gözlerini kıstı. "Burada olman gerekiyordu."

"Öyle mi?" diye ciyakladım. Eyvahlar olsun.

Başını öne salladı. "Öyle. Bunu... bunu görmüştüm. Sanki seninle karşılaşacağımı biliyordum ama burada olacağını hiç bilmiyordum. Kâhinler kendi ölüm zamanlarını bilmezler ki bu berbat bir şey." Tekrar güldü. "Tanrılar aşkına, neler olacağını biliyorum."

İşte bu ilgimi çekmişti. "Öyle mi?"

Gülüşü gizemli bir hale büründü.

Parmaklarımı kazağıma gömdüm. "Bana söyleyecek misin?"

Kari sustu. Konuşmalarının ipe sapa gelmez olmasının bir önemi var mıydı? O bir kâhindi, bense bir ölü. Bu konuda elimden bir şey gelmezdi, değil mi? Başımı iki yana sallayarak çevreme bakındım. Nehrin nereye gittiğini göremiyordum; derin ve kara bir delikten başka şey gözükmüyordu. Sağ tarafta küçük bir delik ve ötesinde her ne varsa oradan yayılan tuhaf, mavimsi bir parıltı vardı.

"Bu nereye gidiyor?" diye sordum, ışığı işaret ederek.

Kari iç çekti. "Tekrar buraya dönüyor ama aynı değil. O yöne gidersen gölge olursun, tabii muhafızları aşabilirsen."

"Şu atların üzerindeki adamları mı kastediyorsun?"

"Evet. İster aşağı insinler ister yukarı çıksınlar Hades ruhları kaybetmeyi sevmez. Birisi kaçmaya çalıştığında burada olmalıydın." Narin bir şekilde titredi. "İğrençti."

Nehrin kıyısındaki kargaşayı duyunca arkamızı döndük.

Kari ellerini çırptı. "Tanrılara şükürler olsun, nihayet!" Aceleyle, nehrin kıyısında sayıları gittikçe artan insan kalabalığına doğru yürüdü.

"Ne?" Hızla peşinden gittim. At üstündeki muhafızlar, nehrin her iki tarafındaki insanları sıraya girmeleri için zorluyorlardı. "Neler oluyor?"

Gülümseyerek omzunun üzerinden baktı. "Charon bu. Geldi işte. Cennet zamanı, bebeğim!"

"Ama nereye gideceğini nasıl biliyorsun?" Ona ayak uydurmaya çalışıyordum ama grubun kenarına ulaştığımda donup kaldım. *Vay canına.*

"Biliyorsun işte," dedi Kari, geçiş için parası olmadığını tahmin ettiğim insanları ite kaka öne geçti. "Seninle tanışmak güzeldi Alexandria. Tekrar karşılaşacağımıza yüzde doksan dokuz eminim." Sonra da kalabalığa karışıp gözden kayboldu.

Önümde olup bitenlere kendimi o kadar kaptırmıştım ki dediklerine dikkat etmedim. Tekne, tablolarda gösterdiklerinden daha büyüktü. Yat misali, devasaydı ve benim bildiğim, parlak beyaz renkli, altın işlemeli o eski kanodan çok daha güzel gözüküyordu. Dümende Charon vardı. İşte o aynı beklediğim gibiydi.

Charon'un bütün vücudunu kaplayan siyah cübbesi, minyon gövdesini yutmuştu. Kemikli elinde bir fener tutuyordu. Örtülü kafası bana doğru döndü, gözlerini göremesem de beni gördüğünü anladım.

Tekne saniyeler içinde tıka basa dolmuş, nehirde süzülmeye başlamıştı. Sonra, karanlık tünelde gözden kayboldu. Orada ne kadar dikildiğimi bilmiyorum ama sonunda arkamı dönüp hızla kalabalığın arasına girdim. Baktığım her yerde yüzler vardı. Genç, yaşlı; sıkkın, afallamış, ölü insanlar her yerdeydi ve ben yalnızdım, yapayalnızdım. Kendimi olabildiğince küçültmeye çalışıyordum ama kâh bir omuza, kâh bir kola çarpıyordum.

"Pardon," dedi yaşlı bir kadın. Cırtlak pembe bir gecelik, çelimsiz vücudunu küçük göstermişti. "Neler olduğunu biliyor musun? Uykuya daldım ve... gözlerimi burada açtım."

"Şey." Geri çekilmeye başladım. "Üzgünüm. Ben de sizin kadar şaşkınım."

Kafası karışmış gibiydi. "Sen de mi uykuya daldın?"

"Hayır." İç çektim, arkamı dönüp uzaklaştım. "Bıçaklanarak öldürüldüm."

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz geri almak istedim çünkü her şeyi gerçek kılmışlardı.

İnsan kalabalığının dışında durdum ve çıplak ayaklarıma baktım. Kendime vurmak istiyordum. Cidden ölüydüm ben.

Başımı kaldırınca gözlerim tuhaf mavi ışığı buldu. Kari'nin dedikleri doğruysa burası... bekleme sahasının çıkışıydı. Sonra ne olacaktı? Sonsuza dek bir gölge mi olacaktım? Ama ya gerçekten ölmediysem?

"Öldün," diye mırıldandım kendime. Ama mavi ışığa doğru yürümeye başladım. Işığa yaklaştıkça ona doğru daha çok çekiliyordum. Her şeyi, ışığı, sıcaklığı, hayatı vaat ediyordu.

"Işığa doğru gitme!" diye bağırdı bir ses, peşinden bir kahkaha geldi, afacan, sevgi dolu kahkaha. "Işıkla ilgili yalan söylüyorlar. Asla ışığa doğru gitme."

Donakaldım. Kalbim hâlâ atıyorsa, ki bundan emin değildim, oracıkta duruverirdi. Sanki çimentonun içinde hareket ediyormuş gibi yavaşça döndüm; gördüklerime inanamıyordum, inanmak istemiyordum çünkü gerçek değilse...

Benden sadece birkaç adım uzakta duruyordu. Beyaz, keten bir tişört ve pantolon giymişti. Omuz hizasındaki sarı saçlarını kulağının arkasına sokmuştu ve gülümsüyordu, gerçekten

gülümsüyordu. O gözler, yaz göğünün rengi gözleri parlak ve capcanlıydı. En son gördüğüm zamanki gibi değildi.

"Alex?" dedi Caleb. "Hayalet görmüş gibisin."

Bütün kaslarım bir anda harekete geçti. Hızla ona doğru koşup üstüne sıçradım.

Caleb gülerek belime sarıldı, beni döndürdü. Sanki bir baraj yıkılıp sular fışkırmıştı. Tombul bir bebeğe dönüşmem bir saniyeden kısa sürmüştü. Bütün vücudum titriyordu; elimde değildi. Caleb'tı bu, benim Caleb'ım, *benim en iyi arkadaşım. Caleb.*

"Alex, hadi ama." Beni ayaklarımın üstüne oturttu ama hâlâ bırakmamıştı. "Ağlama. Sen ağladığında nasıl olduğumu biliyorsun."

"Ben... üzgünüm." Bu dünyadaki hiçbir şey, avını sıkıca saran boa yılanından farksız kollarımdan alamazdı onu. "Ah, tanrılar aşkına, burada olduğuna... inanamıyorum."

Saçlarımı arkaya attı. "Beni özledin, değil mi?"

Başımı kaldırdım. "Sensiz aynı olmuyor. Sensiz hiçbir şey eskisi gibi değil." Uzandım, ellerimi yanaklarına, sonra da saçlarına koydum. Etten kemiktendi. Gerçekti. Gözlerinin altında mor halkalar ve Gatlinburg'ten sonra bakışlarına yerleşen o bıkkın ifade yoktu. Damgalar da gitmişti. "Ah tanrılar aşkına, gerçekten buradasın."

"Benim, Alex."

Yanağımı göğsüne bastırıp tekrar ağlamaya başladım. Milyon yıl da geçse bir daha onu görebileceğimi düşünmezdim. Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki. "Anlamıyorum," diye mırıldandım göğsünde. "Nasıl burada olabilirsin? Bütün bu zaman boyunca beklemiyordun, değil mi?"

"Hayır. Persephone'nin bana borcu vardı. Mario Kart Wii oynuyorduk, onun kazanmasına izin verdim. O da bana kıyak yaptı."

Geri çekilip elimin tersiyle yüzümdeki yaşları sildim. "Wii mi var burada?"

"Ne olmuş?" Kocaman gülümsedi ve ah tanrılar aşkına, o kocaman gülümsemeyi bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım. "Sıkılıyoruz. Özellikle de bu aylarda buradayken Persephone sıkılıyor. Neyse ki Hades fazla oynamıyor. Oynadı mı feci hile yapıyor çünkü."

"Bir saniye, anlamadım. Sen burada Hades ve Persephone'yle Mario Kart mı oynuyorsun?"

"Sayende buralarda ünlü oldum. İlk... geldiğimde beni dosdoğru Hades'e götürdüler. Seninle ilgili her şeyi öğrenmek istiyordu. Galiba zamanla ona ısındım." Caleb omuz silkti, sonra da beni bağrına sımsıkı bastı. "Tanrılar aşkına Alex, seni tekrar görmek istiyordum. Sadece bu şekilde olacağı aklıma gelmemişti."

"Bir de bana sor," dedim kuru kuru. "Nasıl... nasıl bir şey?"

"Fena değil, Alex. Hiç fena değil," dedi yumuşak bir şekilde. "Özlediğim şeyler var. Hayatta olmak gibi ama hayatta değilsin."

Sonra birden aklıma geldi. "Caleb, annem... burada mı?"

"Evet, burada ve çok nazik." Duraklayıp dudaklarını büzdü. "Bu defa beni öldürmeye çalışmadığını düşünürsek çok nazik."

Midem bulandı, ölü olmam gerektiği için bu tuhaftı. "Onunla konuştun mu?"

"Evet. Onu ilk kez görmek çok tuhaftı ama şu anda bizi ele geçirdiğinde olduğu kişi değil. O senin annen Alex. Hatırladığın annen."

"Onu affetmiş gibi konuşuyorsun."

"Affettim." Yanaklarımda toplanan yeni yaşları sildi. "Yaşarken affetmezdim, gerçekten affedemezdim. Ama ölmüş ol-

duğun gerçeğini kabullenirsen biraz aydınlanıyorsun. Hem, annen iblis olmaya zorlanmıştı. Burada bunu senin aleyhine kullanmıyorlar."

"Öyle mi?" Ah, tanrılar aşkına, yine ağlamaya başlayacaktım.

"Hem de hiç Alex."

Muhafızlardan bazıları bize yaklaşıyordu. Bizi ayırmaya-caklarını umarak dikkatimi Caleb'a verdim. "Annemi görmek zorundayım! Beni ona?.."

"Hayır, Alex. Onu göremezsin. Senin burada olduğundan bile haberi yok ve şu anda en iyisi bu."

İçime büyük bir hüsran doldu. "Ama..."

"Alex, annen burada olduğunu bilse kendini nasıl hisseder? Burada olmanın sadece bir nedeni var. Bu onu çok üzer."

Lanet olsun, hakkı vardı. Ama buradaydım ve bu da ölü olduğum anlamına geliyordu. Onu yakından göremeyecek miydim? Mantığım beni yarı yolda bırakmıştı.

"Seni özledim," dedi tekrar ve bu, beni tekrar ona getirdi.

Tişörtünün önünü yakaladım ve söylemek istediğim şeyler ağzımdan dökülüverdi. "Caleb, her şey için çok ama çok üzgünüm. Gatlinburg'te olanlar için ve... ve sonrasında yaşadıklarınla gerçekten ilgilenmedim. Öyle içime kapanmıştım ki."

"Alex..."

"Hayır. Özür dilerim. Sonra sana olanlar. Adil değildi. Hiçbirisi adil değildi. Çok özür dilerim."

Caleb başını eğip alnını, alnıma yasladı ve yemin ederim gözleri parıldadı. "Senin hatan değildi Alex. Tamam mı? Asla böyle düşünme."

"Seni öyle çok özlüyorum ki. Sen... gittikten sonra ne yapacağımı bilemedim. Öldüğün için senden nefret ettim." Heyecandan konuşamıyordum. "Geri dönmeni o kadar çok istiyordum ki."

"Biliyorum."

"Ama senden nefret etmiyorum. Seni seviyorum."

"Biliyorum," dedi tekrar. "Ama bunların hiçbirisinin senin hatan olmadığını bilmen gerek Alex. Bunların olması gerekiyordu. Bunu şimdi anlıyorum."

Kalın bir sesle güldüm. "Tanrılar aşkına, çok bilgece konuşuyorsun. Ne iş, Caleb?"

"Ölüm beni akıllı yaptı galiba." Bakışları yüzümü araştırdı. "Hiç değişmemişsin. Seni görmeyeli çok... çok uzun zaman olmuş gibi geliyor."

"Sen daha iyi gözüküyorsun." Dudaklarımı birbirine bastırarak parmaklarımı yüzünde gezdirdim. Caleb bana muhteşem gözüküyordu. Çektiklerinin hiçbirisinden eser yoktu. Huzurlu ve hayattayken hiç olmadığı kadar olgun gözüküyordu. "Seni öyle çok özlüyorum ki."

Caleb beni daha çok sıktı ve güldü. "Biliyorum ama bu arkadaşlık bağı saçmalığına bir son vermeliyiz Alex. Önce iblisler bize birlikte işkence ettiler, sonra da ikimiz de bıçaklandık. 'Anca beraber kanca beraber' lafını biraz abarttık galiba."

Yüzümden aşağıya yaşlar süzülüyordu ama yine de güldüm. O kadar sıcak ve gerçek geliyordu ki. Canlıydı. "Tanrılar aşkına, harbiden ölüyüm."

"Evet, bir bakıma öylesin."

Burnumu çektim. "Nasıl bir bakıma ölü olabilirim?"

Caleb geri çekildi ve çenesini aşağıya eğdi. Dudakları haylaz bir gülüşle büküldü. "Şey, iri yarı, sarışın bir tanrı var, şu anda senin için Hades'le tartışıyor. Görünüşe göre hâlâ arafta falansın. Kapanın elinde kalacak ruhun."

Karnıma kramplar girdi ve gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

Başını öne salladı. "Ölmen çok uzun sürmeyecek."

Gözlerimin altını sildim. "Saatlerdir buradayım. Çoktan ölmüşümdür."

"Burada saatler sadece saniyedir," diye açıkladı. "Buraya geldiğimde çok geç kalmış olmaktan, Hades'in seni çoktan bırakmış olmasından endişe ediyordum."

"Ben... dirilecek miyim?"

"Hayır." Caleb gülümsedi. "Ama seni görmek zorundaydım. Sana söylemem gereken bir şey var."

"Tamam." Karnıma saplanan bir sancı beni ürküttü. Birden geri fırladım. "Caleb?"

"Bir şey yok." Zayıf kollarıyla beni hâlâ sarmalıyordu. "Çok fazla zamanımız yok Alex. Beni dinlemen gerek. Bazen burada... orada olanlarla ilgili şeyler duyarız. Söyleyeceklerim Seth'le ilgili."

İçimin derinliklerinde bir şey tutuştu. "Ne... ne olmuş Seth'e?"

"Aslında bilmiyor Alex. Kontrolün elinde olduğunu sanıyor ama değil. Duyduğun... duyduğun her şeye inanma. Hâlâ ümit var."

Gülmeye çalıştım ama içimde yanan şey büyük bir yangına dönüyordu. "Hâlâ... amma Seth hayranısın."

Caleb yüzünü buruşturdu. "Ben ciddiyim Alex."

"Tamam," diye nefes aldım, karnımı tutarak. "Caleb, ters... bir şeyler var."

"Bir terslik yok Alex. Söylediklerimi hatırla. İnsanlar bazen böyle durumlardan sonra her şeyi hatırlamakta zorlanırlar. Alex, bana bir iyilik yapar mısın?"

"Evet."

"Olivia'ya, Los Angeles'ı seçermiş, de." Caleb dudaklarını alnıma koydu. "O anlar, tamam mı?"

Anlamasam da başımı öne salladım. Bütün kuvvetimle gömleğine asılıyordum. "Ona... ona söylerim. Söz veriyorum."

"Seni seviyorum Alex," dedi Caleb. "Sen benim asla istemediğim kız kardeşim gibisin, anlıyor musun?" İçimi parçalayan ateş, kahkahamı böldü.

"Ben de seni seviyorum."

"Daima olduğun gibi kal Alex. Senin tutkun –pervasızca inancın– seni, ikinizi de kurtaracak." Beni daha sıkı tuttu. "Bana bunu unutmayacağına söz ver."

Acı artarken, görüşüm bulanıklaşırken Caleb'a tutundum. "Söz veriyorum. Söz veriyorum. Söz veriyorum. Söz..."

Ondan koparılıp alındım ya da en azından ben öyle hissettim. Daireler çizerek dönüyor, parçalanıyordum, sonra parçalarım tekrar çarpıp birleşiyordu. Her şey acıdan ibaretti. Acı duyularımı boğmuş, dehşetimi körüklemişti. Ciğerlerim yanıyordu.

"Nefes al Alexandria. Nefes al."

Gözkapaklarım titreşerek açılırken havayı içime çektim. Gözbebeği ya da irisi olmayan iki bembeyaz göz bana bakıyordu; bir tanrının gözleriydi bunlar.

"Ah, tanrılar aşkına," diye fısıldadım, sonra da bilincimi yitirdim.

On Yedinci Bölüm

İnsanlar etrafımda hareket ediyordu. Onları göremesem de parkelere basan ayaklarının seslerini, kısık sesle konuşmalarını duyabiliyordum. Birisi yatağın başında bekliyordu. Düzgün ve ağır ağır nefes alıyorlardı; uykumu getiriyordu bu. Yanmış yaprak ve deniz tuzu kokusu aldım.

Bir kapı açıldı, yatağımın yanındaki kişi kıpırdandı.

Sonra kendimden geçtim, yine o hoş pusa teslim oldum. Nihayet gözlerimi açtığımda sanki göz kapaklarım dikilmiş gibiydi ve gözlerimin doğru dürüst çalışması için birkaç deneme yapmam gerekti. Dört bir yanım bembeyaz duvarlarla çevriliydi. Can sıkıcı, dümdüz duvarlarla. Reviri hemen tanıdım. Burası penceresiz olduğundan gündüz müydü, gece mi, kestiremiyordum. Linard'ı ve duyduğum acıyı belli belirsiz anımsıyordum; ardından da bir ışık çakması ve düşme hissi. Sonrası bulanıktı. Küflü bir koku geliyordu aklıma, dahası da vardı ancak sadece hayallerimde olan bir şey gibiydi.

Ağzım kupkuru, uzuvlarım odundandı sanki. Göğüs kafesim zonkluyordu. Derin bir nefes alınca acıyla yüzümü buruşturdum.

"Alex?" Yatağın diğer tarafı hareketlendi, Aiden görüş alanıma girdi. Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı. Saçları karman çormandı, dört bir yana dağılmıştı. Beni hareket ettirmemeye özen göstererek yatağın ucuna ilişti. "Tanrılar aşkına Alex, sandım ki seni bir daha hiç..."

Kaşlarımı çattım, elini tutmak için uzandım ama kolumu uzatınca hassas tenim gerildi, canım çok yandı. Küçük bir çığlık koyuverdim.

"Çok hareket etme Alex." Aiden elini elimin üzerine koydu. "Seni iyileştirdi ama ağırdan alman lazım."

Aiden'a bakıp kaldım, konuştuğumda boğazım ağrıdı. "Linard beni bıçakladı değil mi? Kahrolası Titan kanıyla hem de?"

Aiden'ın gözleri gök gürültülü, kapkara bir gri kesildi. Başıyla onayladı.

"Piç kurusu," dedim bet sesimle.

Söylediğimi duyunca bir an gülümsedi. "Alex, ben... çok özür dilerim. Bunlar olmamalıydı. Güvenliğini sağlamam gerekirdi ama..."

"Kes şunu. Senin suçun değildi. Büyük kısmına ben de rıza gösterdim. Sadece, Linard'ın onlardan olmasını beklemiyordum. Romvi tamam ama Linard?" Hareket etmeye yeltendimse de Aiden benden hızlı davranıp omuzlarımı hafifçe bastırdı. "Ne var ki? Oturabilirim."

"Hareket etmemelisin Alex." Öfkelenmişti, başını iki yana salladı. "Al bakalım, iç şunu." Burnumun dibine bir fincan soktu.

Pipeti aldım, bardağın kenarından ters ters onu süzdüm. Nane aromalı su kesinlikle bir harikaydı, genzimdeki ağrıyı hemen almıştı.

Aiden tekrar bana bakmaya, beni bir daha göreceğini hiç düşünmüyormuşçasına gözleriyle kana kana içmeye koyuldu. Onun üzgün bir halde üstüme titrerken, yalvarıp yakarırkenki

görüntüsü gözümün önüne geldi. Şimdiyse yüzünde bir duygu-
lar silsilesi vardı: neşe, bezginlik ama en çok da rahatlama.

Bardağı elimden çekip aldı. "Yavaş."

Üstümdeki örtüyü açtım, temiz bir tişört ve Akit'in dağıt-
tığı gri eşofman altlarından giydiğimi görünce şaşırdım. Acıyı
duymazdan gelip üstümdekini yukarı sıyırdım. "Kahretsin."

"Göründüğü kadar kötü..."

Ellerim titriyordu. "Gerçekten mi? Çünkü bence James Bond
görse gurur duyardı." Kıpkırmızı yara izi beş santim uzunlukta,
en az iki buçuk santim genişlikteydi. Yaranın etrafı pembe ve
buruşuktu. "Linard bağırsaklarımı deşmeye çalışmış be."

Aiden ellerimi tutup tişörtümden çekti. Sonra üstümü in-
dirdi, battaniyeyi dikkatlice örttü. Benim taş gibi sağlam oldu-
ğumu bildiği halde bu kadar düşünceli olması beni büyülüyor-
du. Kendimi küçük, kadınsı ve değerli hissediyordum yanında.
Korunan. Sevilen.

Bu ihtimam, benim gibi dövüşmek için doğmuş ve yetiştiril-
miş birini mahvediyordu.

Çenesindeki bir kas seyirdi. "Deşti de."

Aiden'a huşu içinde baktım. "Kedi gibiymişim ben de. Ye-
min ederim dokuz canlıyım."

"Alex." Başını kaldırıp gözlerime baktı. "O canların hepsini
kullandın, hatta fazlasını bile."

"Ee..." Yine o küflü kokuyu anımsadım.

Aiden yanaklarımı tuttu, içime hızla bir sıcaklık yayıldı.
Başparmağıyla çenemi ovaladı. "Alex, sen... sen öldün. Kolla-
rımda öldün."

Ağzımı açtım ama sonra kapadım. O parlak ışık, o düşme
hissi garip bir rüyadan çıkma değildi, daha fazlası da vardı...
Biliyordum.

Yanağımdaki eli titriyordu. "Göz açıp kapayana kadar öyle

çok kan kaybettin ki. Seni kurtaracak zaman yoktu."

"Ben... anlayamıyorum. Eğer öldüysem burada ne işim var?"

Aiden kapalı kapıya bakıp ağır ağır nefesini verdi. "Şey, işin
orası biraz acayip Alex."

Yutkundum. "Ne kadar acayip?"

Hafifçe güldü. "Parlak bir ışık çaktı..."

"Orasını hatırlıyorum."

"Ya ondan sonrasını?"

"Düştüm... düştüğümü anımsıyorum. Ardından..." Yüzü-
mü buruşturdum. "Gerisini hatırlamıyorum."

"Sorun değil. Biraz dinlenmelisin. Gerisini sonra konuşuruz."

"Yo, bilmek istiyorum." Gözlerine baktım. "Hadi, kulağa
çok ilginç geliyor."

Aiden ellerini indirip güldü. "Ne yalan söyleyeyim, kendi
gözlerimle görmesem inanmazdım."

Yan dönmeye kalktım ama ondan sonra kıpırdama yasağı-
nı anımsadım. Hareketsiz durmak zor olacaktı. "Ortadan çat-
layacağım şimdi."

Yanıma yaklaştı, kalçası bacağıma sürtündü. "Parlak ışığın
ardından Leon üstümüze eğildi. İlk başta odaya daha yeni gir-
diğini sandım ama... bir tuhaf görünüyordu. Sana uzandı, ben
nabzını ölçecek falan zannettim. Ama onun yerine, elini senin
göğsüne koydu."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne yani, Leon'un beni mıncıklama-
sına göz mü yumdun?"

Aiden bir kahkaha daha patlatacak gibi duruyordu ama
başını iki yana salladı. "Hayır Alex. Ruhunun hâlâ bedeninde
olduğunu söyledi."

"Ya."

"Evet," diye yanıt verdi. "Bana, seni hemen revire yetiştirmem
gerektiğini, doktorların kanamayı durdurması için ameliyata baş-

lamasının şart olduğunu, yoksa çok geç kalacağımızı söyledi. Anlamadım, çünkü... sen ölmüştün. Derken gözlerini gördüm."

"Gözleri tümüyle beyazdı," diye fısıldadım onları bir anlığına gördüğümü anımsayarak. "Leon bir tanrı."

Aiden'a bakıp kaldım, bunun üstüne ne laf söylenir bilemiyordum. Beynim bu bilgi üzerine resmen kendi kendini kapatmıştı.

"Biliyorum."

Aiden üstüme eğildi, koca eliyle saçlarımı geriye yatırdı. "Seni buraya getirdiğimde herkesin yüzünde aynı ifade vardı. Marcus da o sırada geldi... doktorlar beni dışarı çıkarmaya çalışıyordu. Bazıları yarayı kapatıyordu. Bazılarıysa öylece durmuş bakıyordu. Tam bir karmaşaydı. Sen öleli... birkaç dakika olmuştu herhalde. Çünkü ben seni yurttan revire götürene kadar geçti. Derken Leon revirin ortasında beliriverdi. Hepimiz donup kaldık. Senin yanına gitti, elini tekrar üstüne koydu, sonra sana nefes almanı söyledi."

Nefes al, Alexandria. Nefes al.

"Ve nefes aldın," dedi Aiden, yanağımı okşarken sesi boğuklaşmıştı. "Gözlerini açtın, bir şey fısıldadın, tekrar bilincini yitirdin."

Ben hâlâ tanrılık kısmında takılıp kalmıştım. "Leon... tanrı mı yani?"

Aiden başını öne salladı.

"Vay anasını," dedim yavaş yavaş. "İblisler aşkına."

Aiden güldü... içten hem de. Derin, samimi, ferahlama dolu bir kahkahaydı. "Tahmin bile edemezsin..." Gözlerini kaçırdı, elini saçlarında gezdirdi. "Boş ver."

"Ne?"

Dişlerini sıktı, başını olumsuz anlamda salladı.

Ona uzandım, elim eline değdiği anda parmaklarını parmaklarıma dolayıp bana baktı. "İyiyim ben," diye fısıldadım.

Aiden bana, sonsuzluk kadar uzun bir süre baktı. "Öldüğünü... gittiğini sanmıştım Alex. Öldün ve ben... seni öylece tutuyordum, hiçbir şey gelmiyordu elimden. Hayatımda hiç böyle bir acı yaşamadım ben." Sözün gerisini getiremedi. "Annemle babamı kaybettiğim günden beri Alex. Bunu bir daha hissetmek istemiyorum, seninle olmaz."

Gözlerime yaşlar hücum etti. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Beynim hâlâ yaşananları kavramakta güçlük çekiyordu, tam anlamıyla ambale olmuştum. Aiden ise yanımda durmuş elimi tutuyordu. Günün en şaşırtıcı olayı bu değildi ama beni çok etkilemişti. Ölmüştüm. Burada avcı olan bir tanrı ise beni hayata döndürmüştü, falan filan. Fakat Aiden'ın bana bakışı, sanki beni tekrar konuşurken, gülerken görmeyi, sesimi duymayı beklemiyormuş gibiydi. Çaresizlik uçurumunun kenarında durmuş, son anda geri çekilmiş bir adama benziyordu fakat hâlâ tüm o korkunç duyguları duyuyor, bir şey kaybetmediğine, benim hâlâ burada olduğuma inanmakta güçlük çekiyordu.

O anda çok önemli, çok kuvvetli bir gerçeğin farkına vardım.

Aiden, benimle aynı şeyleri hissetmediğini söylemiş olabilirdi. Aramızdakiler konusunda benimle gece gündüz tartışabilirdi. Şu andan itibaren sadece yalan söyleyebilirdi. Hiçbirisi önemli değildi.

Ben işin aslının öyle olmadığını hep bilecektim.

Aramıza mesafeler de girse, bizi birbirimizden ayrı tutmak için bir düzine yasa da çıkarılsa, asla bir araya gelemeyecek de olsak, bilmeye devam edecektim.

Tanrılar aşkına, onu seviyordum... ona öyle âşıktım ki. Bu asla değişmeyecekti. Emin olmadığım sürüyle şey vardı, hele ki şu anda. Ama bundan emindim işte. Ben daha engel olamadan tek bir gözyaşı damlası kaçtı, yanağımdan aşağı süzüldü. Gözlerimi sımsıkı kapattım.

Bir nefes daha aldı; bu seferki çok daha ani, daha kesintiliydi. O hareket edince yatak sallandı ve Aiden elini saçlarıma götürüp tutamlarımı avuçladı. Sıcacık, yumuşacık dudakları yanağıma dokunup öperek gözyaşını yakaladı.

Hareketsizdim, en ufak bir hareketimle onu kaçırmaktan korkuyordum. Her an kaçıp gidecek vahşi bir yaratık gibiydi.

Konuştuğunda, nefesi dudaklarımda dans etti, içimde ürpertiler uyandırdı. "Bunları tekrar hissetmek istemiyorum. Dayanamam buna."

Çok yakınımdaydı. Hâlâ bir elimi sımsıkı tutmuştu, diğer eli ise saçlarımın arasından çıkıp yüzümde görünmez bir hat çizdi.

"Tamam mı?" dedi. "Çünkü seni kaybetmeye..." Sustu, kapıya doğru baktı. Ayak sesleri kuvvetlenmişti. Bana sırtını dönerken dudakları ipince bir çizgiye dönüştü. Elimi bıraktı, dik durdu. "Daha sonra konuşacağız."

Orada aptal aptal kalakalmıştım. Kalbim spastik bir şekilde sıçrarken, elimden gelen en etkili ve güzel lafı söyledim. "Tamam."

Kapı açıldı, Marcus içeri girdi. Gömleğinin yarısı dışarıdaydı ve asla ütüsüz olmayan pantolonu kırış kırıştı. Tıpkı Aiden gibi o da berbat ama rahatlamış görünüyordu. Yatağımın yanında durdu, oflayıp pufladı.

Genzimi temizledim. "Üstün başın kırışmış."

"Yaşıyorsun."

Aiden ayağa kalktı. "Evet. Ona olan bitenleri anlatıyordum."

"İyi yapmışsın. Güzel." Marcus bana baktı. "Kendini nasıl hissediyorsun Alexandria?"

"Öldüğümü falan hesaba katarsan iyiyim." Kıpırdandım, bunca ilgiden rahatsız olmuştum. "Leon'un tanrılığı meselesi var ya? Leon diye bir tanrı tanımıyorum ben. Yoksa hiç kimsenin sahip çıkmadığı, üvey evlat türünden bir tanrı mıymış?"

Aiden, bir safkan için çok daha münasip olan bir yere, odanın köşesine çekildi. Onun yakınlığını anında özlemiştim ama göz temasını kesmemişti. Sanki kaybolup gideceğimden korkuyordu. "Çünkü Leon onun gerçek adı değil," dedi.

"Değil miymiş?"

Marcus, Aiden'ın yerine oturdu. Bana uzandı ama sonra durdu, elini kucağına indirdi. "Biraz su ister misin?"

"Şey, tabii." Şaşırmıştım, bardağımı doldurmasını, içeyim diye tutmasını izledim. Dayımın içine giren uzaylı belli ki kontrolü tümüyle ele geçirmişti. Çok geçmeden pençeleriyle kazıp midesinden dışarı fırlayacak, yatağımın üstünde step dansı yapmaya başlayacaktı.

Aiden sırtını duvara vermişti. "Leon aslında Apollo," dedi.

İçtiğim su boğazımda kaldı. Öksürerek bir elimle karnımı tuttum, diğerini yüzümün önünde sallamaya başladım.

"Alexandria, iyi misin?" Marcus bardağı bıraktı, dönüp zaten soluğu yatağın yanında almış olan Aiden'a baktı. "Git hemen bir doktor çağır."

"Hayır!" Gözümden yaş gelmişti, güç bela nefes aldım. "Ben iyiyim. Su yanlış boruya kaçtı, o kadar."

"Emin misin?" diye sordu Aiden. İçeriye yaka paça bir doktor mu getirsin, sözüme mi güvensin, arada kalmış gibiydi.

Başımı öne salladım. "Evet. Sadece feci şaşırdım. Vay be. Emin misiniz? Gerçekten Apollo muymuş?"

Marcus beni dikkatlice seyrediyordu. "Kesinlikle Apollo, evet."

"Hay..." Dünyada bu duruma uygun sözcük yoktu. "Bir açıklama yaptı mı peki?"

"Hayır." Marcus, battaniyeyi üstüme iyice örttü. "Seni getirdikten sonra gitmesi gerektiğini ama döneceğini söyledi."

"Sonra pat diye odadan kayboldu." Aiden gözlerini ovuşturdu. "O gün bu gündür gören yok."

"Bunlar dün olmuştu," diye de ekledi Marcus.

"Yani koca günü uyuyarak mı geçirdim?" Bakışlarım ikisi arasında gitti geldi. "O arada hiç uyumadınız mı siz?"

Aiden gözlerini kaçırdı, yanıtı veren Marcus oldu. "Çok şey oldu Alex."

"Ama sizin..."

"Sen bizi merak etme," diye lafı ağzıma tıkadı Marcus. "Biz iyiyiz."

Onlar için endişelenmemek kolay değildi. İkisi de feci haldeydi. "Peki... Linard öldü mü?"

"Evet," dedi Marcus. "O da şu... Mezhep'in adamıydı."

Duyduğum o iç bulandırıcı çatırtıyı anımsayıp Aiden'a baktım. Kararlı bakışlarında merhamet aradıysam da bulamadım. Aslında yüzündeki bakış, tekrar olsa tekrar yaparım, der gibiydi. "Peki ya Telly?"

"New York'a ulaşmamış. Şu anda nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok. Eğitmen Romvi de ortalıklarda yok." Marcus ellerini tekrar kucağına koydu. "Birilerini aradım ve birkaç güvenilir avcı şu anda Telly'yi arıyor."

"Linard kadar mı güvenilir?" Sözcükler ağzımdan dökülür dökülmez pişman oldum. Yanaklarım yanmaya başladı. "Şey... Özür dilerim. Ağzımdan kazayla çıktı. Bilmiyordunuz."

Marcus'un yeşil gözleri parladı. "Haklısın. Bilmiyordum. Farkında olmadığım daha nice şey vardı. Tıpkı New York'tan ayrılmanın gerçek sebebi ve Apollyon işaretlerinin ortaya çıkışı gibi."

Hayır, olamaz. Aiden'a bakmaya cesaret edemedim.

"Thanatos Mezhebi'nin işin içinde olabileceğinden bile birkaç gece öncesine kadar haberim yoktu," diye söze devam etti Marcus. Omuzları kaskatıydı. "Daha önce bilsem hepsi önlenebilirdi."

Yerimde epey bir kıvrandım. "Biliyorum ama New York'ta olanlara seni de dâhil etsek tehlikede olacaktın."

"Orası önemli değil. Böyle şeyler olduğu zaman bilmem lazım. Ben senin dayınım Alexandria ve bir safkanı öldürdüğünde..."

"Nefsi müdafaaydı," dedi Aiden.

"Sen de onu korumak üzere iki safkana zorlama büyüsü yaptın." Marcus dönüp Aiden'a ters ters baktı. "Orasını anlıyorum ama bilmem gerektiği gerçeğini değiştirmez. Tüm bunlar, böyle bir olayın meydana gelmesi için gerekli ortamı hazırladı."

"Sen Aiden'a... kızmadın mı? Onu ele vermeyecek misin?"

"Bazen Aiden'ın eleştirel düşünce becerilerinden şüphe ediyorum ama neden yaptığını anlıyorum," diye içini çekti Marcus. "Kanunlar onu ele vermemi gerektiriyor Alexandria. Hatta seni de. Bunu yapmamakla ihanet suçlamasıyla yüz yüze kalırım. Tıpkı birileri ne yaptığını öğrenirse Aiden'ın da başına geleceği gibi."

İhanet onlar için ölüm demekti. Yutkundum. "Özür dilerim. Sizleri bunun içine sürüklediğim için çok üzgünüm."

Aiden yumuşadı. "Özür dileme Alex. Senin suçun değildi."

"Değildi. Olduğun şeyi... değiştiremezsin. Tüm bunlar da senin olduğun şey yüzünden." Marcus'un dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Verdiğiniz birçok karara ve ikinizin de benden çok önemli bilgileri saklamasına itirazım var, ancak yerinde olsam benim de yapacaklarım için Aiden'ı suçlayamam. Ben senin dayınım Alexandria, sana karşı sert olabilirim ama bu sana değer vermediğim anlamına gelmez."

Hayretten küçük dilimi yutmuştum, ona öylece bakıp kaldım. Acaba bu adamı baştan aşağı yanlış yorumlamış olabilir miydim? Çünkü bana katlanamadığına yemin etmeye bile hazırdım. Fakat bu, onun bağrına taş basma yöntemi olabilir miydi? Gözlerim dolmuştu, ağlamamak için gözlerimi kırpıştırırken onun boynuna atılmayı istedim birden.

Marcus'un yüzünden, bundan hiç de hoşlanmayacağı anlaşılıyordu.

Pekâlâ, demek daha kucaklaşma faslına geçememiştik. Ama yine de bu... iyiydi. Genzimi temizledim. "Vay be... demek Leon, Apollo'ymuş."

Aiden ağzı kulaklarına vararak sırıttı.

Ona aynı şekilde karşılık verirken birden paniğe kapıldım ve sebebini anlamam için bir dakika geçmesi gerekti. "Ah, tanrılar aşkına." Doğrulmaya çalıştıysam da Marcus engel oldu. "Seth'i aramam lazım. Bir şeylerden şüphelenirse deliye döner. Hayal bile edemezsiniz."

Aiden'in tebessümü soldu. "Eğer bilseydi, bağınız sayesinde hissetmiş olsaydı şimdiye kadar çoktan delirirdi zaten. Hiçbir şeyden haberi yok."

Haklıydı ama yine de konuşmalıydım onunla.

"Bilmemesinin en iyisi olduğunu düşünüyoruz, ta ki buraya, senin yanına gelene kadar," dedi Marcus. "Şu anda onun kontrolden çıkmasını göze alamayız. Dün gece seni aradı. Aiden, uyuduğunu söyledi."

Aiden gözlerini devirdi. "Sana kendisinin verdiği telefona benim çıkmama bir sürü söylenip durdu, sonra da suratıma kapattı. Bir şeyler hissettiyse bile sebebini bilmiyor."

Tam Seth'in yapacağı şeydi bu. Rahatlayıp geriye yaslandım. "Birisi bana telefonumu getirebilir mi? Eğer Seth sesimi duymazsa bir şeylerden şüphelenip birilerini havaya uçurabilir."

"Bunu ayarlayabiliriz."

İçini çeken Aiden, "Tamam, ben gidip getiririm," dedi.

"Güzel. Hazır gidiyorsun, bir duş al, biraz yat uyu. Dün sabahtan beri hiç uyumadın," dedi Marcus. "Lucian'ın muhafızları kapının önünde nöbet tutuyor. Bir sineği bile içeri salmazlar."

Lucian'ın muhafızlarına güvenmemin tek bir nedeni vardı;

zira bu dünyada Uyanmamı Seth'ten çok isteyen birisi varsa, o da Lucian'dı. "Peki, Lucian neler olduğunu biliyor mu?"

Marcus ayağa kalktı. "Evet ama Seth'in bir süre daha haberi olmamasının iyi olacağına o da katıldı."

"Lucian'a güveniyor musun peki?"

"Seth'in misilleme çabalarını göze alamayacağımızı o da biliyor. Onun dışında çok da güvenmiyorum fakat Telly meselesini bilmesi lazımdı. Adamları şu anda baş bakanı arıyor." Durakladı, elini yüzünün yanına sürdü. "Şimdi böyle şeyleri düşünme sen. Azıcık dinlen. Tekrar geleceğim."

Kafamda hâlâ bir sürü soru vardı. Mesela, Marcus'un güvendiği avcılar kimlerdi? Böyle bir sırrı Seth'ten nasıl saklardık? Ama çok yorulmuştum; sanırım o ikisi de.

Marcus gittikten sonra Aiden oyalandı. Başucuma geldi. Gümüşî bakışları üzerimde gezindi.

"Odadan hiç çıkmadın, değil mi?" diye sordum.

Yanıt vermek yerine eğildi, dudaklarını alnıma dayadı. "Hemen dönerim," diye söz verdi. "Sen biraz dinlen, yanında biri olmadan da yataktan çıkayım deme."

"Ama kendimi hiç yorgun hissetmiyorum."

Aiden geri çekilirken hafifçe güldü. "Alex, kendini iyi hissediyor olabilirsin ama çok kan kaybettin ve ameliyattan daha yeni çıktın."

Ve de ölmüştüm ama sanırım bu noktaya parmak basıp durmanın kimseye bir faydası yoktu. Zaten kaygılanmış olan Aiden'ı daha da beter etmek istemiyordum. Hele ki bu kadar bitkin görünürken. "Tamam."

Yataktan uzaklaştı, kapının ağzında durdu. Bana bakıp gülümsedi. "Hemen gelirim."

Dikkatlice yan yattım. "Bir yere gitmiyorum."

"Biliyorum. Ben de."

On Sekizinci Bölüm

Beklediğimden daha uzun süre uyumuşum. Uyandığımda oda boştu, cep telefonum da komodinin üstüne konmuştu. Umarım Aiden ile Marcus biraz dinleniyordur diye düşündüm. Biraz doğrulup oturdum ama dikişlerim gerilince acıyla yüzümü buruşturdum.

Meraklanıp yarayı tekrar gözden geçirdim. Melezler çabuk iyileşmeleriyle ünlüydü ve Akit hançerleri temiz iş görmek için tasarlanmıştı ama yara mutlaka iç organ hasarı yaratmış olmalıydı. Apollo yaramı iyileştirmiş miydi acaba? Çünkü doktorların böyle bir hasarı geri döndürebileceğini sanmıyordum. Aşırı halsizlik bir yana, kendimi... iyi hissediyordum.

Ama odaya bakınırken bir his gelip zihnimin derinliklerini dürttü. Bir şey unutmuştum... hem de çok önemli bir şeyi. Dilimin ucundaydı, tıpkı daha önce zorlama etkisinde olduğum zamanki gibi. Ne var ki bu sefer daha farklıydı. Hani uyanırsınız da rüyanızı hatırlamazsınız ya, tıpkı öyleydi.

İçimi çektim, uzanıp cep telefonumu aldım. Tek bir cevapsız çağrı vardı, o da Kucak Tavşanı'ndandı. Yatağa uzanıp onu aradım.

Seth daha ikinci çalışta açtı. "Demek yaşıyorsun?"

Kalbim ağzıma geldi. "Evet, niye yaşamayayım?"

"Eh, konuşmayalı iki gün oldu da." Durakladı. "Neler yaptın?"

"Pek bir şey yapmadım, daha çok uyudum."

"Hem de iki gün boyunca mı?"

Yarama dokunup yüzümü ekşittim. "Evet, aynen öyle."

"İlginçmiş..." Sanki telefonun üstüne bir şey örtülmüş gibi, boğuk bir ses geldi. "Sen uyuyordun ama telefonun Aiden'daydı?"

Tüh. "Bana bebek bakıcılığı yapıyordu. Sen arayınca niye açtı bilemiyorum." Boğuk bir ses daha geldi, sonra Seth homurdandı. "Ne yapıyorsun?"

"İç çamaşırımı giyiyorum ama telefonu tutarken biraz zor oluyor."

"Ee, seni daha sonra arayayım mı? Hani çıplak falan değilken."

Seth güldü. "Şu an çıplak değilim. Neyse, belki de ortalıkta bir tür Apollyon hastalığı falan vardır. Ben de iki gündür çok bitkindim ama şimdi iyiyim."

Demek bir şeyler hissetmişti. Dudağımı ısırdım. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Sor bakalım."

"Uyanınca, geçmiş Apollyonların bildiklerini ben de bileceğim, değil mi?"

Bir sessizlik oldu. "Evet, öyle demiştim."

İçimi huzursuzluk kapladı. "O zaman nasıl oluyor da Thanatos Mezhebi'nden, onların Solaris'i ve İlk'i öldürdüğünden haberin yok? Onların gördüklerini sen de görmüyor musun?"

"Niye soruyorsun?" dedi Seth.

Derin bir nefes aldım. "Çünkü bir türlü aklım almıyor Seth.

Nasıl olur da Apollyonların bir melez ile bir safkandan doğdu-gunu bilmezsin? Geçmişteki onca Apollyon'dan biri bile bunu akıl edememiş mi?"

"Niye soruyorsun..." Belirgin, çok kadınsı bir kıkırdama sözünü kesti. Seth tekrar konuştuğunda sesi çok uzaklardan geliyordu ve söylediği "uslu ol"a benziyordu.

Doğruldum, hızla bir nefes aldım ama karnım buna itiraz etti. "Yanında kim var Seth?"

"Hayrola? Kıskandın mı?"

"Seth."

"Dur bir saniye," dedi, sonra kapı kapanma sesi duyuldu. "Kahretsin. Burası da buz gibiymiş be."

"Aman dikkat et de bir yerlerin donup düşmesin."

Güldü. "Off, bu çok feciydi işte. İçimden bir ses kıskançlıktan çatladığını söylüyor."

Bir kızla ve çıplak olmasını kıskanmış mıydım? Kıskanmamalı mıydım? Ama aslında kıskanmamıştım, daha çok küplere binmiştim. Kızmıştım çünkü ben burada bıçaklanıp ölürken Seth orada önüne gelenle düşüp kalkıyordu. Peki, kızmaya ne hakkım vardı? Başkasına âşık olan ben değil miydim? Aslında konuşmam yersizdi fakat ben o adamla soyunup yatağa girmemiştim, en azından birkaç aydır. Seth'le neler olup biteceğini görmeye karar verdiğimden beri bunu yapmamıştım.

Tanrılar aşkına, kafam karman çormandı. Neler olduğunu, neden şimdi olduğunu bilmiyordum.

"Yanlış bir şey yapmadım ben," dedi Seth bir süre sustuktan sonra.

"Yaptığını söylemedim ki. Dur bir saniye. Yanındaki Koca Meme, değil mi?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun Alex?"

Böyle söyleyince istemiyordum tabii. Ne diyeceğimi bile-

meyip dudağımı ısırdım. Birden Caleb'ın sesi kafamın içinde yankılandı. *Hâlâ umut var. Tuhaf.*

"Bizim asla bir ilişkimiz olmadı, hem zaten... boş ver. Sen oradasın, ben buradayım. Bir haftaya kadar dönerim. O zaman zaten bir önemi olmayacak."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Gerçekten, neden 'boş ver' dedin?"

Seth içini çekti. "Biliyorum ki ben gittiğim anda yanında soluğu alıp, seninle birlikte olmak için bir yol düşünmeye koyuldu. Sen uyurken aradığımda onun çıkması var ya? İşte 'boş ver' onun için."

Afallayıp kalmıştım. "Öyle bir şey yaptığımız yok."

"Olsa da fark etmez. Ben kapatıyorum. Sonra konuşuruz." Ardından telefonu kapattı.

Birkaç dakika boyunca telefona boş boş baktım. Hem şaşırmıştım hem de rahatsız olmuştum. Kendisi Koca Meme'yle 'yaptıklarından' ötürü bana da Aiden'la istediğimi 'yapma' izni mi vermişti? Tanrılar aşkına, ölüp de alternatif bir evrende falan mı dirilmiştim yoksa?

Tam o sırada kapı açıldı, Aiden girdi. Telefonu bir kenara bırakıp ona baktım, biraz daha dinlenmiş görünce sevindim. Nemli saçları şakaklarında kıvrılmış, gözlerinin altındaki morluklar biraz hafiflemişti.

"Uyanmışsın." Yanıma oturunca yatak bizi yaklaştırdı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Ondan uzağa kaçtım. "İğrenç."

Aiden'ın yüzü asıldı. "İğrenç mi?"

"Günlerdir ne dişimi fırçaladım ne yüzümü yıkadım. Sakın yanıma yaklaşma."

Güldü. "Yapma Alex."

"Gerçekten, çok iğrenç haldeyim." Elimle ağzımı kapattım. İtirazlarıma kulak asmadan uzandı, yapış yapış saçlarımı

karıştırdı. "Her zamanki kadar güzelsin Alex."

Ona baktım. Herhalde pek dışarı çıkmıyordu.

Aiden tek kaşını kaldırdı. "Ee, Seth'i aradın mı?"

Elimi aşağı indirmeden başımla onayladım.

Gözleri hareketlendi. "Bir şeyden kuşkulandı mı?"

"Hayır," dedim elimin arkasından. "Aslını istersen Koca Meme'yleydi."

Aklı karışmış gibiydi. "Koca Meme mi?"

"New York'tan bir kız," diye açıkladım.

"Ya." Aiden geriye yaslandı. "Onunla beraberdi derken?.."

Elimi indirdim. "Sence?"

"Ah, üzüldüm Alex."

Yüzümü buruşturdum. "Niye üzülüyorsun yahu? 'Boş ver' gitsin. Seth'le bir ilişkimiz yok ki." Bununla beraber benimle Akit'e döndüğünden beri uslu duruyordu. Bu düşünceyi zihnimden kovup daha önemli bir konuya odaklandım. "Yataktan kalkmalıyım."

Aiden'ın yüzünde bir şeyler belirip kayboldu, sonra başını iki yana salladı. "Alex, yatman gerekiyor."

"Gerçekten çıkmalıyım."

Göz göze geldik, sonra anlar gibi oldu. "Tamam, dur da yardım edeyim."

Ben kendimi bu kadar iğrenç hissederken yakınımda olması hiç hoşuma gitmediyse de, onunla münakaşa edip de kazanmam mümkün değildi. Aiden yardım edip beni yataktan çıkardı, sonra küçük banyoya kadar götürdü. İçeri kadar girecek sandım.

Kapıyı kapatıp işimi gördüm, sonra duşa doğru özlemle baktım. Duş almaya kalksam Aiden'ın öfkeden gözü dönerdi. İçeri dalmaya cesaret eder mi, etmez mi diye düşünerek kapıya baktım. Aiden aziz gibi bir adamdı, buna kalkışmazdı.

Teoriyi test etmeye karar verdim.

Suyu açtığım anda bağırdı. "Alex, ne yapıyorsun sen orada?"

"Hiç." Soyundum, keşke üstüme giyecek temiz giysiler olsaydı diye hayıflandım.

"*Alex.*" Kızdığı ve şaşırdığı sesinden belliydi.

Sırıttım. "Çok pisim. Şöyle bir duşa girip çıkacağım. Temizlenmem lazım."

"Öyle bir şey yapma sakın." Kapının kulpu döndü. Kilitlememiştim. "Alex!"

"Çıplağım ama," diye uyardım.

Önce sessizlik oldu, sonra Aiden sordu. "Bunu duyunca içeri girmeyi istememem mi gerekiyor?"

Kapıya bakarken vücudumu bir sıcaklık sardı, kızardım. "Elini çabuk tut Alex. Çünkü beş dakika içinde işini bitirmezsen içeri gireceğim."

Hayatımın en hızlı duşunu aldım. Kurulanıp hemen giyinince tekrar temiz olmanın keyfine vardım. Ancak duşa girmek içimde kalan azıcık enerjiyi de alıp götürmüştü. Klozet çok uzak göründüğünden, lavabonun önünde yere çöküp dişimi fırçalamaya başladım. Ağzımın içi artık küllü mamut gibi gelmiyordu, fakat lavaboya bakıp da tekrar ayağa kalkmak zorunda olduğumu fark edince, yatakta kalmadığım için kendime kızdım.

Biliyorum ki ben gittiğim anda yanında soluğu alıp, seninle birlikte olmak için bir yol düşünmeye koyuldu.

Gözlerimi kapadım, plastik diş fırçasını sımsıkı tutup bacaklarımı uzattım.

Sen oradasın, ben buradayım. Bir haftaya kadar dönerim. O zaman zaten bir önemi olmayacak.

Köpüklü diş macunu çenemden aşağı akıyordu. Seth buraya gelince neden bir önemi olmayacaktı ki? Beş hafta içinde

Uyanacağım için miydi yoksa? Seth, bir yandan Koca Meme'yle meşgulken bunu mu anlatmaya çalışıyordu?

"Alex?" Aiden kapıyı tıklattı. "İyi misin?"

Başımı, kapalı kapıya doğru eğdim. Ağzımdan tekrar diş macunu aktı. "Yoruldum."

Kapı açıldı. Aiden bakışlarını eğdi, kaşlarını kaldırdı. Yüzüne ağır ağır bir gülümseme yayıldı, kendime geldiğimden bu yana hiç eksik olmayan o sert bakışı yumuşattı. Aiden güldü.

Göğsümde bir şeyler pırpır etti. "Ölü bir kıza gülmek hiç hoş değil."

"Sana yataktan çıkma dememiş miydim ben?" Çömelirken gözlerindeki ışıltı kaybolmadı. Elini uzattı, başparmağıyla çenemdeki macunları sildi. "Ama bir kulağından girip diğerinden çıkıyor. Dur."

Bir yere gidecek halim yoktu zaten, o yüzden Aiden'ın lavaboya baktıktan sonra kalkmasını izlemekle yetindim. Aiden tekrar odaya girdi, birkaç saniye sonra elinde iki küçük plastik bardak ve biraz da kâğıt havluyla döndü.

Diş fırçasını elimden zorla aldı, lavaboya fırlattı, sonra bardağa su doldurdu. "Al bakalım."

Yanaklarım al al olmuştu. Bardağı aldım, suyla ağzımı çalkaladım.

Aiden bana bir de boş bardak verdi. "Çalkala, tükür."

Ona kötü kötü baktım ama tekrar gülünce, içten içe sevindim. Artık ağzımdan diş macunu akmaz hale gelince, ellerim boşalınca Aiden eğildi, dikkatlice bir kolunu omzuma doladı. "Yardımsız ayakta durabilirim," diye homurdandım.

"Tabii, tabii." Aiden'ın saçları yanaklarımı gıdıklıyordu. "Zaten o yüzden tuvalette yerde yatıyorsun ya. Hadi, doğru yatağa."

Odanın kapısı açıldı. "Neler oluyor?" Marcus'un sesi içeri geldi. "Alexandria iyi mi?"

Yüzüm pancar moruna dönmüştü.

"İyi." Aiden beni hemen ayağa kaldırdı. Ameliyat yerlerim biraz acımıştı ama bir şey olmamış gibi davrandım. Kalp krizi falan geçirsin istemiyordum. "Sadece kendini biraz yormuş," diye devam etti, beni bırakırken gülümsedi. "Yatağa kendi başına dönebilecek misin?"

Başımı öne salladım. "Benim hatam değil. Leon –ya da Apollo, her kimse artık– işini doğru dürüst yapamamış. Tanrısal güçmüş, sen onu benim kulahıma..."

"Seni iyileştirdim ama ölmüştün. Hakkımı yeme," dedi Apollo.

Elimi göğsüme koyup tavana sıçradım. Apollo bacak bacak üstüne atmış klozette oturuyordu.

Aiden onun önünde kaskatı eğildi. "Efendim."

"Tanrılar aşkına," dedim. "Çok ciddiyim. Kalp krizi geçirtip beni tekrar öldürmek mi niyetin?"

Apollo başını Aiden'a eğdi. "Sana daha önce de demiştim. Şu 'efendim' ve eğilme faslına hiç lüzum yok." Bembeyaz gözlerinin etrafında elektrikli küçük kıvılcımlar oynaşıyordu. "Sen yatağından niye kalktın bakayım? Bıçaklanınca yatman gerekmiyor mu?" Doğrulan Aiden'a bakıp güldü. "Bakıcılık yapması zor, değil mi?"

Aiden'ın beti benzi solmuştu. "Evet..."

"Şey... kendimi pis hissetim de."

Tuvaletteki Apollo kayboldu ve Aiden'ın arkasında belirdi. Gözleri yerinden uğrayan Marcus bir adım geriledi. O da eğilip selam verdi, bir an dizlerinin üstüne çökecek sandım.

Beni banyodan çıkarırken "Tanrılar aşkına," diye sessizce homurdandı Aiden.

Yatağıma çıkarken odanın köşesinde heyula gibi dikilen çam yarması tanrıya gözümü diktim. "Bunu başkası da biliyor mu?"

Apollo yatağa doğru süzüldü. Ona bakmak ve Leon'un kimi yüz hatlarını seçmek çok acayipti. Yüz temelde aynıydı ama daha ince, daha keskin hatlıydı. Leon'un kısacık asker tıraşlı saçlarının yerini geniş omuzlardan aşağı dökülen altın sarısı saçlar almıştı. Böyle bir şey mümkün mü bilemiyorum fakat boyu daha da uzamış gibiydi. Sert hatları sayılmazsa insanı kendine hayran bırakacak kadar yakışıklıydı ama gözleri... ödümü koparıyordu. Gözünün ne bebeği vardı ne irisi... sadece elektrikle dolu iki beyaz küre.

Güneş Tanrısı.

Koskoca Güneş Tanrısı'na bakıyordum... ama bir yandan da Leon'a bakmak gibiydi. Bir tanrının dünyada olması zaten başlı başına tuhaftı, ancak bu tanrının Apollo kadar rahat olması, inanılmayacak bir durumdu.

Apollo başını yavaşça Marcus'a çevirirken tek kaşını kaldırdı. "Bunun biraz... şaşırtıcı olduğunu biliyorum ama yaptığım, bu kimliğe bürünmemi gerektiriyordu."

Marcus sanki transtan çıkarcasına gözlerini kırpıştırdı. "Senin gibi başkaları da var mı?"

Apollo güldü. "Biz hep buralardayız."

"Neden?" diye sordu Aiden, parmaklarını saçlarının arasından geçirerek. O da kendinden geçmiş gibiydi.

"Yani, Leon gerçek bir insan mıydı? Onun bedenini falan mı ele geçirdin?" Battaniyenin altında bağdaş kurdum. "Yoksa başından beri Leon sen miydin?"

Apollo'nun dudaklarının kenarları seyirdi. "İkimiz de aynı varlığız."

Ağır ağır uzanıp kolunu dürttüm. Gerçek et gibiydi, sıcak ve sertti. Hayal kırıklığına uğrayıp tekrar dürttüm. Ona dokununca harika –göksel– bir şeyler olacak sanmıştım. Onun yerine, Apollo dâhil herkes bana garip garip baktı.

"Lütfen bana dokunmayı kes," dedi Apollo.

Koluna tekrar dokundum. "Kusura bakma. Ama sen basbayağı gerçeksin. Ben sizlerin gerçekten ortalıkta dolaşmadığınızı düşünüyordum."

"Alex." Aiden yatağın ucuna oturdu. "Ona dokunmasan daha iyi olur."

"Aman, neyse." Elimi kucağıma indirdim. Gerçi çok ilginçti, ona hâlâ dokunmak istiyordum. Ona kedi gibi sürtünmek istiyordum... bu hem çok garip hem de huzursuz ediciydi.

"Genelde böyle dolanmayız," dedi Apollo bana kaşını çatarak. "Dünyadayken güçlerimiz kısıtlıdır. Bu mekân bizi tüketiyor. Genelde buradan uzak dururuz, geldiğimizde de ziyaretimizi uzatmayız."

"Bir iki ölümlü hatun kaldıracak kadar mı?"

"Alexandria," dedi Marcus öfkeyle.

Apollo yüzüme baktı. "Hayır. Asırlardan beri hiç yarı tanrı olmadı."

Onunla göz göze gelince titredim. "Gözlerin ödümü patlatıyor."

Gözlerini açıp kapadı ve bir nanosaniye içinde gözleri parlak, yoğun bir kobalt mavisine dönüştü. "Bu daha mı iyi?"

Pek değil. Hele ki bana böyle bakarken. "Evet."

Marcus genzini temizledi. "Diyecek laf bulamıyorum."

Apollo, önemli değil dercesine elini salladı. "Aylardır birlikte çalışıyoruz. Değişen bir şey yok."

"Senin Apollo olduğunu bilmiyorduk ama." Aiden kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu her şeyi değiştirir."

"Niyeymiş o?" deyip gülümsedi Apollo. "Sadece artık benimle boks maçı yapmaya çok niyetli olmayacağını tahmin ediyorum."

Aiden gülünce gözlerinin etrafı kırıştı. "Evet, ondan emin

olabilirsin. Tüm bunlar... Demek istiyorum ki, nasıl oldu da anlayamadık?"

"Basit. Hiçbirinizin bilmesini istemedim. İşimi kolaylaştırdı... aranıza karışmamı sağladı."

"Kusura bakma," diye sözünü kestim. Apollo tek kaşını kaldırıp beni bekledi. Yanaklarım kıpkırmızı oldu. "Bu gerçekten çok acayip."

"Söyle lütfen," diye mırıldandı Apollo.

"Şunu demek istiyorum, sizlere her türden hakareti etmişimdir. Hem de defalarca. Mesela seni oğlanları, kızları kovaladığın, onlar da kaçmak için kendilerini ağaca dönüştürdü diye suçlamıştım..."

"Daha önce de dediğim gibi, bunların bazısı uydurma."

"Peki, Daphne senden kaçmak için ağaç oldu mu, olmadı mı?"

"Tanrılar aşkına," diye mırıldandı Aiden, elini çenesinde gezdirerek.

Apollo'nun çenesinde bir kas seyirdi. "O işte benim hiç suçum yok. Eros beni o kahrolası aşk oklarından biriyle vurmuştu. İnan bana, onlardan birine hedef olduysan eline ayağına hâkim olamıyorsun."

"Ama ağaca dönüşen Daphne'nin kabuğundan bir parça kopardın." Tekrar ürperdim. "Ve çelenk olarak taktın. Bunun bir seri katilin, kurbanın kişisel eşyalarını biriktirmesinden... ya da parmaklarını almasından ne farkı var?"

"Âşıktım," diye karşılık verdi, sanki âşık olmak kadının, bunun elinden kurtulmak için kendini ağaca dönüştürmesini açıklıyormuş gibi.

"Peki. Ya Hyacinth'e ne diyeceksin? Zavallı çocuğun başına geleceklerden..."

"Alexandria," deyip içini çekti Marcus. Özür dilemeye hazır duruyordu.

"Kusura bakma. Sadece beni şimdiye kadar neden çarpıp öldürmediğini hiç anlayamıyorum."

"Daha vakit erken," dedi Apollo, gözlerimin şaşkınlıkla büyüdüğünü görünce de pis pis sırıttı.

Marcus bana baktı. "Onun için buradasın," dedi Apollo'ya.

Apollo başıyla onayladı. "Alexandria çok önemli."

Bana tuhaf gelmişti. "Tanrıların Apollyonlara pek de bayılmadığını sanıyordum."

"Zeus ilk Apollyon'u bundan binlerce yıl önce yarattı, Alexandria. Safkanların aşırı güç kazanıp ölümlüleri ya da bizi tehdit etmesini önlemek için," diye açıkladı. "Bir nevi denetim ve denge unsuruydu. Bizler Apollyon'un ne düşmanıyız ne de taraftarı, onları sadece günün birinde ihtiyaç duyulacak bir zorunluluk olarak görüyoruz. Ve işte o gün gelip çattı."

On Dokuzuncu Bölüm

Hiç kimseden ses çıkmayınca "Neden şimdi?" diye sordum. Galiba safkanlar çarpılıp kalmıştı. Apollo onlar için tam bir rock yıldızı olabilirdi, ancak dünyevi olmayan güzelliği bir kenara bırakılırsa Leon benim için hâlâ eski Leon'du.

"Tehdit hiç bu kadar büyük olmamıştı," diye yanıt verdi Apollo. Aklımın karıştığını görünce içini çekti. "Belki de birkaç noktayı açıklamalıyım."

"Evet, belki de açıklasan iyi olur," diye mırıldandım.

Apollo komodinin yanına geldi, su sürahisini aldı. Kokladı, sonra bıraktı. "Babam en başından beri... paranoyaktı. Onca gücü olmasına rağmen Zeus'un tek korkusu, onun kendi anne babasına yaptığını, bir gün çocuklarının ona yapmasıydı. Tahtından indirileceğinden, Olimpia'yı fethedeceklerinden, onu uykusunda boğazlayacaklarından ödü patlıyordu... Bilirsiniz işte, hep aynı aile dramı."

Aiden'a bir bakış fırlattım ama Apollo'nun karşısında kendinden geçmişti.

"Neyse. Zeus, düşmanlarının göz önünde olmasını istedi. O yüzden tüm yarı tanrıları Olimpos'a çağırdı ve buyruğuna karşı gelenleri öldürdü. Ancak onların çocuklarını unutmuştu." Apollo pişmiş kelle gibi sırıttı. "Onca güce sahip ama bazen küçükken Zeus'u kafasının üstüne mi düşürmüşler diye merak ediyorum. Hematoi'yi, yani yarı tanrıların çocuklarını unuttu."

Güldüm ama Marcus sanki Zeus'un Apollo'nun kafasına gökten bir şimşek indirmesini beklermiş gibi gözünü tavana dikmişti.

"Hematoi," Apollo manalı manalı Marcus ile Aiden'a baktı, "yarı tanrıların sulandırılmış hali. Ama kendi çapınızda çok kuvvetlisiniz. Sayınız tanrılarınkinden binlerce kat fazla. Eğer bir araya gelip bizleri devirmeye kalkışsaydınız başarmanız olasıydı. Ölümlülerin ise Hematoi karşısında hiçbir şansı yok zaten."

"Ben sizleri her şeyi biliyor sanırdım. Sizi tahtınızdan indirmeyi planlasak bunu önceden bilmez miydiniz peki?"

Apollo güldü. "Efsaneleri gerçeklerden ayırmak güçtür, Alexandria. Bildiğimiz şeyler var ancak gelecek asla taşa yazılmamıştır. Bu gezegende yaşayan canlılara gelince, onların geleceğini göremez ve değiştiremeyiz. Fakat bir şeyleri... gözlemlemek için araçlarımız var."

"Kâhin o yüzden burada yaşıyordu," dedi Aiden.

Kafamın içinde tekrar bir aydınlanma oldu. Kâhinle ilgili bir görüntü bulanık anılarımı eşeliyordu. Ama uzanabileceğim mesafede değildi.

"Evet. Kâhin yalnızca bana hizmet eder."

"Çünkü sen kehanetlerin de tanrısısın... diğer beş yüzün yanında," diye ekledim, konuşmaya kaldığım yerden devam ederek.

"Evet." Yatağa tekrar geldi, başını hafifçe yana eğdi. "Zeus,

Hematoi'yi unuttuğunu anlayınca onları kontrol altına alacak kadar güçlü, fakat Hematoi gibi hızla çoğalmayacak bir varlık yaratması gerektiğini fark etti."

Odadaki tek boş iskemleye oturdu Marcus. "Apollyon böyle mi yaratıldı?"

Apollo da Aiden'ın yanına oturdu. Yatak aşırı kalabalıklaşmıştı. "Bir Apollyon'un dünyaya gelebilmesi için annesinin Hematoi, babasının ise melez olması şarttır. Dişinin eteri melezinkiyle birleşince Apollyon oluşur. Tıpkı yarı insan yarı boğa bir minotaur gibi. Apollyonların bu bağlamda canavardan bir farkı yok."

Arkasından bakıp kaşlarımı çattım. "Vay be. Sağ ol."

"Sayının kontrol altında tutulabilmesi için iki ırkın karışması yasaklandı ve Hematoi'ye, bir safkanla bir melezden olma çocukları öldürmeleri emredildi."

Ağzım açık kalmıştı. "Ama bu korkunç."

"Öyle olabilir ama etrafta bir düzine Apollyon'un dolaşmasına göz yumamayız." Dönüp bana baktı. "İki tanesi bile yeterince kötü zaten. Bir düzine olsa ne olurdu, düşünebiliyor musun? Hayır. Düşünemiyorsun. Planladığımız gibi, her nesle bir tane düşecek şekilde ayarlandı. Gerçi ara sıra bizim hesaplar da tutmuyor."

Apollo'ya gıcık olmaya başlamıştım. "Ne yani? Ben hem canavarım hem de hata, öyle mi?"

Göz kırptı. "Mükemmel bir hata."

Ondan biraz uzaklaştım.

Sırıtışı capcanlı gözlerine varmıştı. "Apollyon haddini bildiği sürece, görevini yapmasına izin verilir. Fakat işin içine ikinci bir Apollyon dâhil olursa bu, İlk'in gücünü katlar. Hesaba katmadığımız bir durum. Zeus buna kozmik bir şaka gözüyle bakıyor."

Marcus öne eğildi. "Peki, madem tehdit bu kadar büyük, neden ikincinin yaşamasına izin veriyorsunuz?"

Ürperdim.

Apollo tekrar ayağa kalktı. Bir hiperaktivite bozukluğu olduğu kesindi. "Çünkü Apollyon'a elimizi süremeyiz. İşaretler... bize karşı onları koruyor. Sadece Thanatos Mezhebi Apollyon'a başarılı bir saldırı düzenleyebilir ve elbette bir Apollyon diğerini öldürebilir."

Başım çatlayacak gibi ağrımaya başlamıştı. "Seth bütün bunları biliyordur, değil mi?"

"Evet, hepsini."

Gürültülü biçimde soludum. "Onu öldürebilirim."

Apollo yine kaşını kaldırdı. "İnsan ırkının ve Hematoi'nin karşısında iblis meselesinden daha korkunç bir sorun var. Ha, bu arada, bütün iblis sorunu Dionysos'un başının altından çıktı. Eterin bağımlılık yaptığını ilk keşfeden oydu ve birilerine göstermeden edemedi. Dionysos kafayı bulunca kendini İngiliz krallarından birine gösterdi. Bunun ne kadar başımızı ağrıttığına anlatsam inanmazsınız."

Şurası kesindi. Tanrı dediklerimizin aşırı büyümüş çocuklardan bir farkı yoktu. "Öğrendiğim iyi oldu ama şu korkunç tehlike meselesine dönebilir miyiz?"

"Doğduğunuzda kâhin bir kehanette bulundu. Birinizin hepimize gerçek ölümü getireceğini, diğerinin kurtarıcımız olacağını söyledi."

"Eyvahlar olsun," diye homurdandım. "Piperi Nine yine sahneye çıktı."

Apollo duymazdan geldi. "Ama hanginizin ne yapacağını bilemiyordu. Ben de meraklanmıştım. Solaris doğduğunda böyle bir kehanet olmamıştı. Bu sefer farklı olan neydi? O yüzden ömrünüz boyunca gözüm ikinizin üzerinde oldu. İkinizin de kayda değer bir yanı yoktu."

"Kendime saygımı pekiştiriyorsun doğrusu."

Omuz silkti. "Ben doğruları dile getiriyorum Alexandria."

"Diğer tanrılara Seth'ten ve Alexandria'dan söz etmedin mi?" diye sordu Marcus.

"Hayır. Söz etmem gerekirdi ve bu kararım yüzünden de epey düşman kazandım." Kollarını göğsünde çaprazladı. "Derken üç yıl önce, kâhin senin Akis'te kalırsan öleceğini gördü. Annen bunun üzerine seni korumak için ayrıldı. Gerçi kehanet doğru çıktı."

Kafama o anda dank etti. "Çünkü Akis'e geri döndüm..."

"Ve de öldün," diye tamamladı Aiden. Yumruklarını sıkmıştı. "Tanrılar."

"Kâhin asla yanılmaz," dedi Apollo. Miami'deki iblis saldırısından önceki geceye kadar seni takip ettim. Sanırım beni bir kez hissettin. Plajdan dönüyordun, tam kapının önünde durmuştun."

Gözlerim büyüdü. "Garip bir şey hissetmiştim ama... bilmiyordum."

"Biraz daha oralarda olsam..." Başını iki yana salladı. "Akit'in seni aradığını öğrenince neler olacağını görmek için Leon kimliğine büründüm. Lucian'ın senin gerçek kimliğini bildiğinden habersizdin."

"Bunu ona ben söylemedim," dedi Marcus. "Ben de sırf kız kardeşim buradan ayrılmadan önce söylediği için biliyorum. Fakat Lucian o zaman bile biliyordu."

"İlginç," diye mırıldandı Apollo. "Anlaşılan bu civarlarda takılan tek tanrı ben değilmişim."

"Başka tanrılar da olsa, bilir miydin?" diye sordu Aiden.

"Bilmemi istemezlerse, hayır," diye yanıtladı. "Gerçi düşünüyorum da, iki Apollyon'u bir araya getirmenin bir tanrıya ne faydası olabilir ki?"

"Aranızdan intikam almak isteyen var mı?" diye sordum.

Apollo güldü. "Hangimiz istemiyor ki? Can sıkıntısından birbirimizi kızdırıp duruyoruz. Pekâlâ içimizden biri bunu ciddiye almış olabilir."

"Peki, korkulması gereken nedir Apollo?" diye sordu Marcus. "Mezhep hiçbir suçu günahı olmayan Alexandria'yı neden ortadan kaldırmaya çalışıyor?"

"Onların dengede tutmaya çalıştıkları Alexandria değil."

"Seth," diye fısıldadım.

Aiden gerginleşti. Gözleri fırtına bulutu grisine dönmüştü. "Başından beri Seth'le ilgili."

"Ama o daha bir şey yapmadı," diye itirazda bulundum.

"Henüz," diye yanıt verdi Apollo.

"Onun bir şeyler yapacağını önceden mi gördün?"

"Hayır."

"Yani tek dayanak kaçık Piperi Nine mi?" Saçlarımı geriye attım. "Başka bir şey yok mu?"

Marcus gözlerini kıstı. "Biraz abartılı geliyor kulağa."

Apollo gözlerini devirdi. "Seth'in patlamaya hazır bir bomba olduğunu inkâr edemezsiniz. Onda bir tanrının egosu var. İnanın bana, ne dediğimi biliyorum. Bir Tanrı Katili'nin elde edebileceği güç aklınızın almayacağı kadar büyük ve dengesizdir. Daha şimdiden yan etkilerini hissediyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Aiden.

"Alex?" dedi Apollo yavaşça.

Başımı iki yana salladım. Benim de Seth'in akıl sağlığını, hatta niyetini sorguladığım oluyordu. Bir de Jackson meselesi vardı. Sorumlusunun Seth olduğunu kanıtlayamamıştım ama... Başımı iki yana salladım. "Hayır. O asla bu kadar salakça bir şey yapmaz."

"Ne tatlı." Bir saniye içinde Apollo önümde bitti. Göz hi-

zamdaydı. "Tümüyle güvenmediğin halde onu savunuyorsun. Belki bir zamanlar güvenmiştin ama artık güvenmiyorsun."

İtiraz edecektim ama vazgeçtim. Bakışlarımı ellerime çevirdim, dudağımı ısırdım. Bir kez daha bir duygu hafızamı yokluyordu. Yutkundum.

"Artık gitmeliyim," dedi Apollo sessizce.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Apollo ödümü patlatıyor, havamı söndürüyordu ama ondan biraz hoşlanmıştım. "Tekrar gelecek misin?"

"Evet ama artık Leon olamam. Kimliğim açığa çıktı ve olanları Zeus'a bildirmediğim için hesap vermeliyim. Muhtemelen beni eve hapseder, odamdan çıkmama izin vermez." Kendi şakasına kahkahalarla güldü. Bense aval aval baktım. "Apollo'yum ben, Alexandria. Zeus kıçımı öpsün."

Marcus yine sürünüp yatağın altına saklanmak istermiş gibi duruyordu.

"Arada bir uğrarım." Marcus'a döndü. "Telly'yi bulabilir miyim diye de bakacağım. Ha, bu arada. Nashville'den Solos Manalis'i buraya naklettirebiliyor musun bir bak. O, güvenebileceğiniz bir melez."

"Ondan söz edildiğini duydum," dedi Aiden. "Sözünü hiç... esirgemeyen bir tipmiş."

Apollo gülümsedi, ardından tek kelime bile etmeden sırra kadem bastı.

"Eh, nasıl çıkacağını biliyor, orası kesin." Aiden ayağa kalkmış, başını iki yana sallıyordu.

Marcus ile Aiden, şu Solos adlı adama ulaşmak için planlar yaptılar ama onları yarım kulakla dinliyordum. Yan yattım, Apollo'nun Seth'e ilişkin söylediklerini düşünüp taşındım. Bir yanım Seth'in o denli tehlikeli olduğuna inanmayı kesinkes reddediyordu. Ancak tarafsız düşündüğümde bundan o kadar

da emin olamıyordum. Kimi zaman Seth'in aklından neler geçtiğini ya da ondan ne bekleyeceğimi bilemiyordum. Dünyanın en yapmacık adamlarından biri olan Lucian'a nasıl bu kadar güvendiği de akıl sır erdiremediğim durumlardan bir diğeriydi.

Marcus'un odadan çıktığını, ancak Aiden yanıma oturup elini yanağıma koyunca anladım. Acaba Aiden son zamanlarda bana ne kadar sık dokunduğunun farkında mı, diye merak ettim. Neredeyse bilinçsiz hareket ediyor gibiydi. Belki de kendini yaşadığıma inandırmak için yapıyordu bunu...

Ansızın anılarımı sarmalayan sis dağıldı. Öyle bir fırladım ki, nefesim kesildi.

"Alex? İyi misin sen?" Aiden'ın gözleri şaşkınlıktan koca koca açılmıştı. "Alex?"

Söyleyebilmem için biraz zaman gerekti. "Hatırlıyorum... Öldüğümde neler olduğunu hatırlıyorum."

Yüzündeki bakış, bunu söylememi hiç beklemediğini ortaya koyuyordu. Elini enseme koydu. "Ne demek istiyorsun?"

Gözyaşlarıyla boğazım düğümlenmişti. "Yeraltı Dünyası'ndaydım Aiden. Atlı muhafızlar ve karşıya geçmeyi bekleyen bir yığın insan vardı. Charon'u ve teknesini bile gördüm. Teknesi çok ama çok büyük ve güzeldi. Kari diye bir kız vardı, ayakkabı alışverişine çıktığı sırada iblisler tarafından öldürülmüştü ve..."

"Ve?" diye sordu, kibarca gözümün yaşını silerek.

"Bana bir kâhin olduğunu söyledi. Karşılaşacağımızı biliyormuş ama bu şekilde değil. Caleb'ı da gördüm. Onunla konuştuk Aiden. Tanrılar aşkına... Öyle mutluydu ki. Persephone'yle karşılıklı Wii oynuyorlarmış." Güldüm, yüzümü sildim. "Biliyorum, deli saçması gibi geliyor ama gördüm onu. Annemin de orada ve mutlu olduğunu söyledi. Bana, iri yarı, sarışın bir tanrının ruhum için Hades'le tartıştığını söyledi. Apollo'yu kastet-

miş olmalı. Hepsi gerçekti Aiden. Yemin ederim."

"Sana inanıyorum Alex." Beni göğsüne yasladı. "Neler olduğunu anlat. Hepsini."

Yanağımı omzuna bastırdım, gözlerimi sımsıkı kapattım. Caleb'in bana anlattığı her şeyi, Seth hakkında söyledikleri dâhil, ona aktardım. Aiden'dan Caleb'ın mesajını iletebilmek için Olivia'nın telefonunu istedim. Ne var ki Aiden elemli bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Biliyorum, ona anlatmak istiyorsun ve anlatacaksın da ama şu anda olanları herkes bilsin istemiyoruz. Kime güvenip güvenemeyeceğimizi bilemeyiz."

Bir başka deyişle, Olivia için kaygılanmaya gerek yoktu fakat aynı olayların tekrarlanması riskini göze alamazdık. Ona hemen söyleyememe fikri hiç hoşuma gitmiyordu, çünkü çok önemliydi, ancak başıma gelenleri belli etmeden bunu yapabilir miydim? Yapamazdım.

"Kusura bakma Alex." Eliyle sırtımı sıvazladı. "Ama biraz beklemesi gerekiyor."

Başımla onayladım.

Caleb'ı gördüğümü anımsadıktan sonra kaybım tazelenmiş, bir yanım daha beter acı çeker olmuştu. Ancak ben sakinleştikten uzun zaman sonra, Aiden bana sarılırken gözümden dökülen yaşlar neşe doluydu. Caleb'ın kaybının ıstırabı hâlâ duruyordu, ancak onun ve annemin nihayet huzura erdiğini bilmek acıyı hafifletiyordu. Şu anda önemli tek şey buydu.

Yirminci Bölüm

Kalbim güm güm atıyor, ölmüş birisi için gereğinden fazla hızlı kan pompalıyordu. Bir muhafız valizlerimi St. Delphi'lerin evine taşırken Aiden'a bakmamaya çalıştıysam da beceremedim. Gece yarısıydı, üşümem gerekirdi ama aşırı sıcaklamış hissediyordum. Özellikle de Deacon bizi holde, yüzünde haylaz bir gülümsemeyle karşıladıktan sonra.

"Burası biz Telly'yi bulana ve burada başka Mezhep üyesi var mı öğrenene kadar saklanabileceğin en iyi yer." Marcus kollarını omzuma koydu. "Ben Nashville'den dönünce ya benimle kalacaksın ya da New York'tan döndüğünde Lucian'la."

"Kız, Lucian'ın evinden olabildiğince uzak tutulmalı," dedi Apollo bir anda ortaya çıkıp. Muhafızlardan bazılarının beti benzi attı, fal taşı gibi açılmış gözlerle geri geri gittiler. Apollo onlara bakıp sırıttı. "Alexandria'nın, Seth'in olduğu hiçbir yerde bulunmamasını öneririm."

Bütün safkanlar ve melezler eğilip selam verdi. Onlara ben de dâhildim. Kaynamaya yüz tutmuş dikişlerimi unutmuştum, acıyla yüzümü buruşturdum.

"Ona bir çan bağlasak iyi olacak," diye mırıldandı Aiden.

Gülmemek için dudaklarımı sımsıkı kapattım.

"Aslına bakarsanız," dedi Apollo ağır ağır. "Onun en güvende olacağı yer burası."

Deacon boğulurmuş gibi bir ses çıkardı.

Marcus bu defa geçen seferkinden daha çabuk toparlanmıştı. "Bir şey buldun mu?"

"Hayır." Apollo önce Deacon'a garip garip baktı, sonra bakışlarını Marcus'a çevirdi. "Seninle özel konuşmak istiyorum."

"Tabii." Marcus bana döndü. "Birkaç güne kalmaz dönerim. Lütfen Aiden'ın sözünden çıkma ve... başını belaya sokmamaya çalış."

"Biliyorum. Apollo aksini söylemedikçe bu evden çıkmama izin yok." Marcus'un ağzından çıkanlar harfiyen bunlardı. Apollo, Aiden ya da Marcus dışında hiç kimse beni bu evden çıkaramayacaktı. Lucian'ın muhafızları bile. Eğer bir başkası buna yeltenirse, kıçına tekmeyi vurmakta özgürdüm.

Marcus başıyla Aiden'a işaret verdi, sonra dönüp gitti. Apollo yanımızdan geçerken bize iki parmağıyla selam verdi. Selamı veren o olunca, garip geliyordu. Son iki günde zırt pırt ortaya çıkmasına alışmıştım. Böyle yapıp insanların ödünü koparmaktan inanılmaz keyif alıyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Aiden.

Deacon kaşını kaldırdı.

Yanından geçerken "Kapa çeneni," dedim ona.

"Ağzımı bile açmadım ki." Dönüp peşimden içeri girdi. "Çok eğleneceğiz. Tıpkı pijama partisi gibi."

Aiden'ın evinde pijama partisi ha? Tanrılar aşkına, aklımdan geçenler yüzünden kıpkırmızı kesildim.

Diğerleri gidince Aiden kapıyı kapattı, erkek kardeşine ters ters baktı.

Deacon pis pis gülerek topuklarının üstünde sallandı. "Haberin olsun. Çok çabuk sıkılırım, o yüzden mecburen eğlence kaynağım olacaksın. Kişisel soytarım yapacağım seni."

Hareket çektim.

"Ama bu hiç komik değildi."

Aiden sürtünerek yanımdan geçti. "Kusura bakma. Muhtemelen revirden çıktığına pişman olacaksın."

"Tam aksi olacağına iddiaya girerim." Deacon ters bakışlarıma haylaz bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Neyse. Ölümlülerle yaşadığın yıllarda Sevgililer Günü'nü kutladın mı hiç?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Pek sayılmaz. Neden sordun?"

Aiden burnundan soludu, sonra bir odaya girip kayboldu.

"Gel benimle," dedi Deacon. "Buna bayılacaksın. Yüzde yüz eminim."

Sade dekorasyonlu loş koridorda onu takip ettim. Birkaç kapalı kapının önünden ve sarmal bir merdivenden geçtik. Deacon kemerli bir kapıdan girdi, durdu, duvara uzandı. Oda birden ışığa boğuldu. Burası tabandan tavana pencereli, renkli bitkilerin, hasır mobilyaların olduğu, klasik bir cam odaydı.

Deacon seramik bir sehpanın üstünde duran küçük bir saksı bitkisinin yanında durdu. Birkaç dalı eksik minyatür bir çam ağacına benziyordu. Çam iğnelerinin yarısı saksı civarına saçılmıştı. En üst daldan sarkan tek bir kırmızı Noel ışığı, ağacı sağa doğru eğmişti.

"Ne dersin?" diye sordu Deacon.

"Şeyy... gerçekten çok farklı bir Noel ağacı. İyi ama bunun Sevgililer Günü'yle olan ilgisini anlayabilmiş değilim."

"Acınacak durumda," dedi Aiden, odaya girerek. "Bakmak bile insanı utandırıyor. Bu ne tür bir ağaç Deacon?"

Deacon sırıttı. "Bunun adı *Charlie Brown* Noel Ağacı."

Aiden gözlerini devirdi. "Deacon bu şeyi her sene bir yerler-

den bulup çıkarıyor. Çam gerçek bile değil. Sonra bunu Şükran Günü'nden Sevgililer Günü'ne kadar ortada tutuyor. Tanrılara çok şükür, Sevgililer Günü'ne bir gün kaldı. Yani ağaçtan kurtulacağız."

Parmağımı plastik iğnelerin üstünde dolaştırdım. "Çizgi filmi seyretmiştim."

Deacon, bir aerosol şişesinden bir şeyler sıktı. "O benim ÖB ağacım."

"ÖB ağacı da ne?" diye sordum.

"Ölümlü Bayram Ağacı," diye açıklayıp güldü. "Başlıca üç bayramı kapsıyor. Şükran gününde kahverengi, Noel'de yeşil, Sevgililer Günü'nde kırmızı ampul takıyorum."

"Ya yılbaşında?"

Başını eğdi. "Sen onu özel günden mi sayıyorsun?"

"Ölümlüler öyle düşünüyor." Kollarımı kavuşturdum.

"Ama yanılıyorlar. Yeni Yıl'a yaz gündönümünde girilir," dedi Deacon. "Matematik hesapları tümüyle yanlış, tıpkı çoğu adetleri gibi. Mesela, Geoffrey Chaucer Orta Çağ'da şu saray aşkı meselesini yazana kadar Sevgililer Günü'nün aşkla hiç ilişkisi olmadığını biliyor muydun?"

"Sizler amma da acayipsiniz." Kardeşlere bakıp sırıttım.

"Öyleyiz," diye yanıt verdi Aiden. "Hadi gel, sana odanı göstereyim."

"Hey, Alex," diye seslendi Deacon. "Yarın Sevgililer Günü arifesi, o yüzden kurabiye yapacağız."

Sevgililer Günü arifesinde kurabiye yapmak mı? Sevgililer Günü arifesi diye bir şeyi ilk defa duyuyordum. Aiden'ın peşinden odadan çıkarken güldüm. "İkiniz akla kara gibisiniz."

"Ama ben daha havalıyım!" diye seslendi Deacon, Ölümlü Bayram Ağacı odasından.

Aiden merdivenin yolunu tuttu. "Bazen hastanede karıştırdılar herhalde diye düşünüyorum. Görünüşümüz bile benzemiyor."

"Bu doğru değil." Mermer tırabzanı kaplayan dekoratif çelenge elimi sürdüm. "Gözleriniz aynı."

Dönüp baktı, gülümsedi. "Burada nadiren kalırım. Bazen Deacon arada bir gelir, bazen de ziyarete gelen Konsey üyeleri kalır. Ev genelde boştur."

Deacon'ın bu eve dair söylediklerini anımsadım. Bir şeyler söylemek istiyor, ancak ne diyeceğimi bilemiyordum, o yüzden sessizce arkasından yürüdüm. Son iki gündür Aiden beni bir an olsun yalnız bırakmamıştı. Bıçaklanmadan önce olduğu gibi aptalca olaylardan laflayıp duruyorduk. Benim için Olivia'nın numarasını almayı başaramamış, sadece Olivia'nın annesinin telefonunu bulabilmişti.

"Deacon alt kattaki yatak odalarından birinde kalır. Ben de burada kalırım." İlk odayı gösterdi.

Odasına bakma dürtüsüne yenik düştüm. İçeri şöyle bir göz attım. Tıpkı kulübesinde olduğu gibi, içeride sadece temel ihtiyaçlar vardı. Kıyafetler güzelce katlanmış, büyük yatağın yanındaki bir iskemleye konmuştu. İçeride ne bir fotoğraf vardı ne de kişisel bir eşya. "Küçükken de bu odada mı kalıyordun?"

"Hayır." Aiden koridor duvarına yaslandı, gölgeler düşen gözleriyle beni izledi. "Deacon'ın kaldığı oda eskiden benimdi. Deacon'ın istediği her şey orada. Burası misafir odalarından biriydi." Kendini duvardan itip uzaklaştırdı. "Senin odan koridorun sonunda. Orası daha güzel."

Kendimi onun odasından güçlükle koparıp aldım. Birkaç kapalı odanın önünden geçtik. Odalardan birinin çift kanatlı kapısı vardı ve titanyumla süslenmişti. Herhalde annesiyle babasının odasıydı.

Aiden, halı kaplı koridorun sonundaki bir kapıyı itip açtı,

Başını hafifçe yana eğdi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim." Elimle hafifçe karnıma vurdum. "Bir şeyim yok."

Aiden bir süre sessiz kaldı, sonra hafifçe güldü. "İçecek bir şeyler ister misin?"

"Beni sarhoş mu etmeye çalışıyorsun Aiden? Ayıpladım doğrusu."

Tek kaşını kaldırdı. "Ben senin için sıcak çikolata falan düşünmüştüm."

Sırıttım. "Ya kendin için?"

Döndü, yatak odasından çıktı. "İçmeye yaşımın tuttuğu bir şeyler."

Gözlerimi devirdiysem de peşi sıra odadan çıktım. Aiden bana gerçekten de sıcak çikolata yaptı (yanında küçük şekerlemelerle) ve sadece bir şişe su içti. Sonra bana evde küçük bir tur attırdı. Lucian'ın evine benziyordu burası... Çok ihtişamlıydı ve insanın hayatı boyunca ihtiyaç duymayacağı kadar çok odası, muhtemelen yaşamımdan daha değerli eşyaları vardı. Deacon'ın odası mutfağın yanındaydı ve merdivenin altındaki titanyum kaplı kapıdan geçiliyordu.

Sıcak çikolatamı yudumlarken, onun Deacon'ın ÖB ağacının tepesindeki ampulü düzeltmeye çalışmasını seyredip güldüm. Odada dolandım, kişisel bir şeyler aradım. St. Delphi ailesine ait tek bir fotoğraf, bir zamanlar var olduklarını gösterecek en ufak bir iz yoktu.

Aiden bana mini tur sırasında göstermediği, kapalı bir kapının önünde duruyordu. "Çikolata nasıl?"

Güldüm. "Enfes."

Su şişesini sehpaya koyup kollarını göğsünde birleştirdi. "Apollo'nun söylediklerini düşünüp duruyordum."

"O deliliğin hangi kısmını düşünüyordun peki?" Fincanımın üstünden onu seyrettim, ağzımdan dökülen aptalca sözlere gül-

ışıkları yaktı. Yanından geçip içeri girince şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Oda kocaman ve güzeldi. Yerler pelüş halıyla kaplıydı. Büyük pencerenin önüne kalın perdeler çekiliydi, kişisel eşyalarım ise bir şifonyerin yanına itinayla üst üste konmuştu. Duvarda ince ekranlı bir televizyon asılıydı ve yatak rahatça dört kişiyi alırdı. Banyoda koca bir de küvet görünce, az daha çocuklar gibi zıplayacaktım.

Yüzümdeki şaşkınlığı gören Aiden güldü. "Bu odaya bayılacağını tahmin etmiştim."

Banyoya bakıp içimi çektim. "Şu küvetle evlenmek istiyorum." Dönüp Aiden'a baktım. "Hani o süper pahalı otellere benziyor ama her şey bedava."

Omuz silkti. "Orası belli olmaz."

"Senin ve uçsuz bucaksız zenginliğinin yanında lafı olmaz ama." Pencereye gidip perdeleri araladım. Okyanusu görüyordu. Harika. Ayın şavkı oniks rengi, dingin sulara düşmüştü.

"Para aslında benim param değil. Annemle babamın parası."

Bu da onun ve Deacon'ın parası demekti ama ısrar etmedim. "Ev gerçekten çok güzelmiş."

"Bazı günler daha da güzelleşiyor."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Alnımı, serin pencere camına yasladım. "Burada kalmam kimin fikriydi?"

"Ortak bir çabanın sonucuydu. Başına... gelenlerden sonra yurtta kalman mümkün değildi."

"Burada sonsuza dek kalamam," dedim sessizce. "Okul başladı mı, diğer adaya gitmem lazım."

"Zamanı gelince bir yolunu buluruz," dedi. "Şimdi kafana takma. Gece yarısını geçti. Yorulmuşsundur."

Perdeleri bırakıp ona baktım. Yumruklarını sıkmış, kapının yanında duruyordu. "Yorgun değilim. O hastane odasından ve yataktan hiç çıkamayacağım sanmıştım."

mesine bayılıyordum. Gerçek aşk böyle olmalı, dedim içimden.

"Döndüğü zaman Lucian'ın evinde kalmamalısın."

Fincanımı indirdim. "Neden?"

"Apollo, Seth konusunda haklı. Onun yüzünden tehlikedesin. Ondan ne kadar uzak olursan o kadar güvendesin."

"Aiden..."

"Ona değer verdiğini biliyorum ama Seth'in sana dürüst olmadığından sen de şüpheleniyorsun." Aiden yürüdü, bir koltuğa çöktü. Bakışlarını yere çevirdi, gür kirpikleri yanaklarına yelpaze gibi yayıldı. "Lucian'ın evine sürekli gidip geliyor. Onun civarında olmamalısın."

Aiden haklıydı, bunu kabullenmeliydim fakat gerçek nedeninden yana kuşkularım vardı. "Sırf Apollo'nun dedikleri yüzünden mi böyle hissediyorsun?"

"Hayır, dahası da var."

"Seth'ten hoşlanmaman mı?" diye masum masum sordum, fincanımı bırakıp.

Dişlerini göstererek güldü. "Onun da dışında, Alex, bazı konularda dürüst değil. Apollyonların yaratılışı konusunda, Mezhep konusunda sana yalan söyledi ve büyük bir ihtimalle sana o işaretleri... kasten yaptı."

"Peki, tüm bunların dışında?"

Yüzüme baktı. "Ona razı olmandan hoşnut değilim."

Gözlerimi devirdim. "Bunu söylemenden nefret ediyorum."

"Gerçek bu," dedi.

Huzursuzluk içimi dağlamaya başlamıştı. "Değil. Seth'e razı olmuyorum."

"O zaman sana bir soru soracağım." Aiden öne kaykıldı. "İstediğin... kişiyle olabilseydin, yine Seth'le olur muydun?"

Ona aval aval baktım, lafı buraya çekmesine şaşırmıştım doğrusu. Hem adil bir soru da değildi. Ne yanıt verebilirdim ki?

"Aynen öyle." Keyifle gülümseyerek geriye yaslandı.

Birden öfkelendim. "Neden itiraf etmiyorsun?"

"Neyi?"

"Seth'i kıskandığını." Çeneme hâkim olmam gereken ancak olamadığım o anlardan biriydi. Aynı anda hem coşkuluydum hem öfkeli. "İstersem Seth'le birlikte olabileceğim gerçeğini kıskanıyorsun."

Aiden pis pis sırıttı. "Al işte. Kendi ağzınla yakalandın. İstersen. İstemediğin ortadayken niye onunlasın? Ona razı oluyorsun."

"Öff!" Yumruklarımı sıkmıştım, ayağımı yere vurmak istiyordum. "Sen kesinlikle tanıdığım en gıcık herifsin. Tamam. Dediğin gibi olsun. Seth'i kıskanmıyorsun, iki aydır onunla aynı yatakta yatmamı kıskanmıyorsun, çünkü keşke onun yerinde olsaydın diye hiç mi hiç düşünmedin."

Gümüşî gözlerinde tehlikeli bir şeyler parıldadı.

Yanaklarım alev alevdi, kendime şamarı yapıştırmak istiyordum. Niye bunu demiştim ki şimdi? Onu kızdırmak için mi, kendimi tam bir sürtük gibi göstermek için mi? İkisini de kısmen başarmıştım.

"Alex," dedi, sesi alçak ve aldatıcı derecede yumuşaktı.

"Unut gitsin." Yanından geçip gidecektim ancak eli, saldıran bir yılan kadar hızlıydı. Daha bir saniye önce yürüyordum, bir saniye sonra kendimi onun kucağında, üstüne ata biner gibi oturmuş halde buldum. Fal taşı gibi büyümüş gözlerle, gümbür gümbür atan kalbimle, ona baktım.

"Tamam," dedi kollarımı üst kısmından sımsıkı tutarak. "Haklısın. O küçük salağı kıskanıyorum. Hoşuna gitti mi?"

Zafer kazanmanın tadını çıkaracağıma, ellerimi onun omuzlarına koyup çok başka bir şeyin tadına vardım. "İstediğinde ne kadar hızlı hareket edebildiğini unutuyorum bazen."

Dudaklarında küçük bir gülücük oynaştı. "Daha hiçbir şey görmedin Alex."

Kalp krizi geçirmek üzereydim. Tartışmayı, konuşmayı bitirmiştim. Aklımda başka fikirler vardı. Onun da aynılarını düşündüğünü biliyordum. Ellerini kollarımdan indirdi, kalçalarıma götürdü. Beni öne çekti, vücudumun en yumuşak noktası onun vücudunun en sert kısmına sürtündü.

Ağızlarımızın dışında vücudumuzun tüm geri kalanı birbirine dokunuyordu. İkimiz de kıpırdamadık. Aiden'ın baktığında tümüyle sahiplenici, ilkel bir şey vardı. Ürperdim ama hoş bir ürpermeydi bu. O anda düşünebildiğim tek şey, bedenime yaslı bedeninin ne kadar güzel, ne kadar iyi geldiğiydi.

Yüzünü ellerimin arasına aldım, sonra parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Hissettiklerimin herhangi bir bağdan daha kuvvetli olmasına şaşırmıştım. Elleri kalçalarımı daha bir sıkı sararken içime anlatılması güç, hoş duygular oluştu. Benimle birlikte gidip gelirken ellerinin titremesi ve gövdesinin kuvvetlice gerilmesi beni mahvediyordu.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diye fısıldadı gözlerini gözlerime dikerek. "Sana daha önce söyle..."

"Şimdi değil." Sözler her şeyi mahvederdi. Oyuna, gerçekliği ve mantığı getirirdi. Dudaklarımı dudaklarına doğru alçalttım.

Odanın dışında, koridorun ışığı yandı.

Sanki ateş almış gibi Aiden'ın üstünden fırladım. Birkaç adım ötede nefesimi düzenlerken Aiden'la göz göze geldim. Koltuğundan kalktı. Göğsü körük gibiydi. Bir an hepsinin canı cehenneme deyip beni tekrar kollarına alacak sandım, fakat yaklaşan ayak sesleri aklını bir nebze başına getirmiş gibiydi. Gözlerini kapadı, başını geriye attı, sonra gürültüyle ofladı.

Tek kelime etmeden dönüp arkamı çıktım. Koridorda, gözünden uyku akan, kafası karışık Deacon'ın yanından geçtim.

"Susadım," dedi gözlerini ovuşturarak.

İyi geceler tarzı bir laf geveleyip hızla üst kata çıktım. Odama varınca kendimi yatağa bıraktım, tonozlu tavana gözlerimi diktim.

Aramızda bir şeyler olması kaderimizde yoktu anlaşılan. Kaç defa kesintiye uğramıştık böyle? Aramızdaki bağlantının, cazibenin ne denli güçlü olduğunun hiçbir önemi yok gibiydi. Daima bir engel araya giriyordu.

Üstümü başımı değiştirmeden yatakta yan döndüm, büzülüp top halini aldım. Aiden'la kalmamın iyi bir fikir olduğunu her kim söylediyse tekmeyi ağzına yapıştırmak istiyordum. Kendimi Aiden'ın kucağına fırlatmadan da yeteri kadar derdim vardı zaten.

Gerçi ne bu sefer ne de geçen sefer tam olarak kucağına atlamış sayılmazdım ama. Aman, neyse...

Gömleğimin altına elimi soktum, göğüs kafesimin üstündeki yara izini yokladım. Duyduğum acı, aşk –ya da aşksızlık– sorunlarımın en büyük derdim olmadığını hatırlattı bana.

Yirmi Birinci Bölüm

Sabah uyanır uyanmaz ilk yaptığım iş, bahçedeki küvette tadını çıkartarak yıkanmak oldu. Tenim kırış kırış olana kadar küvetten çıkmak bilmedim.

Banyo değil, düpedüz cennetti.

Ardından alt kata indim, Deacon'ı dinlenme odasında bir kanepeye sere serpe uzanmış buldum. Bacaklarını itip oturdum. Supernatural dizisinin tekrar bölümlerini izliyordu. "İyi seçim," diye yorumda bulundum. "Gerçek hayatta da böyle iki kardeşle tanışmak isterim doğrusu."

"Doğru." Deacon, gözlerinin önüne düşen laf dinlemez bukleleri itti. "Sınıfta değilken ya da sınıftaymış gibi yaparken bunu izliyorum."

Sırıttım.

"Dersleri ektiğini duyarsa, Aiden seni gebertir."

Bacaklarını kaldırdı, sonra pat diye kucağıma bıraktı. "Bilmez miyim? O yüzden eskisi kadar sık yapmıyorum."

İçkiyi de azaltmıştı. Ona baktım. Belki de Luke iyi örnek oluyordu ona.

"Sevgililer Günü için özel bir şey yapacak mısın?" diye sordum.

Dudaklarını büzdü. "Niye bunu sordun ki şimdi Alex? Biz Sevgililer Günü'nü kutlamayız ki."

"Ama kutluyorsunuz. Yoksa o... ağaç olmazdı."

"Yoksa kutlayacak mısınız?" diye sordu. Gri gözleri dans ediyordu. "Yemin ederim ki Aiden'ı kuyumcuda..."

"Kapa çeneni!" Fırlatma yastığıyla karnına vurdum. "Öyle konuşup durmasana. Ortada bir şey yok."

Deacon pis pis sırıttı, sonra kaydettiği diğer bölümleri seyrettik. Cesaretimi toplayıp ona Aiden'ın nerede olduğunu sorabildiğimde akşamüzeri olmuştu. "En son gördüğümde muhafızlarla dışarıdaydı."

"Ya."

Bir yanım Aiden'ın bebek bakıcılığını dışarıda yapmasından ötürü memnundu. Dün gece koltuktaki halimizi düşündükçe içimi ateş basıyordu.

"İkiniz epey geç saate kadar dışarıdaydınız," dedi Deacon.

Hiç bozuntuya vermedim. "Bana evi gösteriyordu."

"Sadece evi mi gösterdi?"

Şaşkınlık içinde, gülerek ona doğru döndüm. "Evet! Yapma be Deacon."

"Ne olmuş yani?" Doğruldu, bacaklarını kucağımdan çekti. "Altı üstü masum bir soru sordum."

"Aman, neyse." Ayağa kalktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Yurtlara. Luke hâlâ orada. İstersen sen de gel diyeceğim ama Aiden'ın seni kapının dışına bile çıkaracağını sanmıyorum."

Safkanlarla melezler, özellikle de okul yıllarında dostluk ederlerdi. Birçoğu da arkadaştı zaten; gerçi dönem başındaki iblis saldırıları buna biraz gölge düşürmüştü. Zarak o muaz-

zam partilerini düzenlememişti henüz. Fakat bir melezin bir safkanın evinde takılması şüphe uyandırırdı.

"Ne iş çeviriyorsunuz siz?" diye sordum.

Deacon geri geri odadan çıkarken bana göz kırptı. "Dün gece ağabeyimle yaptığının aynısını. Anlarsın ya, bana yurdu gösterecek."

Birkaç saat sonra Deacon döndü, Aiden da nihayet eve girdi. Benimle göz göze gelmemeye çalışarak dosdoğru üst katın yolunu tuttu. Deacon ise omuz silkti, sonra tatlı diliyle beni, kendisiyle kurabiye yapmaya ikna etti.

Aiden neden sonra aşağı indi, biz Deacon'la pizzamızı yerken mutfakta oyalandı. Üstünde uzun kollu gömlek, altında sa kot pantolon vardı. Ona ağzım bir karış açık bakıyordum. Hatta öyle abartmıştım ki Deacon böğrüme bir dirsek vurdu. Aiden biraz gevşeyince, kardeşiyle şakalaşmaya başladı. Arada bir gözlerimiz buluşuyor, o zaman tenimde kıvılcımlar geziniyordu.

Neredeyse ağırlığımızca kurabiye yedikten sonra salona geçtik, çoğu insanın yatağından bile büyük olan kanepelere kurulduk. Deacon televizyonun kumandasını tam dört saat boyunca elinden bırakmadı. Sonra ayaklarını sürüyerek yatmaya gitti, Aiden da muhafızları kontrol etmeye çıktı. Neden yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu. Evde gezindim. Susmasını söylediğimde Aiden bana ne demek üzereydi? Klinikte olduğum zaman ima ettiği gibi, konuşmaya hazır mıydı? Kendimi huzursuzca ÖB ağacının olduğu odada buldum.

Ampulü parmağımla itekledim, ağaç ileri geri sallanınca da güldüm. Deacon acayipti. Kim evine bir Ölümlü Bayram Ağacı koyardı ki? Tuhaftı harbiden.

Saat geç olmuştu, çoktan yatmam gerekirdi ama yatma fikri

hiç hoşuma gitmiyordu. Gerginlikten kıpır kıpır bir halde odada gezindim, sonra kapının önünde durdum. Meraklanmıştım, yapacak daha iyi bir işim de yoktu. O yüzden kapının kolunu çevirdim, kilitsizdi. Arkama bir göz atıp kapıyı açtım, loş odaya sessizce süzüldüm. Adımımı atmamla Aiden'ın neden bu odayı tur programına almadığını anlamam bir oldu.

Daire şeklindeki odaya, kişisel ne varsa doldurulmuştu. Duvarlara Aiden'ın çocukluk fotoğrafları diziliydi. Kırılgan görünümlü küçük bir oğlan olan Deacon'ın, sapsarı lülelerle, zarif hatlarıyla tezat tonton yanaklarla poz verdiği fotoğraflar vardı.

Aiden'ın fotoğraflarından birinin önünde durdum, göğsümün sıkıştığını hissettim. Yaşı beş, bilemedin altı olmalıydı. Kapkara saçı gevşek dalgalar değil de lüleler halinde gözlerinin önüne dökülmüştü. Muhteşemdi; yüzü dudaklardan ve gri gözlerden ibaretti. Bir başka fotoğrafta Deacon'la beraberdi. Herhalde onlu yaşlarının başındaydı ve sıska kolunu küçük erkek kardeşinin omzuna dolamıştı. Fotoğraf makinesi iki oğlanı da kahkahayla gülerken yakalamıştı.

Kocaman bir kanepenin etrafını döndüm, şöminenin rafında duran, titanyumdan yapılmış resim çerçevesini aldım. Nefesim kesildi.

Babasıydı bu... Annesi ve babası.

Ellerini Deacon ile Aiden'ın omuzlarına koymuş, onların arkasından bakıyorlardı. Onların da gerisinde, gökyüzü masmaviydi. Hangi çocuğun hangi ebeveyne düşkün olduğu ortadaydı. Annelerinin saçı mısır koçanı rengindeydi, kıvırcık bukleleri omuzlarından dökülüyordu. Narin yüz hatları, ta içi gülen mavi gözleri vardı; tüm safkanlar gibi o da çok güzeldi. Ancak asıl şaşırtıcı olan, Aiden'ın hık demiş babasının burnundan düşmüş olmasıydı. Siyaha çalan saçlarından insanı delip geçen gümüşî gözlerine kadar, babasının tıpatıp aynısıydı.

Anne babasının bu kadar gençken hayatlarını yitirmesi, oğullarının büyüdüğünü görememesi çok acıydı. Aiden'la Deacon'ın kaybı da büyüktü.

Başparmağımı çerçevenin kenarında gezdirdim. Aiden neden tüm bu anıları kendine saklamıştı? Buraya hiç girmiyor muydu? Odaya bakınca, bir kitap ve çizgi roman yığınının arkasında, duvara yaslı bir gitar gördüm. Bir anda jetonum düştü: Burası onun odası olmalıydı. Ailesini hatırlamaktan çekinmeyeceği, belki her şeyden biraz uzaklaşabileceği bir yerdi.

Dikkatimi tekrar fotoğrafa verdim, kendi annemle babamı gözlerimin önünde canlandırmaya çalıştım. Safkanlarla melezlerin bir arada olmasına izin verilse bizim de mi böyle anılarımız olacaktı? Gözlerimi yumup üçümüzü bir arada hayal etmeye çalıştım. Annemi hatırlamak güç değildi artık. Onun dönüştürülmesinden önceki halini gözümün önüne getirebiliyordum fakat babamın alnında esaret damgası vardı ve ne yaparsam yapayım, bir türlü gitmek bilmiyordu.

"Burada ne işin var senin?"

İrkildim, fotoğraf çerçevesini göğsüme bastırarak hızla döndüm. Aiden kollarını iki yanına sarkıtmış, kapının ağzında duruyordu. Bir hışımla içeri girip önüme dikildi. Gölgeler yüz ifadesini örtüyordu. "Ne yapıyorsun sen?" diye ısrarla sordu.

"Sadece merak ettim. Kapı kilitli değildi." Ürkek bir tavırla yutkundum. "Daha demin girdim."

Bakışlarını yere çevirdi, duruşu gerginleşti. Resmi zorla parmaklarımdan çekip kurtardı, şöminenin rafına yerleştirdi. Tek laf etmeden eğildi, ellerini şöminedeki odunların üstüne koydu. Alevler bir anda parlayıp büyüdü. Aiden bir şömine demiri aldı.

Bu apansız soğukluk karşısında hem içerlemiş hem de utanmıştım. Geriledim. "Özür dilerim," diye fısıldadım.

Kazık yutmuş gibi durup demirle şöminedeki ateşi karıştırmaya devam etti.

"Gidiyorum ben." Döndüm, döndüğüm anda onu karşımda buldum. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Koluma yapıştı. "Gitme."

Gözlerimi gözlerine diktim ama hiçbir şey ele vermiyordu. "Peki."

Derin bir nefes aldı, kolumu bıraktı. "Bir şeyler içmek ister misin?"

Kollarımı göğsümde kavuşturup başımı öne salladım. Burası onun sığınağı, yitirdiği ailesine adadığı sessiz bir anıttı ve davetsizce girmiştim. Deacon'ın bile buraya girecek cüreti bulduğunu sanmıyordum. İçeri paldır küldür dalmak tam bana göreydi.

Aiden barın arkasından iki flüt şarap kadehi çıkarıp koydu. Bardakları doldurduktan sonra başını kaldırıp bana baktı. "Şarap olur mu?"

"Olur." Boğazım kupkuruydu. "Çok özür dilerim Aiden. Buraya gelmemem gerekirdi."

"Özür dileyip durma." Barın arkasından çıktı, kadehi elime tutuşturdu.

Parmaklarımın nasıl titrediğini fark etmesin diye dua ederek kadehi aldım. Şarap tatlıydı, içimi yumuşaktı, fakat mideme iyi gelmemişti.

"Seni öyle payladığım için kusura bakma," dedi şömineye yaklaşıp. "Seni burada görünce şaşırdım."

"Eee... şey, güzel bir odaymış." Bunu söylediğim için kendimi salak gibi hissediyordum.

Dudaklarında bir tebessüm belirir gibi oldu.

"Aiden..."

Bana öyle uzun süre baktı ki, hiç konuşmayacağını san-

dım. Ağzını açtığı zaman söyledikleri de duymayı bekledikle-
rim değildi. "Gatlinburg'da başına gelenler, ailemi yitirdikten
sonra... kendi yaşadıklarımı anımsatıyordu. Kâbuslar görüyor-
dum. Onların... çığlıkları yıllarca kulağımdan silinmek bilme-
di. Bunu daha önce sana söylememiştim. Söylesem daha iyi
olurdu belki. Faydası dokunurdu sana."

Kanepenin kenarına iliştim, kadehin narin gövdesini sım-
sıkı kavradım.

Aiden yüzünü ateşe çevirdi, şarabından bir yudum içti.
"Antrenman salonunda bana kâbuslarından söz ettiğin günü
hatırlıyor musun? Eric'ten ve onun geri döneceğinden nasıl
korktuğun aklımdan çıkmadı," diye sözü sürdürdü. "Aileme
saldıran iblislerden biri sağ kurtulsa ne olurdu, diye düşün-
mekten kendimi alamıyordum. Hayatıma nasıl devam eder-
dim?"

Gatlinburg'dan kaçan tek iblis Eric'ti. Onu kafamdan söküp
atamıyordum ama şimdi adını duyunca boğazım düğümlen-
mişti. Vücudumdaki damgalardan yarısından o sorumluydu.

"Seni oradan çıkartmak, hayvanat bahçesine götürmek iyi
gelir diye düşündüm. Fakat... bu kadarı yetmezdi. Civardaki
avcılarla bağlantı kurdum. Senin ne olduğunu anlayan, eteri-
nin tadını alan Eric'in buralardan uzaklaşmayacağını biliyor-
dum," dedi. "Caleb'ın ve senin verdiğiniz eşkâlden yola çıkarak
onu bulmak zor olmadı. Raleigh'in hemen dışındaydı."

"Ne dedin?" Boğazımdaki düğüm daha da büyümüştü.
"Raleigh buradan en fazla otuz kırk kilometre uzaklıkta."

Başıyla onayladı. "İblisin o olduğu doğrulanır doğrulan-
maz yola çıktım. Leon, yani Apollo da benimle geldi."

İlkin bunu ne zaman yapmış olabileceğini anlayamadım. Son-
ra, ona aşkımı itiraf edişimin ve onun birlikte yaptığımız antren-
manları sona erdirişinin ardından geçen haftaları anımsadım. Ai-
den ruhum bile duymadan yapmıştı bunu. "Ne oldu peki?"

"Onu bulduk." Bana neşesiz bir tavırla gülümsedi, sonra
tekrar şömineye döndü. "Onu hemen öldürmedim. Bu nasıl
biri olduğumu gösteriyor bilmiyorum. Fakat işim bittiğinde,
senin varlığını öğrendiğine bile pişman olmuştu sanırım."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bir yanım benim için bunları
göze alması karşısında hayranlık duyuyordu. Diğer yanımsa
olanların korkunçluğu karşısında dehşete düşmüştü. Aiden'ın
ayrılmaz bir parçası gibi görünen sakin ve kontrollü kişiliğinin
altında, bir anlığına gördüğüm bir karanlık vardı. Ben ki onu
erişilmez derecede yüksek bir yere koymuş, onun kusursuz ol-
duğunu düşünmüştüm.

Aiden kusursuz değildi.

Şarabımı yudumladım. "Niye bana söylemedin?"

"O sıralar pek muhabbetimiz yoktu. Hem nasıl anlatacak-
tım ki?" Sert bir tavırla güldü. "Sıradan bir iblis avı değildi. Bize
öğretilen türden, insanca ve hızlı bir ölüm değildi."

Akit'in aslında bize öğrettiği, avımızla oynamamaktı. İblis
için iş işten geçmişti ama o da eskiden bir safkandı... Ya da bir
melez. Bununla beraber, Aiden'ın büyük ihtimalle Eric'e işken-
ce ettiğini öğrenmek beni zerre kadar rahatsız etmemişti.

Bu nasıl biri olduğumu gösteriyordu, işte orasını tanrılar bilir.

"Sağ ol," diyebildim sonunda.

Başını bir anda bana çevirdi. "Böyle bir şey için sakın teşek-
kür etme bana. Bunu sırf senin..."

"Sırf benim için yapmadın. Ailene olanlar için de yaptın."
Haklı olduğumu biliyordum. Asıl sebep ben değildim. Bu yolla
intikamını almıştı. Yaptıklarına hak vermiyordum ama anla-
yabiliyordum. Yerinde olsam aynısını yapardım ben de... Hatta
biraz daha fazlasını.

Aiden suskunlaşmıştı. Kadehine bakarken, alevler profilini

sıcak renklere boyuyordu. "Nashville'de babamın arkadaşlarını ziyarete gitmiştik. Onları çok iyi tanımıyordum ama yaşıtım bir kızları vardı. Okul başlamadan önce oraya tatile gideceğimizi sanıyordum. Fakat adımımızı atar atmaz annem resmen kızla aramı yapmaya çalıştı. Ufak tefek bir kızdı, sapsarı saçları, yemyeşil gözleri vardı." Derin bir nefes aldı, kadehi sıktı. "Helen'di adı. Şimdi dönüp geçmişe bakınca, ailemin neden onunla zaman geçirmemi sağlamaya çalıştığını anlıyorum. Fakat her nedense, o zamanlar fark edememiştim."

Yutkundum. "Sana eş olarak mı seçmişlerdi?"

Acı bir gülümseme belirdi yüzünde. "Onunla bir şey yapmak istemiyordum. Zamanımın büyük kısmını, eğitim yapan melez muhafızları taklit etmekle geçiriyordum. Annem bana çok içerlemişti ama babam gülüp geçiyordu. Bana biraz zaman tanımasını, işleri akışına bırakmasını; daha küçük bir çocuk olduğumu, o yüzden de dövüşen erkekleri güzel kızlardan daha ilginç bulduğumu söylüyordu."

Göğsümün sıkışmaya başladığını hissettim. Şarap kadehimi bırakıp arkama yaslandım.

"Geldiklerinde gece vaktiydi." Gözlerini yere çevirince, gür kirpikleri yelpaze gibi yayıldı yanaklarına. "Dışarıdaki kavga dövüş seslerini duydum. Hemen kalkıp camdan baktım. Bir şey göremesem de, biliyordum. Alt kattan bir şangırtı kopunca Deacon'ı uyandırdım. Ne olan biteni anlıyordu, ne de onu neden giysi dolabına saklayıp üstünü kıyafetlerle örttüğümü.

"Ardından her şey bir anda olup bitti." Şaraptan koca bir yudum aldı, sonra kadehi pencerenin kenarına koydu. "İblisler sadece iki kişiydiler, ancak ateşi kontrol edebiliyorlardı. Muhafızların üçünü canlı canlı yakıp öldürdüler."

Susmasını istiyordum çünkü ne söyleyeceğini biliyordum. Fakat o da bu zehri içinden söküp atmalıydı. O gece olanları

daha önce sözcüklere döktüğünü hiç sanmıyordum, buna göğüs germeliydim.

"Babam, ateş elementini onlara karşı kullanıyor ya da en azından öyle yapmaya çabalıyordu. Muhafızlar birer birer düşüyordu. O hengâmede Helen de uyanmıştı. Alt kata inmesini engellemeye çalıştım, ancak iblislerden birinin, babasına saldırdığını gördü. İblis adamın gırtlağını oracıkta parçalayıverdi. Helen haykırdı. O sesi asla unutamayacağım." Yüzüne dalgın bir ifade yerleşmişti, sanki o günleri yaşıyordu. "Babam, annemi de üst kata çıkardı. Fakat babamı bir daha göremedim. Çığlığını duydum ve..." başını iki yana salladı, "orada öylece dikildim. Korkudan donakalmıştım."

"Aiden, henüz küçük bir çocuktun."

Kayıtsızca başını öne salladı. "Annem, Deacon'ı ve Helen'i de alıp evden kaçmam için bana bağırdı. Onsuz gitmek istemedim, o yüzden merdivenden annemin yanına koştum. İblis adeta gökten zembille inip onun gırtlağına yapışıverdi. Boynu kırıldığında annem hâlâ gözümün içine bakıyordu. Gözleri... bir anda donuklaşmıştı. Helen... Helen avaz avaz bağırıyordu. Susmuyordu bir türlü. İblisin onu da öldüreceğini anlamıştım. Basamaklardan yukarı koşmaya başlayıp onu elinden tuttum. Paniklemişti, bana direniyordu. Yavaşlatıyordu bizi. İblis bize uzandı, önce Helen'i yakaladı ve o bir anda yanıp kavruldu."

Hıçkırdım. Yaşlar gözlerimi yakıyordu. Bu... hayal bile edemeyeceğim kadar korkunçtu. Bana, iblisin Atlanta'da yaktığı oğlanı hatırlatıyordu.

Aiden alevlere döndü. "İblis sonra benim peşime düştü. Neden beni yakmayıp sadece yere devirdiğini bilmiyorum, fakat eterimi emip tüketeceğinin farkındaydım. Derken, alt kattayken yaktığı muhafız çıkageldi. Çektiği muazzam acıya rağmen basamakları tırmanıp, iblisi öldürdü."

Dönüp bana baktığında yüzünde hiçbir acı yoktu. Sadece hüzün, pişmanlık, belki de biraz merak. "Melezdi. Peşine takılıp gezdiklerimden biriydi. Muhtemelen benim şimdi olduğum yaşlardaydı ve o korkunç ıstıraba rağmen görevini yerine getirmişti. Benim ve Deacon'ın hayatını kurtardı. Birkaç gün sonra, yanıkları yüzünden öldüğünü öğrendim. Ona hiç teşekkür etme fırsatı bulamadım."

Melezlere karşı hoşgörüsü buradan geliyordu demek. O muhafızın yaptıkları, küçük bir çocuğun zihnine kazınmış yüzlerce yıllık bir inancı değiştirmiş, önyargıyı hayranlığa dönüştürmüştü. Aiden'ın melezlerle safkanlar arasında ayrım gözetmemesine şaşırmamak lazımdı.

Aiden yanıma gelip oturdu. Gözlerimin içine baktı. "İşte o yüzden avcı olmayı seçtim. Ebeveynlerimin başına gelenlerden çok, beni ve erkek kardeşimi kurtarmak uğruna ölen o melez yüzünden."

Ne diyeceğimi bilemedim. Söylenebilecek bir şey var mı, onu da bilemedim. Ağlamamak için gözlerimi kırpıştırarak, elimi koluna koydum.

O da elini elimin üstüne koydu ama gözlerini kaçırdı. Çenesi seğiriyordu. "Tanrılar aşkına, o geceyi hiç kimseye anlatmamıştım."

"Deacon'a da mı?"

Aiden başını iki yana salladı.

"Bunu paylaşmış olman... beni gururlandırdı. Çok önemli olduğunu biliyorum." Kolunu sıktım. "Keşke bunları yaşaman gerekmeseymiş. Başınıza gelenler hiç adil değil."

Hemen yanıt vermedi. "Bunu bana yapan iblisler için, adalet yerini buldu. Biliyorum, senin yaşadıkların daha farklı ama o adaleti senin için ben sağlamak istedim. Keşke daha önce söyleseydim."

"Araya bir sürü olay girdi," dedim. Önce küsüp konuşmamıştık, sonra da Caleb ölmüştü. Caleb'ı hatırlayınca kalbim eskisi kadar sızlamıyordu artık. "Eric'e neden öyle yaptığını anlıyorum."

Hafifçe güldü. "Refleksti işte."

"Evet." Kafamızı dağıtıp konudan uzaklaştıracak bir şey aradım. İkimizin de buna ihtiyacı vardı. Bakışlarım, duvara yaslı duran akustik gitara takıldı. "Bana bir şeyler çalsana?"

Kalktı, büyük bir itinayla gitarı aldı. Kanepeye doğru geldi, tam önümde yere oturdu. Başını öne eğdi, akort burgularını çevirirken bukleleri önüne düştü. Uzun parmaklarıyla, gergin tellerin arasından bir pena çekip çıkardı.

Başını kaldırdı, dudaklarında varla yok arası bir gülümseme seçiliyordu. "Tuzak bu," diye mırıldandı. "Seni reddedemeyeceğimi bile bile yaptın."

Kendimi yatağa yanlamasına bıraktım. Karnıma arada bir sancılar giriyordu ama ihtiyatlı davranmaya alışmıştım artık. "Biliyordun."

Aiden parmaklarını tellere hafifçe vururken güldü. Bir süre daha gitarı akort ettikten sonra çalmaya koyuldu. Çaldığı şarkı yumuşak olduğu kadar akılda kalıcıydı da. Kısa bir süre için tiz notalara geçti, sonra akor çalmaya başladı. Tahminlerim doğru çıkmıştı. Aiden gerçekten iyi gitar çalıyordu. Ne bir hata yapmıştı ne de duraksamıştı.

Transa girmiştim.

Başımı kırlente yaslayıp kıvrıldım, gözlerimi kapadım, kendimi odayı dolduran ezgiye teslim ettim. Gitarda çaldığı her neyse enfesti, kusursuz bir ninni gibiydi. Dudaklarımda bir gülücük belirdi. Onu ağzına kadar dolu bir barda, salondaki herkesi büyülerken hayal edebiliyordum.

Şarkı bitince açtım gözlerimi. Gözlerimin içine bakıyordu;

bakışları öyle yumuşak, öyle derindi ki, gözlerimi hiç ayırmak istemiyordum. "Çok güzeldi."

Aiden omuz silkti, gitarı özenle yanına koydu. Uzandı, neredeyse hiç dokunmadığım şarap kadehimi elimden aldı. Gözünü gözümden ayırmadan bir yudum içti, sonra kadehi de yanına bıraktı. Tek sözcük etmeksizin orada öylece, dakikalarca durabilirdik.

Cesareti nereden buldum bilemiyorum ama uzanıp elimi onun göğsüne, yüreğinin hemen yanına koydum. Sağ elimin ve tişörtünün altında damla biçimli, sert bir şey vardı. Boynunda bir kolye olduğunu daha önce de fark etmiş ama çok dikkatimi vermemiştim. Fakat her nedense şimdi... bir yerlerden tanıdık geliyordu.

Birden jetonum düşünce nefesim kesildi. Gözleri akıl almaz derecede parlak olan Aiden, bana bakmayı sürdürüyordu. Bir ürperti omurgamda dolaştı ve baş döndürücü hızla tenime yayıldı. Elimi uzatıp parmaklarımı ince zincirin altına soktum.

"Alex," Aiden emrediyor, daha doğrusu yalvarıyordu. Sesi boğuk ve hırıltılıydı. "Lütfen, Alex..."

Bir an tereddüt ettim ama görmeye mecburdum. Bakmasam olmazdı. Dikkatlice zinciri çektim. Zincir tişörtün içinden tümüyle çıkınca boğazım düğümlendi.

Gümüş zincirden sallanan, doğum gününde ona aldığım siyah gitar penasıydı. Penayı ona verdiğim gün, beni sevmediğini söylemişti. Fakat bunun... bunun bir anlamı olmalıydı, yüreğim kabarıyor, adeta taşıyordu.

Nutkum tutulmuş bir halde, başparmağımı cilalı taşın yüzeyinde gezdirdim. Zincir, penanın üst kısmındaki ufacık delikten geçirilmişti.

Aiden elini elimin üstüne koydu, parmaklarımı penaya sardı. "Alex..."

Gözlerimiz buluştuğunda, bakışlarında muazzam bir savunmasızlık, benim de paylaştığım bir çaresizlik gördüm. Ağlamak istiyordum. "Biliyorum." Biliyordum da. O sözleri hiç söylemese, söylemeyi reddetse bile yine bilirdim.

Dudakları aralandı. "Seni o kadar uzun süre kandıramazdım."

Gözlerimi sımsıkı kapattım ama bir damla kurtuldu, yanağımdan aşağı süzüldü.

"Ağlama." Alnını alnıma dayadı, gözyaşını parmağıyla yakaladı. "Lütfen. Benim yüzümden ağlamandan nefret ediyorum."

"Özür dilerim. Böyle sulu göz olmak istemiyorum." Yanaklarımı sildim, kendimi aptal gibi hissetmiştim. "Sadece... bana hiç belli etmedin."

Aiden yüzümü iki yanından tuttu, alnıma kibarca bir öpücük kondurdu. "Senden bir parçayı daima yanımda taşımak istedim. Ne olursa olsun."

Ürperdim. "Ama... bende senden hiçbir şey yok."

"Hayır, var aslında." Aiden dudaklarını ıslak yanağıma sürttü. Sesine yumuşacık bir tebessüm hâkim olmuştu. "Kalbimin bir parçası, hatta aslını istersen tamamı senin. Sonsuza dek. Senin kalbin başkasına ait olsa bile."

Yüreğim duracak gibiydi ama kendime söz geçirdim. "Ne demek oluyor bu?"

Ellerini indirip arkasına yanaştı. "Ona karşı boş olmadığını biliyorum."

Seth'e karşı boş değildim ama kalbim onun değildi. Aiden burada, tam karşımdayken aramızdaki bağ kehanetten ibaret değildi. Gerçek kaderimdi bu, illüzyon falan değil. Kehanet dediğin altı üstü bir düştü; Aiden ise benim gerçeğimdi.

"Aynı şey değil ki," diye fısıldadım. "Hiç de olmadı. Kalbim senin... ve onu yalnızca seninle paylaşmak istiyorum."

Aiden'ın gözleri tekrar sıvı gümüş rengini almıştı. Bakışlarını indirmeden önce gördüm bunu. Bir süre sonra tekrar başı-

nı kaldırıp gözlerini gözlerime dikti. Kendi kendiyle mücadele ediyordu sanki. Konuştuğunda, savaşı kazandı mı, kaybetti mi, bilemedim. "Artık yatmamız lazım."

Elektrik çarpmış gibi oldum, tepeden tırnağa kızardım. Dur bakalım, yatağa birlikte yatmayı mı kastediyordu? Yoksa herkesin kendi yatağına yatmasını mı? Hiçbir fikrim yoktu, ummaktan bile korkuyordum ve ne ilginçtir ki, onunla yatma düşüncesi korkutuyordu beni. Sanki bunca zamandır beklediğim şey önüme konmuştu da ne yapacağımı bilemez hale gelmiştim.

Ya da nasıl yapacağımı.

Dudakları seyirdi, sonra doğruldu. Pelteleşmiş elimi avucuna aldı, çekip beni de ayağa kaldırdı. Dizlerimin bağı çözülmüştü. "Hadi, yatağa," dedi.

"Sen... sen de gelecek misin?"

Aiden başını öne salladı. "Birazdan gelirim."

Nefes alamıyordum.

"Git hadi," dedi.

Ben de gittim.

Yirmi İkinci Bölüm

Kalp krizi geçireceğimden adım gibi emindim. Ölümlülere özgü hastalıklar bizi nadiren etkilerdi ama hâlihazırda grip olmuştum zaten, o yüzden her şey mümkündü.

Hâlâ nefes alamıyordum.

Dişlerimi fırçaladım, dolaşan saçlarımı açtım. Odanın orta yerinde duran, neredeyse müstehcen büyüklükteki yatağa bakakaldım. Ne giyeceğimi bilemiyordum. Hiçbir şey giymesem daha mı iyiydi acaba? Tanrılar aşkına, neler geçiyordu aklımdan? Söyledikleri illaki seks yapacağımız anlamına gelmiyordu ki. Eğer niyeti bu değilse ve beni yatakta çırılçıplak uzanırken görürse işte o zaman rezaletin daniskasıydı. Belki tek istediği benimle biraz daha zaman geçirmekti. Seth meselesi bir yana, ondan da büyük bir sorun vardı, o da birlikte olamayacağımızdı.

Fakat pena Aiden'daydı. Penayı onca zamandır kalbinin üstünde taşımıştı.

Üstüme kolsuz bir atlet, altıma da şortumu geçirip yatağın yolunu tuttum. Sonra kollarıma baktım. Pencereden süzülen

ay ışığında cildimin yamalarla dolu, pürüzlü olduğunu görebiliyordum. Aiden'ın bunu görmesini istemedim. O yüzden bir çırpıda üstümü değiştim, uzun kollu, ince bir gömlek giydim. Şortumu çıkarmadım. Sonra yatağa girdim, örtüleri çeneme kadar çekip bekledim.

Birkaç dakika sonra kapıya hafifçe vuruldu. "Gelebilirsin."

Sesimin çatlaması hiç hoşuma gitmemişti.

Aiden içeri girdi, dönüp kapıyı ardından kilitledi. O da üstünü değişmiş, koyu renk eşofman altı ve adaleli kollarını sergileyen gri bir atlet giymişti. Huzursuzca yutkundum ve kalbimin ben bayılmadan önce yavaşlaması için dua ettim.

Karşıma dikildi, öylece durdu. Oda Aiden'ın yüz ifadesini seçemeyeceğim kadar loştu. Göremediğime hayıflanıyordum çünkü görebilsem aklından neler geçtiğini kestirebilirdim. Tek kelime etmeden pencereye gitti, jaluzileri kapattı. Oda zifiri karanlık olmuştu. Parmaklarımı yumuşak yorgana gömdüm. Hafif ayak seslerinin odada ilerlediğini duydum, sonra hafif bir aydınlık belirdi. Aiden elindeki mumu yatağa getirdi, komodinin üzerine bıraktı. Bana baktı. Mum ışığı ifadesini yumuşatıyordu. Gülümsedi.

Rahatlamaya başladım, örtüyü elimden bıraktım.

Dikkatlice yatağın kendi tarafındaki örtüsünü açtı, göz temasını bir an olsun yitirmeden yatağa girdi. "Alex?"

"Efendim?"

Hâlâ gülüyordu. "Rahat ol. Sadece yanında olmak istiyorum... Sakıncası yoksa tabii."

"Yok," dedim fısıldayarak.

"İyi, çünkü başka yerde olmak istemiyorum."

Ah, göğsüme doluşan o sıcaklık yüzünden ayaklarım yere basmıyordu. Yanıma uzanışını izledim. Deacon'ın yakınlarda olmadığını bilsem de, gözlerim kapalı kapıya gitti. Deacon bir

şeylerin farkındaydı ama umursamıyordu. Dudağımı ısırıp Aiden'a şöyle bir baktım. Başını kaldırmıştı, gözleri gümüş rengi, parlak ve yoğundu. Gözlerimi alamıyordum.

Aiden hafifçe bir nefes aldı, sonra benim tarafımdaki kolunu kaldırdı. "Gelmez misin?"

Kalbim güm güm atarken ona doğru sokuldum, bacağım bacağına değdi. Kolunu kaldırdı, belime sardı. Beni, yanağım yanağına dokunacak şekilde kendine çekti.

Onun kalbinin de benimkinden aşağı kalır yanı olmadığını duyabiliyordum. Bir süre sessizce yattık; o dakikaların cennette olmaktan farkı yoktu. Sırf yanında olmak bile bana kendimi o denli iyi hissettiriyordu ki, bunun yanlış olmasına olanak yoktu.

Aiden öbür kolunu da kaldırdı, elini yanağıma koydu. Başparmağıyla çenemi okşadı. "Antrenman salonundaki o gün için özür dilerim. Sana söylediklerim için, seni öyle kırdığım için. Ben doğrusunu yaptığımı sanıyordum, hepsi bu."

"Anlıyorum Aiden. Boş ver."

"Boş veremem. Kalbini kırdım. Biliyorum öyle olduğunu. Neden öyle yaptığımı da bilmeni istiyorum," dedi. "Hayvanat bahçesinde bana karşı hislerini açıktan sonra... kendime söz geçiremez oldum." Öyle görünmüyordu, diye düşündüm o sözlerine devam ederken. "Artık yakınında olamazdım çünkü sana dokunacağımı biliyordum ve durmayacaktım."

Başımı kaldırdım, ona baktım ve muhtemelen o anın içine edecek sözler söylemek için ağzımı açtım; ne var ki fırsat olmadı. Aiden elini enseme götürdü, beni aşağı, kendine doğru çekti. Dudaklarımız buluştu ve her seferinde olduğu gibi yine o tarifi olanaksız kıvılcım içimizde dolaştı. Beni giderek daha sert öperken, dudaklarıma dayanıp bir ses çıkardı.

Hafifçe geri çekildi, öyle ki, konuşurken dudakları dudaklarıma değiyordu. "Bunu... seni istemiyormuşum gibi yapa-

mam. Kendimi kandıramam. Hele ki sana olanlardan sonra. Sandım ki... seni sonsuza dek yitirdiğimi sandım Alex. Gitsen her şeyimi kaybederdim. Sen benim her şeyimsin."

Bir sürü duygu hep birden uyanıverdi içimde... huşu, umut ve sevgi. Sevgi o denli büyüktü ki, bizim haricimizdeki her şey daha o an silinivermişti. "Bana... bana söylemeye çalıştığın buydu."

"Sana hep söylemek istediğim buydu Alex." Doğrulup oturdu, beni de kendiyle beraber çekti. "Seninle bunu hep düşledim."

Ellerimi yanaklarına götürdüm, ateş ateş bakışlarına karşılık verdim. "Sana hep âşıktım."

Aiden boğuk bir ses çıkardı, dudakları yine dudaklarımın üstündeydi. Elini saçlarıma gömmüş, beni sabit tutuyordu. "Niyetim... buraya gelmek değildi."

"Biliyorum." Konuşurken dudaklarım dudaklarına değdi. "Biliyorum."

Beni tekrar öperken geriye yaslandı. Parmakları suratımdan ayrılıp aşağılara doğru yolculuğa çıkarken kalbim balyoz gibi onun göğüs kafesine vuruyordu. Beni üstünden kısacık bir an için indirdi, hemen tişörtünü çıkarıp bir kenara attı. Ellerimi adaleli vücudunda gezdirdim, öperek aşağı doğru indim, ta ki yalvarırcasına adımı tekrarlamaya, göğsü dudaklarımın temasıyla körük gibi inip kalkmaya başlayana dek. Kollarıma sertçe yapıştı, beni tekrar dudaklarına çekti.

Silkinip elinden kurtuldum ve ağzımı bile açmadan kollarımı yukarı kaldırdım. Sessizce verdiğim buyruğa itaat etti ve gömleğimi çıkarıp attı. Kendimi bir anda sırt üstü uzanmış, ona bakarken buldum. Elleri çıplak tenimde dolaşıyor, dudaklarıysa boynumdan aşağı, omzumun kavisine doğru iniyordu. Her bir yara izini şefkatle öptü, Linard'ın bıçağının bıraktığı ize gelince ürperdi.

Parmaklarımı saçlarına dolayıp onu kendime bastırdım. Öpücükleri çılgınca, tuhaf ve harika şeyler yapıyordu bana. Adını, delice bir dua gibi tekrar tekrar fısıldadım. Sonra, yapmam gerekenleri bana söyleyen ilkel bir dürtüye kulak verip ona sokuldum. Kıyafetlerimizin geri kalanı da bir yığın halinde yere serildi. Bedenlerimiz birbirine yapışır yapışmaz vahşice bir his çöktü üstüme.

Öpücüklerimiz derinleşti, dili dilimin üstünde dolaştı, ben de ona yaslanıp sallandım. Tüm bunlar muhteşemdi, aşırı zevkliydi. Aiden, cayır cayır yanan cildimin dört bir yanına öpücükler konduruyordu. Tümüyle gafil avlandığım baş döndürücü hislere kaptırmıştım kendimi. Niyetimiz belki bu değildi ama... olan buydu işte.

Aiden başını kaldırdı. "Emin misin?"

"Evet," diye soludum. "Hiç bu kadar emin olmamıştım."

Kıpkırmızı kesilmiş yüzüme dokunan eli titriyordu. "Peki, ya sen?.."

Kastettiği, Konsey'in tüm dişi melezlere uyguladığı doğum kontrol aşısını yaptırıp yaptırmadığımdı. Başımla onayladım.

Gümüş rengi gözleri tutuştu. Yanağıma dokunan eli bir kez daha titredi, kalkarken beni tepeden tırnağa süzdü. Az önce topladığım cesaretim onun o kavurucu bakışları karşısında eriyip gitmişti. Tedirginliğimi sezmişçesine, öpücüğü yumuşak ve tatlıydı. Sabırlıydı, harikaydı, utangaçlığımı gidermek için uğraşıyordu ve birden kendimi ona sarılmış halde buldum.

Paniklemesine ramak kalmış gibiydi çünkü bu sefer durmanın, geri dönmenin mümkün olmadığını biliyordu. Beni alt üst eden bir öpücüğün ardından, ellerini zarifçe hareket ettirmeye başladı. Dudakları da aynı deseni izliyor, durakladığında gözleriyle izin dileniyordu. O kısacık an, o küçücük hareket gözlerime yaşların doluşmasına yol açmıştı.

Ondan hiçbir şeyi esirgemek istemiyordum, esirgeyemezdim. Aiden her yerdeydi, her bir dokunuşta, her yumuşak inleyişte. Artık daha fazla dayanamayacağımı, kesinlikle kendimden geçeceğimi düşündüğümde bile bana dayanabileceğimi ispatlıyordu. Dudakları tekrar dudaklarıma dokunduğunda, ateş gibi yanıyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Atlanta'daki o geceden beri. Hep de seveceğim."

Tenine yaslanıp soludum. "Ben de seni seviyorum."

İşte o an Aiden çözüldü. Kendine olan azıcık hâkimiyeti de kaybolup gitti. Onun kollarında olmanın ve benimle aynı çılgınlığın etkisinde olduğunu bilmenin keyfine vardım. Dirseğinin üstünde kalktı, öpücükleri benimki gibi bir aciliyet hissi kazandı, sonra ağzını kulaklarıma yanaştırıp anlamadığım, güzel bir dilde bir şeyler fısıldadı. Neredeyse uçurumun kenarındaydım, muazzam bir sona doğru hızla koşuyordum.

Birbirimize beslediğimiz aşk dört yanımızı kuşatmıştı. Somutlaşmış, elle tutulur bir hal almıştı; hava elektriklenmişti, tutuşmamızın an meselesi olduğundan emindim. Düşüncelerin olmadığı, saf güzellikle dolu bir an içinde bir melez ve safkan olmaktan çıkmıştık; delicesine, tepeden tırnağa âşık iki kişiydik yalnızca.

Tek vücut olmuştuk.

Bir süre sonra Aiden'ın kucağında uyandım. Mum hâlâ yatağın yanında titreşerek yanıyordu. Yatak örtüleri bacaklarımıza dolanmış, yorgan ise yeri boylamıştı. Aiden'ı yastık niyetine kullandığımın farkına vardım. Başımı kaldırdım, ona doyasıya baktım. Onu seyretmekten sıkılmam mümkün değildi.

Ellerimin altında, göğsü düzenli bir biçimde inip kalkıyordu. Uyurken o kadar genç, o kadar rahatlamış görünüyordu ki. Koyu renk ve dalgalı lüleleri alnına dökülmüştü, dudakları aralıktı. Eğilip o dudaklara yumuşacık bir buse kondurdum.

Kolları ansızın gerildi, sandığım kadar derin uyumadığı böylece ortaya çıktı. Tuzağa düştüğüm için gülümsedim. "Merhaba."

Aiden gözlerini kırparak açtı. "Ne kadardır beni seyrediyordun?"

"Çok olmadı."

"Seni biraz olsun tanıyorsam," dedi tembel bir sesle heceleri uzatarak, "gözümü kapadığımdan beri beni seyretmişsindir."

"Hadi oradan." Kıkırdadım.

"Hı hı. Gel yanıma." Beni aşağı çekti. Burnum burnuna değdi. "Bu kadar yetmez."

Daha da yakına sokuldum. Bacağım bacağına dolanmıştı. "Böyle iyi mi?"

"Dur bir bakayım." Elini sırtımdan aşağı indirdi, hafifçe belimin çukuruna bastırdı. "Hah, böyle daha iyi işte."

Kıpkırmızı kesildim. "Evet... Evet, daha iyi."

Aiden sinsice güldü, gümüş rengi gözlerinde yaramaz bir ışıltı belirdi. Bir şeyler tezgâhladığını anlamam gerekirdi ama Aiden'ın bu yüzü –bu oyuncu ve şehvetli hâli– bana yabancıydı. Elini daha da aşağı indirdi, memnuniyetle ve şaşkınlıkla bir ses çıkardı. Sonra çevik bir hareketle doğruldu ve kendimi bir anda kucağında buldum.

Düşünmeye zamanım olmadı. Aiden beni öpünce tüm düşüncelerim, vereceğim tüm yanıtlar kaçıp gitti. Örtü üstümüzden kaydı, adeta onun üstünde eridim. Epey bir zaman geçtikten sonra Aiden beni kibarca uyandırdığında mum sönmüştü, güneş doğmak üzereydi.

"Alex." Dudaklarını alnıma sürdü.

Gülümseyerek gözlerimi açtım. "Hâlâ buradasın."

Yanağımı okşadı. "Ya nerede olacaktım?" Sonra beni öptü,

ayak parmaklarımı kıvırdım. "Kaçıp gideceğimi mi sandın?"

Elimi kolunda gezdirdiğimde geri çekilmediğini fark edip sevindim. "Hayır. Aslını istersen, bilmiyorum."

Elmacık kemiğimi takip ederken kaşlarını çattı. "Anlayamadım."

Ona sokuldum. "Ne olacak şimdi?"

Gözleri anlayışla baktı. "Ben de bilmiyorum Alex. Dikkatli olmalıyız. Hiç kolay değil ama... bir yolunu bulacağız."

Kalbim duracaktı.

Nereye gidersek gidelim, bir ilişki bizim için olanaksızdı ama ne içimde kabaran umuda ne de gözlerimde biriken yaşlara söz geçirebiliyordum. Bir mucize olmasını ümit etmek çok mu yanlıştı? Çünkü ancak bir mucize işleri yoluna koyabilirdi.

"Yapma Alex." Beni kollarına aldı, sımsıkı kendine bastırdı. Yüzümü koynuna gömdüm, derin derin içime çektim kokusunu. "Yaptığımız... öylesine bir şey değildi, hayatımda yaptığım en güzel şeydi."

"Biliyorum," diye mırıldandım.

"Salak kanunun teki birlikte olamazsınız dedi diye senden vazgeçecek değilim."

Tehlikeli sözlerdi bunlar ama söyledikleri içimi eritiyor, beni mutlu ediyordu. Eski korkuları ve kaygıları uzaklaştırmaya çalışıp ona sarıldım. Benimle birlikte olmakla Aiden çok büyük bir riski göze almıştı –ben de öyle– ve Hector'a olanlar yüzünden duygularımı esirgeyemezdim. Ne Aiden'a karşı adil olurdu bu, ne de kendime karşı.

Aiden sırtüstü uzandı, beni de yanına yatırdı. "Seni Seth'e kaptırmayacağım."

Birden nefes alamadım. Aiden'a kendimi öyle bir kaptırmıştım ki, unutulmaması gereken, yani iki hafta içinde Uyanacağımı ve bunun beraberinde getirdiği her şey, aklımdan çıkıp gitmişti. Korkunun genzimdeki tadı, kan tadından farksızdı. Ya Uyanış Aiden'a karşı hislerimi değiştirirse?

Saçmaydı. Peki, ya aramızdaki bağ bu duyguları Seth'e ulaştırdıysa?

Nasıl olmuş da Seth'i unutabilmiştim? "Gözden ırak gönülden ırak" demeleri boşuna değildi. İşin aslı şu ki, Seth'e karşı bir şeyler hissediyordum. Çoğu zaman onu gebertmeyi istesem de, bir yanım onu seviyordu. Fakat Seth'e karşı duyduğum sevginin, Aiden'la aramızdaki aşkla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Bu sevgi benim için bir tutkuya dönüşmemişti, beni çılgınca davranmaya sevk etmiyor, gözümü kararmıyor, aynı anda kendimi daha güvende ve dikkatli hissetmeme yol açmıyordu. Yüreğim, bedenim aynı tepkileri ona karşı vermiyordu.

Aiden kolumu okşadı. "Aklından neler geçtiğini biliyorum, agapi mou, zoi mou."

Kısa bir nefes aldım. "Ne demek bu?"

"'Aşkım, hayatım' demek."

Bana ilk kez agapi mou deyişini anımsayınca yaşlar gözlerime hücum etti, ben de gözlerimi yumdum. Tanrılar aşkına, Aiden sözlerinde ciddiydi. Gerçekten de en başından beri seviyordu beni. Bunu anlayınca irademe çelik gibi oldu. Doğrulup ona baktım.

Gülünce kalbim yerinden fırlayacaktı neredeyse. Uzandı, saçımı kulaklarımın arkasına attı. Eli orada kaldı. "Neler geçiyor aklından?"

"Bunu yapabiliriz." Eğilip öptüm onu. "Kahretsin, bunun altından kalkacağız."

Elini belime sardı. "Biliyorum."

"Tanrılar aşkına, kulağa çok basmakalıp geliyor, biliyorum. O yüzden bana gülmezsen sevinirim." Sırıttım. "Ama Uyanıştan, kendimi kaybetmekten korkuyordum. Artık... korkmuyo-

rum. Kendimi kaybetmekten korkmuyorum çünkü sana karşı hislerim... kim olduğumu unutmama asla izin vermez."

"Kim olduğunu unutmana ben de izin vermem."

Ağzım kulaklarıma vardı. "Tanrılar aşkına. Aklımızı peynir ekmekle yemişiz biz. Farkındasın, değil mi?"

Aiden güldü. "Ama delilikte üstümüze yok."

Birbirimizin kucağında gerekenden fazla süre kalmıştık. Onu bırakmaya gönlüm varmıyordu, o da beni bırakamıyordu sanırım. Yana yuvarlandım, giyinmesini seyrettim. Beni fark edince çapkın çapkın güldü. Kaşlarımı kaldırdım. "Ne var yani? Manzara buradan harika."

"Seni gidi seni," dedi yanıma oturarak. Elini kalçama götürdü. Bakışlarında vahşice bir şey vardı. "Başaracağız."

Keşke gitmesi gerekmeseydi diye hayıflanarak ona sarıldım. "Biliyorum. İnanıyorum buna."

Aiden beni bir daha öptü, sonra fısıldadı, "Agapi mou."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Seks yaptıktan sonra hem her şey değişmişti hem de hiçbir şey değişmemişti. Görünüşümde bir fark yoktu. Tabii yüzüme yapışıp kalan ve bir türlü düşmeyen o budalaca sırıtışı saymazsak. Onun haricinde aynı görünüyordum. Fakat kendimi farklı hissediyordum. Ağrıyabileceğini hayal bile edemeyeceğim yerlerim ağrıyordu. Bir de, onun adı ne zaman aklıma gelse midemde bir kelebekler uçuşuyordu ki, tam kızlara özgü bu hisse bayılıyordum.

Aiden'la yaptığımı özel kılan, bunun zamanına hormonlarımın değil de yüreğimin karar vermiş olmasıydı. Gün içinde karşılaştıkça birbirimize attığımız bakışlar bir anda daha çok anlam kazanmıştı. Daha çok şey ifade ediyordu her şey, zira büyük bir riske girmiştik ve ikimiz de pişman değildik bundan.

Öğleden akşama kadar Deacon'la Scrabble oynadım. Herhalde bana oyun teklif ettiğine pişman olmuştu çünkü ben bulduğu her fırsatta üç harflik sözcükler yapan türden Scrabble oyuncularındandım.

Bir yanım ise her an tanrılardan birinin ortaya çıkıp tüm

kuralları çiğnediğimiz için bizi çarpmasını bekliyordu. O yüzden, Scrabble oyunumuzun dördüncü turunda Apollo belirivince az daha kalp krizi geçirecektim.

"Tanrılar!" Elimi göğsüme bastırdım. "Şunu yapmasan olmaz mı?"

Apollo bana tuhaf tuhaf baktı. "Aiden nerede?"

Deacon yavaşça ayağa kalkıp genzini temizledi, sonra önünde eğilip selam verdi. "Şey, galiba dışarıda olacak. Ben hemen bulup getireyim."

Geri geri yürüyen Deacon'a ters bir bakış fırlattım. Apollo'yla yalnız kalınca ne yapacağımı bilemedim. Benim de mi ayağa kalkıp selam durmam bekleniyordu? Bir tanrının karşısında oturmak ayıp mıydı? Ben bunları düşünüp dururken Apollo yanıma çöktü, bağdaş kurup Scrabble tahtasındaki harfleri karıştırmaya başladı.

Eh, ayıp etmemiştim anlaşılan.

"Olan bitenden haberim var," dedi biraz sonra.

Yüzüm asıldı. "Anlayamadım?"

Başıyla tahtayı işaret etti.

Oyuna bakınca boğuluyorum sandım. O küçük, aptal harfleri dizip SEKS ve AIDEN yazmıştı. Dehşetle ayağa fırlayıp harfleri yere döktüm. "B... bir yanlışın var herhalde!"

Apollo başını geriye attı, sonra makaraları koyuverip kahkahalarla güldü.

Tanrı olsun ya da olmasın, ondan nefret ediyordum sanırım.

"Başından beri biliyordum." Kanepeye yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu. Mavi gözleri doğaüstü biçimde, içten aydınlanıyordu. "Ne yalan söyleyeyim, işi bu raddeye vardıracağınıza hiç ihtimal vermemiştim."

Ağzım bir karış açık kalmıştı. "Dur bir saniye. Kain'in geldiği o gece... Aiden'ın kulübesinde olduğumu biliyordun, değil mi?"

Başıyla onayladı.

"Ama... bunu nasıl öğrendin?" Midem altüst olmuştu. "Tanrılar adına, yoksa tanrılara özgü sapıkça bir şey yapıp gözetledin mi? Bizi mi seyrettin?"

Apollo gözlerini kısıp başını bana doğru eğdi. "Daha neler. Sizi dikizlemekten başka işim mi yok?"

"Ne işin var ki?"

Gözleri beyaz beyaz parıldadı. "Ne bileyim. Telly'nin peşine düşmek, gözümü Seth'in üstünden ayırmamak, şansım yaver giderse seni diriltmek. Ha, her işe burnunu sokan kardeşlerim işkillenmesin diye ikide bir Olimpos'ta boy göstermeyi de unutmamalı."

"Ya, öyle mi? Pardon." Oturdum, kendimi rezil olmuş hissediyordum. "Harbiden meşgulmüşsün yahu."

"Neyse. Aiden'ın kokusu üstüne sinmiş."

Yüzüm alev alev oldu. "Ne? Yani onun kokusunu alabiliyor musun üstümden? Deme ya, duş almıştım."

Apollo öne eğildi, benimle göz göze geldi. "Herkesin kokusu kendine özgüdür. Eğer kendi kokuna bir başkasınınki karışırsa üstünden atana kadar epey zaman geçmesi gerekir. Bir dahaki sefere kızlar için olan vücut şampuanlarından değil de doğru dürüst bir kalıp sabun kullan."

Pancar gibi kızaran yüzümü örttüm. "Berbat şeyler bunlar."

"Ama beni çok eğlendiriyor."

"Peki... bu konuda bir şey yapmayacak mısın?" diye fısıldadım başımı kaldırarak.

Gözlerini devirdi. "Şu an başımızdaki sorunların en önemsizi. Hem Aiden iyi adamdır. Seni her şeyin üstünde tutar. Ama bir noktada aşırı korumacılık yapacağından eminim." Aval aval baktığımı görünce Apollo omuz silkti, "Onu yola getirmen gerekecek," dedi.

Apollo bana ilişki tavsiyesi mi veriyordu? Bu resmen hayatımın en acayip anıydı, hayatımda acayipliklerin sıkıntısı çekilmediği halde. Neyse ki Aiden ile Deacon o anda içeri girdiler de, utancımdan ölmek zorunda kalmadım.

Deacon ellerini cebine soktu, "Ben gidip... bir şeylerle meşgul olayım. Evet," dedi ve dönüp çıkarken kapıyı arkasından kapattı.

Deacon'ın Apollo'ya karşı tavrı bir garipti. Umarım aralarında bir şey yoktur, diye düşündüm onun adına endişelenerek. Yoksa kendini bir çiçek ya da ağaç gövdesi olarak bulabilirdi.

Aiden salona girip eğilerek selam verdi. "Yeni bir haber var mı?" dedi doğrulduğunda.

"Bizi biliyor," dedim.

Bir saniye sonra Aiden beni ayağa kaldırıp arkasına sakladı. İki elinde birer Akit hançeri vardı.

Apollo altın kaşlarından birini kaldırdı. "Aşırı korumacılık konusunda sana ne demiştim?"

Doğruya doğru, önceden söylemişti. Yanaklarım kıpkırmızı bir halde, Aiden'ın koluna yapıştım. "Anlaşılan hiç umurunda değil."

Aiden'ın kaslarının gevşediğini hissettim. "Sana niye inanayım? O bir tanrı."

Yutkundum. "Eh, çünkü bunu sorun etse beni kırk defa öldürürdü."

"Doğru." Apollo bacaklarını uzattı, bilek hizasından çaprazladı. "Aiden, bildiğime bu kadar şaşırmış olamazsın. Sana Raleigh'de çıktığımız özel avı hatırlatırım. Bir erkek, aşk için olmadıktan sonra neden birinin peşine öyle düşsün ki? İnan bana, aşk uğruna nelerin göze alındığını en iyi ben bilirim."

Aiden biraz rahatlarken onun da yanakları kızardı. "Bunları... sana karşı çektiğim için özür dilerim ama..."

"Anlıyorum." Apollo oralı değilmişçesine elini salladı. "Otur, çömel, keyfine bak. Konuşmamız lazım, çok zamanım yok."

Derin bir nefes alıp eski yerime oturdum. Aiden yanımdan ayrılmayıp kanepenin koluna ilişti. "Peki, neler oluyor?" diye sordum.

"Daha demin Marcus'un yanındaydım," diye yanıt verdi Apollo. "Solos'u da safımıza katmış."

"Ne safı bu?" Aiden'a baktım ama bakışlarını kaçırdı. Hem meraklanmış hem de kızmıştım çünkü benden bir şeyler gizliyordu. O yüzden bacağına dirsek vurdum. "Neyin safı, Aiden?"

"Ona söylemedin, değil mi?" Apollo benden uzaklaştı. "Bana vurma da."

"Ne? Önüme gelene vuruyor muyum ben?" İkisi de imalı imalı baktı bana. Onlara vurmamak için kollarımı göğsümde kavuşturdum. "İyi. Tamam. Neler oluyor?"

Apollo içini çekti. "Solos, melez bir avcı."

"Öff. O kadarını ben de anladım." Aiden diziyle beni dürttü. Öldürecekmiş gibi baktım ona. "İyi de bunlarla ne ilgisi var."

"Onu anlatmaya çalışıyordum." Apollo çevik bir hareketle doğruldu. "Solos'un babası Nashville'de bakan. Solos, bakanın tek oğlu. O yüzden de Konsey politikalarıyla içli dışlı büyüdü."

"Tamam," dedim ağır ağır. Melez çocuklarına iyi bakan safkanlar da yok değildi. Ender görülürdü ama ben de böyle bir örnektim.

"Konsey'deki herkes Telly'ye bayılmıyor Alex. Onun görevden alınmasına sevinecekler bile var," diye açıkladı Aiden.

"Eğer yanlış hatırlamıyorsam, senin köle yapılmanı oylamaya sunduğunda da çoğunluğu toplayamamıştı." Apollo, pencereye gitti. "Söylenenler doğruysa, Konsey üyelerinin bazıları Telly'nin çevirdiği işlerden hoşnutsuz. Bu arada, Solos'un babası da melezlere karşı ılımlı olanlardan. Onları tarafımıza çekmek faydalı olur."

"Babası ılımlı derken neyi kastettin?"

Apollo bana döndü. "Avcı ya da muhafız kalıbına uymayan melezlerin köle yapılması gerekmediğini düşünenlerden."

"Bu işin tek sorumlusu sizsiniz." Bir anda öfkelenmiştim. "Gördüğümüz muameleyi size borçluyuz."

Apollo'nun yüzü asıldı. "Bizim bununla hiç alakamız yok."

"Ne?" Aiden'ın hayreti sesinden okunuyordu.

"Melezlerin ikinci sınıf muamelesi görmesinden biz sorumlu değiliz," dedi Apollo. "Hepsi safkanların başının altından çıktı. İki ırkın kastlara ayrılacağını bundan asırlar önce ilan edenler onlardı. Biz sadece melezlerle safkanlar karışmasın demiştik."

Birden dünya başıma yıkıldı. İnanmam öğretilenlerin hepsi yalandı demek. Küçüklüğümden beri, tanrıların bizi aşağı gördüğü bana söylenmiş, toplumumuz ise hep buna dayanarak hareket etmişti. "Peki ama... neden hiçbir şey yapmadınız?"

Apollo gamsızca "Bizim sorunumuz değildi," diye yanıt verdi.

Öfke, akkor kesilmiş bir kurşun gibi çarptı, bunun üzerine ayağa fırladım. "Sizin sorununuz değildi demek? Safkanlar sizin çocuklarınız! Tıpkı bizler gibi. Bundan yıllar önce bir şeyler yapmanız gerekirdi."

Aiden kolumu yakaladı. "Alex."

"Ne yapacaktık?" dedi Apollo. "Ne yapmamızı beklerdin, Alexandria? Melezlerin hayatı ölümlülerinkinden belki şu kadarcık yukarıda, o kadar. Böyle önemsiz işlere müdahale edemeyiz."

Binlerce, on binlerce melezin esareti önemsiz bir şeydi demek, ha?

Aiden'ın elinden kurtulmamla Apollo'nun üstüne atılmam bir oldu. Şimdi düşününce, pek parlak bir fikir değildi ama öyle öfkelenmiştim, tanrıların ta en başından beri öylece durup

safkanların bize güdebilecekleri hayvan muamelesi yapmasına göz yummasına öyle şaşırmıştım ki. Beynimin küçücük, makul bir kısmı bunu kişisel almamam gerektiğini, çünkü tanrıların yordamının böyle olduğunu söylüyordu. Kendilerini doğrudan ilgilendirmeyen hiçbir şey umurlarında değildi. Bu kadar basitti işte. Ama gel gör ki öfkeli kısım o makul kısma galip gelmişti.

"Alex!" diye bağırıp ardımdan uzandı Aiden.

İstediğimde çok hızlı olabiliyordum. Beni durduramazdı. Apollo'ya doğru bir adım atmıştım ki elini kaldırdı. Görünmez bir duvara tosladım. Çarpmanın etkisiyle saçlarım geriye savruldu.

Apollo güldü. "Fevriliğini seviyorum."

Kalkanı tekmeledim. Ayağıma feci bir acı saplandı. Topallayarak geri gittim. "Ayy! Kahretsin, canım çok yandı!"

Aiden beni sımsıkı yakaladı. "Sakinleşmen gerek Alex."

"Ben sakinim zaten!"

"Alex," diye azarladı Aiden beni. Gülmemek için kendini zor tuttuğu ortadaydı.

Apollo elini indirdi, pişman olmuş gibiydi. "Öfkeni anlıyorum, Alexandria. Melezlere adil davranılmadı."

Derin derin nefes alıp gevşemeye çalıştım.

"Bu arada," dedi Apollo, "bir dahaki sefere bir tanrıya saldırırsan ve o tanrı ben değilsem yok edilirsin. Tanrının kendisi yapmazsa furiler yapar bunu. Şansın var ki furilerle yıldızlarımız barışmaz. Bağırsaklarımı çatı kirişlerine gerilmiş görmeyi çok isterler..."

"Tamam, tamam, anladım." Sızlayan ayağımı indirdim. "Ama bana kalırsa sen anlamadın. Siz tanrıların sorunu da bu ya zaten. Hepsini yarattınız, sonra da ortalığa bırakıp gittiniz. Olanların sorumluluğunu üstünüze almadınız. 'Bencil' sözcü-

güne yepyeni anlamlar kattınız. Tüm sorunlarımız –iblisler, hatta Apollyon saçmalığı bile– hep siz tanrıların hatası. Kendi ağzınla söyledin! Bana sorarsanız %99 bir işe yaramazsınız."

Aiden elini sırtıma koydu. Bir tanrıya bağırıp çağırdığım için beni susturacağını sanmıştım ama öyle yapmadı. "Alex'in hakkı var Apollo. Gerçeği... ben bile bilmiyordum. Bizlere bile iki ırkın ayrılmasını tanrıların buyurduğu öğretildi."

"Ne desem bilemiyorum," dedi Apollo.

Saçımı düzelttim. "Lütfen üzgün olduğunu söyleme çünkü yalan olur, biliyorum."

Apollo başıyla onayladı.

"Tamam. Artık bu konuyu kapattığımıza göre, gelelim ziyaretin sebebine." Aiden beni kanepeye çekti, zorla oturttu. "Çok ciddiyim Alex. Kimseye vurmak yok."

Gözlerimi devirdim. "Vurursam ne olur? Kırmızı kart mı göstereceksin?"

Aiden'ın sırıtışı meydan okuyordu, benimle kapışmaya hazırdı ve bundan zevk alacaktı.

"Solos ile babası, Telly'nin baş bakanlık görevinden alınmasında ve kaç adet Mezhep üyesi bulunduğunu öğrenmek için kapsamlı bir soruşturma açılmasında bize çok faydalı olacak. Bir tanrı olarak böyle şeyleri neden bilmediğimi soruyorsan, gücümüzün her şeye yetmediğini sana hatırlatırım."

Kafam karışmıştı. "Buna tepki gösteririm diye niye kaygılandınız ki? Anlaşılan iyi bir şey."

"Dahası var." Aiden derin bir nefes aldı. "Solos'un babası ülkenin dört bir yanında mülk sahibi. Tüm Mezhep üyeleri ortaya çıkana kadar seni oralarda saklayabiliriz."

"Hepsi bu da değil," diye ekledi Apollo. "Seth'le ve senin Uyanışınla nasıl başa çıkacağımızı kestirene kadar güvende olursun."

Gözlerimi kırpıştırdım, herhalde yanlış duymuş olmalıydım. "Ne?"

"Şu anda olabilecek en kötü şey, Seth'in senin güçlerini ele geçirip Tanrı Katili'ne dönüşmesi." Apollo kollarını kavuşturdu. "O yüzden de Uyandığında çok uzaklarda olmanı sağlamalıyız ki bağınız kopsun ve sana bağlanamasın. Ona güvenemeyiz."

"Niye? Neden güvenemiyormuşuz? Ne yaptı ki?"

"Sana bir sürü konuda yalan söyledi," dedi Aiden.

Başımı iki yana salladım. "Apollyon'luk meselesi konusunda söylediği yalanlar haricinde, ne yaptı?"

"Yaptıkları yüzünden değil Alexandria, yapacakları yüzünden. Kâhin olacakları gördü."

"Şu 'biri yok edecek diğeri kurtaracak' safsatasından mı söz ediyorsunuz? Niye? İlk Apollyon çifti biz değiliz ki, neden Seth'le benim için öyle bir şey söz konusu olsun?" Saçımı topladım, hem sıkılmıştım hem de Seth'in adını temize çıkarmam gerekiyordu. Adı kötüye çıktığından falan değildi ama...

Ansızın Apollo'yu önümde çömelmiş halde, göz hizamda buldum. Yanımdaki Aiden kaskatı olmuştu. "Hades'le ruhun için tartıştıysam, zamanımı seni güvende tutmak için harcadıysam o aptalca ve naif güven duygunla hepsini çöpe atasın diye değil."

Yumruklarımı sıktım. "Niye umurunda olsun ki Apollo?"

"Orası karmaşık," demekle yetindi.

"Eğer tüm söyleyeceğin 'karmaşık' ise o zaman unut, gitsin. Ya okul ne olacak?"

"Marcus, zamanında mezun olacağına dair teminat verdi," dedi Aiden.

"Biliyor muydun bunu?"

Başıyla onayladı. "Alex, yapılacak en akılhca iş bu."

"Kaçmak mı senin akıllıca iş dediğin? Ne zamandır inanıyorsun buna? Çünkü yanılmıyorsam bana, kaçmanın hiçbir sorunu çözmediğini söylemiştin."

Aiden'ın dudakları incecik bir çizgiye dönüştü. "O, sen kat-ledilmeden önceydi Alex. Daha ben..." Başını iki yana salladı, sustu. "Eskidendi."

Neyi kastettiğini biliyordum, benim de içimi dağlıyordu bu. Beni düşündüğü için yüreğim sızlıyordu ama öfkem hâlâ dinmemişti. "Bana planlarınızın bu yönde olduğunu söylemeniz gerekirdi. Seth ile Lucian'ın beni uzak bir ülkeye kaçırmayı planlamasından ne farkı kaldı? Planlarda benim de fikrim sorulmalıydı."

"Alexandria..."

"Hayır." Lafı Apollo'nun ağzına tıkadım, daha Aiden durduramadan ayağa kalktım. "Sırf Seth'in bir şeyler yapma olasılığı var diye kaçacak delik arayacak değilim."

"O zaman Seth meselesini unut." Aiden ayağa kalkıp kollarını çaprazladı. "Mezhep'ten korunman gerekiyor."

"Seth'i unutamayız." Odada volta atmaya başladım, saçımı başımı yolmak istiyordum. "Eğer sırra kadem basarsam sizce Seth ne yapar? Özellikle de ona haber vermezsek ki aklınızdan bunun geçtiğini adım gibi biliyorum."

Apollo ayağa kalktı, çenesini kaldırdı. "Azıcık uyumlu bir insan olsan her şey daha kolay olurdu."

"Kusura bakma, ahbap." Durdum, Aiden'ın çelik rengi gözlerine baktım. "Ama buna razı olamam. Eğer Mezhep'in tekrar bir iş çevireceğinden korkuyorsanız o zaman Seth'in yardımı gerekiyor demektir."

Aiden yan döndü, sessizce sayıp söverken geniş omuzları gerginleşti. Normalde böylesi bir testosteron gösterisine kızardım ama evet, çok seksi buluyordum.

Güneş Tanrısı iç geçirdi. "Şimdilik sen kazandın ama işler düşündüğüm kadar kötü biterse..."

"Nasıl kötü bitebilir ki?" diye sordum.

"Ortada değil mi?" Apollo'nun yüzü asılmıştı. "Eğer Seth korkulanı yaparsa tanrılar mesaj vermek için tüm safkanların ve melezlerin üstüne çullanacak. Dediğim gibi, bunu sırf mesaj kaygısıyla bile yapsalar hiç şansın yok."

"O zaman neden Mezhep'in beni öldürmesine izin vermiyorsun? Tüm sorunlarını çözerdi bu, değil mi?" Ölmek istediğimden falan değildi hani ama mantıklı geliyordu söylediklerim. Ben bile farkındaydım bunun. "Seth Tanrı Katili olamazdı o zaman."

"Dediğim gibi, orası karmaşık." Sonra Apollo bir anda kayboldu.

"Bunu yapmasından nefret ediyorum," deyip Aiden'a baktım, o da bakışlarıma karşılık verdi. Kaşlarını çatmış, dişlerini sıkmıştı. İçimi çektim. "Yavru bir pegasusu tekmeleyip sokağa atmışım gibi bakma bana."

Aiden ağır ağır içini çekti. "Alex, buna ben de razı değilim. Ama bilmelisin ki sadece senin için en iyisini arıyoruz."

Seksiymiş, değilmiş, bir yere kadardı. Birden film koptu. "Benim için en iyi olanı aramanıza gerek yok Aiden. Çocuk değilim ben!"

Gözlerini kıstı. "Senin çocuk olmadığını bu dünyada benden iyi bilen var mı, Alex? Sana dün gece öyle davranmadığımdan da eminim."

Yanaklarım utancın çok ama çok farklı bir duygu ile karışımıyla kızardı. "O zaman adıma karar vermeyi kes."

"Sana yardım etmeye çalışıyoruz, niye anlamıyorsun?" Gözleri çalkantılı bir griye dönüştü. "Seni tekrar kaybetmeyeceğim."

"Beni kaybetmedin zaten Aiden. Sana söz veriyorum." Öfkemin birazı buhar olup gitmişti. Aiden'ın tersliğinin ardında korku yatıyordu. Anlayabiliyordum bunu. Benim de düzenli bir biçimde öfke krizi geçirmemin sebebi buydu. "Kaybetmedin. Kaybetmeyeceksin de."

"Bu senin verebileceğin bir söz değil. Hele yolunda gitmeyebilecek bunca şey varken."

Ne yanıt vereceğimi bilemiyordum.

Aiden yanıma geldi, sımsıkı kucakladı beni. Bir süre hiç konuşmadık. Sadece göğsünün kesik kesik inip kalktığını duyuyordum.

"Senin deli olduğunu biliyorum," diye söze girdi, "birisinin seni zorlamasından, söz geçirmeye çalışmasından da ölesiye nefret ediyorsun."

"Deli değilim ben."

Geri çekildi, tek kaşını kaldırdı.

"Tamam, delinin tekiyim. Ama neden saklanmam gerektiğini söylüyorsun, ben de anlıyorum."

Beni tekrar kanepeye götürdü. "Buna rağmen izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Vermeyeceğim."

Aiden beni kucağına çekti, kollarına aldı. Kalbim bir takla attı ve kendini geri çekmeyen, araya mesafe koymayan, sevgisini sergilemekten kaçınmayan bu Aiden'a alışmam için biraz zaman gerekti.

"Sen tanıdığım en sinir bozucu insansın," dedi.

Gülümseyerek başımı omzuna yasladım. "Hiçbiriniz Seth'e bir şans vermiyor. Hiçbir şey yapmadı, ondan korkmam gerekmiyor."

"Sana yalan söyledi ya Alex."

"Bana yalan söylemeyen mi kaldı?" diye gerçeği üstüne basa

basa söyledim. "Hak veriyorum, iyi bir gerekçe değil. Tamam, haklısın, bana yalan söyledi. Bunu da biliyorum. Fakat kaçıp saklanmamı gerektirecek bir şey de yapmadı. Ona bir fırsat tanımalıyız."

"Peki, o riski alır da yanılırsan ne olacak Alex? Ha? Ne olacak o zaman?"

Öyle olmaz diye umuyordum. "O zaman bir çaresine bakarız."

Yanağımı yasladığım omzu gerildi. "İtirazım var. Seni daha şimdiden bir kere hüsrana uğrattım..."

"Sakın öyle deme." Kucağında dönüp gözlerine baktım, yüzünü avuçlarıma aldım. "Linard'ın Mezhep için çalıştığını bilmiyordun ki. O yüzden kendine çatma."

Alnını alnıma dayadı. "Seni korumalıydım."

"Beni korumana ihtiyacım yok Aiden. Tek istediğim şu an yaptığını yapmaya devam etmen."

"Sana sarılmak mı?" Dudakları seyirdi. "Bunu yaparım işte."

Onu öptüm, ardından göğsüm sıkıştı. Bir milyon yıl bile geçse onu öpmeye doyamayacaktım. "Sarıl tabii ama tek ihtiyacım senin yüreğin ve güvenin. Uğrumda savaşacağını biliyorum ama buna gerek yok. Bunlar benim sorunum Aiden, senin değil."

Bana öyle sıkı sarıldı ki nefesim kesildi. "Seni sevdiğim için sorunlarımızı paylaşıyoruz. Savaşacaksak birlikte savaşırız. İstesen de, istemesen de yanında olacağım, ne olursa olsun. Aşk dedikleri budur Alex. Artık hiçbir sorunla tek başına mücadele etmen gerekmeyecek. Ne kastettiğini de anlıyorum. Katılmıyorum belki; ama her şekilde sana arka çıkacağım."

Nutkum tutulmuştu. Bunun üstüne laf söylenmezdi. Güzel konuşmada, hele ki böyle sözcüklerle konuşmada iyi değildim. O yüzden, acayip dost canlısı bir ahtapot misali sarıldım ona.

Geri yaslandığında üstüne çıktım, üstünde avcı kıyafetlerinin, hançerlerinin olmasına bakmadım bile. Epey uzun süre ikimiz de konuşmadık.

"Seth aslında kötü biri değil," dedim. "Tamam, ara sıra onun da gıcıklığı tutuyor ama Konsey'i ortadan kaldırmayı asla düşünmez."

Aiden parmaklarını yanağımda gezdirdi. "Seth'ten her şeyi beklerim ben."

Buna karşılık vermemeyi seçtim. Linard'ın saldırısından sonraki telefon sayılmazsa Seth'le hiç haberleşmemiştim. Sakinleşmeye başladığımdan, Apollo'nun çok mantıklı bir biçimde dile getirdiklerini düşünmeye başladım. "Herkes Seth'ten korkuyor. Tanrılar, safkanlar, Mezhep... çünkü o, Tanrı Katili'ne dönüşecek, değil mi?"

"Doğru," diye mırıldandı. Elini omzuma indirdi, saçımı geriye attı.

"Peki, ya dönüşmezse?"

Eli durdu. "Yani, güç transferi durursa mı? Seni Seth'ten uzak tutarak yapmaya çalıştığımız da bu zaten."

"Beni Seth'ten uzak tutmanızın tek sebebinin bu olduğuna pek inanasım gelmiyor."

"Tamam, haklısın," dedi, sesi neşeliydi.

Başımı kaldırdım, bu konuyu açıklığa kavuşturma zamanının gelip de geçtiğini düşündüm. Önce Aiden... ardından da Seth. İstediğim son şey bu mesele yüzünden birilerinin canının yanmasıydı. "Seth'e değer veriyorum. Benim için çok önemli ama aynısı değil, anlıyor musun? Sen de biliyorsun ki kafanı takmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Seth'le aramızdaki... Onunla aramızdakinin ne olduğunu bile bilmiyorum. Bir ilişki bile sayılmazdı aslında. Sadece deneyelim, ne olduğunu görelim demişti. Al işte, olan biten ortada."

Aiden saçımın bir perçemini parmaklarının arasına aldı. "Biliyorum. Sana güvenim tam Alex. Ama bu, ona da güveniyorum anlamına gelmez."

Bu mücadeleyi kazanmam imkânsızdı. "Neyse, Seth'le konuşup Mezhep konusundaki gelişmeleri ve insanların korkularını ona bildirebilirim."

"Sence buna razı olacak mı?"

"Ben razıyım. Seth... beni, bağlantımızı kullanarak bir şey yapmaya zorlamaz." Aiden'ın göğsüne sokulup çenesini öptüm. "Bana bir seferinde, eğer işler içinden çıkılmaz bir hal alırsa, burayı terk edeceğini söylemişti. Yani bir çıkış yolu var."

"Ya, gerçekten söyledi mi bunu?" Aiden'ın gözleri gümüş rengi parlıyordu. "Belki de o kadar fena biri değildir."

"Değil zaten."

"Bunlar hiç hoşuma gitmiyor ama dediğim gibi, sana her türlü destek olacağım."

"Sağ ol." Tekrar yanağından öptüm.

İçini çekti. "Alex?"

"Efendim?"

Arkasına yaslandı, beni gür kirpiklerinin arasından süzdü. "Dün geceki tüm kurabiye hamurunu yediniz mi, yoksa gerçekten kurabiye yaptınız mı?"

Güldüm. "Yaptık biraz. Birkaç tane kalmış olacak."

"İyi." Ellerini kalçalarıma koyup beni kendine çekti, vücutlarımız birbirine yapıştı. "Kurabiyesiz Sevgililer Günü olur mu hiç?"

"Bence ölümlüler yılın bu zamanında çikolataya biraz abanıyorlar." Ellerimi omuzlarına koydum, öfkeli tanrılar, Mezhep üyeleri, Seth ve diğer her şey ikinci plana geriledi. "Ama kurabiye iyidir."

Bir elini omurgam boyunca yukarı çıkardı, karman çor-

man saçlarımın arasına soktu ve birden ürperdim. "İşin içinde uyduruk Noel ağacı falan yok yani?"

"Ölümlü Bayram ağacı diye bir şey yok." Beni kendine çekince nefesim kesildi. Dudaklarımız birbirine değince durdu. "Ama... eminim ki ölümlüler öyle bir ağaç fikrinden hoşlanırdı."

"Sen de mi?" Ağzını dudaklarımın önce bir kenarına, sonra diğerine bastırdı. Gözlerim kapandı, parmaklarımı gömleğine batırdım. Beni ağır ağır öperken, ifade bulmamış tutkuların hepsi tek bir eyleme dönüştü ve kuvvetli bedeni, bedenimin altında gerildi.

Neden söz ediyorduk, unuttum. Sadece içimi kasıp kavuran o baş döndürücü, vahşi duygular kalmıştı. İşte, bana neredeyse sonsuzluk gibi gelen bir süredir sevdiğim adam, Aiden, kollarımda, altımdaydı; dokunuyordu bana.

"Sevgililer Günün kutlu olsun," diye mırıldandı.

Aiden beni kendine bastırdı ve bu meselede birlikte olduğumuzu söylemek yerine, bunu davranışlarıyla gösterdi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Aiden'la ilişkim olmasının neye benzeyeceğini o kadar çok hayal etmiştim ki. Daha bundan kısa bir süre önce, kimi günler sırf boş hayaller diye zihnimden kovuyordum bunları. Fakat bir haftadır o fanteziyi doya doya yaşıyordum.

Mümkün olduğunca kaçamak yapıyor, o anları ateşli buselerle, sessiz kahkahalarla dolduruyorduk. Planları da es geçmemeli, gerçekten plan bile yapmıştık.

Ya da en azından, yapmaya çalışmıştık.

Bir aradayken, ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyorduk sanki. Aiden illaki vücudumun bir yerine temas etmek zorundaydı. Bazen kısacık bir ten teması oluyordu bu. Eli elime değiyordu ya da bacaklarımızı tembelce dolayıp yapışık bir şekilde duruyorduk ama daima dokunuyorduk birbirimize.

Belki Aiden bunca zamandır kendiyle mücadele ettiğindendi, belki de ikimiz de kafayı yemiştik. Fakat sırf birlikte yatmak gibi basit bir eylem bile bizi sarhoş ediyordu, bağımlısı olmuştuk. Bacaklarımızı birbirine bastırıyor, başımızı aile port-

releriyle dolu odadaki divanın kolçağına yaslıyorduk. Kimse girmeye cüret edemediğinden, güvenliydi burası. Bir zamanlar Aiden'ın olan bu sığınak artık ikimizindi.

Bugünün de diğerlerinden bir farkı yoktu.

Ne var ki hep de neşeli değildi. Günler geçtikçe, Seth'in dönüşünün yaklaştığını bilmenin huzursuzluğu bürümüştü içimi. Bir de beni yiyip bitiren o suçluluk duygusu vardı. Bazen, Seth'i düşündükçe, Catskills'de gece yarısı yüzüşümüzden ve Afrodiziya Karışımı'nı içişimden sonraki gün sergilediği savunmasız hali geliyordu aklıma. Seth için çok şey söylenebilirdi, kimi zaman tam bir muammaydı ama hepsinin altında... şefkat dolu, bana karşı şefkat dolu biri gizliydi. Belki de benim ona karşı beslediğimden fazlasını duyuyordu. Belki de duymuyordu ama onu kırmayı istemiyordum.

Kanepede Aiden'ın yanında kıvrıldım, bir anda üstüme çöken kasveti atmaya çalıştım. Seth'le konuşmak kolay olmayacaktı. Ama nasıl tepki vereceğini de kestiremiyordum. O da Koca Meme'yle yatmıştı, o yüzden... belki de sandığım kadar zorluk çekmezdim.

Aylak aylak "Söyle bakalım," diyen Aiden beni kendime getirdi. "Neredeydi orası? Burada mıydı?" Parmaklarını karnımda dolaştırdı.

"Değildi." Kalbim duracak gibi oldu, içimde küçük ürpertiler gezinirken gözlerimi kapadım.

"Burada mıydı peki?" Parmakları kaburgalarımın üstünde dans ediyordu.

Sözler tükendiğinden başımı iki yana salladım.

"Neredeydi o zaman?"

Çevik parmakları karnımı atlayıp böğrüme geldi. İrkildim, elimle ağzımı kapattım ama doğal tepkimi dizginlemeye çalıştıkça sarsılıyordu.

"Aha! Bulduk mu yoksa?" Parmaklarını biraz daha bastırdı.

Kıvrandım ama acımasızdı. İki büklüm olmuştum, hızla hareket etmese tepe taklak yere inecektim. Güldü. "Ne olur yapma," demeyi başarabildim iki gülme krizi arasında. "Pes ediyorum artık."

"Tamam, kibar davranmam gerekiyor belki de." Aiden beni yanına çekip üzerime eğildi. Bir tutam saçımı aldı, iki parmağına doladı. "Şimdi soruya geri dönelim. New Orleans haricinde neresi olabilir?"

Elimi kolu boyunca gezdirdim. Ben dokundukça cildinin altında kaslarının gerilmesi hoşuma gidiyordu. "Nevada'ya ne dersin? Hem yakınlarda Akit de yok. En yakını, üniversite." Eğildi, dudaklarını yanağıma sürdü. "Las Vegas'ı mı öneriyorsun yoksa?"

En masum ifademi takındım. "Siz safkanlar orada cümbüş yapmayı çok sevdiğinizden etraf iblis kaynıyordur. Ama yakınlarda Hematoilerin yaşadığı bir yer yok."

"Önce New Orleans, şimdi Las Vegas mı?" Başımı geriye yatırdı, dudaklarını vücuduma ileri geri sürtmeye koyuldu. "Çok istikrarlı gidiyorsun."

"Bilemiyorum." Bastırınca nefesim kesildi. "Belki de Las Vegas'ı kaldıramazsın."

Aiden ağzı kulaklarında, sırıttı. "İddialara bayılırım."

Kıkır kıkır güldüm ama dudakları dudaklarıma tekrar değdiği anda iş ciddiye bindi. Onunla sonsuza dek öpüşebilirdim. Öpücükleri önce nazik, yumuşak ve meraklıydı. Parmaklarımı saçlarına daldırdım, onu kendime çektim, öpüşmemiz giderek ateşli bir hal aldı. Ona sarıldım, keşke zamanın bir durdurma düğmesi olsa diye hayıflandım. Burada, vücudunun benimkine yapıştığını hissederek, eriyip onunla kaynaşarak sonsuza dek kalabilirdim... ama onun yerine, donakaldım.

Omurgamdan aşağı sinsice ilerleyen hissi başka şeyle karıştırmak olanaksızdı. Seth'ten ayrıldığımdan beri kış uykusuna yatan üç run, birdenbire azıtmış, yanmaya ve karıncalanmaya başlamıştı. Kordon birden canlandı, diğer yarısına yanıt verdi. Aiden'in dudakları boynumdan aşağı, köprücük kemiğime indi. "Hayrola?"

Zamanın durdurma düğmesi yoktu. Kahretsin. "Seth burada, hemen kapıda."

Aiden başını kaldırdı. "Ciddi misin sen?"

Kazık yutmuş gibi, başımı öne salladım.

Küfürleri birbiri ardına sıralayarak ayağa fırladı. Ben de kalkmaya davrandım ama elini uzatıp durdurdu. "Dur da önce ben bakayım Alex."

"Aiden..."

Hızla eğilip omuzlarıma yapıştı, beni öyle bir öptü ki, öyle bir öptü ki, midemde çözülmekte olan kordon adeta aklımdan uçup gitti. "Bu işi bana bırak, olur mu?" diye fısıldadı.

Başımı öne salladım, kapıya doğru yürüyüşünü izledim. Beni rahatlatmak için gülümseyip odadan çıktı. Seth'i karşılamaya onun gitmesi iyi de olmuştu hani, zira o öpücüğün üstüne kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

İçime huzursuz bir enerji doldu, kordon neşeyle zonklamaya başladı. Sinirlerim yay gibi gerilmişti, ayağa fırlayıp kapıya gittim. Seth yakındaydı. Ta içimde hissediyordum. Aralık kapının önünde durup nefesimi tuttum.

Holdeydiler, ikisinden başka kimse yoktu. Umulacağı üzere, tartışmaya başlamışlardı bile. Gözlerimi devirdim.

Seth'in alaycı ve bilmiş bir tavırla "Bilmediğimi mi sandın?" dediğini duydum. "Onca zamandır farkında değil miydim sence?"

"Neyi bilmediğini?" Aiden'ın sesi şaşırtıcı derecede sakindi.

Seth hafifçe güldü. "Şu anda burada, senin yanında olabilir. Ama büyük manzaraya baktığında sadece anlık bir şey bu. Her anın bir sonu vardır Aiden. Seninki de bitecek."

Kapıdan fırlayıp Seth'e çeneni kapat diye bağırmak istiyordum.

"Üç kuruşluk kartpostal yazısı gibi konuştun," dedi Aiden. "Belki de senin zamanın çoktan sona ermiştir."

Bir süre sessizlik oldu. Onları gözümde canlandırabiliyordum. Eminim ki Aiden, Seth'e aşağılarcasına bakıyordu. O da küstahça sırıtıyor, bu tartışmadan sinsice keyif alıyordu. Bazen ikisine de bir temiz dayak çekmek istiyordum.

"Fark etmez," dedi Seth. "Anlamadığın da bu zaten. Seni seviyor olabilir ama hiçbir şeyi değiştirmez. Biz, birbirimize aitiz. Kaderimiz birlikte yazılmış. Kısacık zamanının tadını çıkar, Aiden çünkü gün gelecek, hepsi anlamını yitirecek."

Bardağı taşıran son damla buydu işte. Kapıyı çarpıp açtım, bir hışımla hole fırladım. Odadan nasıl çıktığımı duydukları kesindi, ona rağmen arkalarını dönüp bakmadılar bile. Kapının iki yanındaki küçük, kare pencerelerden dışarıda bekleyen muhafızların gölgelerini görebiliyordum.

"Harbiden, böyle mi düşünüyorsun?" Aiden başını hafifçe yana eğdi. "O zaman salağın tekisin."

Seth güldü. "Buradaki salak ben değilim, safkan. O senin değil."

Tehditkâr bir sesle "O hiç kimsenin değil," diye konuştu Aiden. Ellerini beline, normalde hançerlerinin asılı olduğu yere götürmüştü.

"Orası tartışılır," dedi Seth, sesi öyle alçaktı ki, doğru duyduğumdan bile emin olamıyordum.

İçlerinden biri bir aptallık etmeden iki geri zekâlının arasına dalıverdim. "Senin malın değilim Seth."

Seth nihayet tenezzül edip yüzüme baktı. Gözleri buz gibi bir kehribar rengiydi. "Konuşmamız lazım."

Haklıydı. Yanı başımdaki çileden çıkmış safkana baktım. Bu işin sonu kötü bitecekti.

"Özel olarak," diye ekledi Seth.

"Benim önümde söyleyemeyeceğin ne varmış ki?" diye sordu Aiden.

"Aiden," diye inledim. "Söz vermiştin, unuttun mu?" Daha fazlasını söylemem lüzumsuzdu, Aiden biliyordu. "Gerçekten onunla konuşmalıyım."

"Başına bir şey gelmeyecek. Benim yanımda güvende."

Hızla arkamı döndüm. "Dur da montumu alayım. O arada birbirinizi öldürmemeye çalışın."

"Söz vermiyorum," deyip pişmiş kelle gibi sırıttı Seth.

Kanepenin üstünden kapüşonlu montumu aldım, hemen üstüme geçirip tekrar hole çıktım. Tanrılar biliyor ya, o ikisini bir saniye bile yalnız bırakmaya gelmezdi. Seth'in peşinden kapıya yürürken dönüp Aiden'a imalı imalı baktım. Feci mutsuz görünüyordu ama başını öne salladı.

Dışarıya çıkar çıkmaz donduğumu hissettim. Kuzey Carolina'da en son ne zaman bu kadar soğuk görmüştüm, hiç anımsamıyordum. Seth'in üstünde siyah termal kazak ve kargo pantolon vardı. O kadar. Acaba Uyanınca ben de soğuğa karşı bağışıklık kazanacak mıyım diye merak ettim.

Muhafızlar derhal iki yana kaçıldılar, durgun sulardan yansıyıp göz kamaştıran kış güneşini gördüm. İlkin şaşırmıştım, sonra bunların kimin muhafızı olduğunu anımsadım. Lucian'ın muhafızlarıydı.

Aiden huzursuzca kıpırdanıyordu. İki yana sarkıttığı ellerini açıp kapatıyordu.

Seth, yapmacık bir anlayışla "O kadar üzülme be Aiden," dedi.

Bacağına tekmeyi indirdim.

"Off," dedi, ters ters baktı. "Tekmelemek hoş bir davranış değil."

"İnsanları kendine düşman etmek de öyle," diye yanıtı yapıştırdım.

Aiden içini çekti. "Yirmi dakikan var. Sonra seni aramaya başlayacağız."

Seth basamakları geri geri indi, Aiden'a reverans yaptı, sonra fırıldak gibi döndü. Rüzgârla saçları dalgalandı. Bazen... Seth'in ne kadar yakışıklı olduğunu unutuyordum. Apollo bile eline su dökemezdi. İkisinde de, hem yakından hem da uzaktan fark edilen, o yüzden de gerçek dışı görünen bir kusursuzluk, soğuk bir güzellik vardı.

Peşinden yürüdüm, ellerimi cebime soktum. "Bu kadar çabuk dönmeni beklemiyordum."

Seth altın rengi kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? Hiç şaşırmadım."

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. Aiden'la aramda yaşananları bilmesine imkân yoktu. Aramızdaki bağ o kadar uzaktan işe yaramazdı. Derin bir nefes aldım, cesaretimi topladım. "Seth, sana söylemem gereken..."

"Zaten biliyorum Alex."

"Ne?" Durup saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. "Neyi biliyorsun?"

Bana döndü, eğilip yüzünü neredeyse değecek kadar yüzüme yaklaştırdı. İçimdeki kordon deliye dönmüştü ama kontrolüm altındaydı... Seth bana dokunmadığı sürece. Tanrılar aşkına, bu hiç kolay olmayacaktı. "Her şeyi."

"Her şey" birçok anlama gelebilirdi. Omuzlarımı kaldırdım, parlak ışık yüzünden gözlerimi kıstım. "Tam olarak neyi biliyorsun?"

Dudaklarında küçücük bir gülümseme belirdi. "Dur bir bakalım. Şeyi biliyorum," diye St. Delphi malikânesini işaret etti. "Orada neler olduğunu. Önünde sonunda olacaktı."

Aynı anda hem sıcak bastı hem de donduğumu hissettim. "Seth, çok üzgünüm, gerçekten. Seni kırmak istemezdim."

Bir an aval aval baktı, sonra kahkahayı patlattı. "Kırmak mı? Alex, ona karşı hislerini en başından beri biliyordum."

Oldu. Seth'i daha önce savunmasız gördüğümü zannederken yanılmıştım herhalde. Aptallık bendeydi, bu oğlan hissizin, duygusuzun tekiydi. Ama Seth tüm gıcıklığına, tüm sinirliğine rağmen şaşırtıcı derecede sakin davranıyordu. İyice işkillenmiştim. "Neden bu kadar normal karşıladın?"

"Ne yani, oturup ağlasa mıydım? Onu mu istiyordun?" Başını yana eğdi, kaşlarını kaldırdı. "Kıskanmamı mı isterdin? Öylesi mi hoşuna gider?"

"Hayır!" Yüzüm yine pancar rengine döndü. "Sadece... bu kadar normal karşılamanı beklemiyordum."

"Normal karşılamak denilemez belki. Ama olan olmuş bir kere."

Ona gözümü dikip baktım, sonra kafamda bir ışık yandı. "Onu ispiyonlamayacaksın, değil mi?"

Seth başını ağır ağır iki yana salladı. "Bana ne faydası olur ki? Sana iksiri içirirler, köle olur çıkarsın."

O zaman da Uyanamazdım. Her şey gelip buna dayanıyordu ve bundan rahatsızlık duyduğumu kabul ediyordum. Seth'i acaba hangisi daha çok rahatsız ediyordu? Hayatımın düpedüz sona ermesi mi, yoksa Uyanamayışım mı? Dudağımı ısırıp bakışlarımı kaçırdım. "Seth, sen yokken bazı bilgiler öğrendim."

"Ben de," diye karşılık verdi duygusuz bir tonda.

Bilmece gibi konuşuyordu. "Mezhep'i ve Apollyonların nasıl oluştuğunu biliyordun herhalde."

İfadesi değişmedi. "Nereden biliyorsun?"

Sinirleniverdim. "Uyanınca, kendinden önceki Apollyonların tüm bilgisine sahip olduğunu söylemiştin. İllaki içlerinden biri Mezhep'ten ve nasıl doğduklarından haberdardı. Neden bana daha önce söylemedin?"

Seth içini çekti. "Söylemedim Alex. Çünkü gerektiğini düşünmedim."

"New York'ta başıma gelenlerden sonra bunu nasıl gereksiz bulursun? Mezhep'ten bahsetmiş olsan daha hazırlıklı olurdum."

Dudaklarını büzdü, gözlerini kaçırdı.

"Sana, o simgenin anlamını biliyor musun diye sormuştum oradayken," dedim. İçimi öfke ve muazzam bir hayal kırıklığı bürümüştü. Duygularımı ondan saklamaya bile zahmet etmiyordum. "Bilmediğini söylemiştin. Sana bir safkanla bir melezin birlikteliğini sorduğumda, babamın melez olduğunu düşünüyorum demiştin. Hâlbuki gerçeği biliyordun. Anlamadığım, neden bana söylemediğin."

"Sana söylememem tembihlenmişti."

"Ne?" Seth yürümeye başladı, koşup onu yakaladım. "Kim söyledi bunu sana?"

Kumsala baktı. "Bir önemi var mı?"

"Var tabii!" Resmen çığlığı bastım. "Olmaz olur mu? Sana güvenemezsem aramızda nasıl bir ilişki olabilir?"

Kaşlarını kaldırdı. "Seninle aramızda ne var ki, Alex? Yanlış hatırlamıyorsam, bir seçim şansın olduğunu söylemiştim. Ne isim koymanı istedim ne de bir vaatte bulundum."

Bunu ben de hatırlıyordum. Havuzdaki o gece çok eskilerde kalmış gibiydi. Bir yanım o neşeli Seth'in özlemini çekiyordu.

"Sen de seçimini yapmıştın," diye alçak sesle devam etti Seth. "Beni seçtiğini söylemiştin ama aslında seçimin farklıydı."

Onu seçtiğimi söylediğimde Seth'in yüzünde beliriveren o bir anlık tatmin duygusunu da anımsıyordum. Başımı iki yana salladım, söyleyecek bir söz aradım. "Seth, ben..."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Kumların azalıp kaldırımın başladığı yerde durdu, uzanıp elinin tersini yanağıma sürdü. Bu temas ve peşinden gelen elektrik şoku yüzünden geriye sıçradım. Seth elini indirdi, ana yola dizili küçük dükkânların arka tarafına baktı. "Söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Sorduklarımın bir tekine bile yanıt alamamıştım ama bir sorum daha vardı. "Babamı gördün mü Seth?"

"Hayır." Gözümün içine baktı.

"Onu aradın mı peki?"

"Evet. Onu bulamadım Alex. Ama orada olmadığı anlamına gelmez." Rüzgârın uçurduğu kısa perçemlerini geriye attı. "Gelirken sana hediye getirdim."

Onu yanlış duyduğumu sandım ama tekrar söyledi. Kalbim paramparça olmuştu. "Bana bir şey alman gerekmezdi Seth."

"Görünce fikrin değişecek." Dudaklarının köşesinde pis bir sırıtış oynaşıyordu. "İnan bana, böyle hediyeyi insan hayatta bir defa alır."

Harika. Kendimi daha da beter hissediyordum. Elime Hope Elması'nı bile tutuştursa oracıkta kusardım. Onunla asla bir ilişkimiz olmamıştı fakat vicdan azabından ölüyordum. Ona baktığımda Aiden'ı görüyordum. Seth bana dokunduğunda Aiden'ı hissediyordum. İşin kötüsü, Seth bunların hepsinin farkındaydı.

"Hadi Alex."

"Peki." Derin bir nefes aldım, sonra dudaklarımı birbirine bastırdım. Okyanustan esen rüzgâr insanı donduruyordu. Montumun içinde büzülmüştüm. "Burası niye bu kadar soğuk yahu? Eskiden hiç böyle olmazdı."

"Tanrılar öfkeli," dedi Seth, sonra güldü.

Ona bakıp kaşlarımı çattım.

Omuz silkti. "Tüm dikkatlerini dünyanın bu küçücük parçasına vermiş durumdalar. Bizim yüzümüzden. Tanrılar, değişimin geldiğini biliyor."

"Bazen gerçekten ödümü koparıyorsun."

Yine güldü.

Yüzümü buruşturdum. Sonra konuşmadan yürüdük. Akit'in kontrolündeki adaya dönmesini bekledim, dönmeyince herhalde Lucian'ın evine gidiyoruz diye düşündüm. Ama orayı da dosdoğru geçtik, kasabayı da geride bırakıp Konsey üyelerinin kullandığı mahkeme binasına yöneldik.

"Hediyem mahkeme binasında mı yani?"

"Evet."

Ne yalan söyleyeyim, Seth'in sağı solu hiç belli değildi. Aramızdaki bağa rağmen çoğu zaman aklında ne olduğunu bilemiyordum.

Ölümlü turistlerden saklanan mahkeme binasının hemen içinde, normal sayıda Konsey Muhafızı vardı. Ama onların ilerisinde, Lucian'ın muhafızlarından üçü bir kapının önünde nöbet tutuyordu. Kenara çekildiler, kapıyı bize açtılar.

Kapının ve basamakların nereye gittiğini bildiğimden durdum. "Niye hücrelere gidiyoruz Seth?"

"Çünkü seni kilitleyip sonra da sapıklık yapacağım."

Gözlerimi devirdim.

Koluma girip beni çekti. Aşağı indik. Gözlerim merdivenin karanlığına alışmıştı. Eski tahtalar ayağımızın altında gıcırdıyordu. Hücreler yerin altında değildi. Aslında birinci kattaydı. Binanın girişi ikinci kattandı ama yine de karanlık ve rutubetli bir yere indiğimiz izlenimine kapılmıştım.

Koridor loştu. Seth'in arkasından bakınca, daracık korido-

run iki yanına dizili birkaç hücre seçebildim. Kendimi onlardan birine tıkılıp kalmış olarak hayal ettim. Tanrılar aşkına, kim bilir kaç defa kıyısından dönmüştüm.

Koridordaki en son hücrenin önünde iki muhafız bekliyordu. Seth onlara yaklaşarak parmaklarını şaklattı. "Bizi yalnız bırakın," dedi.

Muhafızlar uzaklaşınca hayretle bakakaldım. "Özel Apollyon parmak şaklatma güçlerin mi var?"

Başını bana doğru eğdi. "Benim bir sürü Apollyon parmak gücüm var."

Onu dürtükledim. "Hediyem nerde, sapık?"

Seth sırıtıp geriye çekildi. Parmaklıklı kapının önüne dikilip kollarını açtı. "Gel de bak."

Tamam. Merakım tavan yapmıştı. Yürüdüm, kapının önünde durup demir parmaklıkların arasından baktım. Birden midem döndü, ağzım bir karış açık kaldı.

Hücrenin orta yerinde elleri ayak bileklerine bağlı bir hale duran Baş Bakan Telly, boş gözlerle bize bakıyordu. Yüzü mahvolmuştu, adeta tanınmayacak haldeydi. Kir pas içindeki elbiseleri üzerinden dökülüyordu.

"Tanrılar aşkına Seth."

Yirmi Beşinci Bölüm

Afallamıştım, hücrenin kapısından geriye adeta sıçradım. Apollo'nun tüm uyarıları bir anda aklıma geldi. Herkes bunun olmasından korkmuştu. Bir tek ben inanmamıştım ve hâlâ da inanmakta güçlük çekiyordum.

"Ne yaptın sen böyle?" diye sordum.

"Ne mi yaptım? Sana hediye getirdim işte... Telly."

Dönüp Seth'e baktım. Bunun doğru bir davranış olmadığını anlatmak zorunda olmak beni daha da şaşırtmıştı. "Seth, erkeklerin çoğu kızlara gül ya da yavru köpek falan alır. İnsanlar hediye edilmez Seth. Hele ki Konsey'in baş bakanı, hiç."

"Onun neler yaptığını biliyorum Alex." Linard'dan kalma yara izinin üstüne koydu elini. "Bunu onun emrettiğini biliyorum."

Kalın kumaşın üstünden Seth'in elini hissedebiliyordum. "Seth, ben..."

"O sırada bir şey hissettim... sanki bağımız tümüyle kaybolmuştu," dedi hızla ve alçak sesle. "Duygularını hissedemiyor ama senin orada olduğunu biliyordum... sonra birkaç da-

kika boyunca tümüyle kayboldun. Anlamıştım. Sonra Lucian bana olanları anlattı. İlk tepkim, Telly'nin kellesini sana getirmek oldu ama sonra buna en yakın olanı yaptım."

Seth'e baktıkça resmen midem bulanıyordu. Hücredeki Telly'ye bakınca, onda Jackson'ın darmadağın suratını gördüm. Anlamam gerekirdi. Tanrılar aşkına, Seth'in bunu anlayacağını ve... böyle şeyler yapacağını tahmin etmeliydim.

Hiçbir şey olmamış gibi, "Onu bulmam çok zaman almadı," diye devam etti. "Onu başkalarının da aradığını biliyordum. Mesela Leon'un." Güldü. "Yoksa Apollo mu desem ona? Evet, bu sefer ben galip geldim. Beni iki gün aramadın ya? Bulmam için o kadar zaman yetti de arttı bile."

Nefes alamıyordum. Kanım damarlarımda buz kesmişti.

Yüzü asıldı. "Senin idam fermanını imzalamıştı Alex. Elimizde olduğunu, bundan böyle sorun çıkaramayacağını bilmek seni sevindirir sanmıştım."

Tekrar hücreye döndüm. "Tanrılar... Furiler nasıl oldu da buna tepkisiz kaldı?"

"Aptal değilim Alex." Yanıma geldi, omzunu omuzuma dayadı. "Emri Lucian verdi, bunu da muhafızları yaptı. Ben sadece... yanlarında durdum. Akıllılık etmişim, değil mi?"

"Akıllılık mı?" diye küçük bir çığlık atıp hücreden ve Seth'ten uzaklaştım. "Yani Lucian'ın başının altından mı çıktı bunlar?"

"Ne fark eder?" Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Telly seni öldürtmeye çalıştı. Hatta başardı da. O yüzden cezalandırılmalı."

"Yaptıklarını haklı çıkarır mı bu! Adamın haline bak!" İçim bulanarak hücreyi işaret ettim. "Nesi var onun?"

"Konuşmaması için çok kuvvetli bir zorlama büyüsünün etkisinde." Seth düşünceli bir tavırla parmağını çenesine vurdu. "Düşünebildiğini bile zannetmiyorum. İşin aslını istersen beyni kızarmış bile olabilir."

"Tanrılar adına Seth. İki yanlışın bir doğru etmediğini kimse öğretmedi mi sana?"

Seth alaycı bir tavırla güldü. "Benim kitabımda iki yanlış daima bir doğru eder."

"Bu hiç komik değil Seth!" Sakinleşmeye çabaladım. "Onu kim öldürecek? Safkanlardan oluşan Konsey mi?"

"Hayır. Yeni Konsey."

"Yeni Konsey mi? O da neyin nesi be?"

Birden hırslandı. "Bunların sebebini anlaman lazım. Bu adam, senin –bizim– ölmemizi isteyen tanrıların uşağıydı. Ortadan kaldırılması gerekiyor."

Ellerimi başıma götürdüm, saçımı başımı yolasım gelmişti. "Seth, bu fikir Lucian'ın mıydı, değil miydi?"

"Ne fark eder yahu? Onun olsa ne yazar? O, bizim güvende olmamızı istiyor. Değişim taraftarı ve..."

"Gözü Telly'nin tahtında Seth! Nasıl olur da anlamazsın bunu?" Seth'e bakarken buz gibi bir soğuk içimi pençeliyordu. Lucian iktidarı ele geçirmeyi istiyordu, Telly'yi ortadan kaldırarak önündeki engellerden birinden kurtulacaktı. Fakat bu, Konsey'i tümüyle ele geçirebileceği anlamına gelmiyordu... Geliyor muydu yoksa? Başımı iki yana salladım. "Tanrılar buna asla göz yummaz. Telly'nin yaptığını onlar da istemiyor."

"Zaten burada düşmanımız tanrılar Alex! Konsey'le değil, Mezhep'le iletişim kuruyorlar."

"Benim hayatımı Apollo kurtardı Seth! Lucian değil!"

"Sırf senin hakkında planları olduğu için," dedi öne doğru bir adım atarak. "Bildiklerimi bilmiyorsun."

Yumruklarımı sıktım. "Söyle de bileyim o halde!"

"Anlamazsın ki." Hücredeki kıpırtısız adama döndü. "He-

nüz anlayamazsın. Seni suçlamıyorum. İyiden iyiye safkan taraftarı olup çıkmışsın... Hiç olmadığın kadar hem de."

Tiksintiyle ürperdim. "Bu söylediğin... hiç adil değil."

Gözlerini yumdu, avucuyla alnına bastırdı. "Haklısın... hiç adil değildi."

Aklının başına gelmesini fırsat bildim. "Onu burada tutamazsın Seth. Haklısın. Yaptıklarının cezasını elbette çekmesi lazım. Ama bunun için yargılanmalı. Onu zorlama büyüsüyle, hücrede tutmak olacak iş değil."

Tanrılar aşkına, hangi dağda kurt ölmüştü de insanları mantığa davet eder olmuştum?

Seth bana döndü. Konuşacak gibi oldu, sonra sustu. "Çok yatırım yaptım."

Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü. Ona yaklaşacak gibi olduysam da kendimi tuttum. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ne demek istiyorsun?"

Bana uzandıysa da, hızla geriye kaçtım. Şaşırdı, elini indirdi. "Nasıl olur da onun yaşamasını isteyebilirsin?"

"Çünkü kimin ölüp kimin kalacağına karar vermek bize düşmez."

Kaşları çatıldı. "Ya düşerse?"

Başımı iki yana salladım. "O zaman buna karışmak istemiyorum. Senin de istemediğini biliyorum."

Göğüs geçirdi. "Alex, avcı olmak için eğitim alıyorsun. Ömrün boyunca ölüm-kalım kararı vereceksin."

"O farklı."

Başını bana doğru eğdi, kendini beğenmiş bir tebessüm tüm tereddüdünü silmişti.

"Emin misin?"

"Evet! Avcı olarak, iblisleri öldüreceğim. Hem jüri hem cellat rolü üstlenmekle aynı değil."

"Sen yapamayacak kadar acizsin diye, yapılması gerekeni yapıyorum. Farkında değil misin?"

Kimdi bu yanımda duran insan? Sanki zırdelinin tekine laf anlatmaya çalışıyordum. Bana laf anlatmaya çalıştıklarına neler çektiklerini şimdi anlamıştım. Talihin şu oyununa bak. "Hücrenin anahtarı nerede Seth?"

Gözlerini kıstı. "Onu çıkarmana hayatta izin vermem."

"Seth." Ona doğru ürkek bir adım attım. "Yapamazsın bunu. Ne sen yapabilirsin ne Lucian."

"Canım ne isterse onu yaparım!"

Bir omuzda onu geçip kapıya uzanmıştım ki, birden kendimi karşı duvara yaslanmış halde, Seth'le burun buruna buldum. Kordon deli gibi uğuldarken, korkudan midemin altüst olduğunu hissettim. "Seth," diye fısıldadım.

"Telly bir yere gitmiyor." Gözleri tehlikeli bir koyu sarıya dönüşmüştü. "Onun için başka planlar var Alex."

Ansızın ağzıma gelen safrayı yuttum. "Ne planı?"

Bakışlarını dudaklarıma indirince içimde yeni bir korku filizlendi. "Pek yakında görürsün. Telaşlanmana gerek yok Alex. Ben her şeyin icabına bakacağım."

Elimi göğsüne koyup onu birkaç adım geri ittim. Yüzünde önce şaşkınlık, sonra hiddet belirdi. "Sen kafayı iyice sıyırmışsın Seth. Yolun yol değil."

Hızla dönüp hücreye gitti, eliyle Telly'yi işaret etti. "Peki, bu yaratığı salıvermeyi mi istersin? Melezleri kendine köle etsin, onları öldürtsün diye mi? Sana karşı suikast girişimlerinde bulunsun diye mi? Sonra ne yapacağız, duruşmayı mı bekleyeceğiz? Safkanların çıkarını korumak için düzenlenmiş bir mahkeme hem de. Ceza diye kulağını çekerler, o kadar. Hah, hatta seni öldürtme planlarını boşa çıkardın diye özür dilemeni istemezlerse haline şükret!"

Öfkeyle gözüm döndü. Öne çıkıp Seth'in burnunun dibine girdim. "Melezlere ne olduğu senin umurunda bile değil! Yaptığınız planlarla bunun hiç ilgisi yok! Sen de biliyorsun. Yaptığın... yapmayı kabullendiğin, tepeden tırnağa yanlış. Ben de buna..."

"Git," diye sözümü kesti. Hem alçak hem de öfke doluydu sesi.

Geri adım atmadım. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim Seth. Lucian seni neye ikna etti bilemiyorum, fakat..."

"Sana git dedim." Seth beni itti... Hem de sertçe. Az daha düşüyordum. "Belki bir dahaki sefere çiçek ya da yavru köpek alırım sana."

Hem bu sözleri, hem de ardından gelen gülücük tüylerimi diken diken etti. Irademi son damlasına kadar kullanarak arkamı dönüp yürüdüm. Merdiveni koşar adım çıktım. Daha önce binlerce kez olduğu gibi, bana söylenene kulak asmamaktı niyetim. Fakat hayatımda belki de ilk defa doğru olanı yaptım. Seth ile Lucian'ın neler çevirdiğini Aiden'la Marcus'un da bilmesi lazımdı. Belki de iş işten geçmeden engel olabilirlerdi. Seth, baş bakanı öldürüp ikimizin de kaderini belirlemeden önce.

Seth için hâlâ umut olmalıydı. Evet, yanlış bir işe bulaşmıştı. Ama bulaştığı, öyle destansı bir yanlış da değildi. Teknik bakımdan henüz hiçbir şey yapmamıştı. Caleb'ın dediği gibi, hâlâ bir ümit olmalıydı. Lucian'ın Seth üzerindeki etkisi neyse, onun iplerini her nasıl kontrol ediyorsa, tarih kendini tekrar etmeden önce buna bir son verilmeliydi.

Mahkeme binasının dış kapısını açtım ve tüm sorunlarımın kaynağıyla yüz yüze geldim.

Lucian'ın iki yanında o gülünç beyaz cüppelerini giymiş birkaç Konsey Muhafızı vardı. Yüzündeki gülümseme gözlerine yansımıyordu. "Seni burada bulacağımı düşünmüştüm Alexandria," dedi.

Daha ne olduğunu anlamadan kendimi muhafızlarla kuşatılmış buldum. Ne ilginçtir ki muhafızların hepsi safkandı. Hakkını vermek lazım, iyi düşünmüştü. "Neler oluyor Lucian?"

"Bana ne zaman 'baba' diyeceksin?" Son adımı da atıp önümde durdu. Cüppesi rüzgârda uçuştuğu için, havada süzülürmüş gibi görünüyordu.

"Ee, avucunu yalarsın desem?"

Hoş gülümsemesi aynen devam etti. "Gün gelecek hepsi değişecek. Üçümüz kocaman, mutlu bir aile olacağız."

Bu hiç hoş değildi işte. "Seth'i mi kastediyorsun? Ben sana ne kadar uzaksam o da öyle."

Lucian yavaşça "Cık cık cık," dedi. "Evime döneceksin Alexandria. Artık St. Delphi malikânesinde kalmana gerek yok."

İtiraz edecek oldum, ancak vazgeçtim. Lucian'ın Aiden'a karşı hislerimden haberi olup olmadığını, Seth'in ona söyleyip söylemediğini bilemezdim. Kavga çıkartırsam şüphelerini doğrulamaktan başka ne geçerdi elime? Öfkemi, hoşnutsuzluğumu bastırıp bir adım attım. "Gidip eşyalarımı toplayayım."

Lucian yana adım attı, peşinden gelmemiş işaret etti. "Hiç gerek yok. Eşyalarını Seth getirir."

Kahretsin. Seth kapıdan çıkınca buz gibi oldum. Yanımdan geçerken bana göz ucuyla bile bakmadı.

Lucian, Seth'in omuzuna eliyle vurdu. "Evin arkasında buluşalım."

Seth başıyla onaylayıp merdivenden indi. Kaldırıma inince başını kaldırıp baktı, alaycı bir edayla gülümsedi, sonra kaldırım kenarına park edilmiş Hummer'lardan birine yöneldi.

"Şimdi benimle geleceksin tatlım," dedi Lucian.

İçten içe sinirlenmiştim ama elim kolum bağlıydı, o yüzden Lucian'ın peşinden diğer Hummer'a bindim. Tanrılara şükürler olsun ki Lucian eve kadar yürümeye kalkışmamıştı. O da arka

koltuğa, yanıma geçince arabadan atlamamak için kendimi zor tuttum. Lucian gülümsedi.

"Neden ben etraftayken böyle huzursuz oluyorsun?"

Bakışlarımı pencereden ayırıp ona döndüm. "Bu, senden kaynaklanıyor."

Tek kaşını kaldırdı. "Neymiş o?"

"Yılan gibisin ama yapış yapış."

Hummer hareket edince arkasına yaslandı. "Güzel."

Gergince gülümsedim. "Lafı dolandırmayalım Lucian. Telly'den haberim var. Benim bile düşüncesizce ve salakça bulduğum bu hareketi niye yaptın ki?"

"Değişim zamanı geldi de geçiyor. Dünyamızın daha iyi bir yönetime ihtiyacı var."

Kendimi tutamayıp güldüm. "Kafan iyi mi senin?"

"Çok uzun süredir eski kurallara bağlı yaşıyor, sanki onlardan üstün değilmişiz gibi ölümlülerle birlikte yaşam sürüyoruz." Sözlerinden tiksinti akıyordu. "Melezlerin yerine onların gelmesi, her emrimizi yerine getirmesi gerekir. İşte o gün geldiğinde bizler, yeni tanrıları olarak bu dünyaya hükmedeceğiz."

"Tanrılar aşkına, sen aklını peynir ekmekle yemişsin." Söyleyecek başka söz bulamıyordum. En beteri de Piperi Nine'nin yine haklı çıkması ve her zamanki gibi bunu anlayamamış olmamdı. Tarih kendini, olabilecek en kötü şekilde tekrar ediyordu. Kötülük gölgelerde gizlenmiş, ipleri çeken bir kuklacı gibi hareket etmişti. Piperi Nine'nin kastettiği Seth ile Lucian'dı. Kendimden iğreniyordum. Bunu daha önce anlasam bu raddeye gelmesini önleyebilirdim.

"Anlamanı beklemiyorum. Seth anlıyor ya, bana o kadarı yeter."

"Seth'i buna nasıl ikna ettin peki?"

Tırnaklarına baktı. "Oğlanın hiç babası olmamış. Safkan annesi onunla ilgilenmemiş bile. Kadın herhalde melezle olan ilişkisinden pişmanlık duyuyordu, ancak rahmindeki Seth'ten zamanında kurtulmayı becerememişti."

Yüzümü ekşittim.

"Pek sevecen bir anne olmadığını farz edebiliriz," diye devam etti Lucian. "Ama oğlan yine de Konsey'i etkilemeyi başardı ve Akit'e girebildi. Zor bir çocukluk geçirdi, hep yalnızdı. Sanırım Seth'in tek istediği, sevilmek." Bana baktı. "Bunu yapabilir misin? Ona hep istediğini verebilir misin?"

Birden, Seth'in Lucian'a Aiden'dan söz etmediğini şüpheye yer bırakmayacak şekilde anladım. Neden ama? Aiden'ı denklemin dışına çıkarmak Seth'in sadece yararına olurdu. Acaba Seth bunun beni üzeceğini bildiği için mi yapmamıştı? Eğer öyleyse, Seth hâlâ düşünebiliyor demekti. Kaybedilmiş bir dava sayılmazdı.

"Öyle umuyorum. Seth iyi bir çocuk."

Gözlerim büyüdü. "Sen... ciddisin."

Lucian içini çekti. "Benim kendi çocuğum olmadı, Alexandria."

Şoke olmuştum. Lucian gerçekten Seth'i seviyordu. Seth de ona baba gözüyle bakıyordu. Fakat bunlar Lucian'ın yaptıklarını değiştirmezdi. "Onu kullanıyorsun."

Hummer, Lucian'ın evinin arkasında durdu. "Ona dünyayı sunuyorum. Sana sunduğum gibi."

"Sunduğun, sözüne kananlar için kesin bir ölüm."

"Öyle olması gerekmiyor, tatlım. Hiç... umulmadık yerlerde destekçilerimiz var... Hem de biri çok güçlü."

Ben yanıt veremeden arabanın kapısı açıldı. Bir muhafız arabadan inmemi bekledi, sanki bir koşu koparıp kaçacakmışım gibi tetikte bekliyordu.

Kaldı ki aklımdan geçen buydu ama yanıma kâr kalmaya-

cağını biliyordum. Beni çabucak eve götürdüler, sonra evin ihtişamlı antresinde üvey babamla bıraktılar.

"İşleri bu kadar zorlaştırman ne kadar da üzücü Alexandria."

"Delice hayallerini suya düşürdüğüm için özür dilerim ama buna razı olamam. Başkası da olmayacaktır."

"Öyle mi dersin? Coşkulu sözlerimden kuşku mu duyuyorsun?" Bakışları, melez muhafızlarına takıldı. "Melezler için daha iyi bir hayat istiyorum."

"Hadi oradan," diye fısıldayıp muhafızlara baktım. Yüz ifadelerindeki kınama, Lucian'a gerçekten inandıklarının kanıtıydı. Sorulması gereken asıl soru, Lucian'ın arkasında kaç melezin olduğuydu. Bu sayı astronomik olabilirdi.

Lucian güldü. Soğuk, sert bir sesle. "İpler senin elinde değil."

"Orasını göreceğiz." Kapıya uzandım ama tokmak avucumun içinde dönüp kilitlendi. Hava elementinden ölesiye nefret ediyordum. Ağır ağır Lucian'a döndüm. "Beni burada tutamazsın. Bırak gideyim."

Lucian tekrar güldü. "Korkarım Uyanana kadar ziyaretçi kabul edemeyeceksin. Sakın Apollo'dan da medet umma. Evime giremez."

Kaşlarımı çattım. "Bir tanrıyı durduramazsın."

Lucian kendinden hoşnut bir tavırla yana çekildi. Bakışlarım onun arkasına, sonra Seth'in bir zamanlar bir muhafızı asılı tuttuğu duvara takıldı.

Bir işaret vardı orada... kabaca çizilmiş, yılan vücutlu bir insan simgesi.

"Apollo, Delphi'nin Pitonu simgesini taşıyan hiçbir yere giremez. Bu simge, nice zaman önce Olimpos'un kurallarının çiğnenmesinin cezası olarak yaratıldı. Ne ilginçtir ki yakın zamana kadar bilmiyordum bunu."

Yutkundum. Çizim kanla yapılmışa benziyordu. "Ama... bunu nereden öğrendin?"

"Büyük güç ve nüfuz sahibi çok sayıda dostum var." Lucian, sert hatlı yüzünde küçük bir tebessümle resme baktı. "Arkadaşlarımı tanısan şaşırırdın, tatlım."

Duvarların üstüme geldiğini, ciğerlerimdeki nefesi çekip aldığını hissettim. Uyanana kadar burada tıkılıp kalacaktım. Nefesim kesildi. Aiden'ın sözünü dinlemem, evden dışarı hiç çıkmamam gerekirdi. "Bunu yapamazsın."

"Niyeymiş o?" Yanıma geldi. "Ben senin yasal vasinim. Canım ne isterse onu yaparım."

Sabrım taştı, patladım. "Öyle mi? Geçmişte ne zaman işe yaradı bu?"

"Geçmişte ne Seth vardı ne de Uyanışın bu kadar yakındı." Çenemi tuttu, kemikli parmaklarıyla sıktı. "Bana istediğin kadar diren, birkaç gün sonra Uyanacaksın. Önce Seth'e bağlanacaksın ve onun arzusu senin de arzun olacak. Sonra gücün ona transfer olacak. Durduramazsın."

Betim benzim sarardı. "Buna izin vermeyecek kadar güçlüyüm."

"Öyle mi sanıyorsun? Başını önüne alıp iyice bir düşün tatlım. Bunun ne anlama geldiğini, olacaklara ayak diremenin anlamı olup olmadığını."

İçime bir huzursuzluk çökmüştü ama yüz ifademin değişmesine izin vermedim. "Beni salıvermezsen kolunu kırarım."

"Hiç çekinmezsin, değil mi?" Yanağıma değen soluğu sıcacıktı. Gırtlağımda safranın yükseldiğini hissettim. "Telly ile hemfikir olduğumuz tek bir konu vardı."

"Neymiş o?"

"Burnunun sürtülmesi gerekiyor." Beni bıraktı. Tanrıların cezası aynı gülücük yine gelip suratına yapıştı. "Ancak yönte-

mi yanlıştı. Annende yaptığım hatayı tekrarlamayacağım. Onu haddinden fazla özgürlük verdim. Şu andan itibaren benimsin. Tıpkı Seth gibi. Aklından çıkarmasan iyi edersin."

Geriye kaçtım. "Piçin tekisin sen."

"Orası doğru olabilir ama birkaç gün sonra iki Apollyon da elimde olacak. O zaman karşımızda kimse duramayacak."

Yirmi Altıncı Bölüm

Akşam yemeği birkaç sebepten ötürü bir acayipti. Upuzun, dörtgen masanın bir ucuna kümelenmiş üç kişiydik ve sanki Orta Çağ'a geri dönmüş gibi, mum ışığında yemek yiyorduk. Seth kâh dövecekmiş gibi bana bakıyor kâh içtiği su ayrı gitmeyen sözde babacığı Lucian'la laflıyordu. Lucian'ın beni sohbete katmak için gösterdiği tüm çabayı boşa çıkardım. Hatta ağzımı sulandıran bifteği bile yiyemedim ki bu harbiden berbattı.

Bu, son akşam yemeğim olacaktı.

Emindim bundan. O ikisini seyrederken yaptığım planın sonucunda öleceğim kesindi, ancak ya böyle olacaktı ya da Lucian'la aynı görüşte olmayan herkesi ortadan kaldırıp insanlığı köle etmek gibi rezil bir şey yapacaktım. Zira planları, en azından Lucian'ın planı buydu. Lucian'ın, emeline ulaşmak için Apollyonlara, Tanrı Katili'ne ihtiyacı vardı. Akla yatkındı. Apollyonlar aslında safkanları hizaya getirmek için yaratılmıştı. Fakat Apollyonları kontrol edebilirse Lucian'ın hiçbir şeyden korkması gerekmeyecekti. Ben Uyandıktan sonra

Seth, Lucian'ın karşısına hangi tanrı çıkarsa çıksın alt edebilir, böylece Lucian'ı yenilmez hale getirebilirdi. Parlak bir plandı. Lucian'ın bu nesilde iki Apollyon olduğunun farkına vardığı günden beri bu plan için uğraştığından emindim.

Konsey üyelerine seçme şansı tanıyacaklardı. Ya onların safında olacak ya da ortadan kaldırılacaklardı. Seth tüm Apollyon güçlerine kavuşup Tanrı Katili'ne dönüşünce peşine düşen tüm tanrıların canına okuyabilirdi. Hoş, Lucian hiçbir tanrının buna kalkışacağını düşünmüyordu. Seth, Tanrı Katili olur olmaz tanrılar onun bulunduğu yerin yakınından bile geçmeye cesaret edemeyecekti. Tek tehdit Mezhep üyeleri olabilirdi ama onların da Seth'i ortadan kaldırmak için bir hayli uğraşması lazımdı ve kalan üyelerin peşine avcılar takılmıştı bile. Onlara neler yapacaklarını bildiğimden, ürperdim.

Ne kadar çok konuşsalar da, benimle paylaşmaya yanaşmadıkları bir sır olduğunu hissediyordum. Hepsi bundan ibaret değildi, Apollo'nun güvenliğimi sağlama takıntısının altında da bunun gibi bir şeyler seziyordum.

"Mezhep, İlk'i ve Solaris'i nasıl öldürdü?" diye sordum ilk kez ağzımı açıp.

Lucian, kristal şampanya kadehini elinde döndüren Seth'i işaret etti.

"Onları gafil avladılar." Seth gözlerini tabağına dikti. "Aynı anda ikisinin de kalbine birer hançer sapladılar." Genzini temizledi. "Niye sordun?"

Omuz silktim. Asıl sorma nedenim, iki Apollyon'u öldürmenin kolay olmayışıydı. Ben yanıt vermeyince muhabbetlerine devam ettiler. Ben de planlarıma geri döndüm.

Bir daha yapmayacağımı sandığım bir şeyi yapacak, bir safkanı, Lucian'ı öldürecektim. Biftek bıçağını elimde sıktım. Buna son vermenin tek yoluydu. Ben Lucian'ı haklayınca Seth

onun o sapkın ebeveyn etkisinden sıyrılacaktı. Öldürüleceğim kesindi, ancak belki de... Aiden ile Marcus, Lucian'ın aklını kaçırdığını ispatlayabilirdi. Denemeye değerdi. Planlarının gerçekleşmesine izin veremezdim fakat beni burada tutarlarsa gerçekleşecekti ve o zaman engel tanımayacaklardı.

Muhtemelen şimdiye dek yaptığım en çılgınca, en spontane, en gözü kara planladı bu; ama başka çıkar yol var mıydı? Lucian, Seth'i zaten avucuna almıştı ve isterse, onun aracılığıyla beni de kontrol edebilirdi. Herkesin korktuğu şey, benim de en büyük korkum buydu.

Elim kolum bağlı duramazdım.

"Kalkabilir miyim?" diye sordum.

"Ağzına lokma koymadın." Seth'in yüzü asılmıştı. "Hasta mısın?"

Vay be, acaba zırdelilerin arasına düştüğüm için iştahım kapanmış olamaz mıydı? "Yorgunum, o kadar."

"İyi o zaman," dedi Lucian.

Ne yaptığımı düşünmemeye çalışarak peçetemi biftek bıçağının üstüne örttüm, sonra bıçağı, sivri ucu öne gelecek şekilde elbisemin kolundan içeri kaydırdım. Dizlerim titriyordu. Dövüşte ya da nefsi müdafaa için can almakla uzaktan yakından ilgisi yoktu bunun. Bir yanım bunun en az Telly'ye yapmayı planladıkları kadar yanlış olduğunu avazı çıktığınca bağırıyordu. Ama sayısız hayatı kurtarmak uğruna bir hayat feda edilemez miydi?

Pekâlâ. Aslında iki hayat. Zira yaptığımı yanıma kâr bırakacaklarını hiç sanmıyordum. Yemek salonunun hemen dışında muhafızlar bekliyordu. Beni onlar öldürmese, Lucian'ın ihanet etmeyi planladığı Konsey öldürtecekti. Ne kadar ironik.

Ağır ağır masanın etrafını döndüm, sakin nefes almaya, duygularımı gizlemeye çalıştım. Bıçağı sırtına sokup omurga-

Seth, Lucian'ın karşısına hangi tanrı çıkarsa çıksın alt edebilir, böylece Lucian'ı yenilmez hale getirebilirdi. Parlak bir plandı. Lucian'ın bu nesilde iki Apollyon olduğunun farkına vardığı günden beri bu plan için uğraştığından emindim.

Konsey üyelerine seçme şansı tanıyacaklardı. Ya onların safında olacak ya da ortadan kaldırılacaklardı. Seth tüm Apollyon güçlerine kavuşup Tanrı Katili'ne dönüşünce peşine düşen tüm tanrıların canına okuyabilirdi. Hoş, Lucian hiçbir tanrının buna kalkışacağını düşünmüyordu. Seth, Tanrı Katili olur olmaz tanrılar onun bulunduğu yerin yakınından bile geçmeye cesaret edemeyecekti. Tek tehdit Mezhep üyeleri olabilirdi ama onların da Seth'i ortadan kaldırmak için bir hayli uğraşması lazımdı ve kalan üyelerin peşine avcılar takılmıştı bile. Onlara neler yapacaklarını bildiğimden, ürperdim.

Ne kadar çok konuşsalar da, benimle paylaşmaya yanaşmadıkları bir sır olduğunu hissediyordum. Hepsi bundan ibaret değildi, Apollo'nun güvenliğimi sağlama takıntısının altında da bunun gibi bir şeyler seziyordum.

"Mezhep, İlk'i ve Solaris'i nasıl öldürdü?" diye sordum ilk kez ağzımı açıp.

Lucian, kristal şampanya kadehini elinde döndüren Seth'i işaret etti.

"Onları gafil avladılar." Seth gözlerini tabağına dikti. "Aynı anda ikisinin de kalbine birer hançer sapladılar." Genzini temizledi. "Niye sordun?"

Omuz silktim. Asıl sorma nedenim, iki Apollyon'u öldürmenin kolay olmayışıydı. Ben yanıt vermeyince muhabbetlerine devam ettiler. Ben de planlarıma geri döndüm.

Bir daha yapmayacağımı sandığım bir şeyi yapacak, bir safkanı, Lucian'ı öldürecektim. Biftek bıçağını elimde sıktım. Buna son vermenin tek yoluydu. Ben Lucian'ı haklayınca Seth

onun o sapkın ebeveyn etkisinden sıyrılacaktı. Öldürüleceğim kesindi, ancak belki de... Aiden ile Marcus, Lucian'ın aklını kaçırdığını ispatlayabilirdi. Denemeye değerdi. Planlarının gerçekleşmesine izin veremezdim fakat beni burada tutarlarsa gerçekleşecekti ve o zaman engel tanımayacaklardı.

Muhtemelen şimdiye dek yaptığım en çılgınca, en spontane, en gözü kara planladı bu; ama başka çıkar yol var mıydı? Lucian, Seth'i zaten avucuna almıştı ve isterse, onun aracılığıyla beni de kontrol edebilirdi. Herkesin korktuğu şey, benim de en büyük korkum buydu.

Elim kolum bağlı duramazdım.

"Kalkabilir miyim?" diye sordum.

"Ağzına lokma koymadın." Seth'in yüzü asılmıştı. "Hasta mısın?"

Vay be, acaba zırdelilerin arasına düştüğüm için iştahım kapanmış olamaz mıydı? "Yorgunum, o kadar."

"İyi o zaman," dedi Lucian.

Ne yaptığımı düşünmemeye çalışarak peçetemi biftek bıçağının üstüne örttüm, sonra bıçağı, sivri ucu öne gelecek şekilde elbisemin kolundan içeri kaydırdım. Dizlerim titriyordu. Dövüşte ya da nefsi müdafaa için can almakla uzaktan yakından ilgisi yoktu bunun. Bir yanım bunun en az Telly'ye yapmayı planladıkları kadar yanlış olduğunu avazı çıktığınca bağırıyordu. Ama sayısız hayatı kurtarmak uğruna bir hayat feda edilemez miydi?

Pekâlâ. Aslında iki hayat. Zira yaptığımı yanıma kâr bırakacaklarını hiç sanmıyordum. Yemek salonunun hemen dışında muhafızlar bekliyordu. Beni onlar öldürmese, Lucian'ın ihanet etmeyi planladığı Konsey öldürtecekti. Ne kadar ironik.

Ağır ağır masanın etrafını döndüm, sakin nefes almaya, duygularımı gizlemeye çalıştım. Bıçağı sırtına sokup omurga-

sını kesecek kadar güçlüydüm. Gözünü ya da gırtlağını hedef almak daha kolaydı ama düşünmek bile midemi ağzıma getiriyordu.

Yap şu işi, gitsin. Kolumu Lucian'ın bir yanına doğru uzattım ve bıçağı elbisemin kolundan aşağı kaydırırken derin bir nefes aldım. Sonra bir yük treni çarpıp beni yere devirdi.

Fayans kaplı zemine sert bir çatırtıyla düştüm. Seth önce bacaklarımı sıkıştırdı, sonra bileğimi öyle bir büktü ki, çığlığı basıp bıçağı bırakmaya mecbur oldum. Ben onun elinden kurtulmaya çalışırken muhafızlar odaya hücum ettiler, ne var ki Lucian elini kaldırıp onları durdurdu.

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye sordu Seth öfkeyle. Hemen yanıt vermeyince beni tutup sarstı. "Deli misin?"

Kalbim göğüs kafesime güm güm vuruyordu. "Buradaki deli ben değilim!"

"Gerçekten mi? Deli değil misin yani?" Gözleri bıçağa gitti. "Bunu sana açıklamama gerek var mı?"

"Onunla ilgilen." Lucian ayağa kalktı, kumaş peçetesini masaya fırlattı. Sesinde tekinsiz bir dinginlik vardı. "Ben pişman olacağım bir şeyler yapmadan."

Seth sertçe soludu. "Özür dilerim Lucian. Ben icabına bakarım."

Öyle şaşırmıştım ki, söyleyecek söz bulamıyordum. Seth, Lucian'dan özür mü diliyordu? Kaçmanın mümkün olmadığı bir deliler evindeydim.

"Şunu kabullenmesi lazım," dedi Lucian. "Kendi evimde katledilme korkusuyla yaşayacak değilim. Ya itaat eder ya da onu kilit altında tutarım."

Seth benimle göz göze geldi. "Buna gerek kalmayacak."

Ona buz gibi bir bakış fırlattım.

"Güzel." Lucian korkmuş değil de, tiksinmiş gibiydi. Sanki onu öldürmeye kalkışmamış, üstüne başına tükürmüştüm. "Ben şimdi yatıyorum. Muhafızlar!"

Birden ortalık hareketlendi, muhafızlar Lucian'ın peşinden odadan çıktı. İçlerinden bazıları safkandı. Lucian onlara Konsey'e karşı gelmelerine, ölümü göze almalarına yol açacak ne vaat etmiş olabilirdi ki? Melezlere ne vaat ettiğini biliyordum ama.

Seth beni hâlâ yere bastırıyordu. "Büyük olasılıkla şimdiye kadar yapmaya yeltendiğin en ahmakça hareketti."

"İşe yaramaması ne yazık."

Duyduklarına inanamamış gibi görünen Seth beni çekip ayağa kaldırdı. Bıraktığı anda kapıya koştum. Daha kapıya varamadan beni yakaladı, kollarımı gövdeme yapıştırdı. "Kes şunu!"

Başımı geriye attıysam da kafasını kıl payı ıskaladım. "Bırak da gideyim!"

"İşleri yokuşa sürme Alex."

Mengeneden farksız kollarında kıvrandım. "Seni oyuncak etmiş Seth. Anlamak çok mu zor?"

Sırtıma yaslanmış göğsü körük gibi inip kalkıyordu. "Lucian'ın beni... ve seni düşündüğünü kabul etmek o kadar mı zor?"

"Onun umurunda bile değiliz! Tek istediği bizi kullanmak." Duvardan güç almak için bacaklarımı uzattım fakat Seth hareketimi önceden kestirip beni etrafımda döndürdü. "Kahretsin! Oyuna gelmeyecek kadar akıllısın!"

Seth göğüs geçirdi, sonra beni salona sürüklemeye girişti. "Bazen öyle aptalca davranıyorsun ki. Hiçbir şeye muhtaç olmayacaksın Alex. Hiçbir şeye! El ele verip dünyamızı değiştirebileceğiz. İstediğin bu değil miydi?" Merdivene gelmiştik. Tanımadığım bir tanrının heykeline tekmeyi salladım. "Tanrı-

lar aşkına! Şuna bir son ver Alex. Bu kadar kısa boylu biri için feci ağırsın. Onca basamakta seni taşıyamam."

"Sağ ol be. Bir şişman demediğin kalmıştı zaten."

"Ne?" Kolları gevşedi.

Dirseğimi midesine öyle bir gömdüm ki, darbenin şiddetiyle tüm vücudum sarsıldı. Seth iki büklüm olduysa da beni bırakmadı. Ağzına geleni söyleyip beni döndürdü, sonra eğildi. Kolunu belime sardığı gibi beni omzuna attı. Tam orasına tekmeyi yapıştıracaktım ki bacaklarımı da yakalayıp sabitledi.

Sırtına yumruk üstüne yumruk indirip "Beni indir hemen!" diye bağırdım.

Seth homurdana homurdana merdiveni tırmanmaya koyuldu. "Bunu yapmak zorunda kaldığıma inanamıyorum."

Saldırılarımı boşu boşuna sürdürdüm. "Seth!"

"Temiz bir dayağı hak ediyorsun Alex." Gülümseyerek sahanlığa çıkar çıkmaz böbreklerine vuruverdim. "Off! Canım yandı yahu!"

Evdeki tüm muhafızları ayağa kaldıracak kadar gürültü çıkardığımız halde hiç kimse müdahale etmiyordu. Üst kattaki koridoru ve Seth'in itip açtığı kapıyı tanıdım. Burası, Lucian'ın evindeki odamdı.

Seth, bu evde yaşadığım zaman orada olmayan beyaz peluş halının ortasına yürüdü. Eskiden odanın zemini çıplaktı, kışın yerler buz gibi olurdu. Beni paldır küldür yatağa fırlattı, sonra iki elini beline dayadı. "Uslu ol azıcık."

Ayağa fırladım. Seth belime yapışıp beni zahmetsizce geri oturttu. İçimde büyüyen öfke bana muhteşem bir enerji vermiş, dalgalar misali taşıyordu. Bu hiddetin tıpkı yükselen gelgit dalgaları gibi kabarıp yayılmasına izin verdim.

"Saçmalıyorsun Alex. Sakinleşmen lazım. Sayende keşke biraz Valium olsaydı diyorum."

Yumruklarımı sıktım. "O seni kullanıyor Seth. Konsey'i alaşağı etmek için bizi kontrol etmek istiyor. Tanrılardan büyük olmayı istiyor. Buna hiçbir zaman izin vermeyeceklerini sen de biliyorsun! Apollyonlar zaten bu amaçla yaratılmadı mı?"

Seth tek kaşını kaldırdı. "Evet Alex. Apollyonların ilk yaratılış amacını biliyorum. Hiçbir safkanın tanrıların gücüne ulaşmaması için, fasa fiso. Dur sana bir soru sorayım. Sence bir iblisle dövüşürken ölsen, tanrıların umurunda olur mu bu?"

"Olduğu belli, çünkü beni ölümden döndürdüler."

Gözlerini devirdi. "Apollyon olmasan ne olacaktı, Alex? Ya sıradan bir melez olsaydın? O zaman da ölüp ölmemen umurlarında olur muydu?"

"Hayır ama..."

"Sence bu adil mi? Ya köle ya da savaşçı olmaya zorlanmak."

"Hayır! Adil değil ama tanrılar böyle buyurmadı ki. Safkanlar yaptı Seth."

"Orasını biliyorum. Peki, canları istese tanrılar bu durumu değiştiremezler miydi?" Bana sokuldu, sesini alçalttı. "Değişime ihtiyaç var Alex."

"Lucian'ın gerçekten böyle bir değişiklik yapacağına inanıyor musun?" Seth'in anlaması için dua ediyordum. "Konsey'i tümüyle ele geçirince köleleri serbest bırakacak mı? Melezleri görevlerinden azledecek mi?"

"Edecek!" Seth önümde diz çöktü. "Lucian tüm bunları yapacak."

"O zaman iblislerle kim savaşacak?"

"Elbette gönüllüler çıkacaktır, tıpkı şu anda gönüllü safkanlar olduğu gibi. Lucian sözlerini tutacak. Tek yapmamız gereken ona destek vermek."

Başımı iki yana salladım. "Lucian asla melezleri önemsemedi. Onun için kendinden başka hiç kimsenin önemi yok. O,

melezlerin yerine ölümlüleri köle yapmak için istiyor bu nihai gücü. Kendi söyledi."

Alay edercesine burnundan soludu, ayağa kalktı. "Lucian'ın hiç öyle bir niyeti yok."

"Bana arabada söyledi!" Kordonun sıçramasına aldırış etmeden ellerini tuttum. "Lütfen Seth. Bana inanmalısın. Lucian verdiği sözlerin hiçbirini tutmayacak."

Bir süre öylece bana baktı. "Diyelim ki asıl planı ölümlüleri köle etmek, buna niye itiraz ediyorsun? Seni hiç anlamıyorum. Aralarında yaşamaya bile katlanamıyordun. Mezhep seni öldürdüğü halde –öldürdüğü halde– neden hâlâ tanrıları korumak istiyorsun? O arada birkaç da safkan ölecekmiş, ne çıkar? Sana nasıl davrandıklarını görmüyor musun? Hiç anlamıyorum."

Bazen ben de kendimi anlamıyordum. Safkanlar bize pislik muamelesi yapıyordu. Tanrılar da safkanlardan daha masum değildi. Bunlara seyirci kalmışlardı. Ama hepsi yanlıştı. "Günahsız insanlar ölecek Seth. Peki, tanrılar durup bakacaklar mı? Sana, bana dokunamayabilirler ama intikam hissiyle dolacak, düpedüz sadistçe davranacaklar. Safkanların, melezlerin topunu katledecekler. Apollo söyledi."

Ellerimi avucuna alıp sıktı. "Buna savaş zayiatı denir, olur böyle şeyler."

Ellerimi çekip kurtardım. Midem bulanıyordu. "Nasıl bu kadar vurdumduymaz olabiliyorsun?"

"Vurdumduymaz falan değilim Alex. Buna güç denir."

"Hayır," diye fısıldadım. "Bunun güçle müçle alakası yok."

Seth benden uzaklaştı, ellerini saçında gezdirdi, tutamlarını ensesindeki tokadan kurtardı. Başından beri hep böyle miydi Seth? Daima bir nebze soğuktu fakat böyle bir şey değildi.

"Her şey yoluna girecek," dedi sonunda. "Söz veriyorum. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Hiçbir şey yolunda gitmeyecek. Gitmeme izin vermelisin. Birbirimizden uzak durmalıyız."

"Olmaz Alex. Belki zamanla onu unutursun..."

"Bunun Aiden'la bir ilgisi yok!"

Bana döndü, dudakları acı, alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Daima Aiden'la ilgisi var. Ölümlüler umurunda değil. Eğer onunla birlikte olup hayatına devam edebilsen oralı bile olmazdın."

"Umurumda. Anlattığını yapabilmen için masumları katletmen gerekecek Seth. Cidden, bu yaptığınla yaşayabilir misin? Ben yaşayamam."

Soruma yanıt vermek yerine, "Hangi safkan tümüyle masumdur?" diye sordu.

"Melezlerin köle olmasını istemeyen safkanlar da var. Evet, tanrıların al birini vur diğerine ama hep öyleydiler zaten."

"Bunları daha önce de tartıştık Alex. Seninle anlaşamayacağız. En azından şimdilik. Doğum gününe çok az kaldı. O zaman anlayacaksın."

Şaşırıp kalmıştım. "Seth, lütfen dinle beni!"

Yüzü buz gibi bir maskeye dönüştü. "Anlamıyorsun Alex. Gitmene izin veremem... vermeyeceğim."

"Hayır, verebilirsin! Çok basit. Bırak kapıdan çıkıp gideyim."

Seth bir saniyede üstüme çıktı. Ellerimi sımsıkı kavradı, avuçlarını avuçlarıma bastırdı.

"Neye benzediğini henüz bilmiyorsun ama öğreneceksin. Ne kadar çok işaretin varsa o kadar çok akaşa bana akacak. Böyle bir duygu olamaz. Saf enerji Alex. Üstelik daha Uyanmadın bile! Uyandığında neler olacağını hayal bile edemezsin!" Gözlerinde, daha önce de gördüğüm ama önemsemediğim o

delice, aşırı tutkulu pırıltı vardı. "Bundan vazgeçemem."

"Tanrılar aşkına Seth, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Eter krizine girmiş iblis gibi konuşuyorsun."

Güldü. "Bunun yanında eterin lafı bile olmaz. Daha da iyi."

İşte, Lucian'ın etkisinin ve akaşanın cazibesinin Seth'i yoldan çıkararak tehlikeli bir şeye dönüştürdüğünü ilk defa o an fark ettim. Apollo haklı çıkmıştı. Kahretsin. Piperi Nine de haklıydı.

Ve ben, en başından beri yanılmıştım. Tehlikeye karşı savunmasız, kötü bir pozisyondaydım. Her şey olabilirdi. Kalbim hızlandı. Apollo'nun beni saklamasına izin vermediğim için kendime kızıyordum çünkü Lucian'ın da öyle yapmak istediğini düşünmüştüm. Havlu atmak istediğim için kendimden nefret ediyordum. Kitabımda kaçmak yoktu.

Oysa şimdi kaçmam lazımdı çünkü yapılacak tek akıllıca şey buydu.

"Odamdan çıkmanı istiyorum." Bağı çözülmüş dizlerimi zorlayıp ayağa kalktım. "Derhal."

"Gitmek istemiyorum," dedi duygusuz bir sesle.

Kalbim ağzımdan fırlayıp gidecekti sanki. "Seth, seni burada istemiyorum."

Başını yana eğdi, gözleri daha da parlaklaştı. "Daha düne kadar yatak odanda... ya da yatağında olmama itirazın yoktu ama?"

"Burada olmaya hakkın yok. Sen erkek arkadaşım değilsin."

Seth kaşlarını kaldırdı. "Bizden, basit yaftalara indirgenebilecekmişiz gibi söz ediyorsun. Bizler kız arkadaş ve erkek arkadaş değiliz. Orası doğru."

Kendimi itip yataktan uzaklaştım, odadan çıkmanın bir yolunu aradım. Bir banyo, dolap ve tek bir penceresi vardı. Eski bebek evim... ne işi vardı burada yahu? Evin tepesine çocukken nefret ettiğim, hâlâ da nefret etmeye devam ettiğim tüyler ürpertici bir porselen bebek tünemişti.

Arkamdan sinsice sokulup kulağıma fısıldadı. "Biz aynı kişiyiz. Aynı şeyleri istiyor, aynı şeylere ihtiyaç duyuyoruz. İstediğine âşık olabilir, kendine istediğini söyleyebilirsin. Birbirimizi sevmek zorunda değiliz, hatta birbirimizden hoşlanmamız bile gerekmiyor. Fark etmez Alex. Birbirimize mecburuz, aramızdaki bağ ise yüreğindeki hislerden çok daha kuvvetli."

Hızla arkamı döndüm, aramıza mesafe koydum. "Hayır. Kararım kesin. Bana verdiğin sözü tutmanı istiyorum. Bunları istemiyorum. Gitmelisin. Nereye gittiğin önemli değil. Git, yeter..."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Duyduğum korku, çok daha şiddetli, çok daha kötü bir şeye dönüşmüştü. O dehşet yılan misali içimde ilerliyor, dişlerini derine saplıyor, damarlarımda zehir gibi yayılıyordu. "Bana söz vermiştin Seth. Eğer işler sarpa sararsa uzaklara gideceğine yemin etmiştin. Sözünü geri alamazsın!"

Gözünü gözüme dikti. "Artık çok geç. Kusura bakma ama verdiğim söz geçerliliğini yitirdi. Her şey değişti."

"O zaman ben giderim." Derin bir nefes aldım ama güm güm çarpan kalbimi sakinleştirmeye yararı olmadı. "Beni burada tutamazsınız! Lucian yasal koruyucum olsun ya da olmasın!"

Başını yine yana eğdi, bakışlarından merak akıyordu sanki. "Sence bu dünyada, istediğimde seni elimle koymuş gibi bulmamı engelleyecek bir yer var mı?"

"Tanrılar aşkına Seth. Bu söylediğin ne kadar acayip, ne kadar sapıkça, farkında mısın sen?"

Neşeyle, "Ben sadece malumu ilam ediyorum," dedi. "On sekizine girmene ne kadar kaldı? Beş gün mü? Hiçbir şeyi değiştiremezsin."

Yumruklarımı sıktım. Tanrılar adına, onun haklı olmasından nefret ediyordum. Özellikle de insanı korkutacak derecede haklıysa, ki şu anda durum tastamam buydu. Korktuğumun anlaşılmasına izin veremezdim, bunu göstermeyi reddediyordum. O yüzden öfkeden medet umdum. "Beni kontrol edemezsin Seth!"

Seth tek kaşını kaldırdı. Yüzüne ağır ağır, pis bir gülümseme yayıldı. Bu ifadeyi tanıyıp kendimi geri attım ama akıl almaz derecede hızlıydı. Kolu yılan gibi fırladı, belime sarıldı.

İçgüdülerim dizginleri ele aldı. Beynim kendimi kapattı, dövüş moduna girdim. Bacaklarımı gevşetip kendimi çuval gibi kucağına bıraktım. Küfrü bastı, beni yakalamak için eğildi. Tam o anda ayağa fırlayıp dizimi böğrüne indirdim. Nefesi kesildi, geriye doğru sendeledi. Dönerek kolumu savurdum, göğsüne isabet ettirdim. Öyle merhametli bir darbe falan da değildi hani. Var gücümle vurmuştum. Seth tek dizinin üstüne çöktü.

Kapıya atıldım. Dövüşerek kendimi evden dışarı atmayı, hatta sokak boyunca kavga etmeyi göze almıştım.

Ama kapıya ulaşamadım.

Parmaklarım kapının tokmağını sardığı anda odada bir güç akımı hissettim ve vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu. Sonra birden ayaklarım yerden kesildi, geriye uçtum. Saçlarım gözümün önüne düşmüştü, önümü göremiyordum.

Seth belime sarılıp beni kendine bastırdı. "Biliyor musun, en çok bu öfkeli haline bayılıyorum. Nedenini bilmek ister misin?"

Kucağında debelendim ama beni bırakmadı. Koca bir kamyonu itmeye çalışmak gibiydi. "Hayır. Hiç de umurumda değil Seth. Bırak beni gideyim."

Kıkır kıkır güldü, sesi adeta içimde gürledi. "Çünkü kızdığında illaki mantıksız bir şey yapıyorsun. İşte, seni o halinle seviyorum."

Beni birdenbire bıraktı, hemen ona döndüm. Yapacağını o an gözlerinde, aralık dudaklarında gördüm. O panikle, damarlarımdaki kan buz kesti. "Sakın..."

Seth elini hızla uzatıp boynumdan yakaladı. Apollyon işaretleri baş döndürücü hızla tenine yayıldı. İçimde var olan ve onu tamamlamak üzere yaratılmış olan o şey, hiç gecikmeden yanıt verdi. İşaretler kolundan aşağı aktı, parmaklarına ulaştı. Bir saniye sonra kehribar rengi bir ışık havada çıtırtılar saçtı, sonra daha hafif, mavi bir ışık göründü. Eli tenimde daire çizdi, bastırdı ve ensemi yakarak dördüncü runu oluşturdu.

Beynim duyguların akınına uğrayıp boğulmadan hemen önce, bir an için de olsa Seth'in yaklaşmasına, aramızdaki bağı kırılması olanaksız bir şeye dönüştürmesine izin verdiğime pişman oldum. Başından beri planı buydu.

Sonra, düşünemez hale geldim.

Yirmi Yedinci Bölüm

İçimdeki basınç kordondan aktıkça, beni terk edip içine doldukça Seth'in gözleri ışık saçmaya başlamıştı. Ansızın dört yerimden, midemden, iki avucumdan ve şimdi de ensemden ışık fışkırdı. Acı, kızgın bir eşekarısının iğnesi gibi tenime battı, sonra hissizleştim. Başım kurşun gibi oldu, o hoş akma hissi devam ederken dizlerim gevşedi.

Dizlerimin bağı çözülünce boştaki koluyla beni yakaladı. Kendimden geçmiş olmalıyım. Ne kadar sürdü bilemiyorum. Oda tekrar netleştiğinde sırt üstü yatıyordum. Kesif bir pus üstüme çöktü, beni yatağa sürükledi.

"İşte oldu," dedi Seth. Saçlarımı düzelten eli hafifçe titriyordu.

Genzimde acayip, neredeyse metalik bir tat vardı. "Neler... oldu?"

Seth elini saçlarımdan çekti. "Uyanmadın ama..." Elimi tuttu, avucuma bastırdı.

Yanıt anında geldi. Sırtım gerildi. Sanki bir şey ta özüme ulaşmış, sımsıkı kavramış, sonra asılıp çekmişti. Acı vermiyordu ama hoş bir his de değildi. "Seth..."

Beni bırakınca o görünmez ipler kesildi. Çuval gibi yığıldım, bitap düşmüştüm. Seth ise... çömelmiş, eline bakıyordu. Mavi bir ışık elini sarmalayıp hiç olmadığı kadar parlayınca, yüzüne huşu dolu, çocuksu bir ifade yerleşti.

"Akaşa... harika bir his bu Alex. Daha da fazla... Seni adeta içimde hissediyorum."

Sersemlemiş bir halde, ışık topunun donuklaşmasını ve Seth'in gözlerindeki heyecanın yitmesini izledim. Eğilip yanağıma bir öpücük kondururken biliyordum ki, Seth kısa bir an için de olsa tanrıları öldürecek türden bir güce kavuşmuştu.

Dışarıda şimşek çaktı ancak sonumun ne olacağını görmüştüm, şimşek onun yanında sönük kalırdı. Buradan gitmem gerektiğini biliyordum ama doğrulmaya çalıştığımda kendimi yatağa zamkla yapıştırılmış gibi hissettim.

Gülümseyerek gelip yanıma oturdu, elini tekrar yanağıma koyup başımı ona doğru çevirdi. Başparmağını alt dudağımda gezdirdi. "Gördün mü?"

Bakışlarımı kaçırmak istiyor ama yapamıyor, ta ruhuma kadar kendimi berbat hissediyordum. Gök gürültüsü kalbimin çarpışını bastırmıştı.

"Çok güzeldi, değil mi? Amma da güç vardı. Lucian dördüncü işaretten sonra da Uyanmadığını duyunca hüsrana uğrayacak ama yine de bir şey oldu."

Ne demekti bu şimdi? Kafam basmıyordu, aklım karman çorman olmuştu. Elini başımın altına sokup ensemdeki runa götürünce kordon tekrar yerinden sıçradı. "Bu, yenilmezlik runu," diye açıkladı. "Uyandığında zaman harekete geçecek. O zaman tanrılar saçının teline bile dokunamayacak."

Gözlerine baktım, peltekleşen dilimi zorlayarak "Bana... değmeni istemiyorum," dedim.

Seth gülümsedi, ardından altın rengi teninde işaretler yine

belirdi. İşaretlerimizin birbirine dokunduğu anı hemen anladım. Başını, dudaklarımız arasında bir soluk mesafesi kalana kadar alçaltı. Duyularım çılgına dönmüştü. Tenimde elektrik dolaşıyordu.

"Bu halinle çok güzelsin," diye mırıldandı, alnını alnıma yasladı.

İçimde olan, Seth'le aramızdaki her şey çirkindi. Nasıl olmuş da daha önce farkına varamamıştım? Hâlbuki belirtileri daha en başından ortadaydı. Ne olduğumu keşfettiğim gece Seth orada, Lucian'la kalmıştı. Seth'in güç hırsı ve ona karşı tepkilerimin kontrolden çıkmış olması, hatta bundan aylar önce avluda ilk kez yan yana gelişimiz, defalarca karşılaşmamız. Havuzun yanında durduğumda, onu seçtiğimde yüzünde bir an beliren o tatmin ifadesi. Lucian'la onca zaman geçirmesi...

Nasıl bu kadar kör olabilmiştim.

Seth dudaklarını deli gibi atan nabzıma bastırınca titredim; iğrenmiştim, kızmıştım, korkmuştum ama çaresizdim.

"Yapma," diye yalvardım ona. Sonra aramızdaki o sapkın bağ öyle sıkı bir hal aldı ki nerede bittiğimi, onun nerede başladığını bilemez oldum.

"İstemiyor musun bunu? Bir parçanın bana ihtiyacı olduğunu inkâr edemezsin."

"O parçam gerçek değil." Tenim karıncalanıyor, zonkluyor, Seth uğruna yanıp tutuşuyordu. Ne var ki yüreğim, ruhum soğuyor, büzüşüyordu. Gözlerime yaşlar doluştu. "Lütfen bunu yapma Seth." Sesim çatladı. "Ne olursun."

Seth donakaldı. Gözlerinde kararsızlık belirdi, kehribar ateşin ışıltısı ıstırapla paramparça oldu. "Ben... Ben seni asla zorlamam Alex. Öyle bir şey yapamam." Sesi tuhaf biçimde kırılgan, savunmasız ve tereddütlüydü.

Ağlamaya başladım. Korkunun etkisi geçtiği için miydi, yoksa tanıdığım Seth'in hâlâ –en azından şimdilik– oralarda bir yerde olduğunu bildiğim için miydi, emin değilim.

Seth doğruldu, ellerini saçlarında gezdirdi. "Alex, yapma... ağlama."

Gözlerimi sildim ama kollarım sanki birer beton parçasıydı. Ben ki zayıflığımı göstermemek için iblislerin önünde bile ağlamamıştım... Seth'in de bir farkı yoktu.

Bana doğru uzandıysa da, durdu. Birkaç saniye sonra konuştu. "Giderek kolaylaşacak. Sana söz veriyorum."

"Git, başka şey istemiyorum," dedim boğuk bir sesle.

"Gidemem." Aramızda mesafe bırakarak oturdu. "Bu odadan dışarı adımımı attığım anda aptalca bir işler yapacaksın."

Doğruyu söylemek gerekirse kaçmak şöyle dursun, parmağımı oynatacak gücüm yoktu. Yan dönüp ona sırtımı çevirmeyi başardım. O gece gözüme uyku girmedi. Tek tesellim, gözlerimi yumduğumda Aiden'ı hayal edebilmemdi. Hayali elbette gerçeğinin yerini tutamazdı ancak sevgisi, ihtiyacım olan tek şeyi sağlıyordu bana. Beni korumasa bile, bu karmaşanın içinden çıkmanın bir yolunu bulmam için gereken gücü veriyordu.

Takip eden iki gün boyunca Seth yanımdan neredeyse hiç ayrılmadı. Yemeğim odama getirildi ve bu iki günün sonunda gücümü biraz olsun toplayabildim. Son run beni diğerlerinden daha güçsüz bırakmıştı ve tam da Seth'in dediği gibi, bir şeylerin değiştiğini ben de hissediyordum.

Benden sadece bir kez daha akaşa çekti, o da tanık olması için Lucian'ı getirdiğinde.

Seth haklıydı. Lucian, Uyanmadığım için hayal kırıklığına uğramış, ancak Seth'in kazandığı yeni güç, her ne kadar geçici de olsa, onu sevindirmişti.

Tanrılar aşkına, Seth tıpkı okulun bilim fuarında ödül alan

projesini babasına gururla gösteren bir çocuk gibiydi, ağzı kulaklarına varıyordu. Seth'in yanında durmanın beni rahatsız edeceğini sanmıştım ancak gitmeme izin vermesi için dil döktüğüm uzun akşamlarda benimle uzun uzadıya konuşmalarının ardından, onun adına üzülmeye başlamıştım.

Seth'in iki yüzü vardı ve yüreğime yakın hissettiğim yanı, etere susamış iblis gibi güç arzulayan yanına yenilmek üzereydi. Onu bağımlılığından bir şekilde kurtarmak, temize çıkarmak istiyordum.

Bir yandan da onu boğmak istiyordum ama tabii ki yeni bir şey değildi bu.

İkinci gecenin akşamında alt kattan kopan gürültü patırtı üzerine uyandım. Marcus'un derin, gürleyen sesini tanıyıp titrek bacaklarımla kapıya doğru ilerledim.

Seth bir anda yanı başımda bitti, elini kapıya koydu. "Olmaz."

Uyku mahmuru olduğumdan gözlerimi kırpıştırdım. "Marcus benim dayım. Onu görmek istiyorum."

"Ne zamandan beri?" Seth sırıttı, benim de sinirlerim tepeme çıktı. Çünkü bana, beni esir tutmayacak Seth'i hatırlatmıştı. "Ondan nefret edersin sen."

"Ben... ben ondan nefret falan etmiyorum." O anda, aslında dayıma karşı büyük vefasızlık ettiğimin farkına vardım. Tamam, belki en dost canlısı insan sayılmazdı ama beni asla bir potansiyel sosyopatla aynı odaya kilitlemezdi. Ona karşı daha farklı davranmaya yemin ettim... tabii onu tekrar görebilirsem. "Seth, ben..."

"Marcus'un yeğenini görmesine niye izin vermiyorsun? Yoksa yolunda gitmeyen bir şey mi var?"

Seth'in elinin altındaki elimi kapıya bastırırken birden nefesim kesildi. Aiden'ın sesi bir güneş ışığı ve sıcaklık patlaması gibiydi. Sırf Aiden'ın dikkatini çekmek için Seth'e tekmeyi yapıştırmak üzereydim ki, bunu sezmiş olacak, aklımdan bile geçirmememi öğütleyen bir bakış attı bana.

Lucian'ın, "Dinleniyor, bir şeyi yok. Telaşlanmanız yersiz," dediğini duydum, sonra sesi alçalarak kayboldu.

Hafif bir nefes alıp gözlerimi yumdum. Aiden burnumun dibindeydi ama ulaşamıyordum ona. Aklına olabilecek en kötü şeyleri getirip kaygılandığını tahmin edebiliyordum. Ah, onu bir kez görebilsem, iyi olduğumu söyleyebilsem... yüreğimin sancısı biraz olsun hafiflerdi.

"Onu gerçekten seviyor musun?" diye sordu Seth sessizce.

"Evet." Gözlerimi açtım. Seth bakışlarını yere çevirmişti. Gür kirpikleri yanaklarına yelpaze gibi yayılmıştı. "Seviyorum."

Fırsatı kaçırmadım. "Sen de benim için önemlisin Seth. Gerçekten. Yaptıklarını, dönüştüğün şeyi görmek beni mahvediyor. Bunları yapmayacak kadar akıllısın, Lucian'dan güçlüsün."

"Lucian'dan güçlüyüm, evet." Kapıya yaslandı, beni neredeyse kapanan gözleriyle süzdü. "Çok geçmeden tanrılardan da güçlü olacağım."

Hepsi buydu işte. Seth kapının önünden ayrılmadı, ben de ola ki dayımı ve Aiden'ı uzaktan görürüm diye pencereden baktım. Ne var ki kütüphanenin terakota çatısı görmeme engel oluyordu.

Tekrar konuşmadık.

Zaman su gibi geçip gidiyordu ve ben harekete geçmeye mecburdum.

Ertesi sabah Seth çok tedirgindi. Hop oturup hop kalkıyor, yerinde taş çatlasa birkaç dakika durabiliyordu. Sürekli volta

atması, ani hareketleri onun o her zamanki başka dünyadan gelmiş tavırlarıyla hiç uyuşmuyordu. Sayesinde sinirlerim gerilmişti ve ne zaman bana bakacak olsa boğazım korku ve dehşetle düğümleniyordu. Ne var ki yanıma hiç yaklaşmadı ve bana tekrar dokunmaya kalkışmadı. Sırtını dönüp pencereden sessizce bakıyordu, o kadar.

Marcus'un gelişinden sonraki sabah ensemdeki runa tekrar bakmak zorunda hissettim kendimi. Tekrar gücümü toparlamıştım. Küçük bir el aynası bulup boynumu uzattım, epey bir eğilip büküldükten sonra banyonun aynasında bir an için görebildim. Bir ucu kapalı, S harfi şeklinde belli belirsiz bir maviydi. Yenilmezlik runu. Uzanıp dokundum. Dokununca parmaklarımın derisi karıncalandı.

El aynasını bırakıp döndüm. Gözlerim koca koca açılmıştı, korkmuş görünüyordum neredeyse. Gözlerimin altında gölgeler oluşmuştu ve kahverengi irislerim donuk gibiydi. Kahverengi gözlerimin zaten bakılacak yanı yoktu, fakat, neyse işte.

Bakışlarımdaki ürkeklik kaybolmamıştı. Omuzlarıma bir ağırlık çöktü, göğsüm sıkıştı. Tıpkı korktuğum gibi, Seth bunca zamandır beni Uyandırmaya çabalıyordu. Yalan söylemişti. Islak saçlarımı geriye attım. Çok şükür, başarılı olamamıştı ancak bir şeylerin değiştiği inkâr edilemezdi. Adeta tenimin hemen altında hissediyordum bunu.

Banyonun kapısı çalındı. "Alex?" diye seslendi Seth ve tekrar kapıyı tıklattı. "Ne yapıyorsun orada?"

Gücümü toplayıp neon pembesi duvarlara odaklandım, zihinsel kalkanımı güçlendirerek kafamın içini ona kapattım.

İçini çektiğini duyabildim. "Sırf beni sinir etmek için engelliyorsun Alex."

Aynadaki yansımama hafifçe gülümsedim, sonra kapıyı açtım. Yanından hızla geçtim, kirli kıyafetlerimi köşeye fırlattım.

"Ee, artık benimle konuşmuyor musun?" diye sordu.

İskemleye sırtımı yaslayıp bir fırça aldım.

Seth gelip önümde diz çöktü. "Sana bir şey diyeyim mi? Sonsuza dek sessiz kalamazsın."

Dolaşmış saçlarımı fırçayla açarken, en azından bunu denemeye karar verdim.

"Birlikte ne kadar uzun süre geçireceğimizi biliyor musun? Böyle yaparsan daha en başından insanı bayar." Ben yanıt vermeyince bileğime yapıştı. "Alex, sen..."

"Sakın bana dokunma." Kolumu çekip kurtardım, gerekirse saç fırçasını ölümcül bir silaha dönüştürecektim.

Kalkarken güldü. "Artık konuşuyorsun."

Fırçayı yere atıp ayağa fırladım. "Bana yalan üstüne yalan söyledin Seth. Kullandın beni."

"Nasıl yapmışım o işi Alex?"

"Sırf Uyandırmayı denemek için yaklaştın bana! O aptal bağlantıyı aleyhimde kullandın." Hızla bir nefes aldım. İhanet, taş gibi oturmuştu mideme. "Başından beri planın bu muydu Seth? Biz Catskills'teyken aklından geçenler bunlar mıydı? Hani benden seçim yapmamı istediğinde?

Fırıldak gibi dönüverdi. Gözleri vahşi, öfkeli bir koyu sarıydı. "Tek sebebi o değildi. Hoş, artık fark etmez ya. Tercihini yaptın. Çok anlamsız olduğu halde Aiden'ı seçtin."

Düşünmedim bile. Öfke ve kederden gözü dönmüş bir halde yumruğumu savurdum.

Seth yumruğumu yüzüne çarpmadan yakaladı. "Eğitimde değiliz Alex. Burada oyun oynamıyoruz. Hele o elini bir daha kaldır, seni yaptığına pişman ederim," dedi. Beni bıraktı.

Arkaya doğru sendeledim. Tehdidini sınamak için suratına bir tekme atmamak için kendimi zor tutuyordum. Ters ters bakışıyorduk ki, yatak odasının kapısı çalındı. Kapının arkasında

muhafızlardan biri vardı, sesi anlayamayacağım kadar alçaktı.

Seth başını öne salladı, sonra bana döndü. "Beş dakika sonra çıkıyoruz."

Kalbim tekledi. "Çıkıyor muyuz? Nereye gidiyoruz peki?"

"Görürsün." Durdu, bana baktı. "Üstüne adam akıllı bir şeyler geçirmen için beş dakikan var."

"Affedersin?" Kot pantolon ve dik yakalı siyah bir kazak giymiştim. "Kıyafetlerimin nesi varmış?"

"Yakında Apollyon olacaksın... tabiri caizse eşim olacaksın. O yüzden doğru dürüst bir şeyler giymelisin. Klas kıyafetler."

Ağzından çıkanların en çok hangisi yüzünden onu tekrar yumruklamak istediğimi bilemiyordum. "Birincisi, bana ne giyip giymeyeceğimi söyleyemezsin. İkincisi, eşin meşin değilim ben. Üçüncüsü, giydiklerimin hiçbir kötü yanı yok. Son olarak da, keçileri kaçırmışsın."

"Artık dört dakikan var." Seth dönüp odadan çıktı, kapıyı ardından kilitledi.

Bir dakika boyunca kıpırdamadan kapalı kapıya baktım. Sonra yıldırım hızıyla harekete geçtim. Yatak odasının penceresine koşup açtım. Küçükken bu pencereden çıkıp kütüphanenin çatısına tırmanır, oradan yıldızları seyrederdim. Karşıya sıçrayabileceğimi biliyordum. Miami'de yaptığım sıçrayıştan daha bile kısaydı.

Hiç zaman yitirmeden pervaza çıktım. Ağır ağır kendimi aşağı sarkıtırken kollarımdaki adaleler itiraz etti. Tanrı aşkına, vücudumun üst kısmının biraz daha egzersize ihtiyacı vardı. Ayaklarım çatıdan kırk beş santim kadar yukarıdaydı. Kendimi o anda bir ninja casusu gibi hissettim. Gülümsemeye başladıysam da, tenime hızla yayılan o tanıdık karıncalanma tebessümü yüzümden siliverdi.

Ellerimi bıraktım.

İki el kollarıma yapışıp beni gerisingeri pencereden içeri çekti. Tekmeledim, çırpındım, Seth beni ayaklarımın üstüne oturtana kadar vahşi bir hayvan gibi debelendim.

Hemen ona döndüm. "Daha üç dakikam vardı ya."

Yarım ağızla güldü. "Tabii ama odadan çıktıktan bir dakika sonra muhtemelen kaçmaya kalkışacağın aklıma geldi. Kendini pencereden aşağı atmak, güzelce giyinip kuşanmaktan daha mı çekici?"

"Kendimi pencereden fırlattığım falan yoktu. Sadece kaçıyordum."

"Ben olmasam boynunu kıracaktın."

Yumruklarımı sıktım. "O atlayışı yapabilirdim, gerzek."

Seth gözlerini devirdi. "Aman, neyse. Tartışacak zamanımız yok. Hemen inmemiz gerekiyor."

"Seninle şuradan şuraya gitmem."

Seth'ten buram buram öfke yayılıyordu. "Sana soran olmadı."

Kollarımı kavuşturdum. "Bana ne."

Pes sesle homurdanarak atıldı, kolumu kavradı. "Neden her şeyi ama her şeyi yokuşa sürmek zorundasın?" Beni kapıya doğru sürüklemeye koyuldu. "Neden paşa paşa geleceğini sandım ki? Biliyorum, acayip gelecek ama bir yanım benimle dövüşmen fikrinden çok heyecanlandı. Çok eğlenceli. Orada konuşmayıp öylece oturmandan yeğdir."

Tırnaklarımı ellerine geçirdim ama kıpırdamadı bile. "Bırak beni."

"Tabii tabii, başka emrin var mıydı?"

Koridorun sonuna, merdiven sahanlığına çıkmıştık bile. Aşağıda küçük bir muhafız ordusu görebiliyordum. "Bu ne be?" Ayaklarımı yere bastırıp boştaki elimle tırabzana tutundum. "Neler oluyor böyle?"

Çileden çıkan Seth belime yapıştı. Kaba güç kullanarak

beni tırabzandan ayırdı. "Şimdi çok tatlı oldun işte." Spor ayakkabılarım basamaklara çarpa çarpa, beni kolayca aşağı indirdi.

Seth beni yanlarından sürüyüp geçirirken Lucian'ın muhafızlarının sadece birkaçının yüzünde endişe belirdi. Dışarıda soğuk ve parlak günışığı bizleri karşıladı ve Seth, bekleyen bir Hummer'ın arkasına itekleyene kadar da beni bırakmadı. Sonra peşim sıra arabaya bindi, tek eliyle iki bileğimi birden sertçe tuttu.

"Kusura bakma. Kendini hareket halindeki arabadan atma ihtimalin kuvvetli de."

Ona ters ters baktım. Yüzlerimizin arasında birkaç santimetre vardı. "Nefret ediyorum senden."

Seth başını öne eğince yanağı yanağıma değdi. "Bu laf da ağzından düşmüyor. Neyse ki doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz. Benden nefret edemezsin."

"Emin misin?" Midesine bir dirsek vurdum. Pek bir işe yaramadı. Hummer hareket etti. "Şu anda sana karşı hiç de öyle sıcak duygular beslemiyorum."

Güldü, şakaklarımdaki saçlarla oynadı. "Benden nefret edemezsin. Yaradılışına aykırı olur. Pek yakında ikimiz aynı insan olacağız. Sen, bugünden başlayarak alaşağı edeceğimiz tanrılar tarafından benim olmak için yaratıldın."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Seth'in sözleri karşısında nutkum tutulmuştu. Asla çok uzaklaşmayan eski korkularım depreşti. Kaderi... kontrol etmek mümkün değildi. *Ben* duygusu yoktu. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Onun için yaratılmış olamazdım. Hayatımın anlamı Seth değildi.

Bendim.

Seth beni Hummer'dan çıkarıp İlah Adası'nın ana kısmındaki mahkeme binasının arka girişinden sokarken de kendime bunu telkin edip durdum. Telly'nin bu binada bir hücrede tutulduğunu ve korkunç bir şeyler gerçekleşeceğini bilmek beni altüst etmişti. Olacakları hissediyordum ancak elim kolum bağlıydı.

Ellerimi sımsıkı tutarak beni daracık koridorlardan geçirdi, cam kubbeli toplantı salonunun hemen dışındaki bekleme odasına götürdü. Aralık kapıdan içerinin balık istifi dolu olduğunu görebiliyordum. Dönem arasında adada kalan tüm safkanlar ve melez avcı ve muhafızların birçoğu oradaydı. Daha da ilginci, okulda kalan melezlerin orada bulunmasıydı. Luke arkalarda, Lea'nın yanında oturuyordu. Görünüşlerine bakılırsa, onlar da

herkes kadar meraklanmıştı, hatta biraz garip, ait olmadıkları bir yerde hissediyorlardı kendilerini. Ne işleri vardı ki burada? Özel olarak çağrılmadıkları sürece melezlerin Konsey toplantılarına katılmasına asla göz yumulmazdı.

"Ne oluyor?" diye sordum.

Seth, punduna getirsem fırlayıp kaçacakmışım gibi, elini elimden çekmedi. "Lucian acil bir Konsey toplantısı talep etti. Gördün mü?" Kare biçimli salonun ön sırasını işaret etti. "Bak, herkes burada."

Konsey üyeleri kenarları titanyumla bezeli platformda oturuyordu. Beyaz cüppelerin arasından Dawn Samos'un bakır rengi saçlarını hemen seçince mideme sancı girdi.

Gözlerimi şaşkınlık içindeki yüzlerinde gezdirdim, sonra izleyicilere baktım. Dayım ta gerideydi. Oturmamıştı, kollarını göğsünde kavuşturmuş bekliyordu. Zümrüt gözlerinde acımasız, buz gibi bir bakış vardı. Yanında ise daha önce hiç görmediğim, avcı kıyafetli, upuzun bir melez duruyordu. Belirgin ve sert kasları, simsiyah üniformasının altında geriliydi. Kumral saçları uzundu, arkadan atkuyruğu yapılmıştı. Ten rengi birçok farklı ırkın karışımıydı ve tepeden tırnağa bronzlaşmıştı. Sağ kaşından çenesine kadar çentik çentik inen yara izi olmasa, yakışıklı bir adamdı.

Ansızın salonun arkasındaki kapılar açıldı ve başkaları da içeri girdi. Aiden da aralarındaydı. Aiden dayımın yanında durunca yüreğim çıkıp gidecek gibi oldu. Eğildi, hızla bir şeyler söyledi. Marcus hiçbir şey olmamışçasına ileri bakmayı sürdürdüyse de, yabancı adam başını öne salladı. Sonra Aiden doğruldu, döndü ve dosdoğru durduğum yere baktı.

Aiden bizi göremeden Seth beni geriye çekti. Ona kötü kötü baktım, gülümseyerek yanıt verdi. "Bizler özel konuklarız," dedi.

"Demek buradasın, oğlum." Lucian bekleme odasına dalıverdi. Bana bakınca neşesi kayboldu. "Alexandria söz dinledi mi?"

Daha Seth yanıt veremeden, "Sence?" diye sordum.

Lucian o plastik gülümsemelerinden birini takındı. "Ne sandığın kadar güçlü ne de bilgesin Alexandria. Ama yakında değişecek."

Üstüne atladıysam da Seth beni geri çekti, kolunu belime doladı. Bu da iki kolumu özgür bırakmıştı ki, Lucian'ın yüzünü... saçını... elime neresini geçirirsem yolmak için nasıl çabaladım, bilemezsiniz.

"Az önce yeltendiğin şeyi gören olmadığı için şanslısın," diye tısladı Lucian. Açık kapının yanında durmuştu, muhafızları girişi kapatıyordu. "Yoksa bir şeyler yapmam gerekirdi. Dikkat et de yaramazlık yapmasın Seth. Aksi takdirde düşüncesizce hareket etmenin bedelini öder."

Seth bana sarıldı, sırtımı göğsüne yaslayıp Lucian ile muhafızları kürsüye varana kadar bekledi. "Sonradan pişman olacağın bir şeye kalkışma sakın."

Kurtulmaya çabaladımsa da nafileydi. "Pişman olacakları bir şey yapmak üzere olanlar ben değilim."

Göğsü hızla şişti. "Lütfen Alex. Eğer biz oradayken kaçmaya kalkışır ya da aptalca bir şey yaparsan seni durdurmak zorunda kalırım."

Hareketlerim bıçak gibi kesildi. Üstüme bir tedirginlik çöktü, bir daha asla ısınamayacağımı hissettim. "Bana... bunu yapar mıydın?"

Yanıt verene kadar sanki dünyanın zamanı geçmişti. "Yapmak istemiyorum ama yapardım." Durakladı, tekrar sarsılarak nefesini verdi. "Beni buna zorlama, ne olursun."

Boğazım düğümlenmişti. "Seni zorladığımı da nereden çıkardın?"

"Ama zorladın," diye fısıldadı kulağıma. Omurgamdan aşağı karışık ürpertiler indi. "Seninle ilk tanıştığım andan itibaren. Gerçi haberin yoktu, seni nasıl suçlayabilirim ki?"

Lucian sahnenin ortasına çıkmış, Konsey oturumunu açıyordu. Tüm gözler üzerindeydi. Duvarların ardında sahnelenen oyunu ise kimsenin ruhu bile duymamıştı.

"Anlayamıyorum." Gözyaşları hücum edince gözlerimi kapadım. "Ne olursun Seth..."

"İşte bu." Seth hafifçe kaydı, elini yara izinin yakınına, kordonu hissettiğim noktanın hemen yukarısına koydu. "Nasıl olduğunu hayatta bilemezsin. Güçlerimizi bir arada hissetmek, daha da artacağını bilmek... Evet, sadece eter değil, akaşa da var. Siren misali çağırıyor beni."

Nefesim kesildi ve kordon ona yanıt verince sertçe yutkundum.

Seth çenesini başımın tepesine yasladı. "Şimdi bile hissedebiliyorum... Nasıl kullanacağımı biliyorum. Bu işi beraberce yapacağız."

Gözlerimi açtım. "Tanrılar aşkına, söylediklerini deli söylemez Seth."

Parmaklarını büküp kazağımı tuttu. "Birinin deliliği, diğerinin akıl sağlığıdır."

"Ne dedin sen? Saçma sapan bir şey bu yahu."

Hafifçe güldü. "Gel hadi. Başlıyor."

Seth bir anda değişiverdi. Beni zorla çekerek kapıya götürdü. Orada kimseye görünmüyor, fakat olan biteni duyabiliyorduk. Elimi biraz gevşetmişti ama koşup kaçmayacak kadar aklım vardı. Beni durduracağından emindim, hatta gerekirse canımı yaparak yapacaktı bunu.

Konsey üyeleri kendi aralarında konuşuyorlardı. Sonra sustular.

Lucian ellerini göğsünün altında kenetleyip platformun önüne doğru süzüldü. İlk sözü, bet ama güçlü sesi olan yaşlı, heybetli bir kadın Bakan aldı. "Yeni iblis saldırılarına dair kanıtlar mı bulundu?"

"Yoksa iksir yüzünden mi toplandık?" diye sordu bir diğeri, titanyum yaldızlı tahtın kolçaklarına sımsıkı yapışarak.

Bir anda kalabalığın ve Bakanların arasında uğultular yükseldi. İçlerinden bazıları paniğe kapılmıştı. İblis saldırıları yuvamıza çok yaklaşmıştı ve iksirin işe yaramaması olasılığı her işini melezlere yaptıranların herhalde ödünü koparıyordu.

Baston yutmuş gibi oldum ve aklıma kötü, hatta en kötü fikir geldi.

"Neler geçiyor aklından?" Seth'in sesi alçak, yatıştırıcı ve yapabilecekleriyle yüz seksen derece tezattı.

Marcus, Konsey'e saldıran iblislerin yardım aldığından şüpheleniyordu. Seth ise Telly'nin iksirle oynayıp ortalığı karıştırdığı görüşündeydi. Ancak Lucian'a baktıkça, Seth'in planların kaçta kaçından haberdar olduğunu merak ettim.

Kusursuz beyaz cüppeli ve muhteşem safkan, şüphesiz nice provasını yaptığı tebessümü bürünüp çalkalanan kalabalığı inceledi. Tüm bunların ardında Lucian mı vardı? Kızılca kıyamet koparmak mı istiyordu? Çünkü Mitler ve Efsaneler dersimde, ayaklanmak üzere olan toplumların en kolay yönetilen, şekillendirilen, manipüle edilen ve iktidardan uzaklaştırılan toplumlar olduğunu okumuştum.

"Alex?"

Hızla bir nefes alıp başımı iki yana salladım.

"Konseyi bunları tartışmak için toplamadım," diye söze girdi Lucian. "Bugün keşiflerle dolu bir gün, değerli Konsey arkadaşlarım ve halkım. Dünyamız büyük bir değişimin eşiğinde. Lüzumlu, ancak kimilerinin korktuğu bir değişim bu.

Bugün, değişimden korkanların, gölgelere gizlenip değişimin önünü almaya çalışanların maskesi düşecek ve yargılanmalarına tanık olacağız."

Soluk alamıyordum. Telly. Bununla beraber adamdan hiç iz yoktu.

"Ağzındaki baklayı çıkar Lucian," dedi bir bakan. Kadının sesi berrak ama gergindi. "Apar topar çağrılmamızı, tatilimizi yarıda kesip ailelerimizi bırakmamızı gerektirecek hangi korku, hangi değişimmiş bu böyle?"

Tatille ilgili kısımda az daha kendimi tutamayıp gözlerimi devirecektim.

Lucian gözünü ileri dikmiş, bakmaya devam ediyordu. İşte o zaman, Konsey'i oluşturan bir düzine üyenin en az yarısının gülümsediğini fark ettim. Biliyorlardı... Lucian taraftarıydılar. Bu işin sonu kötü bitecekti.

Fakat diğerlerinin hiçbir şeyden haberi yoktu.

"İki Apollyon olmasından korkmamız öğretildi bize," dedi Lucian. "Onları hayatımıza ve tanrılara karşı tehdit olarak algılamayı öğrendik. Ancak bugün burada bulunma sebebim, korkmak yerine sevinmemiz gerektiğini söylemek. Evet! Tanrı Katili'nin birkaç gün içinde bizi koruyacağı haberine sevineceğiz."

"Onları kimden koruyacakmış peki?" diye mırıldandım. "Kafayı yemiş Konsey Üyelerinden mi?"

Seth pis pis bakıp "Şışş," dedi bana.

Dişlerimi o kadar sıkmıştım ki çenem ağrıyordu.

"Ama öncelikle, hem nahoş hem de..." elini göğsünün üstüne koydu, "yüreğime yakın bir meseleye çözüm bulmalıyız. Muhafızlar!"

Salonun diğer tarafındaki kapı açıldı ve talihin şu cilvesine bakın ki, muhafızlar Baş Bakan Telly'yi platformun ortasına getirdiler. Elimde değildi, Kelia Lothos'un yarı çıplak ve prangalar içinde Telly'nin huzuruna çıkarıldığı günü hatırlıyordum.

Karma işte böyle bir şeydi.

Yine de bu, olanları haklı çıkarmazdı elbette. Oraya koşup herkesi olacaklara karşı uyarmak, tenimin altında biriken şeyden haberdar etmek istiyordum.

Telly'ye zorla diz çöktürülünce kalabalıktan ve Konsey üyelerinin yarısından aynı anda şaşkınlık dolu nidalar yükseldi. Telly başını kaldırdıysa da, donuk bakışları hiçbir şeye odaklanmamıştı.

"Bu adam Konsey'in kendi kararlarına karşı geldi ve üvey kızıma komplo kurdu." Lucian'ın sesi sertleşmiş, dudakları geriye çekilip dişlerini gözler önüne sermişti. "Üstelik kanıtlarım da var."

Dawn konuştu. "Ne kanıtın var?" Gözleri Lucian'la ağzını bıçak açmayan baş bakan arasında mekik dokuyordu.

Seth'in nefesi ensemde dans ediyordu. Uzaklaşayım dediysem de beni geri çekti. Sabrım, sinirim, hepsi taşmak üzereydi.

"Kasım ayındaki Konsey oturumunda üvey kızım haksız yere hedef alındı. Gatlinburg'daki talihsiz olaylara ilişkin tanıklık vermesi istendi. Ancak Baş Bakan Telly'nin kötü niyetli olduğu anlaşıldı."

Konsey üyelerinin hiçbiri etkilenmemiş gibiydi. Kızsam mı, üzülsem mi bilemedim.

Lucian, Telly'ye döndü. Yüzünde gerçek ve kendinden memnun bir gülümseme belirdi. "Üvey kızım birçok saldırıya maruz kaldı. İçlerinizden bazıları," dönüp Konsey'dekilere baktı, "bunu önemsiz bulabilir. Ancak kendisi sıradan bir melez değil, ikinci Apollyon'dur."

"Ne saldırısı?" diye sordu yaşlı bir erkek bakan. Sol elindeki asa en az yüzü kadar yıpranmıştı.

"Kanunsuz bir zorlama büyüsüne hedef oldu, donması için

soğuğa terk edildi. Bu işe yaramayınca Telly, On İkili Konsey'e dil dökmeye, üvey kızıma iksir içirip köle ettirmeye çalıştı," diye duyurdu Lucian. "Konsey buna lüzum görmeyince, ona Afrodiziya Karışımı içirmesi için bir safkana zorlama büyüsü yaptılar."

"Tanrılar aşkına," diye mırıldandım; yanaklarım al al olmuştu.

Konsey'deki kadınlara hitap ederek "Alexandria bundan habersizdi," diye devam etti Lucian. "İnancımız o ki, onu bir safkanla... uygunsuz halde yakalamayı planlamışlardı."

"Orospu çocuğu," diye fısıldadım. Piç herif aile kozunu oynuyordu.

Seth, "Hiç yakışmıyor," diye mırıldandı.

Duymazdan geldim.

Lucian'ı izleyen Dawn'ın beti benzi atmıştı. "Bu... çok iğrenç."

"Hepsi bu da değil." Lucian tekrar izleyicilere döndü. "Hiçbiri kâr etmeyince Baş Bakan Telly, iblis saldırısından sonra Alexandria'yı öldürmesi için bir safkan muhafıza emir verdi. Şayet Aiden St. Delphi çıkıp da iki safkan üzerinde zorlama büyüsü kullanmasaydı, baş bakanın gayesine ulaşması işten bile değildi."

Kalbim göğüs kafesime çarptı, ağzım hayretten açık kaldı. Lucian'ın yaptığı öyle ortadaydı ki. Eteğindeki taşları dökmüş, Aiden'ı kahraman göstermişti ama bu hareketin Aiden için ne ifade ettiğini biliyordu.

Bakanlardan biri Aiden'a hiç gizlemediği bir tiksintiyle baktı. "Bu, türümüze yönelik apaçık bir ihanet ve hemen cezalandırılmalı. Muhafızlar!"

Olamaz. Olamaz. Olamaz.

Birkaç kişi, Aiden'ın durduğu yere baktı. Muhafızlar, sanki karşılarındaki en büyük tehdit oymuş gibi Aiden'ın üstüne atıldılar. Birkaç saniye içinde onun etrafını sarmışlardı; hançerlerini çekmiş, kullanmaya hazır bekliyorlardı.

Aiden şaşılacak kadar sakindi. Muhafızlar ona yaklaşırken ne yüzünde ne gözlerinde en ufak bir duygu kırıntısı seçiliyordu.

Buna hayatta izin veremezdim. Hareketlendiysem de Seth beni durdurdu. "Sakın yapma Alex."

"Bana nasıl engel olursun? Bunun için Aiden'ı idam edecekler." Panik yüzünden genzimde bir metal tadı vardı. "Az önce söyledikleriyle bütün toplumu ona düşman etti Seth."

Seth bir şey demedi.

"Bekleyin." Lucian'ın sesi salona yayılıp herkesi durdurdu. "Şu anda safkan önemli değil. Baş bakanın Catskills'deki dalavereleri defalarca boşa çıktı ancak o, bunlara bir son vermedi. Alexandria'nın peşine düştü, New York Akit'ini tam bir kargaşa içinde bırakarak onu kölelikle tehdit etmeyi sürdürdü."

İlk konuşan Bakan, "Kıza saldırdığı iddia edilen muhafıza ne oldu?" diye sordu.

"İcabına bakıldı," diye karşılık verdi, bu konu daha fazla deşilmeden sözlerine devam etti. "Baş Bakan Telly, Konsey'in isteklerine karşı gelerek hâlâ üvey kızımı köleliğe mahkûm etmeye çalışıyordu. Hatta Alexandria burada bile saldırıya uğradı ve kendisine emir verilmiş bir melez muhafız tarafından bıçaklandı."

"Peki ya kanıt?" diye sordu yaşlı Bakan. "Kanıt nerede?"

Lucian, Telly'ye döndü. "Kanıt, kendi sözleri. Değil mi, baş bakan?"

Telly başını kaldırdı. "Doğru. Çoğunluğun kararına karşı gelerek Alexandria Andros'a suikast düzenlenmesini buyurdum."

Hayret nidaları yükseldi. Bunun bana bir yararı olmayacağını biliyordum. Dahası, Telly suçunu aşırı kolay kabullenmiş-

ti. Bildiğimi onlar bilmiyordu. Telly'nin beyni büyük olasılıkla, güçlü bir zorlama büyüsünün etkisiyle kızarmıştı.

Birkaç dakika boyunca bakanlar arasında hararetli bir tartışma yaşandı. Kimileri Telly'nin derhal görevini suiistimalle suçlanması gerektiğini savundu. Bunlar daha önce gülümseyenlerdi. Lucian'ın asıl niyetinden hiç haberleri olmadığını düşündüğüm diğerleri ise bana karşı yapılanların neden suç sayılması gerektiğini anlamıyorlardı bile. Melez haklarını savunan pek az yasa vardı.

"Bir duruşma olmayacak," diye tartışmaya son verdi Lucian. "Baş Bakan Telly bugün cezalandırılacak."

Birkaç bakan hep bir ağızdan "Ne?" diye bağırdı.

"Baş bakanın Thanatos Mezhebi'yle yakın ilişkiler içinde olduğunu ve Mezhep üyelerinden birkaçının onu kurtarmak üzere yola çıktığını öğrendim." Tekrar bir sessizlik oldu. Lucian insanları nasıl şaşırtacağını iyi biliyordu doğrusu. "Hiçbir şeye zamanımız yok. Üvey kızımın güvenliği her şeyden önce gelir."

İşte, Seth'in gerginliğinin sebebini ve onca muhafız bulunmasını şimdi anlayabilmiştim. Lucian, planlarının Mezhep tarafından bozulmasını istemiyordu. O yüzden ilk saldıran o olacaktı. Ya benim güvenliğim? Olan bitenin benim güvenliğimle hiç ilgisi yoktu. Platformda yakışıksız bir şey yapacağımdan ödü patlıyordu Lucian'ın, zira Seth beni tümüyle kontrol edemiyordu... henüz.

"Aslında şimdi olmaması gerekiyordu, değil mi?" diye fısıldadım.

Seth yine konuşmadı.

Dilim damağıma yapışmıştı. "Hepiniz ben Uyanana kadar beklemek istiyordunuz ama Mezhep yüzünden planları erkene aldınız."

Çünkü Mezhep ben Uyanmadan harekete geçer de ikimizden birini öldürürse Lucian için hiç hoş olmazdı. Planları suya düşerdi.

Lucian, bizim gizlendiğimiz yeri eliyle işaret etti. "Bu, değişim zamanı. Değişim şimdi başlıyor."

"Şimdi bizim sıramız," dedi Seth ve bileğimi sıktı. "Tanrılar aşkına, ne olur uslu dur."

Yanıt verecek zamanı bulamadım. Seth yürümeye başlayınca peşinden salona gitmekten başka çarem kalmadı.

Ortaya çıktığımızda sessizlik öyle yoğundu ki, boğuluyordum. Mermer basamakları tırmanırken bütün gözler üstümdeydi. Lucian ile Telly'nin hemen önünde durduk.

Her kafadan ayrı ses çıktı.

Konsey üyeleri huzursuzlanmaya, koltuklarında kımıldanmaya başlamışlardı. Kalabalığın uğultusu saniyeler geçtikçe yükseldi. Kimileri ayağa kalkmıştı, dehşet ve şok akıyordu yüzlerinden. İki Apollyon'dan korkmak gereksizmiş ha, külahıma anlatın siz onu! Biliyorlardı, kalabalığın içinde bu tehlikenin farkında olanlar vardı.

Kalbim göğsümden fırlayıp gitmeye çalışıyordu ve kendime engel olmaya çalışsam da gözlerim Aiden'ı aradı. Donup kalmıştı. Nefes alıp almadığından bile emin değildim. Gözlerimiz buluştu, o çelik gözlerinde önce ferahlama, bakışları Seth'in sımsıkı yapıştığı elime kayınca da öfke belirdi. Sonra öne doğru bir adım attı. Marcus kolunu uzatıp onu durdurdu. Aiden'ın ona kulak asıp asmayacağından emin değildim ama, astı.

Tuttuğumun farkına bile varmadığım nefesi salıverdim.

"Neler dönüyor burada?" diye haykırdı bir bakan. Her hareketlerini takip etmekten vazgeçmiştim artık.

Lucian gülmekle yetindi. O gülüşten nefret ediyordum. "Hakkımız olanı geri almanın zamanıdır. Yaşamış mıyız ölmüş müyüz umursamayan bir grup tanrıya hesap vermek zorun-

da olmadığımız, bizim yönettiğimiz bir dünya. Melezlerin köle olmadığı, yanımızda durduğu..." ne ilginçtir ki, bu noktada birkaç şaşkınlık dolu çığlık yükseldi, "ölümlülerin ise yerlerini bilip önümüzde diz çöktüğü bir dünya. Bizler de kendi çapımızda tanrı değil miyiz?"

O anda kalabalığın aşağı yukarı yarısı ayaklandı. "Küfür," "ihanet," "çılgınlık," gibi lafların bini bir paraydı. Melezlerin bazıları Lucian'a merakla bakıyordu; sözleri onları etkisine almıştı. Fakat Lucian'a inanmakla aptallık ediyorlardı.

Lucian'ın muhafızları ve Akit'ten tanıdığım birtakım muhafızlar arka kapıları tutup kaçanlara engel oldu. Gülecektim neredeyse. Mezhep'tekilerin Akit'in ta içine sızdığını düşünmekle yanılmıştık. Lucian kendini aşmıştı. Akit'in ve Konsey'in içine sızan ta kendisiydi.

"Yeni bir çağ başlıyor." Lucian'ın sesi devasa salonda yankılandı. "Yanımızda duran en alt düzey melezler bile bundan kârlı çıkacak. Yanımızda durmayanlar ise düşecek."

Konsey üyelerinden bazıları ayağa kalkıp geriledi. İçlerinden beşi –Lucian'a arka çıkan beşi– ve en aşağı iki düzine muhafız ve avcı.

Aiden ile yabancının platforma yaklaştığını bir an gördüysem de, sonra onları gözden yitirdim. Önümde gerçekleşenlere odaklanırken, öfkelendiğimi, telaşlandığımı hissettim.

"Seth," dedi Lucian sessizce. "Bu adam Alexandria'nın canına birkaç kez kastetti. Sence yaşamı hak ediyor mu?"

Yaşlı Bakan bütün ağırlığını bastonuna vererek doğruldu. "Bu meselede onun söz hakkı yok! Apollyon olsun ya da olmasın, ölüm veya yaşam kararı vermek ona düşmez. Eğer Baş Bakan Telly, On İkili Konsey'in kararına karşı geldiyse, o Konsey tarafından yargılanacaktır."

Adamın sözüne kulak asan olmadı.

Başımı kaldırıp Seth'e baktım. "Hayır," diye fısıldadım. "Yo, sakın o soruya cevap verme."

Bana da kulak asan olmadı.

Seth başını kaldırdı, Apollyon işaretleri yüzünden yayılmaya başladı, döne döne boynundan aşağı, gömleğinin altına indi. "Yaşamayı hak etmiyor."

Lucian'ın gururla göğsü kabarmıştı. "O zaman, cezalandırman için senindir.

Panik, göğsümde koca bir delik açıvermişti. Elinden kurtulmak için tüm ağırlığımı kullanarak Seth'ten kaçmaya çalıştım. Ama bana daha da sıkı yapıştı. Niyetini anlamıştım.

"Hayır!" diye bağırdım, ondan kurtulmaya, teması kesmeye çalışıyordum. "Telly beş para etmezin teki olabilir ama kimin öleceğini biz belirleyemeyiz Seth. Apollyon olmak bunu gerektirmiyor."

"Aptal kız," diye mırıldandı Lucian. Sesi ancak bizim duyabileceğimiz kadar alçaktı. "Bu kararı Apollyon değil, Tanrı Katili verir."

"Onu dinleme, ne olur," diye yalvardım ve işareti yanarak işaretime dokunduğunda sıçradım. "Sen böyle birisi değilsin. Bunu yapmayacak kadar iyi birisin. Lütfen."

Seth dönüp bana baktı. Bir an için duraksadı, kısacık bir andı ama duraksamıştı işte. Tereddüt ve kararsızlık gezindi yüzünde. Seth, doğru bir şey yaptığından tümüyle emin değildi. Bir umut ışığı doğdu içimde. Koluna yapıştım. "Seth, aslında böyle bir şey yapmak istemiyorsun. İstemediğini ben biliyorum. Bu sen değilsin, akaşa seni bu hale getiriyor. Bir de Lucian. Seni kullanıyor."

"Seth," dedi Lucian. "Yapman gerekeni biliyorsun. Yüzümü... yüzümüzü kara çıkartma."

"Lütfen," diye yalvardım. Gözümü Seth'in gözünden ayır-

mıyordum ama bir yandan da boynu bükük Telly'nin kambur gövdesinin üstünden atlayıp Lucian'ın boynunu kırmak istiyordum. "Bunu bize, bana, kendine yapma. Elini kana bulama."

Seth'in dudakları titredi, sonra gözlerini benden kaçırıp Baş Bakan Telly'ye baktı. "O yaşayamaz. İşte sana hediyem."

Korkudan elim ayağım bağlanmıştı. Tam da o anda kafama dank etti. İşte, Aiden'la Seth'in farkı buydu. Aiden bir şeyi ne kadar isterse istesin, beni asla riske atmazdı. Kahretsin, Seth ise atardı.

Attı da.

Eli, elimi daha da sıktı. İçimdeki akaşayı söküp alırken vücudum içine çöktü sanki. İki büklüm oldum, Telly'yi sarmalayan kehribar rengi ışığı bir anlığına görebildim. Seth'in akaşayı kullanışını son gördüğümde rengi maviydi ama bu, dört işaretten ve beşincinin gücünü benden çekebilmesinden önceydi.

Çığlıklar koptu. Telly'den değil, Konsey'den ve seyircilerden. Telly'nin sesini çıkarmaya fırsatı bile olmamıştı. Benden ve Seth'ten fışkıran akaşa ona çarpınca, adamın varoluşu bir anda sona erdi. Geriye hiç iz kalmamıştı.

Tepemizdeki cam kubbe paramparça oldu. Cam parçaları aşağı yağdı, havayı ve yoldan çekilecek kadar hızlı olmayan seyircileri biçti. Açıklıktan hiddetle uluyan üç kanatlı şekil içeri daldı.

Furiler nihayet gelmişti.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Furiler doğrudan çirkin hallerindeydi. Tenleri gri ve bulanıktı. Başlarından etrafa yılanlar saldırıyordu. Parmakları uzamış, uçları sivrilmişti. Bu pençeler deriyi, kemiği bana mısın demeden yarıp geçebilirdi.

Dosdoğru bize yöneldiler.

Seth'in benden güç çekip Telly'yi ortadan kaldırmasının üstünden ancak bir ya da iki saniye geçmiş olmalıydı. Furilerden biri kız kardeşlerinden ayrıldı, tiz feryatlar atarak kalabalığın üstünde bir yay çizdi.

Seth kolunu kaldırdı. Elinden akaşa fışkırdı, akıllara zarar bir hızla havayı böldü ve ilk furinin göğsüne isabet etti. Amber rengi ışık titreşerek söndü. Furinin canavarsı yüzünde bir şok ifadesi belirdi, sonra çenesi gevşedi. Kanatları havayı yaran furi, vurulmuş bir kuş gibi döne döne düştü. Birkaç adım ötemize cansız bir beyaz şifon, gri ten ve kıpırtısız et yığını olarak indi.

Diğer iki furi kırık pencerenin yanında, havada duruyordu. İçlerindeki canavarın üstü tekrar ölümlü bedenle örtülmüş, güzel yüzleri dehşetten çarpılmıştı.

"Bu mümkün değil," diye haykırdı içlerinden biri. Sarı saçlarını yolmaya başlamıştı, pençeli parmaklarından tutam tutam saçlar sarkıyordu. "Olamaz!"

"Ama öyle." Diğeri, kız kardeşinin koluna yapıştı. "Bizlerden birini öldürdü."

Dizlerimde derman kalmamıştı. Doğruldum, ayakta sallanıyordum. Seth'in yaptıkları beni güçsüz düşürmüştü ve bu halimle, şayet saldıracak olurlarsa furiler için kolay bir avdım. Seth'in beni bıraktığının farkına varıp sendeleyerek platformun kenarına yürüdüm. Ölecektim. Emindim bundan. Çığlıklarım kalabalığın çığlıklarına karışacaktı... ne var ki furiler saldırmadı.

"Tanrılara savaş açtın," diye tısladı biri. Kanatları sessizce kesiyordu havayı. "Onların da sana savaş açacağından şüphen olmasın."

Diğeri, adaleli kollarını iki yana açtı. "Asla senin olmayan bir gücü kullanarak hepsini riske attın. Nasıl bir yol... nasıl bir yol seçmişsin."

Ve kayboldular.

Platformun üstünde de, altında da kaos hakimdi. Telly kaybolmuştu. Bir kül yığını bile kalmamıştı geriye. Bakışlarımı o noktadan kaçırırken safranın gırtlağımı yaktığını hissettim.

Arka tarafta ise muhafızlar ve avcılar, kapıları tutanlarla kavga ediyordu. Yakınımızdaki bir muhafız alaşağı edilince hançerlerinden biri yere düştü. Atlayıp hissiz parmaklarımı hançerin kabzasına doladım. Bunu... Lucian'ı durdurmalıydım. Seth'in iplerini çeken oydu.

Dönüp baktığımda Lucian'ı Konsey'le konuşurken, hepimizi öldürtecek saçmalıklarını birbiri ardına sıralarken buldum.

Ben daha Lucian'a doğru bir adım atamadan Seth üzerime çullandı. Hançeri elimden söküp alırken gözlerimiz buluştu. Bıçağı bir yana atıp üstüme yürüdü. Yüzü buz gibiydi. Gözlerindeki bakışı tanımıyordum. Gözleri feci parlaktı, neredeyse ışık saçıyordu. O huşu duygusu yine gelmişti. Ama sandığım gibi huşu değildi... yanılmıştım.

Açgözlülüktü, daha fazlasını elde etme hırsıydı. Defalarca iblislerin gözünde gördüğümün aynısıydı.

Silahsızdım, zayıftım. O yüzden ne zaman geri çekileceğimi biliyordum. Sırtım duvara çarptı. Çaresizce bir şeyler aradım, elime titanyumdan yapılmış büyük, kollu bir şamdan geçti. Şamdanı kaptığım gibi iki elimle birden Seth'e fırlattım.

Şimşek hızıyla şamdanı yakaladı, onu da bir yana attı. "Sürekli bir şeyler fırlatıp duruyorsun," dedi ama sesi daha bir kalındı, farklıydı. Sesindeki o müzikal tını kaybolmuştu. "Çok ama çok yaramazsın Alex."

Kesik kesik soludum. "Bu... bu sen değilsin."

"Benim." Sonra bana uzandı. "İşte bu da biziz."

Dawn'ın sesi Seth'in dikkatini dağıttı. "İhanet bu!" dedi kız. Ametist rengi gözlerinden dehşet okunuyordu. Tir tir titriyor, kendini sarmalıyordu. Kâğıt gibi bembeyaz kesilmiş diğer Bakanlar onun gerisindeydi. "Tanrılara ihanettir bu, Lucian. Bizden istediğin asla verilemez."

Lucian "Sizce değişime gerek yok mu?" diye sordu.

"Evet!" Dawn kollarını açıp kendini korumak istercesine öne uzattı. "Değişime ihtiyaç var. Melezlerin daha çok özgürlüğe ve seçeneğe ihtiyacı var. Orası tartışma götürmez. Benim de bir melez kız kardeşim var. Onu çok seviyor, onun için daha iyi bir yaşam arzuluyorum... Ama yolu bu değil."

Lucian beyaz cüppesini düzeltirken başını hafifçe yana eğdi. "Peki ya tanrıları ne yapacağız tatlım?"

Dawn kesik kesik soluyarak dimdik durdu. "Tek efendimiz onlardır."

Hem benim hem de Mezhep'in en korkunç kâbusları ger-

çekleşiyordu. Tarih kendini tekrarlıyordu. Seth yeniden çekildi. Lucian'ın iradesi karşısında boyun eğmeyen yedi Koruyucu onun önünde durdu.

Lucian güldü.

"Hayır!" Seth'ten uzaklaşıp duvar boyunca kaydığım sırada sesim bölük pörçük çıktı. "Seth, yapma!"

Ama Seth otomatik pilota bağlanmıştı. Elini tekrar tuttu. İşaretini işaretime bastırdı. İçimi bir bunaltı doldurdu, sonra kordon tekrar şaklad, aramızdaki bağa akaşa aksaydı. Göç söz konusu olduğunda Seth'e ulaşmak, onları merhamet ummak olanaksızdı.

Seth, Lucian'ın ölüm makinesine dönüşmüştü.

Elinden tekrar parlak, kehribar rengi bir ışık fışladı.

Onca karmaşanın arasında tekrar feryatlar yükseldi. En çok da Lea'nın sesinin duyulduğuna yemin edebilirdim. Gerçi bu doğru olamazdı çünkü herkes haykırıyordu. Ben dâhil.

Seth beni bırakınca dizlerimin üstüne düştüm. Yanık kokusu ve et... yanık et kokusu yüzünden boğulacak gibi olmuş, öğürüyordum. Bir zamanlar yedi kişinin durduğu yerde, şimdi Seth'e dehşetle bakan, birbirine sokulmuş üç kişi kalmıştı.

Lea'nın kız kardeşi –Dawn– gitmişti.

Seth yapacağını yapmıştı... Koruyucu'yu saldırmıştı. Yanıklarının sarılıklarındı. Ne zaman ağlamaya başlamıştım? Fark eder miydi? Bilmiyordum.

Lea'nın ablası gitmişti.

Elimi ağzıma bastırdım, kendime söz geçirmeye çalıştım. Böyle boş duramazdım. Olanlar yeterince korkuydu, hatta dehşet vericiydi fakat ben Uyanınca her şey daha da beter olacaktı. O hengâmede kaçabilirdim. Havlu atmanın sırası değildi. Göç bela ayağa kalktım, nefesimi tuttum, Seth'in sırtı bana dönük olduğundan basamaklara yöneldim. Merdivene ulaştığımda

adımı kollar sarıldı, beni kaldırıp aldı. İçime sancılar doldu. Kahkık, vücudum –ve kalbim– beni kimin kucaklandığını söyledi. Tarih bir kez daha kendini tekrarlıyordu.

"Tatlım, seni." Aiden beni ayaklarımın üstüne indirdi, yüzüme, gözlerime dikkatlice bakıyordu. "Koşabilir misin?"

Seni aldım bir cümlenin ucundan geliyordu. Gözlerimi sımsıkı yumdum.

Bir iki saniye içinde sırtımda yeniden.

"Kahretsin." Elimi bıraktı, vücudumu hava siper etti. Bedenimden dalga dalga gerginlik yayılıyordu.

Keşke düşündüğüm hareketi bulmayı akıl etseydim diye içimden kızdım, çünkü o zaman biz değil Lucian'ın muhafızlarına karşı kendimi koruyacak bir silahım olurdu. Hoş, yok bir şey yapamazdım ya. Seth gücünü emdiğimde onun gücünü yorgunluğa karşı gelmek için tıpkısı son damlasına kadar kullanıyordum.

Derken Aiden fısıldadı. Kendi sırtında dönmüştü, boynunun yukarıdaki muhafızın yüzüne indirdi, sonra bir diğerinin sırtı kolunun altına eğildi. Yukarı çıkarken biri bir ayağımı sürüp düşürüyü hafifadı. Hiç zaman yürümeden diğerinin göğüs ve ellerini yapıştırdı ve muhafız bir iki metre geriye uçtu.

Onu düşürürken görmeyeli çok zaman geçmişti. Ne kadar acil ve çevik olduğuna hayretle bakakalmıştım. Muhafızlardan biri bile onu aşamamıştı. Sırtı yumruklarını ve silahlarını kullanmak onları bitiriyordu Aiden.

Ve bir iki içlerinden biri sinsice arkadan dolanmıştı.

Muhafız beni yakalayıp yere fırlatmıştı. Seth ile Lucian'a doğru sürünmeye başladı. Kollarım iki yanıma uzanmıştı. Bir yerlerdeydim. Tüm gücümle ayağına basmak istiyordum. Hareketlendim, fakat beni geçmişti ama o kadar.

Aiden döndü, halimi gördü. Gözlerimiz kısacık bir an için

buluştu, sonra yere baktı. Hemen bacaklarımı gevşettim. Aiden öyle hızlı hareket etti ki, rüzgârını duydum. Bir saniye sonra muhafız şuursuz halde yere yıkıldı.

Aiden beni çekip ayağa kaldırırken "Güzeldi," dedim bet sesle.

Gergin bir gülümsemeyle tekrar elimi tuttu, sonra orta koridorda koşmaya başladık. Dayım ve o yabancı, kapıyı tutan muhafızların icabına bakıyordu. Luke yerdeydi, bir yandan gözünü dövüşten ayırmıyor, bir yandan da ileri geri sallanan Lea'yı kucaklıyordu. Bizi görünce kalktı, Lea'yı da çekip kaldırdı. Kız deliye dönmüştü. Etrafında neler olup bittiğinden haberi yok gibiydi. Hatta yüzünde yara izi olan yabancı, onun yanı başındaki muhafızı fırlattığı hançerle öldürdüğünde bile olanları kavrayamadı.

"Sen... sen de kimsin?" diye sordum.

Reverans yapıp güldü. "Bana Solos derler," dedi.

"Nashville Akiti'nden Solos mu?"

Solos başını öne salladı, sonra fırıldak gibi dönüp üstümüze koşan bir avcının suratına akıl almaz bir yumruk yapıştırdı. Yumruğu yiyen avcının ayakları yerden kesilmişti. Harika bir gösteriydi.

"Çıkıyor muyuz?" diye sordu Luke. Lea'yı sımsıkı kucaklamıştı, çıldırmak üzereymiş gibiydi. "Buradan hemen..."

Havada patırtılar ve çatırtılar oldu. Ardından ışık geldi, tüm salon aydınlığa boğuldu. Hepsi yatıştığında, salondaki koridorun ortasında Apollo duruyordu. "Gidin," dedi. "Adayı hemen terk edin. Ben onu oyalayıp size zaman kazandıracağım."

"Alex!" diye kükredi Seth.

Omurgamdan yukarı buz gibi bir ürperti yükseldi.

"Siz siz olun, sakın durmayın. Durup hiç kimseye yardım etmeyin," diye buyurdu Apollo, sonra döndü. "Gidin."

"Gel hadi." Aiden beni tekrar sarmalamıştı. "Sokakta, sahil kenarında bir araba bekliyor."

"Kaçabilirsin, Alex!" Seth'in sesi o hengâmenin arasında duyuldu. "İstediğin kadar kaç! Seni bulacağım!"

Aiden beni ön kapıya doğru sürükledi. Geriye baktığımda Seth'in platformun ortasında durduğunu gördüm; göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Furinin cesedi ayağının altında, hastalıklı bir av hatırası gibi yatıyordu.

"Durdurun onları!" diye emretti Lucian, Seth'in arkasına geçerek. "Sakın çıkmalarına izin vermeyin."

Platformun önündeki muhafızlar dönüp baktılar, donup kaldılar. Sonra çil yavrusu gibi dağıldılar.

Apollo koridorda ilerledi. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Seth, "Seni bulacağım! Birbirimize bağlıyız! Biz bir bütünüz!" diye bağırıyordu hâlâ. Sonra tanrıya baktı. Yüzünde küçümseyen bir ifade belirdi. "Benimle dövüşmek mi istiyorsun, hem de gerçek şeklinle?"

"Seninle her şeklimde dövüşürüm, sümüklü velet."

Seth güldü. "Beni öldüremezsin."

"Belki öldüremem ama hayatının dayağını atabilirim."

Duyduğum son şey buydu. Mahkeme binasından gün ışığına çıkmıştık. Safkanlar ve melezler arkamızdan sökün ediyordu. Koşmaya devam ettik. Aiden'a ayak uydurmaya çalışıyordum ama nefesim tükenmişti. Bacaklarımı hissetmiyordum neredeyse. Birkaç defa tökezledim, her defasında Aiden beni yakaladı, koşmam için teşvik etti. Birden Marcus yanımda belirdi ve tek söz etmeksizin beni kucağına aldı.

İçerlediğimi hissettim. Taşınmak fikri hoşuma gitmiyordu ama ayaklarımın üstündeyken yük oluyordum. Runların hâlâ yandığını, tenimin zonkladığını o an hissettim. Midem çok bulandı.

"Kusacağım," demeyi başarabildim.

Marcus hemen durdu, beni ayaklarımın üstüne indirdi. Dizlerimin üstüne çöktüm, midemdeki her şey bir kafenin

önündeki kaldırıma boşaldı. Güçlü ve hızlı bir şeydi, başladığı gibi bitmiş, içimi acılara boğmuştu.

"Alex!" Aiden dönüp yanımıza geldi.

"Bir şeyi yok." Marcus beni ayağa kaldırdı. "Bir şeyi yok Aiden. Sen devam et. Kardeşin de mutlaka orada olsun ve şu çocukları emniyete kavuşturun."

Aiden gitmedi. "Hiçbir yere..."

"Ben iyiyim. Sen git."

Gönülsüzlüğü her halinden anlaşılan Aiden birkaç saniye daha oyalandı, sonra dönüp koştu.

"İyi misin?" diye sordu Marcus. "Alexandria?"

Başımı ağır ağır öne salladım. Ellerim titriyordu. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Marcus'un bakışları, onu tanıdım tanıyalı ilk defa yumuşadı. Öne bir adım attı, beni kucakladı. Kısacık bir kucaklamaydı ama sıkıydı, olması gerektiği gibiydi. Ne ilginçtir ki bunun yıllar yılı hasretini çektiğim şey olduğunun farkına vardım.

"Tanrılar aşkına," dedi boğulurcasına ve beni bıraktı. "Koşabilir misin? Çok uzak değil. St. Delphi'lerin evine gitmemiz gerekiyor."

Başımla onaylarken gözyaşlarımı zor tutuyordum. Mesafe çok değildi ama zavallı adam beni oraya taşımaya kalkışsa ölürdü herhalde. Midemin tekrar firara kalkışmayacağını umarak, var gücümle koşmaya başladım.

Koşu gerçekten de az daha canıma mal oluyordu. Nihayet kumsala vardığımızda rüzgâra karşı koşuyorduk, adalelerim haykırıyor, itiraz ediyordu. Koşmayı sürdürdüm, iki siyah Hummer cipi ve... Aiden'ı gördüğümde kendimden geçecek gibi oldum.

Bizimle ortada buluştu, ben yavaşlarken bana bir su şişesi fırlattı. "Yavaş yavaş iç."

Aiden omuzlarıma sarıldı, ben de suyu yudumladım. Ona iyi olduğumu, kaygılanması gerekenin ben olmadığımı söyle-

mek istiyordum ama tekrar yola düştük.

Deacon, Hummer'ın arkasında volta atıyordu. "Birileri zahmet edip de neler olduğunu bana söyleyecek mi?" Bizi ilk arabanın yanına kadar takip etti. "Lea deliye dönmüş. Luke'un ağzını bıçak açmıyor. Neler oldu yahu?"

Aiden kardeşine "Çantaları arabaya koydun mu?" diye sordu ve su şişesini, ben yudumlama kuralını unutmadan önce elimden aldı. "Dediğim gibi, hepsini aldın mı?"

"Evet." Deacon ellerini kıvırcık saçlarında dolaştırdı. Gözleri koca koca açılmış ve duyguluydu. "Ne oldu?"

Solos koşar adım yanımıza geldi. "Yol arabayla yaklaşık sekiz saat sürüyor. Benzin molası vermeden önce bu süreyi en azından yarılamalıyız."

"Anlaştık," dedi Aiden. Nazikçe, gevşek koluma girdi, ağırlığımın çoğunu kendi sırtlandı. Hummer'a yaslı durduğumun farkına varmamıştım. Kaygılı bakışları hep bana dönüyordu.

"Birisi ne olduğunu söylesin yahu!" diye bağırdı Deacon.

"Seth... Seth Konsey'e saldırdı." Sözcükler ağzımdan çıktığı anda yüzümü buruşturdum.

Deacon kulaklarına inanamıyor gibiydi. "Tanrılar aşkına."

Aiden'ın elinden kurtulup Hummer'ın içine baktım. Arka tarafa bavullar yığılmıştı. Her şeyi planlamışlardı. Oradan uzaklaşıp Seth gelecek mi diye bekledim. Apollo ona ne kadar engel olabilirdi ki?

Onlar planları son haline kavuşturuyorlardı, ben ise aval aval bavullara bakıyordum. Ne tür bir kıyamet kopacağını bilemeseler de, beni bir şekilde Konsey'den kaçırmaları gerekeceğini hesaplamışlardı. Neden beni oradan çıkarmak için hayatlarını riske atmışlardı ki?

Rüzgâr kuvvetlendi.

Aiden azimli ve kararlı bir halde döndü. "Artık gidiyoruz."

Solos, Marcus'a seslendi. "Hazır mısın?"

"Hadi şuradan uzaklaşalım," diye yanıt verdi Marcus beni uzun uzadıya süzerek. "İyi misin?"

"Evet," dedim karga gibi gaklayarak. Sonra genzimi temizledim.

"Delilik bu." Deacon arka kapıyı açıp arabaya bindi. "Her şey..."

"Hayır!" Aiden, Deacon'ı Solos'un sürdüğü Hummer'a doğru itti. "Bizi hedef alacaklar. O yüzden Marcus'la git. Luke, sen de onunla kal."

Tüm ciddiyetini takınan Luke başıyla onayladı ve hâlâ hıçkıran Lea'yı göğsüne bastırdı. Kızın yanına gitmek istiyordum. Her şeyini kaybetmişti ve her seferinde benimle bir ilgisi vardı. Önce annem, annesini ve babasını öldürmüştü. Şimdiyse Seth, ablasını. Vicdanımın altında eziliyordum.

Deacon itiraz etti. "Hayır. Ben..."

Aiden, kardeşine sımsıkı sarıldı. Bir şeyler fısıldaştılarsa da rüzgârdan duyamadım. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp adanın Akit kontrolündeki kısmına sırtımı döndüm.

Bir şeyler oluyordu. Hissedebiliyordum. Havadaki elektrik, tüylerimi diken diken ediyordu.

Deacon sendeleyerek ağabeyinden uzaklaştı, arkasını döndü. Gözleri yaşlıydı. Ağabeyinin hayatından endişe ediyordu, haklıydı da. Seth bize saldırdığında –ki saldıracaktı– onlarla zaman yitirmeyecekti. Dosdoğru Aiden'la bana saldıracaktı ve ne kadar kuvvetli olursa olsun Aiden'ın bile bu karşılaşmadan sağ çıkacağı şüpheliydi.

Kendimi çok kötü hissettim. Bunu onlara yapamazdım. "Aiden, benimle gelemezsin. Yapamazsın bunu."

"Sakın itiraz etme," diye homurdandı Aiden koluma yapışırken. "Gir hemen şu..."

Gökte bir şimşek çaktı, üstümüzde çatallanıp indi ve

Akit'in az ötesine yıldırım düştü. Yıldırımın düştüğü yerle aramızda koca ada ve birkaç yüksek Akit binası olduğu halde parlama gözlerimi kör etmişti.

Solos sürücü koltuğunun arkasına binecekken durdu. "Bu da ne böyle?.."

Rüzgâr ansızın kesildi. Doğaüstü bir şeydi bu... tıpkı Ilah Adası'na birden çöken sessizlik gibi. Sonra martılar ciyaklayarak hep birden havalandı. Yüzlercesi, binlercesi başımızın üzerinden geçip adayı terk etti."

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Lea. "O mu bu? Geliyor mu?"

"Hayır," dedim özümde hissederek. "Seth değil."

"Hemen gitmeliyiz." Aiden beni arabanın yolcu kapısına doğru çekti.

Bir anda herkes kendi arabasına dağıldı. Arkamızda, insanlar evlerinin verandalarına çıkıyor, muhafızlar kumsala dağılıyordu. Herkesin gözü, iki adayı ayıran okyanus parçasındaydı. İçime kötü bir şeyler doğuyordu.

Aiden kapısını çarparak kapattı, Hummer'ı hareket ettirdi. Elimi tuttu. "Her şey yoluna girecek."

Ünlü son sözler.

Kemikleri titreten bir patlama oldu, araba bile sallandı. Adanın diğer ucundan sular havaya püskürdü, en yüksek Akit binasından da yüksek, iki yurttan daha enli bir duvar oluşturdu. Su duvarı havada asılı kaldı. Aklıma Seth'in havuzdaki suyla oynayışı geldi. Bunlar hiç hayra alamet değildi.

Bir diğer püskürmenin ardından bir başkası... sonra bir tane daha, derken denizden bir düzineden fazla su duvarı yükselmişti. Hava güçle dalgalanıyor, tenimde geziniyor, içimdeki kordonun etrafında kıvrılıyordu.

Bu su kütlelerinin her birinin ortasında bir insan formu seçiliyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

Aiden gazı kökleyince Hummer ileri fırladı. "Poseidon."

Koltuğumda dönüp arka pencereden okyanusu izledim. Akit binalarının ötesinde, su duvarları kendi etraflarında dönerek birer huni şeklini aldı. Devasa bir üç çatallı zıpkının gölgesi Akit'in üstüne düştü ve sivri uçları ana adaya dokunarak adada kalan herkesin ölüm fermanını imzaladı. Poseidon, dünyayı sarsan Deniz Tanrısı, çok kızmıştı.

"Aiden..."

"Oraya bakma Alex."

Ellerim koltuğun arkasına kenetlenmişti. Huniler devasa kasırgalara, su üstündeki hortumlara dönüşmüştü. "Her şeyi yok edecekler! Bir şeyler yapmalıyız."

"Hiçbir şey yapamayız." Kel Kafa Adası'na giden köprüyü tırmandığımız sırada Aiden bir eliyle kolumu çekti. "Lütfen Alex."

Gözümü manzaradan alamıyordum. Kasırgaların yaklaşmasına bakılırsa Poseidon ölümlülerin adasına zarar vermeyecekti, ancak hortumlardan ilki Akit'e doğru yol alırken göğsüm sıkıştı. "Yapamazlar! O insanlar masum!"

Aiden yanıt vermedi.

Su, binalara çarptı. Mermerler ve ahşap havada uçuştu. Ana adadakilerin çığlıkları sonsuza dek kalacakları yere, ruhuma kazınmıştı.

Kel Kafa Adası'nın sokaklarında, bu alışılmadık doğa olayını izleyen sersemlemiş yayalara çarpmamaya çalışarak tam gaz gittik. Anakaraya uzanan köprüye vardığımızda büyük su duvarlarının geri çekildiğini gördüm. İlah Adası'nda taş taş üstünde kalmamıştı. Ada çırılçıplaktı. Hepsi gitmişti. Akit, binalar, heykeller, safkanlar ve melezler... okyanus hepsini süpürmüştü.

Otuzuncu Bölüm

Şaşkın bir sessizlik içinde geçti saatler. Kendimi hasta hissediyor, üşüyordum. Adada kaç kişi vardı acaba? Sömestir tatilinde yüzlerce köle ve Eğitmen Akit'te, insanlar ise evlerinde olurdu. Aiden bir diğer yerel Kuzey Carolina radyo istasyonu bulana kadar radyoyla uğraşırken, ben de titreyen ellerimle saçlarımı düzelttim.

"...Meteoroloji uzmanları Kuzey Carolina'nın birkaç yüz kilometre açığında gerçekleşen depremin on metrelik dalgalara yol açtığını söylüyor... bununla birlikte civar adaların sakinleri can ve mal kaybına uğramadı. Sayısı bir düzineyi bulan hortumlar görüldüğü söylense de, Ulusal Okyanus ve Atmosfer Yönetimi bunu doğrulamadı. Yöre afet bölgesi ilan edildi..."

Aiden radyoyu kapattı. Sonra uzandı, parmaklarını kolumda, elimde gezdirdi. Arabaya bindiğimizden beri böyle yapıyordu. Sanki böylece yanında oturduğumu, kaybedilen onca hayata karşın benim hâlâ hayatta olduğumu kendine anımsatıyordu.

Alnımı cama dayayıp gözlerimi yumdum. Acaba Poseidon, Seth ile Lucian'ın peşine mi düşmüştü? Yoksa Apollo yıkıma bir şekilde engel olabilmiş miydi? Tek bildiğim Seth'in hâlâ nefes aldığıydı çünkü aramızdaki bağlantı öylece duruyordu.

Son birkaç saattir yaptığım gibi, pembe ve parlak duvarları mı düşlemeye devam ettim ve onları tüm gücümle pekiştirdim.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sessizce sordu Aiden.

Başımı pencereden kaldırıp ona baktım. Direksiyonu tuttuğu şundan çenesinin duruşuna kadar üstünden gerginlik akıyordu. "Böyle bir zamanda kendimi nasıl hissettiğimi nasıl düşünebiliyorsun?"

"O senden akaşayı çektiği sırada... nasıl tepki verdiğini gördüm." Bana baktı, gözleri gümüşlüydü. "Onun yanındayken de sana zarar verdiler mi?"

Tükenmiştim. Başım ağrıyordu, ayak parmaklarımı da hissetmiyordum ama hayattaydım. "Hayır. Canımı yakmadı. İyiyim. Beni merak etmene gerek yok. Onca insan..." Başımı iki yana salladım, boğazım aniden düğümlense de yutkundum. "Lucian onlara senin zorlama büyüsü kullandığını söylediği için... çok üzgünüm."

"Alex, özür dilemene gerek yok. Senin suçun değildi."

"Ama nasıl geri döneceksin? Avcı olmak..."

"Ben hâlâ avcıyım. Tüm bu olanlardan sonra eminim ki kafayı takacakları son şey bu olur." Bana baktı. "Yaparken riskin farkındaydım. Pişman değilim. Anlıyor musun?"

Aiden şimdi pişman değildi belki, peki ya sonra –tabii sonrası varsa– ihanetten yargılanırsa? Yargılanmasa bile avcılık görevlerinden azledilecek ve toplumumuzca dışlanacaktı.

"Alex?"

"Evet. Anlıyorum." Üstüne bir de başımı öne salladım. "Nereye gidiyoruz peki?"

Parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. "Ohio'daki Athens'a. Solos'un babasının Wayne Ulusal ormanının yakınında bir yeri var. Apollo bize zaman kazandırdığı sürece... ondan yeteri kadar uzak olmalı."

"Onu hissetmiyorum." Seth'in adını yüksek sesle anmaktan çekinir olmuştuk. Sanki adını söylesek yanımızda bitiverecekti.

"Onu engelleyebilir, kendinden uzak tutabilir misin?"

Yan aynaya baktım, diğer Hummer hemen ardımızdaydı. Onlar ne durumdaydı acaba? Ya Lea? "Mesafe... eğer kaygılandığın oysa, aramızdaki bağın işe yaramaması lazım. Demek istediğim, o New York'tayken hiçbir şey hissetmiyordum, yani..."

"Bundan kaygılanmıyorum," diye sessizce yanıt verdi Aiden. "Sekiz saatlik yolculuk." Batan güneşe karşı gözlerini kısarak, gözlerinin önüne düşen saçlarını çekti. "Yolun yarısında, büyük ihtimalle Charleston'da mola verip yakıt alacağız, bir şeyler yiyeceğiz. O zamana kadar dayanabilecek misin?"

"Evet. Aiden... onca insan." Boğazım düğümlenirken sesim çatallaştı. "Hiç şansları olmadı."

Aiden elimi tuttu. "Senin suçun değildi Alex."

"Değil miydi?" Gözyaşlarım gözümü yakıyordu. "O gelmeden buradan gitmemi önerdiğinizde senin ve Apollo'nun söylediklerine kulak verseydim bunlar olmayacaktı."

"Orasını bilemezsin."

"Hayır, biliyorum." Elimi çekip kurtarmaya çalıştıysam da Aiden bırakmadı. Arabayı tek elle iyi kullanıyor olmasını diledim. "Sadece onun... o denli korkunç bir şey yapabileceğine inanmamıştım."

Elimi sıktı. "Alex, yüreğinde umut vardı. Hiç kimse umut taşıdığı için suçlu değildir."

"Bir seferinde bana umutlardan ne zaman vazgeçileceğini öğrenmem gerektiğini söylemiştin. O umudun son kullanma tarihi çoktan geçmişti." Gülümsemeye çalıştıysam da beceremedim. "Aynı hataya tekrar düşmeyeceğim. Yemin ederim."

Elimi dudaklarına götürüp şefkatli bir öpücük kondurdu.

"Agapi mou, kendini suçlu görme. Farklı bir yol seçebilirdin ama doğru olduğunu hissettiğini yaptın. Ona bir fırsat tanıdın."

"Biliyorum." Dikkatimi yola verdim, gözyaşlarıma söz geçirmeye uğraştım. "Gitti, değil mi? Tüm Akit... hatta tüm Ilah Adası?"

Sarsılarak nefes aldı. "Daha kötüsü de olabilirdi. Kendimi öyle avutuyorum. Eğer birkaç gün daha geç olsaydı... dersler başlamış olsaydı..."

O zaman can kaybı astronomik olurdu. "Ne yapacağız? Sonsuza dek saklanamam."

Konuşmadıklarımız aramızda öylece duruyordu. Bir diğer deyişle, Seth aklını başına toplamadıkça –ki bu pek mümkün görünmüyordu– er ya da geç beni bulacaktı.

"Bilmiyorum," dedi Aiden diğer şeride geçip. "Ama anca beraber, kanca beraber Alex. Sonuna kadar."

Yüreğim yine ısındı. Elinin elimde olması güzel bir histi ve etrafımızdaki her şey mahvolduğu halde bu işte birlikteydik. Sonuna kadar.

"Dini bütün" Batı Virginia'ya, Charleston'a vardığımızda gece yarısıydı ve hafif kar yağışı vardı. Küçük bir süper market büyüklüğündeki yerlerden birinin önünde, pompaların yanında arabalar durdu. Benzine, yiyeceğe ve belki de o Beş Saatlik Enerji zamazingolarına ihtiyacımız vardı.

"Dur." Aiden arkamızdaki koltuğa uzanıp o orak ağızlı bıçaklardan birini çıkardı. "Ne olur ne olmaz."

Katlayıp cebime koyduğumda bıçağın sadece yarısı dışarıda kalmıştı. "Sağ ol."

Elime birkaç onluk sıkıştırırken göz göze geldik. "Çok zaman kaybetme, tamam mı? Galiba Solos da seninle geliyor."

Arkaya göz attım. Arabanın yolcu tarafında bekliyordu. Marcus, sanki hayatında hiç benzin pompası görmemiş gibi aleti kurcalıyordu. "Ne istiyorsun?"

"Şaşırt beni." Güldü. "Dikkatli ol, ona da razıyım."

Dikkat edeceğime söz verip Hummer'dan indim ve ayağım buza basıp kayınca az daha kaldırımı dişleyecektim. "Tanrılar aşkına!"

"Alex?" diye seslendi Aiden.

"Tamam, tamam, iyiyim." Başımı geriye atıp gözlerimi yumdum, kar taneciklerinin yüzüme düşmesine izin verdim. Kar görmeyeli o kadar, o kadar uzun zaman geçmişti ki.

"Ne yapıyorsun?" diye soran Solos, o anın içine etti.

Gözlerimi açtım, zorla onun göğsüne diktim. "Kara bayılırım."

"Gideceğimiz yerde istemediğin kadar kar olacak." Beni ortadan kaldırmaya niyetli buzlara dikkat ederek otopark boyunca yürüdük. "Athens'ta kar kalınlığı muhtemelen otuz santimi geçmiştir."

Bir an hayalimde kartopu savaşları ve kızaklar canlandı. Böyle yapmam aptalcaydı ancak aklımı kaçırmama engel oluyordu.

"Beklediğim gibi değilsin," dedi Solos, kar kaplı kaldırıma çıktığımızda.

Ellerimi kapüşonlu eşofman üstümün ceplerine soktum. "Ya ne bekliyordun?"

"Ne bileyim." Gülümseyince yara izi yumuşadı. "Daha uzun boylu birini."

Dudaklarımda küçük bir tebessüm oynaştı. "Boyuma bakıp da aldanma."

"Biliyorum. Epey maceranı dinledim, özellikle de New York Akiti'ndeki saldırıda nasıl dövüştüğünü. Kimileri, olduğun şey

yüzünden bu kadar iyi dövüştüğünü söylüyor."

Omuz silktim.

"Bana kalırsa başka bir sebepten değil, aldığın eğitim yüzünden." Solos geriye bir bakış fırlattı, sonra uyanık ve kurnaz gözlerini bana çevirdi. "St. Delphi'yle çok sıkı fıkısın."

Tekrar omuz silkerken duygusuz bir yüz ifadesi takınmaya çalıştım. "Bir safkan için feci havalı."

"Öyle mi gerçekten?"

"Hey! Bekleyin!" Deacon kalın bir buz tabakasına basıp profesyonel bir kaykaycı gibi kayarak yanımıza geldi. Gözleri fal taşı gibi açıktı. "Lea bir şeyler yemek istiyor. Luke onunla kalacak."

Deacon kurtarmıştı beni. "Lea'nın durumu nasıl?"

Solos kapıyı bizim için açtı. "Yolun büyük kısmını uyuyarak geçirdi," dedi Deacon. "Uyandığından beri de tek kelime etmiyor. Luke onu bir şeyler yemeye ikna etti, o yüzden biraz Cheetos alacağız."

Lea için üzülüyor, acısını paylaşıyordum. Deacon da öyleydi. Benim varlığım pek iyi olmasa da Deacon... Lea'ya iyi gelirdi.

Işıl ışıl aydınlatılmış, sıcacık dükkâna girince silkinip üstümdeki karları döktüm. Muzır bir dergi okuyormuş gibi görünen, saçları yağlı, sıska kasiyer haricinde içeride in cin top oynuyordu. Midem guruldayınca dosdoğru buzdolaplarına yöneldim. Aiden'a kalsa elbette su isterdi ama bana kafein gerekliydi.

Solos, Deacon'ın yanında kaldı. Çünkü kıro iblisin teki çıkagelirse Deacon'ın başı dertte demekti. Bir şişe su, bir de Pepsi alıp dükkânı gözden geçirdim. Kasiyer esnedi, göğsünü kaşıdı ama bir kez olsun başını kaldırıp bakmadı. Kar yağışı hızlanmıştı. İçimi çektim, yağışı izleme isteğimi dizginleyip cipslerin

bulunduğu koridorun yolunu tuttum. Dükkânın isteğe göre sandviç yapan şarküteri kısmı kapalıydı, o yüzden seçeneklerimiz kısıtlıydı.

Küf kokusunu hatırlatan ağır ve ıslak bir koku vardı havada. Kokladım, tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. Kolları tıkabasa dolu Deacon'ın yanından geçtim.

"Acele etsen iyi olur. Solos ölümlüden işkillendi."

Dükkânın ön kısmına baktım. "Ne? İçeride bir kişi var."

"Biliyorum."

Başımı iki yana sallayıp bir paket kurutulmuş et, bir paket de dereotlu cips aldım. Aldıklarıma baktıktan sonra tatlı bir şeyler gerektiğine karar verdim. Şekerlemeler kısmına şöyle bir uğradıktan sonra kasaya geldim.

"Bize katıldığına sevindik," diye mırıldandı Solos. Elinde bir paket fıstıkla bir enerji içeceği vardı.

Deacon hesabını öderken Solos'u duymazdan geldim. Ben elimdeki kalori bombalarını tezgâha bırakınca kasiyer şöyle bir baktıysa da bir şey demedi. Bu civarların insanları da pek dost canlısıydı.

"10 dolar 59 sent," diye homurdandı adam.

Tanrılar aşkına. Ne almıştım böyle? Elimi cebime atıp Aiden'ın verdiği parayı aradım. Ansızın o küf kokusu tekrar duyuldu ama bu sefer çok daha güçlüydü. Derken kokuyu anımsadım. Yeraltı Dünyası'nın yosunlu kokusuydu bu. Tavandaki flüoresan ışıkları önce bir kez, sonra iki kez titreşti.

"Eyvah, eyvah," diye fısıldandım, kalbim duracak gibi oldu.

Yanımdaki Solos kaskatı kesildi. "Ne var?"

"Meraklanmayın," dedi tezgâhtar, ışıklara bakarak. "Kar yağdı mı hep olur. Yol buzlandı mı sürücüler kayıp elektrik direklerine tosluyor. Herhalde buralara yabancısınız."

Etrafımızdaki hava ağırlaşmış, Poseidon'un gelişinden az

evvel İlah Adası'nı sarmalayan türden bir elektrikle dolmuştu. Ölümlü bunu hissedemiyordu.

Bir pat sesi oldu, kıvılcımlar uçuştu. Kapının yanındaki güvenlik kamerasının yanıp sönen kırmızı ışığı tamamen söndü, kameradan dumanlar yükseldi.

"Bu da nesi yahu?" Tezgâhtar, tezgâhın üstüne eğildi. "Bak işte, böylesini hiç görmemiştim."

Ne yalan söyleyeyim, böylesini ben de hiç görmemiştim.

Solos, Deacon'ın koluna yapıştı. "Gitme zamanı."

Aldıklarımı tezgâha bırakıp kapıya yöneldik. Yiyeceklerin canı cehennemeydi. Kesinlikle bir şeyler oluyordu, hem de... tanrısal bir şeyler.

"Durun hele! Nereye gidiyorsunuz hepiniz? Bunları almadınız..."

Adamın sözleri derin bir hırıltıyla bölündü. Kapıya üç metre kala, durduk. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Islak köpek kokusu kuvvetlenmiş, vücudumdaki tüm tüyler diken diken olmuştu. Ağır ağır döndüm, bakışlarımı dükkânda dolaştırdım. Sonra uzanıp iki elimle orak ağızlı bıçağın sapını kavradım.

Kek reyonunun civarında hava dalgalandı. Muşamba zeminin üstünde kocaman, çizmeli ayak izleri belirdi, hava duman ve kükürtle doldu. Muşambanın üstündeki boyalı yıldız kabarmaya başladı, dumanlar çıktı.

Deri pantolonlu bacaklar, dar kalçalar ve geniş bir göğüs belirdi ansızın. Bakışlarım yüzüne tırmandığında, nefes almayı unutuverdim. "Gizemli bir yakışıklılık" demek hafif kalırdı buna. "Günahkâr bir güzellik" ise kuzgun karası saçlı tanrıyı tarif etmenin yanından bile geçmiyordu. Kimliğini kükürt ve duman kokusundan çıkarmak mümkündü.

Hades, bir tanrı için feci seksiydi ve beni öldürmeye geldiğinden emindim.

Bir av tüfeği patladı, kulaklarım neredeyse sağır oldu ve yerimden fırladım.

"Burada böyle şeylere müsaade etmem." Tezgâhtar, tüfeği tekrar kurdu. "Bir dahaki sefere..."

Hades elini kaldırınca tezgâhtarın gözlerinin akı göründü. Adam tek kelime etmeden yere yığıldı. Hades gülümseyince ultra beyaz dişleri göründü. Yeraltı Dünyası'nın dişçisi işinin erbabıydı anlaşılan.

"Bu işi acılı da halledebiliriz, acısız da," dedi Hades nazikçe. Ne tuhaftır ki İngiliz aksanıyla konuşuyordu. "Ben sadece kızı istiyorum."

Solos, Deacon'ı tezgâha doğru iteleyip önüne geçti, sonra kayıtsız bir tavırla fıstık paketini ve içeceğini bıraktı. "Orası biraz zor işte."

Hades omuz silkti. "Acılı olacak öyleyse."

Otuz Birinci Bölüm

Solos, Deacon'ı marketten dışarı çıkarmaya çalışıp da kapının açılmadığını görünce acılı yöntem bir anda eğlencesini yitirmişti. Diğer tarafta Aiden ile Marcus kapıyı açmaya uğraşıyor ama başaramıyorlardı. Sağlamlaştırılmış cama koca bir bank fırlatmayı bile denediler ama bana mısın demedi.

Zaten berbat olan işler birkaç saniye içinde sarpa sarmıştı. Hades yalnız değildi... hoş, demin duyduğumuz hayvansı hırıltıyı aklımızdan çıkarmış değildik zaten. Hades'in arkasında iki noktada hava titreşti ve iki adet devasa, üç başlı köpek ortaya çıktı.

Biri siyah, diğeri kahverengiydi ama çirkinlikte birbirleriyle yarışırlardı. Üzerleri mat kıllarla kaplıydı, burunları ise uzun ve tüysüzdü. Kafaların her birinde, bir bebeği tek lokmada yutacak büyüklükte birer ağız vardı. Pençeleri ise korkunç ve sivriydi. Altışar adet gözleri yakut kırmızısı parıldıyordu. Sıçan kuyruğunu andıran kuyruklarının ucu ise gürzü anımsatacak şekilde, kabaydı ve dikenlerle doluydu.

Hades'in iki yanına geldiler, hırlıyor, havayı ısırıyorlardı. Hapı yuttuğumuzun resmiydi.

"Ölüm'le tanışın," deyip kara köpeği işaret etti Hades. "Bu da Çaresizlik. Cerberus'un iki güzel oğlu."

Bet bir sesle "İsimleri güzelmiş," dedim ve orağın ağzını açtım.

"Oynamak ister misin tatlım?" Hades başını hafifçe yana eğdi.

"Pek değil." Hangisine dikkat etmem gerektiğini bilemiyordum.

"Aslında kişisel bir şey değil," dedi Hades. "Ancak İlk'in korkulan şeye dönüşmesine izin veremeyiz. O, tercihini çoktan yaptı. Şimdi de sıra bizde."

Beni öldürmekten daha kişisel bir şey olamazdı herhalde. Hades'in çenesinin hafifçe kalktığını gördüm, Çaresizlik üstüme hücum ettiği anda yana sıçradım. Şekerlemelerin olduğu koridora daldım, bir yandan da umarım Solos, Deacon'ı koruyabilir diye düşünüyordum. Raflardan birine asılıp yere devirdim. Çaresizlik bir sürü gofretin üstünden geçti. Pençeleri ambalajları ve çikolataları paramparça ediyordu. Hemen sağa saptım, sonra dönüp baktım.

Hayvan dengesini yitirdi ve kayarak meşrubat dolabına çarptı, cam kırıldı. İçecek şişeleri çarpmanın şiddetiyle köpürüp patladı. Fırsatı değerlendirip döndüm, orağı en yakındaki kafaya indirdim.

Bıçak kasları ve dokuyu hiçbir güçlükle karşılaşmadan yarıp geçti. İnleyen Çaresizlik artık iki başlı bir köpekti... ta ki güdük kalan boyundan çirkin mi çirkin yeni bir baş filizlenene kadar. Hiçbir şey olmamış gibi eski haline kavuşan Çaresizlik, dişlerini gösterip yeri pençeledi.

Geri geri gittim. "Cici köpek. Uslu köpek."

Köpek çömeldi, üç ağzı da havayı ısırıyordu.

"Kötü köpek seni!" Bira kasalarını ve elime geçen her şeyi devirerek koştum. Rafların üstünden marketin kapısına yas-

lanmış Deacon'ı ve öbür tarafta yüzleri dehşet içindeki Aiden'la Marcus'u görebiliyordum. Solos ise Ölüm'le dövüşüyor, bir o yandaki bir diğer yandaki başlara vuruyordu.

Hades ise tüm o kötü çocuk edasıyla ortada öylece duruyordu.

"Kalbine nişan al!" diye bağırdı Solos o karmaşanın içinde. "Kalbi göğsündedir Alex!"

"Sanki kalbin yerini bilmiyormuşum gibi!" Sadece hayvana o kadar yaklaşmak istemiyordum. Marketin kafe kısmını görünce hızlandım, aklıma bir fikir gelmişti... İyi bir fikir sayılmazdı hani ama peşimde mutant bir pitbull'la dükkânda dönüp durmaktan iyiydi muhtemelen.

İskemlelerin üstünden sıçrayıp masanın üstüne indim. Sonra döndüm, metal iskemleyi kapıp ayaklarını köpeğe bakacak şekilde çevirdim. Çaresizlik sıçradı, iskemleleri dört bir yana saçtı ve elimdeki iskemlenin üstüne düştü. İskemlenin metal bacakları karnına saklanınca ciyaklayıp debelenmeye başladı. Çarpmanın etkisiyle masa kırılınca ikimiz birden yere düştük. Pençeleri yüzümü kıl payı ıskalamıştı. Üç kafa da burnumdan ancak birkaç santim uzakta açılıp kapanıyordu ve hayvanın sıcak, ekşi nefesi kusma refleksimi tetikliyordu.

Kalçamı döndürdüm, Çaresizlik'i yana yuvarlayıp ayağa fırladım. Köpek sırtüstü düştü, bacaklarıyla havayı dövmeye başladı. Kusma dürtümü bastırdım, iskemlenin üstüne çıkıp zıpladım. Ağırlığımla, iskemlenin metal bacakları hayvanın koruyucu göğüs kafesini delip geçti.

Bir saniye sonra köpekten geriye parlak, mavi tozdan başka hiçbir şey kalmamıştı. Başımı kaldırıp hemen arkaya döndüm. "Biri gitti..."

Hades'in öfke dolu kükreyişiyle raflar sallandı, her türden fahiş fiyatlı şey yere döküldü.

Sonra Hades gözden yitti.

"Bak bu kolay oldu işte." Bıçağı döndürdüm, Solos'un Ölüm'ün bir kafasından eğilip kaçtığını gördüm. "Gördün mü? Hades kuyruğunu kıstırıp... tüh."

Raflar havada uçuştu, iskemleler ve masalar yerde kaydı. Hepsi de görünmez bir güç tarafından fırlatılmıştı. Ben geri geri giderken ayağımın altında yer titredi. Hades'in istediğinde görünmez olabildiğini o an hatırladım. Dehşet içime koyu, yağlı bir ısı dalgası gibi yayıldı.

"Bu adil değil ama," dedim, sonra orağı boş olmamasını umduğum bir yere salladım.

Görünmez bir el bileğimi yakalayıp büktü. Şaşkınlık ve acıyla bağırıp orağı düşürdüm. Hades tekrar ortaya çıktı. "Kusura bakma tatlım, savaşta her şey mübahtır."

Dükkânı kör edici bir ışık doldurdu, peşinden bir pat sesi duyuldu. Sonra burnumun dibinden bir şey vınlayıp geçti. Gümüş rengini seçebildim, sonra Hades kolumu bırakıp oku havada yakaladı.

"Yaptığın hiç hoş değildi Artemis." Hades oku ikiye kırıp kenara fırlattı. "Bunlar adamın gözünü çıkarır."

Yankılanan yumuşak ve kadınsı kahkaha, rüzgâr çanlarının sesini andırıyordu. Artemis birkaç adım gerimizde, bacaklarını iki yana açmış, elinde gümüş rengi bir yayla durmaktaydı. Ünlü beyaz şifon kıyafeti yerine, yüksek postallar ve çingene pembesi kamuflaj pantolonu giymişti. Muhteşem kıyafetini kalın askılı beyaz bir atlet tamamlıyordu.

Elini arkasına götürdü, sadağından bir ok daha çıkardı. "Bas geri, Hades."

Hades'in dudakları gerildi.

Artemis oku yayına geçirdi. "Bir dahakini yakalayamayacaksın. Kızı da alamayacaksın."

Tanrıların dalaşından ağır ağır uzaklaştım; Artemis'in niye imdadına koştuğuna dair en ufak fikrim yoktu. Ölüm'ün de nihayet düştüğünü göz ucuyla gördüm. Orak ağızlı bıçağımı yerden aldım.

Hades bir adım ileri çıktı. Çizmelerinin altındaki döşemeler eriyip tütüyordu. "Sen niye müdahale ediyorsun Artemis? Neler olacağını biliyorsun. Hepimiz riskteyiz."

"Orada duran, ikiz kardeşimin soyundan ve bize ait." Artemis yayı gerdi, beline kadar uzanan sarı saçlarını geriye attı. "Bu da demek oluyor ki o benim canımdan, kanımdan. O yüzden, ola ki Persephone kafanı karıştırmıştır diye tekrarlama ihtiyacı hissediyorum, bas geri."

Ağzım bir karış açık kalmıştı. *Apollo'nun soyu mu? Yo, olamaz... hayır, asla...*

"Kahrolası tahtın varisi olsa da umurumda değil Artemis! İlk'in tüm güce sahip olmasını engellemeliyiz!"

Artemis'in parmakları seyirdi. "Kızın kılına zarar gelmeyecek Hades. O kadar."

Hades'in karanlık bir güzelliğe sahip yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesi belirmişti. "Aslında... ona zarar vermeyecektim ki. Onu Yeraltı Dünyası'na götürebilirim. Canı bile yanmaz. Bu tehdidin sürmesine izin veremeyiz Artemis. Aklını başına topla."

"Ben de ona zarar vermene göz yumamam. Orası pazarlığa açık değil."

"Daha fazla yıkımı göze mi alıyorsun yani? Bugün Poseidon ne yaptı, görmedin mi? Yoksa avlanmakla, sevgililerinle oynaşmakla çok mu meşguldün?"

Artemis pis pis sırıttı. "İki gözünün arasına doğrultulmuş bir ok varken beni kızdırmasan iyi edersin Hades."

Hades başını iki yana salladı. "Eğer İlk, Tanrı Katili'ne dönüşürse Zeus'un ne yapacağını biliyorsun. Her şeyi, hem sonumuzdan gelenlerin hem ölümlülerin yaşamını tehlikeye atacaksın. Peki ne uğruna? Sulanmış, seyrelmiş aile bağları için mi?"

"Her şey için her riski göze alacağız," diye sessizce yanıt verdi tanrıça. "Kehanetlerin komik yanı nedir, biliyor musun amca?"

"Sürekli değişip durmaları mı?" dedi aşağılarcasına Hades. "Yoksa saçmalıktan başka bir şey olmamaları mı?"

Başka zaman olsa alkışlardım ama Hades beni öldürmeye niyetli olduğundan, kâhin konusundaki ortak görüşte oluşumuzu kutlayacak değildim.

Artemis yayı biraz daha gerdi. "Öyle olsun."

Hades'ten boğucu dalgalar halinde öfke yayılıyordu. Boğazıma düğümlenen haklı korkuyu yutup bir adım geriledim. İkisinin arasında feci bir kapışma yaşanmasını bekliyordu.

Hades tükürürcesine, "Onun ruhunun salıverilmesine asla izin vermemeliydim," dedi. "Apollo işin bu raddeye gelmeyeceğine dair bana söz vermişti."

"Hâlâ umut var," dedi Artemis.

Bu sözler içimde bir şey tetikledi. *Hâlâ umut var.* Öyle miydi gerçekten? Seth benden akaşayı söküp aldığında, Konsey'e yönelttiğinde ne kadar ileri gidebildiğini ve gözlerindeki bakışı görmüştüm. Poseidon ise Akit'i dümdüz etmişti ve daha nicelerini yıkacaktı. Daha nice masum canından olacaktı. Sevdiklerim birer birer ölecekti... Hem de beni korumak için.

Kapıya baktım, Aiden ile Marcus'un endişeli yüzlerini yan yana gördüm. Tıpkı bir piyon gibi, sırf Seth'e eksiksiz bir güç vermek üzere yaratılmıştım. Bu konuda elimden hiçbir şey gelmezdi. Hiçbirimiz yaşamımızı saklanarak geçiremezdik. Olmazdı bu. Uyanışıma bir günden biraz fazla kalmıştı. Seth beni

bulacaktı. O zaman her şey sona erecekti işte. Tekrar tanrılara dönerken üstüme bir uyuşukluk çöktü. Oraği indirdim.

"Dur." Sesim fısıltıdan ibaretti ama herkes donup kalmıştı.

"Hayır!" diye bağırdı Deacon, Solos'u aşıp geçmeye çalıştı. "Ne yapacağını biliyorum! Alex, sakın yapma!"

Dehşet içindeki yüzüne bakarken gözlerime yaşlar hücum etti. "Yapamam... orada olanların tekrarlanmasına izin veremem."

Deacon, Solos'la mücadele ediyordu. Gözleri tıpkı ağabeyininki gibi öfkeli bir gümüş rengiyle yanıyordu, öyle çok benziyordu ki ona. "Umurumda değil. Bu onu öldürür..." Yutkundu, başını iki yana salladı. "Yapamazsın Alex."

Bu, Aiden'ı öldürürdü.

Hades el çırptı. "Alın işte, gördünüz mü? O bile anladı."

Kalbim un ufak oldu.

Artemis'in gözleri büyümüştü. "Lütfen Alexandria. Ölümlü yanın seni şehit olmaya çağırıyor, anlıyorum ama önce şu çeneni kapaman lazım."

"İnsanlar ölmeye devam edecek. Ve Seth beni bulacak." Sapındaki düğmeye basınca bıçak katlandı. "Onu gördüm. O..." Sözün devamını getiremedim. Seth'in kaybolduğunu söylemek ondan umut kesmek anlamına geliyor ve kalbimi kırıyordu.

Hades gözlerini bana çevirdi. Elektrik fışkırıyordu bu gözlerden. Bir an için Apollo'yu mumla aradım. O hiç değilse benim yanımdayken gözlerini böyle yapmıyor, normal görünmesini sağlıyordu. Hades ise öyle bir şeye tenezzül bile buyurmazdı. "Doğru şeyi yapıyorsun," diye tüm tatlılığıyla dil döktü. "Söz veriyorum, hiçbir şey hissetmeyeceksin." Bana elini uzattı. "Çok kolay olacak, tatlım."

Göğsümdeki çatlak genişledi, gözyaşlarıma hâkim oldum. Adil olmasa bile, doğruydu. Aiden'ı, Marcus'u ve arkadaşlarımı yaralayacak ama aynı zamanda onları koruyacaktı. Bir gün

anlarlar diye umut ediyordum. Kalbimin gürültüsüne rağmen Solos'un bana bağırdığını duyabildim. Ağır ağır elimi kaldırdım.

"İşte bu kadar," diye fısıldadı Hades. "Hadi, tut elimi."

Parmaklarımızın buluşmasına birkaç santim kalmıştı. Parmaklarından yayılan sıcakla insanın iliğini donduran soğuğun tuhaf karışımını hissedebiliyordum. Zihnimi boşalttım. Yapmak üzere olduğum şeyi uzun uzadıya düşünemezdim, yoksa korkup geri adım atabilirdim.

"Hades," diye seslendi Artemis. Yana döndü. "Sen orada..."

Artemis yayı saldı ve ok tam nişanladığı yere, Hades'in iki gözünün arasına isabet etti. Hades pof diye ortadan kayboldu, tıpkı bahçede bana son kehanetini bildiren Piperi Nine gibi. Rutubetli duvarların, mağaraların boğucu kokusu kayboldu ve ok, yerdeki muşambaya düşüp tangırdadı.

Çığlığımı bastırmak için elimi ağzıma götürdüm. "Sen... onu öldürdün mü yoksa?"

"Hayır." Artemis dudak büktü. "Sadece kısa süreliğine oyunun dışında bıraktım." Yayını indirdi, bileğini büktü. Ön kapılar ardına dek açıldı.

Marcus ile Aiden koşa koşa içeri daldı, Artemis'i görünce yerlerine mıhlandılar. İki safkan da ne yapacağını bilemez haldeydi.

Artemis okunu tekrar sadağına koydu, sonra Aiden'a seksi bir gülücük fırlattı. "Bunlar da giderek güzelleşiyor mu ne," dedi mırıldarcasına.

Kıskanamayacak kadar sersemlemiştim. Artemis'e bakıp kaldım. "Neden yaptın? Hades haklıydı. Büyük bir riskim. Bunun farkındayım."

Artemis beyazlıktan ibaret gözlerini bana çevirdi. "Ağabeyim, Zeus'un gazabına ve uzuvlarını yitirme riskine sırf sen hayatını çöpe atasın diye göğüs germedi."

İçimde büyüyen öfke kasırgasını hiçe saymaya çalıştım. Aiden'la uğraşmayı hiç de iple çekmiyordum. "Anlayamıyorum. Hiç kimse beni sonsuza dek saklayamaz. Seth beni bulacak, ya sonra? Tanrı Katili'ne dönüşecek ve bir başka tanrı kafayı yiyip koca bir şehri ortadan kaldıracak."

Şık hareketleri savaşçı prenses kıyafetiyle taban tabana zıttı. "Ya da İlk'le ve tanrıları alaşağı edebileceğini düşünenlerle külahları değişeceksin."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Marcus, Artemis ona dönünce kıpkırmızı kesilerek. Yerlere kadar eğildi, sonra doğruldu. "Alexandria nasıl külahları değişebilir? O Uyandıktan sonra Seth ona elini sürse bile Tanrı Katili'ne dönüşecek."

Duygusuz bir sesle "Öyle olmak zorunda değil," diye yanıt verdi tanrıça.

Gözlerimi hızla kırpıştırdım. "Lütfedip de açıklar mısın?"

Artemis güldü. İmkânsız bir şeydi ama, daha bir güzelleşmiş... aynı zamanda daha tüyler ürpertici bir hal almıştı. "İkiz kardeşimin sana... değer verdiği bir gerçek ama bizim için faydalısın da. Ölmeni isteyenler var, doğru. Hades... er ya da geç dönecek. Tıpkı geriye kalan furiler gibi. Ama çok yakında Uyanacaksın ve güçlüsün... hem de farkında olmadığın kadar."

Ukalaca yanıtlarımın hepsi kafama saplanan bir ok olarak geri dönebilirdi, o yüzden ne diyeceğimi bilemedim.

Önümde durdu. Uzanıp çenemi o pürüzsüz, soğuk parmaklarıyla tuttuğunda kaçmak istedim. Başımı geriye yatırdı. "Pervasız bir tutku var sende. Sana yol gösteriyor. Kimileri bunun bir zaaf olduğunu düşünebilir."

"Ama değil mi?" diye fısıldadım gözlerimi kaçıramayarak.

"Hayır." Sanki içime bakıyormuşçasına inceledi beni. "Sende savaşçı gözleri var." Elini çekip bir adım geriledi. "Kehanetler değişir durur Alexandria. Dünyamızda hiçbir şey taşa

yazılmamıştır. Güç asla tek yöne akmaz. Anahtar, akışı tersine çevirecek bir yol bulmaktır."

Sonra birden kayboldu.

Çeneme dokundum. Tenim karıncalanıyordu. Ağır ağır Aiden'a döndüm. "O köpekleri bir görmeliydin."

Aiden kollarıma yapıştı, gözleri sıvı gümüş gibiydi. Beni sarsmak istediği belli oluyordu. Ne yapmak istediğimi camdan görmüştü ve Artemis de söylediğiyle beni düpedüz ele vermişti.

Aiden bana bakarken dükkândaki herkesi, dayımın, kendi kardeşinin ve Solos'un orada olduğunu unutmuş gibiydi. O kadar kızgındı.

"Sakın bir daha böyle bir aptallık yapmaya kalkışma."

Bakışlarımı kaçırdım. "Özür dilerim..."

"Doğru yaptığını sanıyordun, biliyorum," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Ama öyle değildi Alex. Kendini feda etmek doğru bir şey değil. Beni anlıyor musun?"

Marcus bir elini onun omzuna attı. "Aiden, burası yeri değil. Gitmemiz gerek."

Bakışlarım ikisi arasında mekik dokurken nefesimi tuttum. "Bu savaşı nasıl kazanacağımızı bilemiyorum."

"Sen kendini öldürürsen kazanan olmaz," dedi Marcus sessizce. "Gitmeliyiz artık."

Aiden derin bir nefes alıp ellerini indirdi. Bakışları, bu mesele burada kapanmadı, muhtemelen arabaya biner binmez devam edecek der gibiydi. Solos kapının yanında bekliyordu. Enerji içeceğinden bir yudum alırken gözlerini kısıp Aiden'a baktı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Aiden, Deacon'a.

Deacon başıyla yavaş yavaş onayladı. "Evet ya, iyiyim. Cheetos almaya çalışırken tanrılar arasında ölümüne dövüşe tanık olmak gibisi yok."

Dudaklarım seyirdi. Zavallı Deacon. Cips paketine sımsıkı sarılmıştı.

İçerideki tek ses, kasiyerin yumuşak horultusuydu. Buraya geliş amacımızı anımsayıp hemen tezgâha seğirttim.

"Ne yapıyorsun orada?" diye sordu Aiden.

Tezgâha biraz para bırakıp poşetlerimi aldım. "Acıktım da."

Aiden bana dik dik baktı, sonra ağır ağır bir gülümseme yayıldı yüzüne. Belki de o kadar azarlamazdı beni. Çıkarken yerden bir paket küçük kek aldı, göz göze geldik. "Acıktım da," dedi.

"Hiç değilse ben aldıklarımın parasını ödedim."

Otuz İkinci Bölüm

Feci azar işittim... Öyle böyle değil. Ama hak etmiştim. Aiden son zamanlarda benimle ilgili bir sınavdan geçmişti. Gerekçelerimi anlıyor, ancak benimle aynı görüşü paylaşmıyordu. Fakat ben, o sırada aklımdan neler geçtiğini biliyordum ve hâlâ kalkıştığım şeyi mantıklı buluyordum. Ölmek istemiyordum, ancak kendimi teslim etmekle her şeyi durdurmak varken başkalarının canının yandığını görmek de istemiyordum.

Yolculuğun ikinci kısmının yarısında, tekerleklerimiz kilometreleri yutarken Aiden elimi tuttu ve bırakmadı. Beni affetmemişti ama artık tutup sarsmak da istemiyordu. Bu da bir ilerlemeydi. Athens'a vardığımızda, Artemis'in Hades'i kafasından vurmasının iyi mi kötü mü olduğuna hâlâ karar verememiştim.

Ulusal ormanın kenarındaki ahşap kır evine geldiğimizde bizi ulu çamlar ve kar kümeleri karşıladı. Marcus ve hava elementi olmasaydı o sapa yolu aşmamız mümkün değildi. Onun bile yolu temizlemesi bir saatten fazla sürdü.

Ahşap ev tümüyle kerestelerden yapılmış, etrafı da verandayla çevrilmiş muhteşem bir yerdi. Bu kadar bitkin olmasam güzelliğini daha iyi takdir edebilirdim.

"Athens'ın Ohio'nun en çok hayalet görülen yerlerinden biri olduğunu biliyor muydunuz?" dedi Solos kapıyı açarken.

"O, hayaletlere inanmıyor." Aiden çantalarımızı omuzuna atmıştı. Yanakları soğuktan kıpkırmızıydı. Ben ise soğuğu bile güç bela hissediyordum. Tüm istediğim kıvrılacak bir yatak bulup günün geri kalanında uyumaktı.

"Gerçekten mi?" Solos gülümsedi. "Seni eski Athens Akıl Hastanesi'ne götürelim de bakalım fikrin değişiyor mu."

"Kulağa hoş geliyor," diye mırıldandım Luke ile Deacon'ın Lea'yı içeri getirmesini izlerken. "Peki, burada güvenliğimizi nasıl sağlayacağız? Tanrıların buraya ağır hava bombardımanı düzenlemesini kim engelleyecek?"

Solos'un kaşları çatıldı. "Burada güvendeyiz."

"Nasıl peki?"

"Bak şuraya." Aiden çantaları indirip giriş kapısının üstünü işaret etti. Ahşaba, ensemdeki S şekilli runun aynısı kazınmıştı. "Apollo, bu evdeki kişilere kötülük taslayan hiçbir tanrının içeri giremeyeceğini söyledi."

"Yenilmezlik runu." Kapının eşiğinden girerken farkında olmadan ensemi kaşıdım. "Evlere de run çizilebildiğini bilmiyordum. Çok kullanışlıymış."

Evin içinin dışından aşağı kalır yanı yoktu. Geniş pencereler güneşin son ışıklarını içeri alıyordu. Ahşap parkeler pırıl pırıl cilalanmıştı. Bana, Gatlinburg'daki sayfiye evini anımsatmıştı. Ürperdim.

"İyi misin?" diye fısıldadı arkamdan gelen Aiden.

Yutkundum. "Evet. Ama çok yorgunum."

Solos bizi yerlerimize yerleştirdi. Lea, Marcus ve Luke'la alt

katta kalacaktı. Deacon eğlence odasının üstündeki çatı katını aldı, bizler de üst kattaki odalara dağıldık. Herkes ya küçük gruplara bölünmüştü ya da Marcus gibi derin düşüncelere dalıp pencereden dışarıyı seyretmeye koyulmuştu.

Aiden çantalarımı rustik görünümlü, sıcak bir odaya taşıyıp yatağın yanına bıraktı. Döndüğünde göz göze geldik. Seth'le gittiğim günden beri hiç baş başa kalmamıştık. Araba yolculuğu sayılmazdı. Sonuçta bir trajediye tanıklık etmiş, canımız pahasına kaçıyorduk. Öpüşmek ve dokunmak aklımızın köşesinden bile geçmemişti.

Sonra birden acısını çıkarmaya başladık.

Bana yaklaşıp başımı ellerinin arasına aldı. Parmakları zarifti ama yıllar süren eğitimin sonucunda nasırlıydı. Ellerine bayılıyordum. Başını başıma doğru eğdi, dudaklarımız değmek üzereyken orada kaldı. "Daha sonra," diye söz verdi, sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Kibar, tatlı ve çok kısa bir öpücüktü. O odadan çıktıktan sonra bile dudaklarım karıncalanmayı sürdürdü. Daha sonra mı? Ağzına kadar insan dolu bir evde, daha sonra diye bir şey olur muydu? Sıcak bir duş aldım, üç adet duş başlığıyla kendimi boğmamayı öğrendikten sonra suyun sızlayan adalelerimi gevşetmesine izin verdim. Ardından üstümü değişip eşofmanımı giydim, odadan çıkarken yatağa hasretle baktım. Yatmadan yapmam gereken bir şey vardı.

Lea yatakta bağdaş kurmuş, cep telefonuna bakıyordu. Ben kapıyı tıklatınca başını kaldırdı. "Merhaba," dedim.

Uzunca süre bana baktı, sonra genzini temizledi. "Olivia'ya mesaj attım, Vail'de. Ona iyi olduğumuzu söyledim."

"Ne yapacağını biliyor mu?" Yatağa, Lea'nın yanına oturdum, ıslak, karmakarışık saçlarımda gezdirdim ellerimi. Caleb'in ilettiği mesajı düşündüm. Ona yakında söylemeyi umuyordum.

"Hayır. Annesi," sesi çatlayınca Lea yutkundu. "Annesi aklını kaçıracak gibiymiş. Galiba New York'a gidiyorlar."

Babamı düşününce göğsümün sıkıştığını hissettim. Onu bir daha görebilecek miydim? Sonra, bunu düşündüğüm için kendime kızdım. Lea tüm ailesini yitirmişti. "Orada güvende olacaklar mı?"

Lea eğilince, yıllardır kıskandığım uzun, bakır rengi saçları yüzünü örttü. "Olivia öyle diyor. Annesi bir şeyler daha öğrenince, bana haber verecek."

Başımı öne salladım, ellerimi kucağıma indirdim. "Çok üzgünüm Lea."

Nefes alınca tüm vücudu sarsıldı sanki. "Bu filmi daha önce görmüştük."

"Biliyorum."

Lea başını kaldırdı. Ametist rengi gözlerine ışıl ışıl yaşlar diziliydi. "Senin suçun olmadığını biliyorum. Ne annenin yaptıkları... ne de Seth'in. Ama tanık olduğum ya da duyduğum tüm ölümlerle bir ilgin var. Senin suçun demiyorum ama doğru bu."

Gözlerimi kaçırdım, son on ayın tüm ağırlığı gelip göğsüme çöreklendi. Miami'de annemle başlayan, ölüm dolu on ay geçmişti ve bitmediğini biliyordum. Tanrılar işin içine girdiğine, doğum günüm yarın olduğuna, Seth bizi aradığına göre, ölümler bu kadarla kalmayacaktı. Bununla beraber, hissettiklerim Lea'nın yaşadıklarının yanında solda sıfır kalırdı.

"Sana... ne zaman baksam suratlarını görüyorum," diye fısıldadı Lea. "Özür dilerim. Seni suçlamıyorum ama... yüzünü şimdi görmeye dayanamam."

Kaskatı bir halde başımı öne sallayıp ayağa kalktım. "Çok üzgünüm," dedim tekrar. Diyebileceğim başka bir şey yoktu.

"Biliyorum."

Lea'nın odasından çıkmak vicdanımı rahatlatmamıştı. Yatağa girmek de olan biteni aklımdan çıkarmaya yetmedi. Suçluluk duygum Caleb'ın ölümünden sonra hissettiğime benziyordu. Tıpkı bir çocuğumun olması, korkunç bir yaramazlık yaptığında da herkesin dönüp bana bakması, beni sorumlu tutması gibiydi. Dolaylı olarak suçluluk duyuyordum.

Yan dönüp yüzümü pencereye çevirdim. Dışarıda kar yağışı sürüyordu. Doğanın en iyi zamanı, hem güzel hem ölümcül olduğundaydı.

Karları izlemek her şeyi zihnimden sildi, geride incecik bir parazit tabakası bıraktı, sonra yorgunluk üstüme çullanıp beni altına aldı.

Bir süre sonra tüy hafifliğinde bir öpücükle uyanıp gözlerimi açtım. Başparmağını elmacık kemiğimde gezdiren Aiden gülümsüyordu. "Ne yapıyorsun?" diye sordum uyku mahmurluğuyla. "Ya biri seni burada görürse?"

"Kar biraz kesilince Solos, Deacon ile Luke'u alışverişe götürdü. Lea dinleniyor. Marcus da gözcülük ediyor." Yanıma kıvrıldı, elimi yakalayıp parmaklarını benimkilere doladı. "Zaten battı balık yan gider."

Başımı geriye attım, gözlerinin içine baktım. "Ne demek istiyorsun sen?"

"Marcus ve kardeşim sayılmazsa ağzına kadar melez dolu bir evdeyiz. Deacon'ın oralı bile olmadığı ortada. Marcus'a gelince..."

"Dayım kurallara sıkı sıkıya bağlıdır," diye fısıldadım.

Aiden dudaklarını burnuma sürttü. "Marcus'un haberi var Alex. Kör değil."

"Buna itiraz etmiyor mu peki?"

"Etmiyor diyemem." Aiden sırıttı. "Aslına bakarsan anlayınca beni yumrukladı."

Donup kaldım. "Ne dedin sen?"

Kıkır kıkır güldü. "Evet, Nashville'den gelince suratıma yumruğu yapıştırdı... Hem de iki kez."

"Aman..." Gülmemek için kendimi tuttum. Komik değildi ama öyleydi işte.

"İlk yumruğu sen Seth ve Lucian'ın yanındasın diye yedim. İkincisini, Marcus ilişkimizi keşfettikten sonra."

"Nereden öğrenmiş peki? Çok dikkatli davranmıştık." Gerçekten de öyle yapmıştık.

"Sanırım epeydir şüpheleniyordu," diye tahmin yürüttü. "Ama senin yokluğunda anladı. Galiba o günlerde çok anlaşılıyordu."

Alnını kırıştıran kaygıyı silip atmak istedim. Lucian'ın evinde geçirdiğim zamanı yol boyunca ona anlatmış, orada başıma bir şey gelmediğini en az on kez söylemiştim. Tıpkı ölümüm gibi, Aiden'da yer etmişti bu.

"Sana ne dedi?" diye sordum nihayet.

"Bence bilmesen daha iyi. Marcus'un küfrettiğini ilk defa duydum."

Yanağımı tekrar yastığa yaslarken güldüm. Tanrılar biliyor ya, ben Marcus'un öfkeyle esip gürlemesine alışıktım. "Öğrenmesine pek takılmamış gibisin."

"Takılmadım zaten. Şu anda... odaklanman gereken daha acil konular var."

Gerçek değil miydi bu? "Bir yanım, yarının hiç gelmemesini istiyor."

Başımın tepesini öptü. "Her şey yoluna girecek Alex."

"Biliyorum." Gözlerimi yumup ona sokuldum. "Ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Yarın otomatikman süper bir varlığa mı dönüşeceğim? Yoksa kazayla akaşa atıp milletin canını mı yakacağım?" Yoksa Seth'e mi bağlanacağım? Bunu söylemeye dilim varmıyordu.

"Ne olursa olsun, hâlâ Alex olacaksın... Hâlâ agapi mou, yani hayatım olacaksın. Yeter ki... bugün yaptığın gibi ödümü patlatma, tamam mı? Bu işte hâlâ birlikteyiz."

"Sonuna kadar mı?"

"Sonuna kadar," diye fısıldadı.

Kahrolası yaşlar yine gözlerime doluştu. Sulugözlük ediyordum ama sözleri kusursuzdu, tam da duymam gereken şeydi. "Tekrar planlar yapalım. Çok sevmiştim." Aiden tekrar gülünce kaşlarımı kaldırdım. "Ne var?"

"Dünyada plan yapacak son kişi sensin herhalde."

Gülümsedim zira hakkı vardı. "Ama bu tür planlar hoşuma gitti."

"Peki o zaman." Başparmağını avucumda dolaştırdı. "Geleceği düşünüyordum... geleceğimizi."

Bu söz hoşuma gitmişti. Aiden söylediği zaman böyle bir şeyin varlığına inanasım geliyordu. "Aklına bir şey geldi mi peki?"

"Daha çok, bir karar verdim." Elini elimden çekti, saçlarımı düzeltti. "Diyelim ki her şey önünden sonunda gelip o zorlama büyüsü meselesine takılacak."

Çok mümkün gözükmüyordu ama başımı öne salladım.

"Dünyamızda kalmak istemiyorum."

Kucağında döndüm, elini kalbimin üzerine koydum. "Yani? Ne demek istiyorsun?"

Gür kirpikleri gözlerini örtüyordu. "Bu dünyada, Hematoi dünyasında kalırsak birlikte olamayız. Umursamayanlar da olacaktır... ama aynı bölgeye atanmayı başarsak bile bu çok büyük bir risk."

Ona bakarken nefesim kesildi. "Ayrılırsan artık avcı olamazsın fakat olman lazım."

Başını kaldırıp benimle göz göze geldi. "Buna ihtiyacım var.

Avcılık benim için çok önemli, fakat ne ne dünyam, ne hayatım ne de kalbim. Oysa sen tüm bunları ifade ediyorsun. Üstelik seni gerçekten hayatımda istiyorum. Tek yol bu."

Ansızın ağlamak istedim. Tekrar. Doğru dürüst bir cümle bile toplayamıyordum, kalbimin avucuna nasıl vurduğunu hissedebildiğini biliyordum fakat umurumda değildi.

Aiden öne eğildi, dudaklarını dudaklarıma sürdü. "Seni seviyorum Alex. Senin için her şeyden vazgeçerim. Biliyorum, sen de bunları aklından geçiriyorsun. Ama son söz senin."

Neredeyse içimden gelen bu... Avcı olma ihtiyacını bir kenara atabilir miydim? İçime yıllar yılı işlenmiş vazife duygusunun körüklediği bu arzudan, annemin başına gelenleri telafi etme ihtiyacından vazgeçebilir miydim? Bu dünyadan ayrılmak, tekrar ölümlülerin arasına karışmak demekti, ki üç yıl boyunca ağzıma yüzüme bulaştırmıştım bu işi. Asla içlerine girememe, daima dışlanma ve tuhaf gözle bakılma korkuları yine su yüzüne çıkmıştı. Çoğu ölümlü, yanımızda olma ihtiyacı hisseder, aynı anda da bizimle huzursuz olurdu. Onların arasında olmak, daima yapmacık davranmak çok zordu.

Bununla beraber ben de içinde Akit ya da avcılık olmayan gelecek hayalleri kuruyordum. Sadece, bunun gerçekleşebileceğine asla ihtimal vermemiştim. Ne zaman ki Aiden'ın gözlerine bakıp orada sadece aşkı –bana karşı duyduğu aşkı– görmüştüm, işte o zaman bunu yapabileceğimizi anlamıştım. Başarabilirdik. Aiden buna değerdi. Sevgimiz buna değerdi. Bir ölümlü gibi yaşamak daha önce beni boğmuştu, ancak bu sefer ihtiyaç duyduğum özgürlüğün anahtarı olabilirdi. Onunla birlikteyken her şey mümkün gözüküyordu.

Başımı kaldırıp gümüş gözlerine baktım. Aiden'ın hislerini daima göz renginden anlayabiliyordum ve şu anda, her şeyi önüme seriyor, seçimi de bana bırakıyordu.

"Evet, yapabilirim," diye fısıldadım. "Yaparım."

Aiden'ın bedeni titredi. "Hayır diyeceğinden korkuyordum." Puslu gözlerle, başını ellerimin arasına aldım. Bir günlük sakallı avucuma batıyordu. "Sana hayır demem mümkün mü Aiden? Hayır demek isteyeceğimi de hiç sanmıyorum. Peki... ya Deacon ile Marcus'a ne olacak? Nasıl yapabiliriz bunu?"

"Bence bilmelerinde mahsur yok. Onlara güvenebiliriz." Planın büyük kısmı "ya tutarsa" mantığına dayalıydı. İkimizi de bırakmaya niyeti olmayan bir toplumdan ve Akit'ten nasıl kaçabilirdik? İşe yaramasını istiyorsak kusursuz bir plana ihtiyacımız vardı. Ama bu fikir içimi ısıtmış, ümitle dolup taşmamı sağlamıştı. Ümit dedikleri kırılgan bir duygu olsa da, bana dayanma gücü veriyordu.

Aiden başını eğdi, dudağını dudağıma yaklaştırdı. Öpüşmemiz gittikçe ateşli bir hal alırken genzinden bir ses çıkardı. Tereddütlü dokunuşu, bundan çok daha kuvvetli bir şeye dönüştü. Vücudunu döndürüp sıcacık bir battaniye gibi vücudumu uydurarak kalbim fırlayıp gidecek sandım. Hissettiklerim aşırıydı, bununla birlikte yetersizdi... asla yetmiyordu. Hiçbir zaman kaybolmayacak olan, yıkıcı ve şiddetli bir özlem vardı. Vücutlarımız hareket ederken Aiden'ın ellerini takip edemez, kaç defa öpüştüğümüzün hesabını tutamaz oldum ve o anlarda nihayet zamanı durdurmanın yolunu bulduk.

Otuz Üçüncü Bölüm

Doğum günümde sıra dışı hiçbir şey olmadı. Bütün sabah insanlar bana, sanki ikinci bir kafam çıkacakmış ya da her an uçup göğe yükselecekmişim gibi baktılar. Oysa dün geceden bugüne hiçbir farklılık hissetmiyordum. Ne ek bir Apollyon işareti belirmişti ne de olanlar karıncalanıyordu. Mutfakta, bir iskemleyi düşünce gücüne üstlük kendimi aptal gibi hissettim. Öğle saati geldiğinde Uyanma meselesi tam bir hayal kırıklığına dönüşmüştü.

"Selam." Aiden başını odamın kapısından uzattı. "Meşgul müsün doğum günü çocuğu?"

Luke'un alışverişe gittiklerinde aldığı dergiden başımı kaldırıp baktım. "Hayır. Saklanıyorum desem daha doğru olur."

Aiden kapıyı ardından sessizce kapatıp güldü. "Niye saklanıyormuşsun bakayım?"

Omuz silkip dergiyi kapatıp yere attım. "Kendimi Apollyonların yüz karası gibi hissediyorum."

"Niyeymiş o?" Yanıma oturdu, gözleri yumuşacık bir griydi.

"Herkes bana bakıyor, bir şeyler olmasını bekliyor. Marcus

bana gözlerini öyle bir dikti ki şaşı olacaktı neredeyse. Solos da öğle yemeğini hazırlarken çorbayı ateş elementiyle ısıtabilir miyim diye sordu."

Aiden gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi.

Koluna bir tane patlattım. "Hiç de komik değil."

"Biliyorum." Derin bir nefes aldı ama keyiflendiği gözlerinden belliydi. "Tamam, biraz komik."

Gözlerimi kıstım. "Seni ayağımın altına alırım bak."

Eğildi, dudaklarında haylaz bir gülümseme belirdi. "Zaten senin olan bir şeyi alamazsın ki."

Bunu bilmek başımı döndürüyordu ama yine de omzuna bir şaplak indiriverdim. "Tatlı dilinle beni baştan çıkartma."

"Sana bir şey göstereceğim." Elini cebine sokup küçük bir kutu çıkardı. "Ama sonra saklanmayı bırakıp alt kata ineceksin."

Gözlerim kutuya yapışıp kalmıştı. Kutu bembeyazdı ama kırmızı bir fiyongu vardı. Gözümün önünde kuyumcu dükkânları belirdi. "Nedir o?"

Aiden kutuyu avucuma bıraktı. "Bugün doğum günün Alex. Sence ne?"

Gözünün içine baktım. "Bana hediye almana hiç gerek yoktu."

"Biliyorum ama almak istedim."

Saten kurdeleyi küçük parmağımla tutup kapağı açtım. Kapağı açar açmaz nefesim kesildi. "Aman tanrım. Bu... bu çok güzel."

Saten örtünün üstünde koyu kırmızı bir kristal vardı. İnce ince işlenmiş, taçyaprakları güneşe uzanan, açmış bir gül şekli verilmişti. Güzelliğini iyice pekiştiren kibar görünümlü gümüş bir zincire takılıydı. Kutudan çıkardım. Işık, değerli taşın içinden göz kırpıyor, çarpıp yansırken dans ediyordu. Taş elimde hemen ısındı.

"Aiden, bu çok... nereden buldun bunu?"

"Kendim yaptım." Yanakları hafiften kızarmıştı. "Beğendin mi?"

"Bunu sen mi yaptın?" Gözlerim koca koca açılmıştı. Zor nefes alıyordum. Bu kadar büyüleyici bir şeyi yapmış olması inanılmazdı. "Beğenmek de laf mı, bayıldım! Ne zaman yaptın bunu?"

"Bir süre önce," dedi yanakları daha da kızararak. "Aslında sen o penayı bana verdikten sonra. Sana verip vermeyeceğimden... emin değildim. Demek istediğim, öylesine yapmaya başlamıştım ama şekli ortaya çıktıkça seni düşündüm. Yurttaki odana bırakacaktım ama sonra ortalık karıştı..." Sözün gerisini getiremedi, pişman olmuş gibiydi. "Ben sussam iyi olacak."

Ağzım bir karış açık ona bakakaldım.

"Gerçekten sevdin mi?"

Dizlerimin üstünde doğrulup boynuna sarıldım. Yanaklarını öperken avucumdaki güle sımsıkı sarıldım. "Çok sevdim Aiden. Mükemmel. Harika."

Hafifçe güldü, boğacak gibi sıktığım kollarımı nazikçe çözdü. "Dur da takmana yardım edeyim."

İtaatkârca saçlarımı tuttum. Aiden zinciri ensemden bağladı, kristal gül göğsümün üstüne düştü. Ağırlığı bana kendimi çok iyi hissettirmişti. Uzandım, parmaklarımı çiçeğin zarif kenarlarında gezdirdim. Sonra ayağa fırlayıp Aiden'a bir çelme taktım.

İkimiz de yatağa devrilmeden önce, gülerek beni yakaladı. "Bundan, hediyenden hoşlandığın anlamını çıkarıyorum."

Onu yatağa itip öptüm. "Çok beğendim. Seni seviyorum."

Aiden uzandı, dağılan saçlarımı kulağımın arasına sıkıştırdı, erimiş metal rengi bakışı ta içime kadar işledi. "Aklından geçeni biliyorum."

"Aklın yolu bir derler."

"Daha sonra," diye homurdandı.

İtiraz etmeye kalkıştım ama beni tutup ayağa kaldırdı. "Yaa."

Arsız arsız güldü. "Aşağı gelmen gerekiyor."

"Şart mı?"

"Evet. O yüzden hiç benimle tartışma."

"İyi. Ama sırf sen harika, kolyem ise mükemmel olduğu için." Durdum, kalçamla ona vurdum. "Bir de çok seksi olduğun için."

Aiden beni odadan zorla çıkardı. Merdivene gitmeden önce kolyeyi gömleğimin altına soktum.

İnsanlar bir şeyler biliyor ya da şüpheleniyor olabilirlerdi ama kalkıp da reklâmını yapacak değildim. Gerçi kolyeyi herkesin gözünün içine sokmak için yanıp tutuşuyordum.

Aiden'ın peşinden mutfağa gittim. Herkesin masanın etrafında toplandığını görünce yavaşladım. "Neler oluyor?.."

Deacon ile Luke iki yana çekildiler. "İyi ki doğdun!" diye bağırdılar bir ağızdan. Bakışlarım masaya kaydı. Masanın üstünde üzerinde on sekiz adet yanık mum olan bir pasta duruyordu... ve Örümcek Adam'la süslenmişti. Evet, Örümcek Adam'la. Kırmızı ve mavi taytı bile vardı.

"Ya bunu alacaktık ya da My Little Pony'li olanı," dedi Luke ağzı kulaklarına vararak. "Örümcek Adam'ı daha çok seversin diye düşündük."

"Hem feci havalı, hem de binalara tırmanıyor," diye ekledi Deacon. "İleride bir gün, olur da Uyanmaya karar verirsen sen de onun kadar havalı olabilirsin."

"Ben de mumları yaktım," dedi Solos, omuz silkerek. "Hem de tek başıma."

"Onlara parayı ben verdim." Marcus kollarını göğsünde kavuşturdu. "Dolayısıyla ben olmasam olmazdı."

"Üzümlü gazozumuz da var." Luke meşrubat şişelerini gösterdi. "En sevdiğin içecek."

"Bunlar... tüm bunlar, inanamıyorum." Gözlerim Solos'un arkasında oturan Lea'ya gitti. Saçları toplanmıştı, gözleri hâlâ şişti. Benimle göz göze gelince hafifçe gülümsedi. "Hepsi harika olmuş. Muhteşemsiniz. Gerçekten."

Deacon sırıttı. "Mumları söndürüp dilek tutmalısın."

Ne dileyebilirdim ki? Gülümsedim. Orası kolaydı işte. Masaya yanaşıp mumları söndürdüm, bu olaydan Seth dâhil hepimizin sağ çıkmasını diledim.

Ben bir adım geri atınca Deacon devasa bir bıçak çıkarıp "Örümceğin ağını ben istiyorum!" diye bağırdı.

"Amanın." Geri geri Aiden'a doğru yürüdüm.

"Bugün onun doğum günü," Luke bıçağı Deacon'dan aldı. "Hangi parçayı yiyeceğine kendi karar versin."

Güldüm. "Tamam, bana uyar. Örümcek ağını o alsın. Ben başını alacağım."

Pastayı kesmeye, gazoz şişelerini dağıtmaya giriştik. Mahcup etmişlerdi beni. Doğum günümde tuhaf bakışlardan öte bir şey beklemezken bunu bulmuştum; harikaydı. Bugünün anlamını ve her şeyi unutmak kolaydı. Dostlar arasındayken hayat... normal gibiydi.

Doğum günü kutlayan bir grup safkan ve melez için ne kadar normal olabilirse.

Tamam. Normal falan değildi ama benim ölçülerimle anormal de sayılmazdı hani.

Masaya üşüştük, kahkahalar atıp pastayı ve üzümlü gazozu paylaştık. Lea azıcık kendine gelmiş, pastanın beyaz kremasını yiyordu. Oğlanlar hâlâ Uyanmadığım için bana takılıp durdular, Aiden da beni korumaya çalıştı. Aşırı korumacı gözükmemeye çalışması çok eğlenceliydi. Aslında ona ihtiyacım yoktu ama içinden geleni yapıyordu. Deacon'a karşı da tavrı aynıydı. Tabii Deacon'ın elinde 15 santimlik bir bıçak yokken.

Doğum günü kutlamamın sonuna doğru, eğlence odasından çok belirgin bir pat! sesi geldi. Hepimiz dönüp baktık. Evdeki run işe yarasın diye dua ediyordum çünkü o odada bir tanrı olduğu kesindi.

Apollo mutfağa geldi. Dikkatimi çeken ilk şey gözlerinin tüyler ürpertici bir beyaz değil de mavi olduğuydu. "Ne yapıyormuş benim doğum günü kızım?"

Her nedense saçlarımın dibine kadar kızardım. "İyi gidiyor, büyükbaba."

Gülümseyerek yanımdaki iskemleye oturdu, bıçağı Deacon'ın elinden alıverdi. "Ama o kadar yaşlı göstermiyorum."

Doğruydu. Yirmili yaşlarının ortasında görünüyordu, bu da işleri daha içinden çıkılmaz getiriyordu. "Senden ürediğimi ne zaman söyleyecektin?"

"Sen benden üremedin. Benden asırlar önce bir yarı tanrı üredi, ondan da annen."

"Şu üreme lafını ağzınıza almasanız olmaz mı?" diye sordu Luke.

Apollo omuz silkip pastanın kenarından bir dilim kesti. Bıçağı tuhaf biçimde sus pus olan Deacon'a geri verdi. "Sana söylemeye gerek görmedim. Dizimde küçük bebeklerini zıplatacak değilim ya."

Gazoz genzime kaçtı, az daha hepsini püskürtüyordum. Birisi güldü, Luke'du bu herhalde. "Evet, hayatta olacak iş değil."

"Kız kardeşimin bu meseleden söz etmemesi gerekirdi." Pastadan bir lokma aldı, yüzünü buruşturup tabağı bir kenara itti. "Aile bağlarımızın burada bir önemi yok."

Yüzüm asıldı.

Solos, Luke ile Deacon'ın omuzlarına birer elini koyup, "İddiaya var mısınız? Hava hokeyinde ikinizi de ağlatırım," dedi.

Luke küçümsercesine güldü. "Rüyanda görürsün."

Solos oğlanları sürükleyip odadan çıkarmıştı ama Lea kollarını göğsünde kavuşturmuş, iskemlesinde oturuyordu. Gözleri, sıkıysa beni dışarı çıkarın der gibiydi. İşte, benim tanıdığım Lea buydu.

"Piperi Nine öldükten sonra Marcus'un yanına gidişini hatırlıyor musun?" Apollo gazoz şişesine uzandı.

"Evet." Ona bir bardak uzattım, lafı nereye vardıracağını merak ediyordum doğrusu. "Pek unutulacak bir gün değildi."

"Hıh." Şişenin ağzını kokladı, omuz silkti, sonra bardağına azıcık gazoz döktü. "Eh, o zaman bir kâhin daha olduğunu biliyorsundur."

Marcus'a baktım. Tezgâha yaslanırken tek kaşını kaldırdı. "Kâhinin bununla ne ilgisi var?" diye sordu.

Kari'yi düşündüm. "Ama o da ölmedi mi?" Herkes acayip acayip bakınca, açıklama getirdim. "Onunla Yeraltı Dünyası'nda karşılaştım. Olacakları bildiğini söyledi."

Apollo başını öne salladı. "Bu dünyadan... ayrılmadan önce birkaç şey görmüştü. Muhtemelen senin Yeraltı Dünyası'nı zamansız ziyaret edişinle ilgili. Kâhinlerin kötü yanı... gördüklerinin kendilerine ait olmasıdır. Onların gördüğünü başkası görmez ve ben de ancak kâhinin bana anlattığı kadarını görebilirim." Plastik bardağı kaldırdı, çekinerek bir yudum aldı, anında suratını ekşitti. Anlaşılan üzümlü gazoz ona göre değildi.

"Neden geleceği göremiyorum da kâhine ihtiyacımız var sorusuna gelince... işler böyle yürüyor," dedi başını kaldırıp bana bakarak. "Sen oradayken kâhin bir şey söyledi mi?"

Başımı iki yana salladım. "Sadece benimle karşılaşacağını bildiğini... ve nasıl biteceğini bildiğini söyledi. Nasıl biteceğini bilmek ne yapmam gerektiği konusunda yardımcı olmuyor."

Apollo'nun kaşları çatıldı. "Ölü kâhin olsa bilirdi belli ki. Hades de kız kardeşimle olanlardan sonra oraya gidip kâhinle konuşmama hayatta izin vermez. Kehanetler değişir durur. Hiçbir şey taşa yazılmış değildir."

"Artemis de aynısını söylemişti." Aiden, Lea'nın yanına oturdu. "Kehanet değişti mi yoksa?"

"Tam olarak değil?"

Sabrımın sonuna gelmiştim. "O zaman neler oluyor Apollo? Artemis hâlâ umut var dedi ve kehanetle ilgili bir şey ima etti. Senden rica etsem, lafı sadede falan getiremez misin?"

"Yeni kâhin hayal görmemişti, o yüzden son kehanet ölü kâhine bağlı. Elimizdekileri birleştirip anlam çıkarmamız gerekiyor." Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm oynaştı. "İçimizden bazıları senin Seth'i durdurabileceğine inanıyor. Kehanet..."

"Kehanet ne diyor biliyorum... birisi kurtaracak, diğeri yok edecek. Orasını anladım; anlamadığım şey neden Seth'in Godzilla'ya dönüşmesine izin verdiğiniz. Beni ortadan kaldırmak sorunu da ortadan kaldırıyor." Aiden'ın tehlikeli bakışını görmezden geldim. "Hepsi bundan ibaret olmamalı. Bildiğin başka şeyler de var."

"Bildiğin gibi kehanet sizlerden sadece bir tane olabileceğini söylüyor. Bunun başka yolu yok." Apollo geriye yaslandı, kollarını iskemlenin arkasından sarkıttı. "Bütün bunların Lucian'ın fikri olduğuna gerçekten inanıyor musun? Hiç kimse söylemeden senden haberdar olduğuna? Bu kadar desteği sırf kendi cazibesiyle elde ettiğine?"

Odayı arşınlamaya başladım. "Lucian'ın o kadar becerikli olduğunu sanmam."

"Güzel. Çünkü dışarıdan yardım aldığından eminim," dedi Apollo. "Demek oluyor ki Seth'in Tanrı Katili olmasını engellemek sorunu çözmeye yetmiyor. Bu işte parmağı olan tanrı her kimse, Olimpos'u topyekûn savaşın eşiğine getirmenin bir başka yolunu bulacaktır. Böyle bir savaş mutlaka ölümlülerin diyarına sıçrar. Poseidon'un yaptıklarını görmedin mi? Olabileceklerin yanında hiç kalır."

"Harika doğrusu." Bu hızla volta atmaya devam edersem mutfak zemininde iz kalacaktı. "Bunun hangi tanrı olduğuna dair fikrin var mı?"

"Birçoğumuz sırf eğlencesine karmaşa ve huzursuzluk yaratmaya bayılır."

"Hermes," dedi Marcus. Tüm gözler ona döndü. Bir beklentiyle kaşlarını kaldırdı. "Hermes, eğlence için ortalığı karıştırmasıyla bilinir." Kimse bir şey demedi. Marcus başını iki yana salladı. "Yunan Efsaneleri dersine hiç mi dikkat etmediniz?"

"Lucian'ı Konsey'e saldırtmak eğlencesine ortalığı karıştırmak değildir," dedi Aiden. "Hem Hermes'in bundan ne çıkarı olacak? Seth'e yakın olmakla kendini riske atmıyor mu?"

"Ama Hermes, Lucian'ı kontrol ediyorsa orası farklı." Durdum. Omurgamdan aşağı iç bulandırıcı bir his yayıldı. "Lucian, Seth'i avucuna almış... hem de tümüyle. Böyle bir durumda Hermes güvende olurdu."

"Hermes başından beri Zeus'un şamar oğlanı olagelmiştir." Apollo ayağa kalkıp masanın etrafını döndü. Çıkma penceren dışarı bakarken düşüncelere daldı. "Hermes bir süredir... kayıp. Burada çok zaman geçirdiğim için farkında değildim. Hepimiz gidip gelir, Olimpos'tan asla uzun süre uzak durmayız."

Marcus gerginleşti. "Hermes'in yakınlarımızda olması mümkün mü sence?"

Apollo başını çevirip bize baktı. Sarı saçları önüne dökülmüş, yüzünü yarı yarıya gizlemişti. "Dediğim gibi, diğer tanrı yolumuza çıkmadıysa bu mümkün. Ama aklınızdan çıkarmayın, Hermes olmak zorunda değil. Herhangi birimiz olabilir. Her kimse, durdurulması lazım." Apollo'ya baktım. İçimizden birinin bir tanrıyı nasıl durdurmasını beklediğini anlayamamıştım. Buna sadece Seth'in gücü yeterdi, o da şu anda bizim takımda oynamıyordu.

Boğuk bir sesle, "Alex onu nasıl durdurabilir?" diye sordu Lea. "Seth'i nasıl durdurabilir? Önemli olan o değil mi?"

Apollo ona hafifçe gülümsedi. "Önemli olan o. Alex'in Uyanır Uyanmaz Seth'i öldürmesi gerekiyor."

Otuz Dördüncü Bölüm

Onu yanlış duymuştum herhalde. Aksi mümkün değildi. "Nee?"

Apollo sırtını pencereye döndü. "Onu öldürmen gerekiyor Alexandria. Apollyon olduğunda bunu yapabilecek-sin."

Seth'i öldürme fikri beni hem korkutmuş hem de tiksindirmişti. Olanaksızdı bunu yapmak. Elimi yüzümde gezdirdim, midem bulanıyordu. "Yapamam."

"Yapamaz mısın?" Lea bana dik dik baktı; gözleri çakmak çakmaktı. "O ablamı öldürdü Alex! Konsey üyelerini öldürdü."

"Biliyorum ama... bunlar onun suçu değil. Lucian onun zihnini çarpıttı." Dahası, Seth Konsey'e saldırmadan önce tereddüt etmişti. Bunu görmüştüm. Benim tanıdığım Seth bir an için bunu yapmak istememişti ama sonrasında... bundan keyif almış gibiydi. "Onun suçu değildi."

Kendimi inandırmak ister gibiydim.

Lea'nın dudakları ipince olmuştu. "Bu onun yaptıklarını haklı çıkarmaz."

"Biliyorum ama..." Ama Seth'i öldüremezdim. İskemleye

çuval gibi çöktüm. Örümcek Adam'ın kalıntılarına baktım. "Başka yolu olmalı."

"Bir yanın ona şefkat duyuyor," dedi Apollo sessizce. "Öyle hissetmek üzere... yaratıldın. Sende bir parça ondan var, onda bir parça senden ama tek çözüm bu."

Uzunca bir süre bakıştık, sonra Apollo gözlerini kaçırdı. Yüzüne bir gölge düştü. Genzimde tuhaf, neredeyse kötü bir tat peydahlandı. "Yoksa başka yolu var mı Apollo?"

"Fark eder mi?" Lea yumruklarını masaya vurunca yerinden sıçradım. "Onun ölmesi lazım Alex."

Geri çekildim.

"Lea," dedi Marcus kibarca.

"Hayır! Bu konuda çenemi kapatmayacağım!" Lea bir anda canlanmış, ayağa fırlamıştı. "Bunun sana adil gelmedi biliyorum Alex. Ama Seth onca insanı öldürdü... ablamı öldürdü. Bu da adil değildi."

Boğazım düğümlendi. Lea haklıydı. Buna itiraz etmek mümkün değildi ama gördüklerimi o görmemişti... ve Seth'i tanımıyordu. Gerçi benim de ne derece tanıdığım tartışılırdı.

"Berbat bir şeydi," diye devam etti Lea. Sıktığı yumrukları titriyordu. "Seth'i çekici bile bulmuştum, ta ki o, ablamı yakıp kül edene kadar. Ondan hoşlanıyorsun. Harika. Onun bir parçasısın. Müthiş. Fakat o, insanların canını aldı Alex."

"Orasını ben de biliyorum Lea." Gözlerimi odada dolaştırdım, Aiden'a baktım. "Herkes umut olduğunu söylüyor. Belki Seth'i kurtarabiliriz. Artemis gücün iki yönlü olduğu gibi bir şey söylemişti. Belki bundan bir şeyler çıkar."

Aiden'ın gümüş gözlerinde ıstırap belirdi. Sonra onun sözlerini ve farkına vardığım şeyleri anımsadım. Bazen ne zaman umut keseceğini bilmen gerekir.

Öfkesine ve kederine gem vurmaya çalıştığı bariz olan Lea,

hızla bir nefes aldı. "Anneni seviyordun değil mi? O bir iblise dönüşükten sonra bile sevmeye devam ettin."

"Lea," dedi Aiden azarlarcasına.

"Fakat... onun durdurulması gerektiğini biliyordun," diye hızla devam etti Lea, Aiden'ın ona çenesini kapamasını söylemesine fırsat vermeden. "Anneni sevdiğin halde, doğru olanı yaptın. Bunun ne farkı var?"

Masadan çekildim. Lea'nın sözleri mideme yumruk gibi oturmuştu zira doğruydu. Ne farkı vardı ki bunun? Annem söz konusu olduğunda doğru şeyi yapmıştım, neden şimdi yapılması gerekeni anlamamakta direniyordum?

"Bence bugünlük bu kadar yeter," diye müdahale etti Marcus.

Lea birkaç saniye daha duruşunu korudu, sonra odadan bir hışımla çekip gitti. Bir yanım onun peşinden gidip düşüncelerimi açıklamak istiyordu ama bunun mantıklı olmadığını bilecek kadar sağduyu sahibiydim.

"O şimdi karanlık bir noktada," dedi Marcus. "Canı yanıyor. Bunun senin için de zor olduğunu belki daha sonra anlayacaktır."

"Onun için olduğu kadar zor değil." Saçlarımı düzelttim. "Ben yapamam... Seth'i öldürme düşüncesi midemi bulandırıyor. Bir başka yolu olmalı."

Apollo bana doğru süzüldü. "Bunların hepsi sonraya kalabilir. Bugün senin doğum günün. Uyanışın."

"Şey, evet. O konuda ne oluyor bilemiyorum." Avuçlarımdaki runlara baktım. Hafifçe parıldıyordu. Bir değişiklik yoktu. "Kendimi aynı hissediyorum. Hiçbir şey olmadı."

"Ne zaman doğmuştun?" diye sordu Apollo.

"Şey, 4 Mart'ta."

Tek kaşını kaldırdı. "Saat kaçta, Alexandria? Saat kaçta doğmuştun?"

Dudaklarımı büzdüm. "Bilmiyorum ki."

Apollo'nun yüzünde şüpheli bir ifade belirdi. "Saat kaçta doğduğunu bilmiyor musun yani?"

"Yoo. Herkesin bildiği bir şey midir bu?"

"Ben 6.15'te doğmuşum," dedi Aiden, sırıtışını gizlemeye çalışarak. "Deacon ise 12.55'te. Anne babamız söylemişti."

Gözlerimi kıstım. "Eh, bana söyleyen olmadı... olduysa da ben unuttum."

"Marcus?" diye sordu Apollo.

Dayım başını iki yana salladı. "Ben... hiç hatırlamıyorum."

"Eh, belli ki doğum saatin henüz gelmemiş." Apollo kendini itip pencereden uzaklaştı. "Bence bugünlük bu kadar ciddi konuşma yeter. Sonuçta doğum günün. Savaş planı değil kutlama yapılacak bir zaman."

Ürperdim.

"Her şey yolunda gidecek." Apollo elini omzuma koyup sıktı. Apollo'dan alıp alabileceğim en içten teselli buydu ve itirazım da yoktu. "Bulunduğumuz yerden bağlantınızı hissetmiyorsun, yani seninle bağlantıya geçemez. Her şey yolunda gidecek."

Gözümü saatten ayıramıyordum. Ne zaman doğmuştum acaba? Hiçbir fikrim yoktu. Saat neredeyse akşamın 8.30'u olmuştu, hâlâ ne gelen vardı ne giden. Acaba bir şeyleri mi yanlış yapıyordum?

"Kes şunu." Aiden elimi tuttu, çekip ağzımdan uzaklaştırdı. "Ne zamandan beri tırnak yiyorsun sen?"

Omuz silktim. Her yeri camlı, küçük odada kanepede oturuyorduk. Dışarıda harikulade bir kar manzarası vardı. Gece çoktan bastırmıştı ve mehtap, ağaçları ve verandayı kaplayan el değmemiş kardan yansıyordu.

"Sence ben zayıf mıyım?" diye sordum ona.

"Ne?" Beni çekip kucağına oturttu. "Tanrılar aşkına, sen

tanıdığım en kuvvetli insanlardan birisin."

Kapalı kapıya baktım, sonra da aman, boş ver gitsin, dedim. Gevşeyip yanağımı göğsüne yasladım, gömleğimin altından gülü çıkardım. "Kendimi güçlü hissetmiyorum."

Aiden beni kollarıyla sardı. "Bugün konuşulanlar yüzünden mi?"

Parmaklarımı gülün kenarlarında dolaştırdım. "Lea haklıydı, biliyor musun? Annemle karşı karşıya geldim ama bunu... Seth'le yapamam."

"Apollo haklıydı." Çenesini başımın üstüne koydu. "Seth senin bir parçan. Bir bakıma, annenle olanlardan farklı."

"Farklı. Annem iblisti ve bundan dönüş yoktu." İçimi çekip gözlerimi yumdum. Seth'e yalvardığımda yüzünün aldığı şekli, gözlerindeki kararsızlığı kafamda canlandırabiliyordum. "Asıl Seth hâlâ içerilerde bir yerde Aiden. Başka yolu olmalı. Bence Apollo biliyor ama bizden saklıyor."

"O zaman Apollo'yla konuşacağız. Kâhinden söz eden oydu, belki bir şeyler değişmiştir." Hafifçe kaykıldı, dudaklarını alnımda hissettim. "Ama başka yolu yoksa..."

"O zaman yüzleşmek zorundayım, biliyorum. Sadece onun... öldürülmesine karar vermeden önce deneyelim istiyorum."

Aiden bir elini elime koydu. "Belki de gidip şu yeni kâhini görmeliyiz. Kim bilir? Bakarsın bize yararlı bir şey söyleyeceği tutar."

"Tabii önce Apollo'nun ağzından laf almak lazım."

"Alırız."

Gülümseyerek Aiden'a baktım. "Sen muhteşemsin."

Sırıttı. "Niye öyle dedin?"

"Sen kesinlikle şimdiye kadar... ayy!" Hızla bir nefes alıp elimi çektim. "Elime bir şey battı."

Aiden azıcık doğrulup bileğimi tuttu. "Kanaman var Alex."

Sol elimin üstünde ufacık kan damlaları vardı fakat bakıp kaldığım o değildi. Müzik notasına benzeyen mavi renkli bir işaret biçimleniyordu.

Hemen doğruldum ve odayı taradım. Baykuş biçimli bir saat, akşamın 8.47'sini gösteriyordu. "Oluyor."

Aiden tekrar bir şey dedi ancak ilk işaretin hemen altında sıcak, alev alev bir acı daha belirdi. Kan damlacıkları çıktı. Kendimi çekip Aiden'dan kurtardım. Dizlerim yaprak gibi titriyordu. "Tanrılar aşkına..."

"Alex..." Aiden iyice ayağa kalkmıştı, gözleri fal taşı gibi açıktı. "Ne yapabilirim?"

"Bilmiyorum. Ben sadece..." Koluma ani bir acı yayılınca nefesim kesildi. Gözlerimin önünde yine kan aktı. Sanki dövme iğnesiyle yapılmış gibi, ufacık damlacıklardı bunlar. "Aman tanrım... işaretler... işaretler dövme gibi." Halbuki Seth'in açığa çıkardığı diğer işaretler böyle olmamıştı.

"Tanrılar adına." Aiden bana uzandıysa da geri çekildim. Gözlerimiz buluşurken yutkundu. "Her şey yoluna girecek Alex."

Kalbim normalin iki katı hızda çarpıyordu. Su katılmamış bir dehşet mideme hücum etmişti. Bu iş bittiğinde işaretler her yerimde olacaktı ve o kadar hızlı geliyorlardı ki. Acı boynumdan yukarı tırmandı, tenimi sırılsıklam etti. Yüzüme ulaştığında çığlığı basıp yere devrildim. Dizlerimin üstünde iki büklüm oldum, ellerim yüzümün iki yanında havayı kavrıyordu.

"Ah... kahretsin, bu berbat." Çaresizce soluk almaya çalışıyordum.

Aiden hemen yanıma geldi, ellerini bana uzatmıştı ama dokunmuyordu. "Sadece... derin bir nefes al Alex. Benimle birlikte nefes al."

Boğuk bir kahkaha atmayı başardım. "Ben... burada doğum falan yapmıyorum Aiden. Bu..." Acı verici ısırıklar sırtımdan aşağı inince tekrar bağırdım. Ellerimi yere koydum, derin derin solumaya çalıştım. "Tamam, tamam... nefes alıyorum."

"Tamam. İyi gidiyorsun." Aiden daha yakına sokuldu. "Biliyorsun, değil mi agapi mou? Çok iyi gidiyorsun."

Sırtım yay gibi bükülürken hiç de aynı fikirde değildim. Bunun yerine etere susamış yüz iblisle, bir ordu dolusu Eğitmenle uğraşmayı yeğlerdim. İşaretler aşağı indikçe gözlerimden yaşlar boşanmıştı. Bacaklarım pes etti ve Aiden'in yardımıyla yüzüstü uzandım.

Kapı açılınca Marcus'un sesini duydum. "Burada neler... tanrılar aşkına, nesi var onun?"

Yüzüm böyle yatmama izin vermeyecek kadar acıyordu ama sırtımın da derisi yüzülmüş gibiydi. "Siktir..."

Aiden gergin bir sesle "O, Uyanıyor," dedi.

"Fakat kan..." Marcus'un yaklaştığını duydum. "Niye her yeri kan içinde?"

Yan döndüm. "Beni dövmeleyen devasa bir..." Tenimin altında hareket eden farklı türden bir acı belirince boğuk bir çığlıkla kesildi sözüm. Sanki damarlarımda bir şimşek dolaşıyor, tüm sinir uçlarımı kızartıyordu.

"Vay canına..." dedi Deacon ve gözlerimi güç bela açtım. Bütün millet kapıya üşüşmüştü.

"Çıkartın şunları!" diye bağırıp adeta ortadan ikiye katlandım. "Berbat bir şey bu be!"

"Vay anasını," diye mırıldandığını duydum Deacon'ın. "Doğum yapan bir hatunu izlemek gibi neredeyse."

"Tanrılar şahidimdir, onu öldüreceğim." Kot pantolonumun altında beliriveren kan damlacıklarını hissediyordum. "Onun ağzını burnunu kıracağım..."

"Herkes dışarı," diye patladı Aiden. "Gösteri mi var burada?"

"Bu da çocuğun babası herhalde," dedi Luke.

Aiden ayağa fırladı. "Defolun. Hepiniz."

Birkaç saniye sonra kapı kapandı. Aiden'la yalnız kaldık sanıyordum ki Marcus'u duydum. "O benim yeğenim. Hiçbir yere gitmiyorum." Dayımın yaklaştığını duydum. "Böyle olması normal mi?"

"Bilmiyorum." Aiden'ın sesi çok gergindi, paniğe kapılmak üzereydi sanki. "Alex?"

"Tamam," diye soludum. "Sadece... konuşmayın yeter. Hiç kimse..." Acı, tenimi dağlayarak ön tarafa geçti. Ellerim titreyerek sıçradım.

Kahretsin. Nefes alamıyordum. Acıdan başka bir şey yoktu. Seth'in canına okuyacaktım. Uyanışın böyle bir şey olduğundan bir kez bile söz etmemişti bana. Sanki etimi kemiğimden ayırıyorlardı.

Yeni bir acı dalgasıyla vücudum büküldü. Hangi ara yere düştüm, Aiden beni ne zaman kucağına aldı anımsamıyorum fakat gözlerimi açtığımda oradaydı, başucumda bekliyordu. Neresi olduğundan artık emin olamasam da, tenimin bir yerinin tutuştuğunu hissettim. Bir başka işaret dövülüyordu vücuduma. Çığlıklarıma engel olamıyordum ancak dudaklarımdan ancak bir inilti dökülüyordu.

"Sorun yok. Ben buradayım." Aiden saçlarımı ıslak alnımdan uzaklaştırdı. "Bitti sayılır."

"Öyle mi?" Ona bakarak soludum, kemiklerinin birbirine sürtündüğünü hissedene dek elini sıktım. "Sen nereden bilirsin ki? Daha önce kaç defa Uyandın acaba Acaba bilmediğin..." Kendi boğuk ve cılız feryadım, tiradıma son verdi. "Tanrılar aşkına... ben çok üzgünüm. Sana çıkışmak istememiştim. Sadece..."

"Canın çok yanıyor, biliyorum." Aiden'ın bakışları üzerimde dolaştı. "Çok fazla kalmadığını tahmin ediyorum."

Aiden'a doğru kıvrılırken gözlerimi sımsıkı yumdum. Ratlatıcı davranışları acımı bir nebze hafifletmişti. Gözlerimin ardında kör edici bir ışık parlayınca kaskatı kesildim. Kulaklarıma bir uğultu doldu, mavi kordonu zihnimde çok belirgin biçimde görebildiğimin farkına vardım.

Bir düğmeye basılmış gibiydi.

Bilgi bir anda içime hücum etti. Tıpkı Seth'in söylediği gibi, binlerce yıllık Apollyon anıları içimi doldurdu. Tıpkı bilgisayardan indirilen dijital bir dosya gibiydi, başa çıkamıyordum. Birçoğu hiçbir şey ifade etmiyordu. Sözleri farklı bir dildeydi, Aiden'ın çok güzel konuştuğu o dilde. Apollyon'un nasıl doğduğunu, elementlerin doğasını, beşinci ve son elementi öğrendim. Kazanılmış ve çoktan kaybedilmiş savaşların görüntüleri zihnimde yanıp söndü. Birisinin damarlarından fışkıran, yoluna çıkan her şeyi yakıp yıkan akaşayı ilk defa gördüm... ve hissettim. Sayısız yaşamı kurtarıyordu. Ve tanrılar... tanrıları geçmiş Apollyonların gözünden gördüm. Aralarında gergin ve karşılıklı güvensizlikle dolu da olsa bir ilişki vardı. Derken onu gördüm. Onun Solaris olduğunu anladım ve özümde hissettim.

Onun sözcükler, çok kuvvetli sözcükler fısıldayarak ellerini yakışıklı bir çocuğa doğru kaldırdığını gördüm. İçinden akaşa fışkırdı ve bir anda onun İlk'e saldırdığını anladım. İlk'i öldürmek için değildi bu, zira Solaris'in gözlerinde sonsuz bir aşk vardı ama ona boyun eğdirmek, onu durdurmak istiyordu. Bu bilgiyi özümsedim ama yıllar geçti ve İlk'e ulaştı... İlk.

Kordon şaklıyor, uzayı ve mekânı hiçe sayıyor, daima ama daima araştırıyordu. Durduramıyordum, nasıl durduracağımı bilemiyordum. Kehribar rengi bir ışıltı her yanı sarmıştı. Dönen ışıkların arasında puslu bir yüzey belirdi. Altın rengi kaşlarının doğal kavisi, dudaklarındaki o acımasız tebessüm

ve elmacık kemiklerinin açısı, feci derecede tanıdıktı. Nerede olduğunu bilemiyordum. Orada olmaması gerekirdi. Birbirimizden çok uzaktaydık.

Ancak kordonun diğer ucunda Seth'i gördüm ve bağırdım.

O anda farkına vardım ki, aramızdaki bağ söz konusu olduğunda mesafelerin hiçbir önemi yoktu. Mesafe, birbirimizi hissetme becerimizi köreltse bile bunu engelleyemiyordu. Hele ki dört işaret varken, benim gücümden faydalanmışken. Bildiğim bir başka şey ise ola ki kaçarım diye Seth'in bunu önceden planladığıydı.

Kordonumdan nabız gibi bir ışık sızdı ve onun –Seth'in– kalkanlarımı kırdığını, içimi doldurduğumu, bir parçam olduğunu hissettim. Beni kuşatması bir saniye, yalnızca bir saniye sürmüştü. Ben, oydum. Burada ben yoktum, hiç yer yoktu. Her şey Seth'le ilgiliydi, en başından beri öyle olmuştu.

Artık nefes alamıyordum. Seth burada, cildimin altındaydı, kalbi kalbimle yan yana çarpıyordu. Düşüncelerimiz birbirine karıştı, ta ki duyduğum tek şey onun sesi olana dek.

Gözlerini açtı. Daha önce hiç görmediğim bir ışıkla aydınlanıyordu o gözler.

Seth gülümsedi.

Işık çatırdayıp parladı ve tüm dünya çöküp gitti.

Sarsılıyordum... hayır. Beni birisi sarsıyordu. Acı ağır ağır geriledi, ardında vücudumun her santimini kaplayan feci bir yara hissi bıraktı. Bedenim öne arkaya sallandıkça o da kayboldu. Arka planda uğuldayan sesler vardı ve bana fısıldanan teskin edici sözlere gölge düşürüyordu.

Derin bir nefes aldım; sanki ilk defa nefes alıyor gibiydim. Etrafımdaki havada o kadar çok şey vardı ki. Kenarlarda, çamların ağır kokusu vardı. Dilimin ucunda ise baharat ve deniz tuzu.

"Agapi mou, gözlerini aç da benimle konuş."

Gözlerimi kırpıştırarak açtım. Her şey daha farklı, daha büyük ve daha keskindi. Işıklar göz kamaştırıyor, kehribar renginin tonları arasında çeşitli renkler parlıyordu. Dikkatimi, beni kucağına alan adama verdim. Isınmış gümüş rengi gözleri bana bakıyordu. Gözleri birden büyüdü, gözbebekleri iyice açıldı. Aşina yüz hatlarına bir şok yayıldı.

"Hayır." Bu tek sözcük, Aiden'ın ruhunun derinliklerinden zorla koparılmış gibiydi.

Bir pat sesi odayı doldurdu. Ayak sesleri bize yaklaştı. Şekiller netleşti, içlerinden biri diğerinden daha parlaktı.

Apollo, Aiden'ın omzunun üzerinden baktı, sayıp sövdü. "Bırak onu gitsin Aiden."

Bırakmak yerine Aiden beni daha sıkı sarmaladı, bağrına bastı. Sonuna kadar, diye düşündüm... Aptalca cesur ve sonuna kadar sadıktı...

"Bırak onu." Parlak tanrının arkasında bir yerlerde bir kapı çarpılarak kapandı. "İlk'le bağlantı kurdu."

İlk... var oluşumun tek amacı. Benimdi o. Diğer yarımdı. Buradaydı, bekliyordu. Daha şimdiden içimdeydi; gördüğümü görüyor, bana fısıldıyor, geleceğine dair yeminler veriyordu. Seth. Benimdi.

Ve hepsi ölecekti.

Gülümsedim.

Teşekkürler

Az ve öz: Kate Kaynak'a ve Spencer Hill Press'teki muhteşem ekibine, Marie Romero'ya, Patricia Riley'e, Rich Storrs'a ve Rebecca Mancini'ye teşekkürler. Kocaman bir teşekkür de harika bir menajer olduğu için Kevan Lyon'a. Bunları yazdıkça birilerini atlamamak giderek zorlaşıyor. O yüzden seriyi destekleyen, Alex'in serüvenine katılmak isteyen ve bu süreç boyunca aklımı kaçırmamamı sağlayan herkese kucak dolusu teşekkürler.